Guvernanta
Christi Caldwell

CHRISTI CALDWELL
GUVERNANTA
SERIA FETE ŞI SECRETE 3

***The Governess by* Christi Caldwell**

Copyright text © 2019 Christi Caldwell
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing,
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CALDWELL, CHRISTI
Guvernanta / Christi Caldwell
trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 5696 – 4
I. Dănilă, Adriana (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Adriana Dănilă
LITERA
Bucureşti
2020

Pentru Joy

Ai fost prima persoană care mi-a citit una dintre cărţi, pur şi simplu din întâmplare.

Sunt atât de recunoscătoare pentru acea zi în care ţi-am dat laptopul, cu manuscrisul deschis! M-ai ajutat să-mi dau seama că am talent când anii de nereuşite începuseră să-mi clatine încrederea.

Îţi mulţumesc că mi-ai rămas aproape în toţi anii care au urmat.

Te iubesc, bunico!

Prolog

Londra, Anglia, primăvara 1826

Killoran, vin după tine...

Broderick Killoran, proprietarul clubului Bârlogul Diavolului, supravieţuise decăderii sociale şi bătăilor violente de pe străzi. Dar *asta* putea să-l distrugă.

Acesta era motivul pentru care acum se afla în Seven Dials, păşind pe acele lespezi de piatră pe care niciun bărbat întreg la minte nu le-ar fi cutreierat noaptea decât dacă s-ar fi născut acolo sau dacă viaţa lui ar fi depins de asta.

Pentru Broderick, a doua variantă era adevărată.

„Unde naiba sunt? Trebuie să-i găsesc…”

Broderick reciti biletul pe care îl primise, deşi cuvintele i se întipăriseră deja în minte.

— Sigur nu vreţi să mă ocup eu de asta, domnule Killoran? întrebă paznicul corpolent, MacLeod, întrerupând şirul gândurilor temătoare din mintea lui Broderick.

Broderick privi în zare, prin ceaţa şi umbrele ce acopereau Londra la ceas de dimineaţă, şi împături scrisoarea. O băgă înapoi în buzunarul de la haină şi din acelaşi loc scoase o pereche de mănuşi din piele.

— Foarte sigur, zise el în şoaptă, punându-şi meticulos mănuşile. O să mă ocup personal de această întâlnire, MacLeod.

Paznicul îi aruncă o privire.

— Sunteţi sigur, domnule? Îl caut bucuros şi-l înjunghii pentru dumneavoastră. MacLeod vorbea ca şi cum se oferea să plătească o sticlă de whisky pe care aveau să o împartă. Nu ar fi o problemă. Veselia din vocea lui groasă îi contrazise gestul pe care îl făcu, de parcă şi-ar fi tăiat gâtul. Ar fi foarte rapid. Am putea să fim înapoi la club mai repede decât aţi putea spune că nenorocitul a meritat-o.

Acea dorinţă de a ucide pentru familia Killoran se

născuse din loialitate, când Broderick îi salvase viaţa şi îl numise într-o poziţie de autoritate în banda lui Mac Diggory.

— O să mă ocup eu de asta, Mac. Dintr-o singură mişcare, Broderick scoase pumnalul din cizma de călărie. Şuieratul metalului, semn prevestitor al pericolului şi al morţii, răsună pe străzile tăcute ale Londrei. Stai de pază!

Îngrijorarea întunecă privirea celuilalt bărbat. Era primul indiciu. Îşi scoase pălăria şi o lovi de coapsa groasă ca un trunchi de copac.

— Trebuie să vă gândiţi la domnişoara Gertrude şi la stăpânul Stephen.

Gertrude şi Stephen, doi dintre fraţii lui de pe străzi, erau motivul pentru care Broderick se afla acolo, când se crăpa de ziuă, nu în sala lui de jocuri. Bârlogul Diavolului cu siguranţă mustea de clienţi, mulţi dintre ei beţi şi cu mâna largă – de asta nu pleca niciodată la acea oră din imperiul pe care îl construise.

Supravieţuirea familiei conta însă mai mult decât propria viaţă. Broderick strânse mânerul pumnalului.

— Nu am nevoie să-mi aminteşti de responsabilităţile mele.

Acea ameninţare şoptită îl făcu pe MacLeod să albească.

— Nu am vrut să vă insult, domnule Killoran. Am vrut doar să…

Broderick îi făcu semn să tacă. Stăpânindu-şi cu pricepere vechii demoni, se concentră la treaba pe care o avea de făcut.

— Nu o să stau mult.

Atinse cu vârful arătătorului drept lama cuţitului, testându-i ascuţimea. Metalul trecu prin materialul mănuşii şi îi străpunse pielea.

Lăsându-l pe MacLeod să stea de pază alături de cai, Broderick porni pe străzile din Dials, pe aleile urât mirositoare pe care pentru scurt timp avusese nenorocul să le numească *acasă.*

Pe atunci, era un băiat înspăimântat şi plângăcios.

Acum păşea hotărât, ca un vânător la pândă, luptându-se pentru supravieţuire, decis să reuşească şi să le vină de hac gunoaielor de pe stradă înainte ca ele să ajungă la el şi la toţi cei dragi lui. Majoritatea bărbaţilor ar fi mers tiptil, s-ar fi pierdut în umbre şi ar fi ales atacul prin surprindere drept cea mai sigură opţiune. Nu şi Broderick. Cu fiecare pas, mantia îi flutura în ceaţa umedă şi densă de pe străzile Londrei.

Broderick miji ochii, cercetând atent împrejurimile. Descoperise de mult că sfiala era mult mai primejdioasă decât îndrăzneala. Aşa că nu era genul care să umble cu mănuşi sau care să se prezinte drept altceva decât şeful interlopilor din Londra.

Se opri brusc.

I se treziră toate simţurile.

Cu ochii în patru, ridică cuţitul.

O femeie uşoară cu obrajii înroşiţi prea tare şi cu părul negru neîngrijit şi uleios ieşi la iveală din umbre.

— Domnule, ai chef să te simţi bine? mieună ea într-o engleză aproape de neînţeles, cu un accent aspru de mahala ce trăda sărăcia.

El îi făcu semn cu bărbia, ordonându-i să se dea la o parte.

— Mă aşteaptă alte plăceri în noaptea asta, drăguţo.

În ochii ei roşii se citi disperarea.

— Căutaţi un bărbat pentru distracţie? Pot să vă găsesc eu unul din ăsta. Mă lăsaţi? şopti ea.

Disperarea sau prostia? Sau poate ambele o făceau să fie inconştientă. Ea întinse degetele pline de bătături dincolo de cuţit şi îşi trecu unghiile crăpate şi murdare peste reverul hainei lui.

— Sau poate o fetişcană ori un tinerel? întrebă ea pe un ton vesel.

Repulsia se strecură în el, trezindu-i alt sentiment: dezgustul demult îngropat faţă de omul care fusese cu mult timp în urmă. Nu, de fapt, faţă de ideea că semănase atât de mult cu ea. Prezenţa acelei târfe îi trezea amintiri pe care nu şi le dorea. Nu acum. Nu când era foarte vulnerabil.

Dar uşa se deschisese şi amintirile nu mai voiau să stea ascunse, obligându-l să se întoarcă preţ de câteva clipe la vremea când fusese copil. Cândva răsfăţat şi apoi orfan, necunoscător al estului Londrei. Din cauza păcatelor şi greşelilor tatălui său, Broderick rămăsese singur, cu onoarea de vânzare şi cu nevoia de a supravieţui. Cerşind resturi, vânzându-i pe alţii dacă asta însemna să nu fie pus la zid de bărbaţi care pe atunci erau mai mari şi mai nemiloşi decât era el acum.

Dispreţul său faţă de băieţelul neajutorat care fusese cândva îi lăsă un gust amar şi îi întări hotărârea.

Broderick scoase o punguţă şi o aruncă spre ea. Săculeţul alunecă printre degetele femeii mahmure.

Ea se aruncă după mica ofrandă, aşa cum erau obişnuiţi să facă bărbaţii şi femeile din Dials, apoi dispăru în ceaţă.

Broderick îşi reluă vânătoarea.

Se opri la colţul Monmouth Street. Strângând pumnalul, cercetă împrejurimile. În cel mult trei ore, acest loc avea să colcăie de copii desculţi ieşiţi la vânătoare de ghete roase şi de pantofi vechi şterpeliţi de la cadavre sau beţivi adormiţi. Hoţii de buzunare aveau să se strecoare prin mulţimea de oameni ieşiţi să cumpere sau să vândă marfă.

Însă la acea oră sufletele greu încercate erau răpuse de oboseală, într-un răgaz mult prea scurt în iadul numit Dials.

Berăria Wood Yard, o clădire impresionantă din cărămidă roşie, avea faţada înşelătoare a respectabilităţii într-un loc lipsit de suflet.

„La intrarea pe Mercer Street, acolo o să-i găseşti… Se trezesc la trei, şi la trei şi jumătate se apucă de furat…”

Cuvintele poliţistului îi răsunau în minte în timp ce înainta pe aleile pietruite din Seven Dials.

La urma urmei, viaţa îl învăţase că erau pericole mult mai mari decât bătăile din East End din Londra.

Chiţăitul şobolanilor se auzea ca o simfonie a cartierului Dials când Broderick intră pe o alee pe care nici

diavolul însuşi nu ar fi păşit. Apoi se opri.

Lumina lunii se răsfrângea printre obloanele înguste ale clădirilor, aruncând o sclipire sinistră peste nenorocitul plin de cicatrice întins pe caldarâm.

„E aici”.

Broderick porni către trupul aplecat.

Cu fiecare pas, se simţea cuprins de speranţă, un sentiment atât de rar pe acele străzi.

Îl găsise. Nenorocitul care îl răpise pe fratele lui mai mic, Stephen. Bărbatul care îl prezentase pe acelaşi băiat, copilul unui nobil, drept orfan. Iar acum viaţa lui Broderick atârna de un fir de aţă din cauza asta.

„Dar l-am găsit…”

Broderick se opri deasupra lui. Îl lovi cu vârful cizmei pe bărbatul aşezat de-a curmezişul. Beţivul gemu de durere, încercând să se dezmeticească. Broderick simţi o satisfacţie perversă când văzu confuzia din ochii bărbatului transformându-se în frică.

— Tu? şuieră bărbatul.

Broderick rânji.

— Eu.

— Ah, nu m-am gândit că o să mă găseşti.

Bolboroseala bărbatului trăda slăbiciunea pentru alcoolul ieftin şi o inconştienţă care ar fi trebuit să-i aducă de mult un cuţit în măruntaie.

— Ar trebui să gândeşti mai puţin şi să alergi mai mult, Walsh.

Broderick fu bucuros să repete primul sfat pe care Mac Diggory i-l dăduse pe când fusese doar un băieţandru debusolat şi speriat de propria umbră.

Bărbatul cu părul cărunt se chinui să se sprijine în coate.

— De ce aş fugi?

— Pentru că ai răpit un fiu de marchiz. „Un băiat care mi-a devenit frate”. Broderick se forţă să zâmbească cu răceală. Pentru că acum intenţionez să te târăsc chiar în faţa acelui marchiz.

Însă acea vizită nu avea să fie plină de vorbe goale

despre ce se întâmplase, pe care nu le-ar fi crezut niciun nobil, ci o întâlnire la care tâlharul cu adevărat responsabil pentru acele fărădelegi avea să fie prezent.

Doar că…

Walsh avea un calm care dădea de bănuit.

Era *mult* prea calm.

Broderick trecu lama cuţitului peste palma înmănuşată.

— Nu eşti singurul pe care îl caut.

Cercetă rapid aleea îngustă, deşi ştia prea bine că celălalt personaj pe care îl căuta fugise deja. Dar prinsese unul, iar pentru moment era suficient.

Walsh rânji încrezut.

— Ea nu e aici.

„Drăcia naibii!” Broderick rânji şiret.

— Atunci o s-o găsesc mai târziu. Pentru moment, mă ocup de tine.

Apăsă cu călcâiul cizmei pe mâna nenorocitului.

— Ah!

Acele strigăte familiare şi deznădăjduite se auziră pe Monmouth Street, strigăte care puteau fi auzite, dar întotdeauna erau ignorate pe acele străzi lipsite de milă.

— Meriţi asta.

Broderick îl lovi pe bărbat cu piciorul în burtă.

Adusese în viaţa lui Broderick un copil furat, acelaşi băiat care îi devenise frate, dar care acum avea să ajungă pe mâinile altuia, în sânul familiei sale adevărate.

În agonie, Broderick îl lovi din nou pe Walsh. Mizerabilul se rostogoli pe o parte. Ţinându-se cu mâinile murdare de burtă, îl privi ameninţător pe Broderick.

— Crezi că, dacă mă torturezi, o să schimbi ceva, zise el cu răsuflarea întretăiată. Eşti puternic, însă nu te compari cu un nobil nenorocit.

Da, măcar asta era adevărat. Dat fiind că se născuse într-o familie de nobili, Broderick ştia exact cum funcţiona lumea şi care era locul lui în ea.

— Ah, dar vezi tu… Se aplecă şi lipi lama cuţitului de gâtul bărbatului. Când venele lui Walsh pulsară sălbatic,

Broderick se desfătă cu mirosul fricii, care era mai urât decât cel al whisky-ul ieftin din respiraţia bărbatului. Nu am nevoie să fiu mai puternic decât un nobil, şopti el, mişcând ameninţător cuţitul înainte şi înapoi.

O picătură vişinie de sânge alunecă pe pielea lui Walsh, curgând încet peste cămaşa lui jerpelită şi pătată.

— Te rog, mormăi Walsh.

O pată de umezeală apăru în partea din faţă a pantalonilor laşului.

Broderick chicoti şi cu o mână îl ridică pe bărbat în picioare. Îl prinse de gât şi îl izbi de perete. Bucăţi de cărămidă spartă se împrăştiară în jurul lor.

— Nu sunt mulţumit de tine, Walsh! Hoţul se făcuse rozaliu la faţă în timp ce încerca în zadar să scape de strânsoarea lui Broderick. Mi-ai dat marfă stricată.

Asemenea cuvinte lăsau o cicatrice profundă în sufletul lui. Şi asta, pentru că nu vorbea despre sticle cu alcool îndoit cu apă sau despre mărfuri putrezite. Din instinct, strânse mai tare şi se bucură auzindu-l pe Walsh cum se chinuia să respire.

Bărbatul îşi mişcă buzele subţiri, dar îi era imposibil să vorbească din cauza strânsorii lui Broderick. Acesta menţinu presiunea preţ de câteva momente, apoi îl eliberă. Frecându-şi gâtul, Walsh căzu în genunchi. Trase aer în piept de mai multe ori.

— Diggory a cerut… un copil.

Broderick îl lovi cu dosul palmei.

— Ţi-am cerut un orfan, nenorocitule! şuieră el.

Pe atunci, Diggory conducea cluburile, iar Broderick, în calitate de adjunct, se ocupa de toate afacerile în numele şefului său.

— Ţi-am cerut un copil fără părinţi, şi tu mi l-ai adus pe fiul unui marchiz nenorocit!

— D-Diggory iubea… nobilii, zise Walsh pe un ton slab.

— *Eu* ţi-am cerut copilul! tună Broderick. *Eu* ţi-am dat ordinele.

Încercarea lui de a salva un băieţel de la aceeaşi

soartă pe care el însuşi o cunoscuse în copilărie se transformase într-un act diabolic săvârşit de cel din faţa lui.

„Dar pot ajunge la marchiz. Pot să îi duc în faţa lui pe cei pe care îi caută de fapt”. Cei care merită cu adevărat furia şi mânia lui.

— Copilul a ajuns la tine în haine elegante. Tu ai ştiut exact ce e… Ah! urlă el când Broderick îi dădu un pumn în nas, bucurându-se de sunetul osului spart şi de sângele care ţâşni peste tot.

Deşi Walsh se răsucea şi se încovoia la picioarele lui, groaza pe care o simţea de când aflase că Stephen era de fapt fiul furat al unui marchiz creştea. Sentimentul de vinovăţie îl copleşea tot mai tare.

— Nu ţi-am ordonat să faci asta, zise el sec. Tu ai furat acel copil. Tu şi târfa care îi era doică.

Singura speranţă de supravieţuire a familiei lui Broderick era să-i predea pe Walsh şi pe Lucy Stoke marchizului înainte ca ei să-i facă acelaşi lucru.

În timp ce bărbatul se zvârcolea şi gemea pe caldarâmul rece, mintea lui Broderick lucra.

Pentru sufletul aflat în faţa marchizului răzbunător al cărui fiu fusese furat nu avea să existe milă. Sursele lui Broderick îi aduseseră un dosar despre Marchizul Nebun, cum era cunoscut văduvul. Soţia lui arsese în incendiul provocat de bărbatul din faţa lui Broderick, iar singurul lui copil şi moştenitor fusese furat, aşa că marchizul de Maddock nu avea să ierte pe nimeni care avea legătură cu Diggory.

Dar, dacă Broderick putea să-i dea pe mâna marchizului pe cei care îl nedreptăţiseră şi dacă putea să se prezinte pe el şi pe familia lui drept salvatorii care îi oferiseră lui Stephen o casă, atunci putea să scape de ruină – cu preţul de a-l pierde pe Stephen.

Era în agonie. Înjură şi îl ridică iar pe Walsh în picioare. Îl forţă pe bărbatul mai scund să stea în vârful degetelor şi îşi lipi faţa de a lui.

— O să plăteşti! O să mă întâlnesc cu Maddock, iar el o să afle ce aţi făcut tu şi târfa ta!

Abia aştepta să vadă spaima şi să fie implorat, dar acestea nu veniră.

Walsh începu să chicotească, iar chicotitul i se transformă încet într-un râs hidos.

— Ai întârziat o zi la întâlnirea aia.

Pentru prima dată de când pornise în căutarea perechii care îl furase pe Stephen ca să-i aducă în faţa marchizului pentru judecată, Broderick se simţi cuprins de nelinişte.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Când Walsh doar continuă să râdă, Broderick îl izbi iar de perete.

— Te-am întrebat ce vrei să spui!

Dar ştia. Îi spusese aceeaşi intuiţie care îi salvase viaţa de nenumărate ori pe străzi.

— Am fost la Excelenţa Sa. Ştie că tu ne-ai ordonat să găsim un copil de nobil pentru Diggory. Şi... Walsh zâmbi triumfător. Şi mă crede.

Broderick simţi că nu mai avea aer. Îi amorţiră mâinile.

— Imposibil.

Walsh se eliberă din strânsoare, iar cel răpus deveni învingător.

— Nu chiar imposibil, nu? Credeai că eşti mai presus de mine, dar pentru un nobil toţi suntem la fel.

Aşa era. Dumnezeu să-l ajute!

Walsh rânji triumfător.

— Nu mai eşti aşa de dur acum, nu? zise bărbatul şi scuipă la picioarele lui Broderick.

— Nu o să dureze mult până când o să vină Excelenţa Sa într-o vizită cu toţi ofiţerii după el ca să-l ridice pe cel care i-a furat băiatul.

Broderick făcu un pas în spate. „Nu”.

Walsh rânji.

— Ba da, zise el, confirmând faptul că Broderick vorbise cu voce tare.

Cuprins de teamă, Broderick se îndepărtă de acel mizerabil care râdea triumfător în urma lui şi o luă la fugă.

Capitolul 1

În acelaşi timp, Grosvenor Square

În ciuda fărădelegilor din sufletul tău întunecat, îndrăzneşti să spui că un şobolan născut în canale este fiul meu? Aceasta este cea mai neînsemnată dintre faptele pentru care o să plăteşti...

Ca tânără care avusese grijă de fraţii mai mici şi care apoi preluase rolul de guvernantă însărcinată cu îngrijirea a trei fete de rang nobil, domnişoara Regina Spark avea o experienţă bogată în domeniu.

Însă niciun alt copil de care avusese grijă nu fusese o astfel de provocare, cum era cel pe care îl urmărea acum din umbră din Dials până în West End în Londra.

Cartierul elegant, unde ea şi cei pe care îi considera acum familia ei nu erau bine primiţi, era ultimul loc în care Reggie şi-ar fi dorit să fie.

Totuşi, în acea seară nu avea de ales. Cel pe care îl urmărea, un băiat în vârstă de 11 ani, Stephen Killoran, cu un cap mai mic decât ea, ţâşni iute după colţ şi dispăru pe Park Lane. Nu avea pasul mare, însă ştia să se facă nevăzut.

După ce scoase o serie de înjurături care ar fi înfiorat familia pe care o avusese cândva, Reggie grăbi pasul şi îl urmări îndeaproape până când nu-l mai văzu.

Trăgându-şi sufletul, Reggie se opri şi cercetă străzile tăcute. Privi îndelung către reşedinţa Somerset, care se vedea de la distanţă. Razele lunii se răsfrângeau asupra domeniului, un amestec de clădiri şi grădini care păreau a se potrivi în peisajul de ţară englezesc, nu în metropola în care se aflau de fapt.

„Unde eşti...? Unde eşti...?”

Sentimentul de spaimă îi creştea în piept.

„Sunt prea bătrână să mai alerg după un băieţel care nu vrea să fie găsit”.

Ar fi trebuit să-şi vadă de treburile ei, să o preocupe viitorul pe care îl visa. Şi totuşi, acest copil era precum familia ei.

Iar Reggie trebuia să-şi facă datoria – pentru moment – faţă de Broderick Killoran, proprietarul clubului Bârlogul Diavolului. Ridicându-şi fustele aspre de lână, îşi continuă în grabă căutarea.

În cele din urmă, el se opri. Atât de repede şi de neaşteptat, încât Reggie se poticni când se opri la rândul ei, ţinându-se de zidul unei case. Stephen îşi scoase şapca, o vechitură potrivită mai degrabă pentru hoţul de buzunare de altă dată decât pentru băiatul iubit a cărui familie era mai bogată decât Cresus.

Reggie îşi trase răsuflarea, urmărindu-l cum dispare din nou în umbre. După ce Ophelia, sora mijlocie a lui Killoran, abia fusese eliberată din Newgate, nu-şi permiteau să-l lase pe Stephen să cadă pradă aceleiaşi închisori nemiloase.

De fapt, după ce Stephen incendiase clubul rival, Iadul şi Păcatul, distrugând localul dintr-o singură mişcare nesăbuită, era un miracol că nu-l spânzuraseră deja pentru ce făcuse. Societatea nu ierta infractorii datorită vârstei. Copiii, femeile şi bărbaţii disperaţi se legănau la fel în ştreang, amintind că singurele vieţi care contau erau ale nobililor.

Tocmai de aceea Reggie ar fi trebuit să-l tragă de mânecă şi să-l mişte din mijlocul drumului. Dar se forţă să nu se mişte.

Aşteptând.

Privind.

Încercând să-şi dea seama ce era acea clădire enormă din cărămidă şi piatră de calcar, care îl făcea să fie atât de nepăsător încât să rămână în mijlocul drumului.

Din depărtare, se auzi zgomotul unor roţi de trăsură, iar asta îl trezi din visare.

Scuturând din cap, Stephen începu din nou să alerge.

Grăbit, se apucă neputincios de gardul negru ridicat în jurul reşedinţei şi sări. Şapca îi zbură de pe creştet, aterizând fără zgomot pe drumul pietruit, abandonată de copilul care deja fugea. Dar care întotdeauna avea grijă să o aibă pe cap.

Reggie porni iar pe urmele lui. Când ajunse în dreptul aceluiaşi gard negru şi strălucitor, ridică şapca uitată de Stephen şi o vârî între dinţi.

Inima îi bătea nebuneşte în piept, căci se aştepta ca în orice moment să fie descoperită.

Urcă pe gard şi aruncă un picior peste el, încălecându-l. Rochia i se agăţă, iar aerul rece îi lovi pielea expusă. Grăbită să-l prindă din urmă pe Stephen, întinse piciorul să coboare, dar calculă greşit distanţa.

Reggie căzu lată, pe spate, în mijlocul unei grădini mici de sub o fereastră arcuită.

Icni când simţi că durerea coboară de la spate către fund, ajungându-i la picioare, tocmai în călcâie, în talpa din ghetele ei negre de altfel confortabile. Câteva stele apărură din spatele unui nor gros, strălucind deasupra capului ei, ca şi cum până şi ele se amuzau pe seama ei.

Strâmbându-se, Reggie se forţă să se ridice. Îşi netezi în grabă fustele şi ţâşni de-a lungul acelei reşedinţe grandioase.

„Oh, drăcia naibii!” „Nu-s făcută pentru aşa ceva…” Nu se pricepea să se furişeze când se alăturase familiei Killoran, dar învăţase s-o facă în toţi aceşti ani.

Însă această familie luase locul celei pe care ea o pierduse şi s-ar fi căţărat şi pe blestematul Turn al Londrei pentru a-i salva pe oricare dintre ei dacă trebuia.

Reggie ajunsese la capătul clădirii interminabile când ceva ţâşni brusc spre ea, împingând-o cu forţă în peretele casei.

Deschise gura ca să ţipe, dar imediat privirea ei întâlni o pereche de ochi acuzatori şi plini de ură.

— Mă urmăreşti, Spark.

Răceala din privirea lui o înspăimântă.

„E doar un băiat”.

Doar un băiat, însă unul care ascundea în privirea obosită mai multă precauţie decât ai fi întâlnit la majoritatea bărbaţilor trecuţi de 70 de ani.

Reggie zâmbi.

— Ai uitat asta, şopti ea, întinzându-i şapca.

El o privi de parcă îi mai crescuse un cap.

— De asta ai venit după mine?

Judecând după acea întrebare, era clar că el nu-şi dăduse seama că o pierduse. În mintea ei, întrebările se tot adunau. Nu erau importante acum, însă, cu siguranţă, înţelesul lor conta şi avea să fie desluşit mai târziu.

— Te-a pus Broderick să mă urmăreşti?

Acea sarcină neplăcută îi revenea surorii mai mari a băiatului, Gertrude. Parţial oarbă, Gertrude nu putea să alerge pe străzile Londrei.

— Nu. Te-am văzut când te-ai furişat. Reggie îl cercetă cu privirea de guvernantă. Ce faci aici?

Stephen scuipă la picioarele ei.

— Nu e treaba ta. Tu nu eşti un Killoran.

Era doar un băieţel care avusese o viaţă teribil de grea faţă de viaţa unui adult, dar, chiar dacă Reggie ştia şi îşi spunea asta, nu însemna că insulta amară şi bine plasată cu care Stephen o înţepase avea să o doară mai puţin. Se aplecă, uitându-se pătrunzător la el.

— Nu, nu sunt. „Nu prin sânge”. Dar, indiferent de asta, nu o să te las să cotrobăieşti prin gospodăria unui nobil. Nu când avea obiceiul de a stârni incendii care aproape uciseseră oameni în Londra.

Ochii lui Stephen păreau să-i spună *du-te naibii* mult mai zgomotos decât ar fi făcut-o dacă ar fi urlat cuvintele în liniştea dimineţii.

Lătratul ascuţit al unui câine singuratic răsună sub cerul întunecat. Reggie tresări.

— Te sperii de un câine nenorocit, o provocă el. Ce fac eu aici nu are nicio legătură cu tine.

Băiatul îşi puse mâinile pe burta ei şi o îmbrânci cu putere.

O persoană mai scundă s-ar fi prăbuşit după acea

îmbrânceală impresionantă. Reggie însă se împletici, dar reuşi să se prindă cu mâinile de pereţii casei. Stephen deja fugise.

Preţ de câteva clipe, ea închise ochii.

Cu mulţi ani în urmă, crezuse că toţi copiii de care se ocupase fuseseră o provocare. Niciun păianjen în ceai sau vreo fetiţă care se ascundea prosteşte nu se putea compara cu asta.

Însă acest băieţel nu era doar o sarcină pentru ea.

Pornind după el, Reggie se strecură pe aceeaşi cărare pe care o urmase Stephen până când ajunse la grajdurile din spate. Grajdurile din cărămidă cu opt uşi acoperite cu iederă tunsă şi aranjată puteau să adăpostească confortabil tot personalul de la Bârlogul Diavolului.

Trecu cu privirea peste toate pragurile de lemn şi apoi se opri la cea de-a şasea uşă, uşor întredeschisă.

Încordată, trase uşor aer în piept, sprijinindu-se preţ de câteva clipe de clădire, înainte de a ţâşni de-a lungul curţii. Zgomotul scos de tocurile ghetelor ei răsună puternic. Sau poate că frica amplifica tropăitul blestemat?

Ajunse în cele din urmă la uşa întredeschisă şi se strecură în interior.

Era un padoc gol.

Reggie clipi de câteva ori, încercând să-şi adapteze vederea la spaţiul slab iluminat. Nu erau prea multe locuri în care o persoană să se poată ascunde acolo.

— Stephen, şuieră ea, avântându-se în faţă. Paiele de sub picioarele ei trosniră. Stephen, repetă ea, uitându-se atentă la grămezile de fân care erau aliniate în partea stângă a grajdului.

Din doi paşi, ajunse acolo, aplecându-se peste ele. Doi ochi furioşi îi întâlni pe ai ei.

— Ţi-am spus să te duci dracului!

— Nu, ripostă ea. Ai zis că ceea ce faci aici nu are nici o legătură cu mine şi ai dreptate. Însă are legătură cu tine, iar pentru că eu ţin la tine, aleg să fiu aici, îi zise ea fermă.

Îl cunoştea pe băiat destul de bine, de când rămăsese orfan, şi ştia că avea să respingă orice act de bunătate sau

de blândeţe.

— Ţii la mine? pufni el. Tu vrei doar să te dai bine pe lângă familia mea.

— Te înşeli. Îmi pasă, şi ştii asta. Chiar dacă eşti prea încăpăţânat sau furios ca să recunoşti, continuă ea la fel de calmă, refuzând să-i dea apă la moară. Trebuie să plecăm.

Însă soarta interveni sub forma copitelor unui cal.

„Oh, drăcia naibii!”

Reggie se grăbi să înconjoare grămezile de fân şi se aruncă lângă Stephen. Inima îi bătea neregulat şi cu putere. Din instinct, căută degetele lui Stephen şi îşi împleti degetele aspre şi pline de bătături cu ale lui. În acelaşi timp, băiatul care întotdeauna refuza orice semn de afecţiune sau de contact uman se agăţă de ea.

Reggie auzi tropăitul unor cizme pe drumul pietruit din faţa grajdului şi se simţi cuprinsă de panică. Lipi obrazul de podea; fânul îi zgâria faţa şi îi gâdila nasul, torturând-o în încercarea de a rămâne absolut nemişcată.

„Pleacă! Pleacă!”

Timpul şi nenorocirile pe care viaţa i le servise ar fi trebuit să o înveţe că era o prostie să crezi în rugăciuni. Acei paşi siguri, puternici se apropiau tot mai mult şi mai mult. Reggie strânse degetele mai tare. Stephen icni de durere, iar ea se forţă să slăbească strânsoarea.

„Nu respira, nu te mişca… Nu respira, nu te mişca…”

Acele cuvinte îi răsunau încontinuu în urechi pe măsură ce paşii străinului şi copitele calului se apropiau. Oamenii credeau că frica era pur şi simplu o emoţie, dar era mai mult de atât. La nici câţiva centimetri, între faţa ei şi a copilului de lângă ea, Reggie simţea cum teama curgea prin corpul nemişcat al lui Stephen. O mirosea în respiraţia lui aproape imperceptibilă.

— Şşşt, îi zise ea şoptit, implorându-l din priviri, iar băiatul care părea să aibă o singură misiune în viaţă, şi anume de a nu asculta de nimeni – incluzându-i şi pe cei din clanul Killoran, pe care îi considera familia lui –, se conformă rugăminţilor ei.

Reggie ciuli bine urechile. Nu venise niciun servitor

înainte? Unde era grăjdarul care trebuia să ia armăsarul?

Uşa se deschise şi auziră nişte paşi grei – cu siguranţă, ai bărbatului care venise primul –, apoi tropăitul copitelor de cal în urma lui.

Ea îşi muşcă buza de jos, simţind mirosul metalic al sângelui în nări. Ce fel de domn se ocupa singur de calul lui? Mai ales la acea oră. Domnii care călătoreau prin Londra se întorceau fie cu trăsura, fie călare de la clubul scandalos unde lucra Reggie. Acei lorzi plecau beţi şi împleticindu-se, în timp ce mişcările fluide, silenţioase, chiar metodice ale acestui bărbat, în timp ce scotea şaua şi o aşeza la locul ei pe peretele opus, descriau o persoană stăpână pe ea. Nu, nu era un simplu beţiv nenorocit, client la Bârlogul Diavolului pe care să-l fi ochit Stephen.

Acesta era un altfel de nobil. O teamă mult mai puternică şi profundă o făcu să încremenească. Un beţiv era nepăsător. Era cel mai uşor să te furişezi din calea lor. Nobilii cu mintea limpede şi clară nu erau genul de persoane care să fi permis ca doi huligani din Seven Dials să se furişeze pe proprietăţile lor.

„Cu siguranţă, nu eşti atât de proastă încât să crezi că aş fi de acord cu o uniune între tine şi fiul meu…”

Reggie închise ochii, alungând amintirile în mormântul în care meritau să stea îngropate. Când îi deschise, Stephen o privea.

— Şşt, repetă ea în şoaptă.

După ceea ce păru o eternitate, domnul plecă, închizând uşa în urma lui.

Fuseseră atât de aproape… Foarte aproape. Răsuflă uşurată, simţind sentimentul palpitant al victoriei care putea veni doar din evadarea dintr-o mare nenorocire. Şi asta îi aminti de altă evadare triumfătoare. Însă bucuria nu ţinu mult. Stephen sări în picioare, păşi peste ea şi se grăbi să alerge în partea din faţă a grajdului.

— Stephen, şuieră ea, chinuindu-se să se ridice.

Calul, un enorm armăsar negru, mai mult o bestie decât un cal, lovi din copite şi necheză puternic. Sau poate că voia să-şi avertizeze stăpânul neştiutor care plecase că

grajdul fusese călcat de străini care nu aveau ce căuta acolo.

— Treci înapoi, îl rugă ea într-o şoaptă frenetică.

Fie că nu o auzise, fie că nu-i păsa deloc de avertismentul ei, Stephen se lipi de uşa mare a grajdului, ridicându-se pe vârfurile degetelor pentru a se uita afară.

Mijind ochii, ea căută să vadă ce-i atrăsese atenţia băiatului. Privirea i se opri asupra unui domn înalt, cu umeri laţi, care păşea înainte, depărtându-se de ei. Mergea atât de repede printre grajduri încât mantia neagră îi flutura în jurul gleznelor. Nici măcar distanţa dintre ei nu putea ascunde calitatea acelei haine.

O licărire argintie străluci în interiorul grajdurilor. Armăsarul negru pufni nervos, lovind din copite. Privirea lui Reggie se opri asupra mânerului familiar cu safire al pumnalului lui Stephen. Băiatul se întinse spre clanţă.

„Ce naiba?…”

Ea îl prinse de guler, trăgându-l cu forţă în spate. Pumnalul alunecă pe podea, strălucind în cădere până când ateriză fără zgomot în fân.

Calul fornăi, foindu-se în spaţiul îngust.

Din instinct, Reggie împinse băiatul şi-i acoperi trupul cu al ei. Pulsul îi bubuia în urechi, acoperind nechezatul furios al calului. Se cocoşă, ghemuindu-şi strâns corpul în jurul lui Stephen.

Copitele din faţă ale creaturii aterizară foarte aproape de capul ei, călcând peste şuviţele ei rebele, smulgându-i câteva fire. Avea lacrimi în ochi. După ce se îndepărtă calul, Reggie se relaxă.

Stephen se chinui să se ridice de sub ea. Ochii îi străluceau de furie.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, zbieră el.

Reggie îi susţinu privirea.

— Ba da, trebuia să o fac.

Din atât de multe motive. Dacă el avea să o ia pe calea violenţei şi a distrugerii, în cele din urmă avea să fie distrus.

Băiatul o privea furibund, mânia lui fiind aproape

palpabilă. Ca să-l împace, ea recuperă pumnalul şi i-l înmână. Brusc, armăsarul fornăi din nou.

Reggie simţi o durere ascuţită la ureche şi se luptă să nu urle. Ridică mâna pentru a apăsa rana care pulsa. Ceva cald şi umed îi acoperi degetele. Sângele îi umezi mâna, iar întunericul din grajduri aruncă nuanţe de negru pe pata roşie din palmă.

Oroarea se putea citi în privirea lui Stephen.

— Te-ai rănit, zise el.

— Trebuie să plecăm, şopti ea, trăgându-şi gluga pelerinei pe cap. Apăsă puternic peste rană, încercând să oprească sângerarea cu materialul gros al hainei din lână. Sângele pătrunse însă prin material, umezindu-i palma. Cu cealaltă mână îl prinse pe Stephen de degete, însă el ezită. Ea îl privi întrebătoare.

Dar în privirea mândră a băiatului citi o rugăminte abia perceptibilă.

— Nu-i spune lui Broderick!

— Nu o să-i zic nimic, răspunse ea, strângându-i mâna.

El îi cercetă chipul.

— Promiţi?

— Ai cuvântul meu.

Cu cât rămâneau mai mult, cu atât riscau să fie descoperiţi la reşedinţa nobilului.

— Acum trebuie să plecăm.

De această dată, Stephen nu se mai împotrivi.

Printr-o mică crăpătură dintr-o stinghie, Reggie privi afară.

„Pustiu”.

Însă în curând acele grajduri foarte bine îngrijite aveau să fie pline cu angajaţii nobilului. Iar Reggie nu avea nici cea mai mică intenţie ca ea sau Stephen să mai fie prin preajmă.

Capitolul 2

O să plăteşti. Nu astăzi. Nu mâine. Ci atunci când te aştepţi mai puţin...

Broderick aruncă frâiele armăsarului către un servitor care aştepta în faţă la Bârlogul Diavolului.

Ce dezastru nenorocit!

Cu mantia fluturându-i, urcă scările şi trecu dincolo de porţile principale deschise special pentru el.

— Domnule Killoran, îl salută majordomul înclinând respectuos capul.

Fără a slăbi pasul, Broderick înaintă.

La aproape cinci dimineaţa, nu mai era atât de multă lume, dar mesele încă erau suficient de pline ca să fie gălăgie. În oricare altă noapte, sunetul monedelor lovindu-se unele de altele, precum şi gâlceava nobililor ar fi avut acelaşi efect calmant, victorios, liniştitor dintotdeauna.

Astăzi însă totul era diferit.

„Am fost la Excelenţa Sa. Ştie că tu ne-ai ordonat să găsim un copil de nobil pentru Diggory”.

În mintea lui îl vedea încontinuu pe Walsh rostind îngâmfat acele cuvinte.

Îi rămăsese cuvântul lui împotriva cuvântului lui Walsh.

Fusese învins şi nu oricum, ci de scursura care se ocupa de vânzarea copiilor. Mârâi, frecându-şi mâinile.

— Domnule Killoran.

Nerrie, al doilea paznic după MacLeod, se grăbi să-l ajungă din urmă.

Broderick se gândea la altceva. Acea întâlnire fusese singura lui speranţă, ultima.

— Nu acum.

Hotărât, Nerrie continuă să ţină pasul cu el.

Ce putea să mai facă? Ce opţiuni mai avea?

Niciuna care să fie...

— Îmi permiteţi, domnule? încercă Nerrie din nou.

— Nu.

Ajunseră la scara care ducea către apartamentele

private, iar paznicii care erau la datorie le făcură loc, permiţându-le să treacă.

— Înţeleg că aveţi alte lucruri de care trebuie să vă ocupaţi, domnule Killoran.

Dumnezeule, oare mereu era aşa de agasant?

— Sună ca şi cum urmează un *dar...* Ar fi bine să nu fie niciunul, îl avertiză Broderick apăsat, urcând repede scările.

Tânărul paznic, la cei aproape 20 de ani, era unul dintre angajaţii mai noi şi se dovedise aproape slugarnic, încercând să le facă pe plac. Urcând în urma lui, Nerrie se grăbi să ţină pasul.

— Dar…

Ajunseră la etaj, unde alţi paznici le făcură loc să treacă.

— Am zis nu acum!

Broderick ocoli o servitoare care aducea o carafă de apă, fata subţirică dând nas în nas cu paznicul care venea pe urmele lui.

Coridorul, care în mod obişnuit la această oră era liniştit, mustea de servitori grăbiţi, în timp ce alte cameriste în uniformă îngenuncheaseră pe covorul Axminster, frecând lâna.

— Ce naiba? bolborosi el, trecând pe lângă mulţimea de servitori.

— Da, domnule. Doar că…

Orice avea tânărul paznic de spus putea să aştepte. Lumea pe care Broderick o construise cu mâinile lui se ţinea de un fir de aţă. Celălalt bărbat înghiţi zgomotos în sec.

— A intervenit o problemă cât aţi fost plecat, zise Nerrie grăbit chiar în momentul în care Broderick coti pe holul care ducea către apartamentele lui.

Se opri brusc.

— De ce nu ai spus aşa?

Nerrie încremeni.

„Maddock”. Agitat, Broderick îl apucă pe celălalt bărbat de braţ, trăgându-l spre el.

— Ce problemă?

Paznicul masiv tresări.

— D-d…

„Maddock”.

— Domnişoara Spark, chiţcăi tânărul pe nerăsuflate.

Prin panica aceea care îi cuprinsese mintea, Broderick auzi cel mai neaşteptat nume.

— Domnişoara Spark? repetă Broderick, slăbind strânsoarea.

— Secretara dumneavoastră, îndrăzni Nerrie.

— La naiba, ştiu cine este secretara mea! pufni el, eliberându-l pe bărbat. Broderick îl privi ameninţător pe Nerrie, care se albise la faţă. Ai grijă ce spui despre domnişoara Spark!

În slujba lui de mai bine de zece ani, ea îi fusese şi prietenă, şi confidentă, şi îşi dedicase viaţa îngrijirii fraţilor Killoran. Nimeni nu se dovedise mai loial familiei şi clubului Bârlogul Diavolului.

— Nu, bineînţeles, nu ea este problema, se bâlbâi bărbatul, arătând ca şi cum urma să izbucnească în lacrimi. De fapt, ea *s-a confruntat* cu o problemă, domnule.

Cuvintele lui Nerrie alungară din mintea lui Broderick orice preocupare legată de întâlnirea avută pe stradă. Acum înţelese detaliile care îi scăpaseră mai devreme: servitorii care ştergeau pe hol, covorul murdar de pete proaspete de sânge.

— Unde e? urlă el.

— În camerele ei… domnule, strigă Nerrie în urma lui.

Schimbându-şi direcţia, Broderick se forţă să înainteze cu un calm pe care nu-l simţea. Să arate vreun semn de slăbiciune sau de emoţie însemna să le ofere altora o armă pe care o puteau îndrepta spre el. Ajuns la scara de la etajul următor, grăbi pasul. Fără a se sinchisi să bată, Broderick izbi uşa de perete. Întinse o mână pentru a nu-l lovi în faţă.

Patru perechi de ochi îi întâlniră pe ai lui: trei umane şi una de felină. De lângă picioarele lui Reggie, Gus, cel mai recent pisoi salvat de Gertrude, mieună. Broderick privi

dincolo de mulţimea pestriţă şi o văzu pe Reggie. Ţinea apăsat o cârpă murdară de sânge în partea dreaptă a feţei. Sângele îi lipise şuviţele roşietice de obraz.

— Broderick. Gertrude îl salută prima. Terminase de bandajat urechea lui Reggie. Gata!

El mârâi.

Mieunând încă o dată, Gus fugi de sub scaunul lui Reggie şi ţâşni către patul din colţ.

— Ieşiţi afară, ordonă el.

— Sunt bine, protestă Reggie pe acelaşi ton împăciuitor pe care îl folosea când se adresa chelneriţelor îmbufnate din local care se certau din cauza vreunui client.

Gertrude lăsase deja pânza cu care o bandajase. Se duse la Stephen şi îi spuse ceva şoptit băiatului aşezat pe marginea patului lui Reggie, cu picioarele atârnate. Când acesta refuză să se mişte, Gertrude îl prinse de mână şi îl trase de unde se cocoţase.

— Nu văd de ce nu am putea rămâne, mormăi Stephen.

— Pentru că nu e treaba noastră, îi explică Gertrude.

— Nu poţi să spui asta până când nu-i ascultăm.

Broderick îi aruncă o privire pătrunzătoare fratelui său.

— Bine, bine, plecăm, bolborosi el.

Reggie şi Stephen schimbară o privire aproape imperceptibilă.

Înaintând în cameră, Broderick le permise fraţilor lui să treacă.

O privi pe Gertrude, cea mai mare dintre ei, care, după căsătoriile surprinzătoare ale lui Cleo şi Opheliei, îşi asumase rolul atât de nefamiliar de lider în club. Un rol pe care demonstra că îl îndeplinea cu uşurinţă.

— Să-l chemi pe…

— L-am chemat deja pe doctorul Craven, îl întrerupse Gertrude.

El îşi scoase mănuşile.

— Nu-l…

— Nu o să-l las la etaj până când nu-l chemi tu. Ridică

din sprâncene. Altceva?

— Asta e tot. Se întoarse către Reggie.

În spatele lui auzi cum Gertrude închise uşa.

Înainte să apuce să o întrebe ceva, Reggie vorbi:

— Sunt bine, bolborosi ea, ridicându-se de pe scaun.

Când fustele ei modeste se îndreptară, se văzu cât sânge pierduse de fapt. Se aşeză la măsuţa improvizată cu bandajele pe care Gertrude le abandonase.

Blestemând, Broderick nu se mai gândi, pentru moment, la întâlnirea cu Walsh şi se grăbi spre Reggie.

— Cine a făcut asta?

Femeia încăpăţânată care îi era secretară de când preluase conducerea clubului vârî cârpa în apă şi apoi o stoarse.

— E doar o rană superficială, zise ea împăciuitoare.

Orice altă femeie din personalul lui ar fi început să plângă doar văzând sânge.

Observă imediat că ea evitase să-i răspundă la întrebare.

Dar, dacă se gândea mai bine, încă de când o găsise la London Bridge, cu atât de mulţi ani în urmă, aşa reacţiona când trebuia să răspundă la orice întrebare despre ea sau despre trecutul ei – nu o făcea.

Dezbrăcându-se de pelerină şi apoi de jachetă, Broderick le aşeză una peste alta pe spătarul scaunului.

— Stai jos, îi ordonă el, trăgând alt scaun.

Reggie îşi ţuguie buzele.

— Am zis să stai jos, Reggie. Îşi desfăcu butonii de la cămaşă şi îşi suflecă mânecile. Niciun bărbat, nicio femeie şi niciun copil care lucrează pentru mine nu se întoarce acasă aşa cum arăţi tu. Nu fără ca după aceea cineva să plătească pentru asta.

Şi, cu siguranţă, nu această femeie care îi devenise cea mai apropiată confidentă în afară de surorile lui.

Bolborosind, ea eliberă cârpa, care căzu în bolul de porţelan, împrăştiind picături de apă pe măsuţa din stejar.

— Faci din ţânţar armăsar, mormăi ea după ce se aşeză.

Timpul ar fi trebuit să-i ofere multe indicii despre cum să se descurce – sau cum să negocieze – cu această femeie. Reggie însă nu era tipul de om care să fie manipulat de el sau de oricine altcineva. Avea un calm pragmatic incredibil şi un control asupra conversaţiilor care i-ar fi pus în încurcătură până şi pe cei mai buni avocaţi din Londra. Şi dacă voia să ţină un secret, închidea gura şi prefera să moară decât să cedeze în faţa cuiva.

— Hai, o rugă el. Lasă-mă să văd. O prinse de bărbie şi îi înclină capul într-o parte ca să poată examina rana. I se strânse inima şi în acel moment uită complet de securea care stătea deasupra capului familiei sale. Reggie, arăţi oribil!

Avea sânge uscat pe obraji şi în păr. Chiar se formase o crustă care îi lipise şuviţe de păr de faţă.

— Vai, ce fermecător eşti! îi zise ea amuzată.

Apucând cârpa, Broderick îi curăţă obrajii. Îi tremurau mâinile, lucru care ar fi trebuit să-l şocheze, însă îl apăsau furia, frustrarea şi ceva cu mult mai rău – *frica.*

Când se schimbase personalul, Reggie rămăsese constanta din interiorul acestui iad. Fetiţa speriată pe care o însoţise de la London Bridge se transformase mult peste ani, într-o persoană neîmblânzită – sau poate că aşa voia să o vadă. „Ce aş fi făcut dacă ar fi fost rănită?”

Dar era în siguranţă. Acolo, încă alături de el.

„Cu mine?”

Ea icni.

— Îmi pare rău, murmură el, oprindu-se.

Ştia atât de multe despre această femeie… Şi totuşi, de ce nu aflase până acum ce piele moale, ca de satin avea? Şi, dintr-odată, ceea ce iniţial fusese o sarcină simplă deveni ceva mai mult. Aerul trosnea în jurul lui. Sfârâia exact ca pământul după ce era lovit de trăsnet. Şi blestemat să fie dacă nu fusese întotdeauna atras de acel pericol!

Eliberă cârpa umedă.

Ferindu-şi privirea, Broderick îi dădu şuviţele curăţate după ureche şi profită ca să-i studieze chipul în formă de

inimă.

În urmă cu trei ani, când Broderick moştenise clubul Bârlogul Diavolului după dezastrul din Dials, paznicii lui discutaseră pentru prima dată despre Reggie Spark. Aşezaţi la masa de mic dejun şi aşteptând prima întâlnire cu Broderick, în bucătărie răsunaseră cuvinte indecente despre fetele angajate la club.

Patru paznici făcuseră greşeala de a vorbi urât despre Reggie, spunând că era prea urâtă pentru a se culca vreun bărbat cu ea şi prea deşteaptă ca să o ia de nevastă. Fuseseră daţi afară – aceea fusese ultima lor zi la Bârlogul Diavolului.

Atunci fusese ultima dată când cineva îndrăznise să vorbească urât despre ea.

Ca angajator care îşi jurase să nu profite niciodată de femeile care lucrau pentru el, fusese dezgustat de nenorociţii care încercaseră să-i mânjească reputaţia lui Reggie. Acum vedea dincolo de acea furie: vedea cât de mult se înşelaseră acei oameni.

Buclele răvăşite îl făcură să se uite la chipul ei. Ochii ei mari erau un amestec fermecător de verde cu albastru. Acele străfulgerări albastre ascundeau în profunzimea lor frumuseţea zonelor de ţară din Cheshire, licăriri din cerul albastru şi dealuri de smarald, toate în acelaşi timp.

Buclele ei roşii, întotdeauna prinse la spate, îi cădeau acum încâlcite pe umeri, încadrându-i faţa. Trăsăturile care păreau aspre acum erau îndulcite de cascada buclelor roşii. Avea nasul în vânt, obraji înalţi şi o baie de pistrui peste pielea luminoasă. Buzele ei rotunjite, ca arcul lui Cupidon perfect sculptat, erau numai bune pentru sărutat şi pentru alte lucruri.

Reggie îl privi întrebătoare cu ochii ei albaştri-verzui.

— Ce e? şopti ea.

„Uită-te în altă parte! Uită-te în altă parte, oriunde, dar nu aici, fereşte-te de acest moment de nebunie temporară!”

Dar Broderick înghiţi în sec – se dovedise slab în moduri în care nu se crezuse niciodată în stare.

— Reggie, se chinui el să spună, abia recunoscându-şi propria voce răguşită, incapabil să mai spună ceva în afară de numele ei.

Numele acestei femei care îi era şi prietenă, şi confidentă, şi angajată. Dar, era şi angajată. Cu toate acestea, îşi trecu degetele prin părul ei, buclele catifelate alintându-i palma. Ea clipi din genele groase şi roşietice.

Foamea cânta în venele lui precum o simfonie discordantă care nu avea niciun sens şi care nici nu avea să aibă, dar pe care îşi dorea să o audă la nesfârşit.

Ea întredeschise buzele, şi cel mai dulce suspin ieşi, ademenindu-l. Sau poate că doar auzea ceea ce voia să audă? apoi ea lăsă capul pe spate – era clar că nu avea cum să se înşele în privinţa acelei invitaţii nerostite.

Precum marinarul vrăjit de sirene pe mare, Broderick coborî capul mai aproape, mai aproape. Dorindu-şi ceva ce nu ştiuse că îşi dorea sau că avea nevoie…

În acel moment, nu conta că faptul că tânjea după Reggie Spark îl făcea să-şi piardă orice fărâmă de onoare. Simţea nevoia de a gusta altceva în afară de frica aceea care se cuibărise în el în ultimele zile şi care nu voia să-i dea drumul.

„Sunt exact ca tatăl meu…”

Înecându-se cu salivă, Broderick se îndepărtă, retrăgându-şi mâinile.

Poate că îşi imaginase răspunsul ei doar din cauza propriilor pofte.

Acele buze roşii după care tânjea se lăsară în jos.

— E aşa de rău?

Îşi pipăi capul. Dinţii uşor strâmbi muşcară buza de jos.

„Drăcia naibii!”

— Nu este, zise el răguşit. „Eu sunt rău. Tânjesc după o prietenă şi o femeie din personalul meu”.

Broderick luă cârpa şi o aruncă înapoi în bol.

Ferindu-şi privirea, Reggie se ridică repede în picioare.

— Atunci am terminat.

Picioarele subţiri are scaunului scârţâră pe podea.

— Opreşte-te! O prinse uşor de încheietură. Nu este. Adică nu am terminat.

Ea rămase locului, încruntată şi încurcată.

— Ce?

— Nu am terminat de verificat rana, clarifică el.

Pentru numele lui Dumnezeu, se bâlbâia! Şi asta pentru că îşi dăduse seama că Reggie Spark era… femeie. Bineînţeles, era normal să observe asemenea detalii. De fapt, altcineva ar fi putut spune că era straniu că nu observase până atunci. O conduse înapoi pe scaun, intenţionând să o elibereze, dar nu o făcu.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Broderick îi ridică palmele, analizându-le pe rând. Avea urme de zgârieturi şi de pietriş în cutele palmelor, răni care indicau că aterizase pe mâini. Şi după vânătaia care apărea acolo, fusese o izbitură zdravănă.

Văzând că ea tace, ridică privirea.

Chipul ei era imposibil de citit.

— Am căzut, zise ea.

— Ce stupid!

Regina Spark se mişca mereu cu o eleganţă aparte faţă de orice altă femeie care numea acel iad acasă – incluzându-le pe surorile lui.

— Nu te-ai împiedicat şi nici nu ai făcut vreun pas greşit niciodată de când te ştiu.

— Cu siguranţă, ai uitat, mormăi ea.

— Eu nu *uit* nimic.

Broderick îi adună părul greoi, plin de sânge; şuviţele bogate alunecară prin degetele lui precum aşternuturile fine de satin pe care le comandase pentru patul lui când devenise patronul acelui club. Trecându-şi degetele prin buclele ei, i le îndepărtă de pe faţă. Dorinţa pulsa în el. Şocant de intensă şi de ruşinoasă din cauza persoanei după care tânjea, o femeie care îi fusese precum o soră şi care acum era rănită. Doar că nu era nimic frăţesc în dorinţa lui de a continua să umble cu mâinile prin părul ei încâlcit şi roşu.

Luptându-se cu această atracţie extrem de puternică, se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Până la urmă, Broderick nu-şi făcea iluzii că ar fi fost un domn. Folosind agrafele împrăştiate pe masă, el începu să-i strângă şuviţele într-un coc răvăşit.

În timp ce Reggie tăcea încăpăţânată, Broderick continuă să o cerceteze, inspectându-i scalpul şi obrajii în căutarea altor răni. Fiecare semn era un nou indiciu. Îşi trecu arătătorul peste lobul urechii ei drepte.

Ea icni de durere.

— Îmi cer scuze, murmură el, atingând-o mai uşor. Să ştii că nu mi-a scăpat din vedere că eşti în mod intenţionat evazivă, continuă Broderick. Apoi îi vorbi şoptit: în caz că ai uitat, Reggie, până la urmă, eu aflu… *totul.*

Capitolul 3

Eu îţi ştiu secretele. Şi în curând toată lumea o să le ştie…

Preţ de un moment îmbătător, Reggie crezuse că Broderick avea să o sărute. Văzuse dorinţa arzând în ochii lui, iar asta o mângâiase precum o atingere.

Până când norul de speranţe false dispăru, readucând-o cu picioarele pe pământ.

„Prostuţo! Bineînţeles că nu avea de gând să te sărute…”

Pentru Broderick, până şi îngrijorarea lui pentru urechea ei, totul era o afacere. Doar asta existase dintotdeauna în relaţia lor.

„Până la urmă, eu aflu… totul”.

Privindu-l printre gene, Reggie încercă să-şi dea seama dacă Broderick aflase care erau planurile ei. Poate şi acum pur şi simplu se juca cu ea, ştiind prea bine minciunile de care era vinovată. În timp ce el îndepărtă cârpele pline de sânge şi aduse câteva curate, ea îl cercetă

atentă. Poate i-ar fi fost mai uşor dacă el ar fi răbufnit împotriva ei pentru aceste păcate decât... asta. Decât bunătatea lui.

Şi asta, pentru că atenţia şi îngrijorarea lui făceau să se simtă şi mai vinovată.

— Ţi-am zis că sunt bine, repetă ea calmă când îl văzu că intenţionează să ridice alt bandaj improvizat.

El se opri şi o privi suspicios.

— Ar trebui să fii în sălile de joc, zise ea, ridicând un pic vocea.

„Nu sunt făcută pentru asta… Pentru a minţi. Pentru a înşela. Pentru a trăda”.

— Eşti nerăbdătoare să scapi de mine, scumpo, înţeleg.

Inima ei tresări. „Scumpo”.

— Cred că se întâmplă destul de rar, zise ea, forţându-se să pară dârză.

Fiecare chelneriţă, prostituată şi servitoare suspina când trecea el.

— Ce anume? Doamnele încercând să scape de mine? Făcu o pauză. Aşa e, adăugă el, ridicând jucăuş din sprâncene, făcând-o să râdă.

Şi uite aşa lumea lor reveni la normal. Acesta era Broderick. Iar ea era Reggie, şi această relaţie confortabilă era tot ceea ce avea să existe între ei.

„De asta vrei să pleci…”

O cuprinse o melancolie teribil de familiară.

El ridică una din sprâncenele blonde.

— Pot să continui? întrebă şi făcu semn către urechea ei rănită. La naiba, era tenace! Nu capitula în faţa nici unei bătălii.

Şi nici nu credea că era mulţumit de răspunsurile ei evazive de mai devreme.

Ea încuviinţă scurt din cap.

— Da.

Desfăcu bandajul pe care i-l pusese Gertrude şi îl îndepărtă. Tăietura mică din vârful urechii începu să sângereze, scurgându-se încet pe obrazul ei.

El şuieră printre dinţii drepţi, de un alb imaculat.

— Drăcia naibii, Reggie!

Furia i se citea pe chip, şi dovada acelei îngrijorări o încânta.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă el din nou.

— Ţi-am spus, nimeni. Ceea ce nu era o minciună. Armăsarul acela furios nu era om.

El se calmă uşor şi îi atinse obrazul cu dosul palmei.

Ea simţi cum i se taie răsuflarea şi se aplecă, primind acea uşoară mângâiere.

— Biata Reggie, murmură el, şi pentru prima dată acel nume pe care ea îl detesta se transformă pe buzele acestui bărbat într-o mângâiere seducătoare. Dar vraja pe care o aruncase asupra ei dispăru odată cu următoarele cuvinte: întotdeauna ai fost jalnică la şiretlicuri. Îşi retrase mâna.

O cuprinse o răceală ce alungă căldura efemeră a atingerii lui. „El ştie”.

Ea îşi înfipse degetele în rochie până când mototoli lâna aspră. Reggie se opri brusc.

Majoritatea oamenilor care supravieţuiau în Dials făceau asta luând ce şi când voiau, fără să le pese de cei pe care îi călcau în picioare în drumul lor spre succes.

Dar Reggie nu fusese niciodată aşa. Ea nu devenise nemiloasă după trădarea lui Lord Oliver.

De aceea, văzând cum o îngrijea Broderick acum, se simţea vinovată, îi era greu să respire şi imposibil să se gândească la o minciună oarecare.

Pentru prima dată în zece ani, nu doar că ascundea un adevăr faţă de bărbatul care o salvase, ci două adevăruri.

Şi pur şi simplu nu se putea hotărî care era mai important.

Broderick continuă în tăcere să-i îngrijească urechea, curăţându-i rana.

Luă o cârpă curată, o îmbibă în apă şi începu să-i şteargă sângele de pe obraji.

— Urechea ta nu o să aibă nevoie de cusătură.

— Arată mai rău decât e. Reggie îşi încrucişă braţele la piept. *Tu* ştii mai bine decât oricine cât de urât sângerează o ureche.

El afişă un surâs sincer şi diferit de zâmbetul afectat şi cinic pe care îl purta de dragul clienţilor şi al angajaţilor de la sala de jocuri.

— Da. În timpul unei lupte de stradă între Broderick şi un turnător cu o afinitate deosebită faţă de bijuterii, inelul blestemat al adversarului său îi ciupise urechea, iar după aceea Broderick lăsase dâre de sânge pe străzile Londrei. O privi intens pe Reggie, uşor acuzator. Îmi aduc aminte că atunci ai insistat să ai grijă de rana mea.

— Nu e acelaşi lucru, zise ea exasperată. Rana ta a avut nevoie de cusătură.

Cusătură pe care ea o făcuse cu îndemânare când el nu avusese încredere în nimeni din banda lui să facă asta. Nici măcar în surorile lui.

Broderick dezlipi cârpa de rană, verifică urechea şi apoi aplică o uşoară presiune.

— Întoarce-te!

Reggie îi arătă urechea care zvâcnea de durere.

— Ai fost plecat mai devreme, observă ea, schimbând subiectul conversaţiei.

El se opri şi făcu o pauză atât de scurtă, încât poate că ea doar şi-o imaginase.

Îl urmări cu coada ochiului. Broderick nu-şi părăsea clubul dimineaţa. La acele ore, era cel mai aglomerat, şi el nu ceda controlul postului în faţa nimănui. Nimic nu-l ţinuse departe niciodată în toţii anii în care condusese clubul.

— Nu ai nimic de zis? insistă ea.

El îşi trecu vârful degetelor peste bărbia ei, întorcându-i privirea către el. Acea atingere delicată îi puse pielea pe jar.

— Un secret pentru un secret?

Inima îi tresări. Acelea fuseseră primele cuvinte pe care el i le spusese. De când lucra pentru Broderick şi pentru familia lui, el obişnuia să i le tot spună mai mult pentru a o necăji decât pentru altceva. Ea îi răspunse aşa

cum o făcea de obicei, de data aceasta pe nerăsuflate.

— Nu am secrete pe care să vreau să le împărtăşesc.

— Eşti mai încăpăţânată decât Dumnezeu! bolborosi el.

— Oh, aşa e Dumnezeu? Ea ridică o sprânceană. Încăpăţânat?

Rânjetul atât de gol al lui Broderick o lovi precum o săgeată în piept.

— Am încetat să cred în Dumnezeu cu mult timp în urmă.

Ea simţi fiori pe şira spinării. Era o goliciune în vocea lui pe care nu o auzise niciodată în toţi anii de când îl ştia şi voia să alunge pustiul acela apăsător. Acele sentimente dure, chinuitoare nu aveau ce căuta în privirea lui... Acest bărbat care nu împărtăşea nimic cu nimeni. Şi totuşi, acum fusese cel mai aproape de a-i oferi o parte din trecutul lui.

— Dar, dacă încetăm să credem în Dumnezeu, asta înseamnă că ceea ce urmează e cam sumbru, nu?

El chicoti.

— Doar dacă nu eşti mulţumit de ceea ce ai sau ce faci aici.

Reggie încremeni, căutând din nou un semn că el îi descoperise intenţiile. Că o ademenea într-un joc care avea să se termine cu ea mărturisindu-şi toate secretele.

Lăsând cârpa jos, Broderick continuă să-i cerceteze rana.

— Vezi tu, Reggie, eu am rostit numele atacatorului meu, cu atât de mulţi ani în urmă, pentru că nu aveam pe nimeni de protejat.

Tommy Lassiter jefuise cadavre şi ucisese femei uşoare de la colţ de stradă, ca să aibă ce vinde hoţilor de morminte.

— Eu nu protejez pe nimeni, zise ea cu calm.

— Unde erai când s-a întâmplat?

— La grajduri. Ceea ce nu era o minciună. Doar că nu erau grajdurile lui. A fost un cal, Broderick, zise ea suspinând.

Asta măcar era adevărat. Doar că grajdurile străine şi

băiatul după care alergase erau cele care contau cu adevărat.

— Un cal? El clătină din cap. Caii nu muşcă.

— Oh, te asigur că muşcă! Am fost muşcată odată de coapsă. A durut ca naiba, dar nu a sângerat la fel de rău ca acum. Altul m-a ciupit de umăr. Făcu un semn către vechea rană. Al meu…

El ridică o sprânceană.

Ea se opri brusc, detestând obiceiul de a trăncăni când era neliniştită. Fusese blestemul ei în copilărie şi una dintre multele provocări când încercase să se integreze printre oamenii din Dials.

— Caii mei nu muşcă, insistă el.

Nu, ei nu. Erau la fel de ascultători ca orice membru al personalului.

Drăcia naibii, era neobosit! Nu avea să cedeze până când nu primea un răspuns. În interiorul ei se dădea o luptă. Stephen nu avea să o ierte niciodată dacă îi spunea secretul lor lui Broderick, dar Broderick merita adevărul.

„La naiba!”

— S-a întâmplat când îl urmăream pe Stephen.

Toţi muşchii din trupul lui se încordară.

— Ce…

Ea îl întrerupse şi începu să-i povestească pe scurt toate acţiunile lui Stephen şi cum ajunsese să-şi rănească urechea. Avu grijă să nu pomenească nimic despre cartierul elegant în care hoinărise el.

Când termină, Broderick înjură.

— I-am spus că nu trebuie să iasă singur.

— Dar este obişnuit să o facă. Nu îşi poate schimba peste noapte obiceiurile şi felul de a fi.

— Ba poate, zise el direct. Nu mai are de ales.

Reggie îi cercetă chipul.

— Ce vrei să spui?

Ea îl cunoştea suficient de bine pentru a şti că erau mai multe la mijloc. Nu-i interzisese niciodată nimic. Nici măcar după incendiul pe care îl pornise, care distrusese sala de jocuri a bandei rivale.

Broderick îşi ascunse imediat emoţiile, afişând masca pe care o purta faţă de toţi ceilalţi din club.

— Nu am vrut să spun nimic. Îşi îndreptă mânecile. Odihneşte-te! Îşi luă pelerina şi jacheta. Vreau totuşi să te vadă un doctor. Indiferent cât de inofensivă pare rana, vorbi el peste lamentările ei. Porni către uşă. Vreau să-ţi aduci aminte de Jack Spier, o avertiză el, punând mâna pe clanţă.

Reggie pufni.

— Jack Spier a fost lovit cu o lamă ruginită şi murdară. Mă îndoiesc că rana asta e la fel.

El îşi înclină capul.

— Ah, da. Gura unui cal care mănâncă rahat şi fân sigur e mult mai curată, răbufni el.

— Ştiai că în cărţile surorii tale despre cabaline scrie că, atunci când un cal mănâncă bălegar, e semn clar că are o problemă cu hrana. În fapt, asta se numeşte coprofagie şi…

— Reggie.

Ea suspină.

— Prea bine, trimite-l!

El îşi puse hainele pe care le căra în braţul opus.

— Profită de restul zilei şi odihneşte-te, o îndemnă el, vrând să iasă din încăpere.

— Broderick? strigă ea.

El întoarse capul.

— Trebuie să fie mai bine păzit, însă fii blând cu el.

Reggie se holbă către uşa din stejar mult timp după ce el plecă. Broderick se supărase din cauza informaţiilor pe care ea urmărise să i le ascundă.

Oare ce avea să spună când urma să afle ce îi ascunsese în toate aceste luni şi ce avea să creadă de planurile ei pentru viitor?

Capitolul 4

Ce ai prefera? Să-ţi petreci restul zilelor la Newgate? Sau spânzurătoarea? Oricum, soarta ta e aceeaşi.

Ea avusese grijă de fratele lui.

Niciun bărbat cu capul pe umeri, nici o femeie şi niciun copil nu ar fi alergat pe străzile din Dials şi cu siguranţă nu pentru un băiat ticălos şi posac precum Stephen.

Şi cu toate astea, exact asta făcuse Reggie.

Poate pentru că simţea ameninţarea sfârşitului care se grăbea să-l întâlnească. Sau poate pentru că era dimineaţă devreme şi îl ajunseseră din urmă zilele fără somn, însă brusc simţi o apreciere enormă faţă de nărăvaşa curajoasă care renunţase la raţiune şi precauţie pentru a avea grijă de altcineva.

Nu, nu era vorba doar de apreciere. Era ceva mai profund. De obicei, oamenii nu puneau binele altora înaintea binelui lor. Laşul său tată era dovada vie a acestui lucru. Şi apoi aşa era Reggie: neînfricată. Curajoasă. Îndrăzneaţă. Şi *frumoasă.* Da, şi asta. Nu observase acest fapt deranjat – *până acum.*

Păşind vioi prin camerele lui private, Broderick se înecă. „Prostule!” Laţul se strângea. Viitorul lui fusese decis cu puţin timp în urmă pe o alee din Dials, iar acum tânjea după Regina Spark. Copleşit de dezgustul faţă de sine, slăbi nodul lavalierei.

Nu, fusese doar o chestiune de moment, o eroare de judecată care aproape îl făcuse să o sărute. Conştientizarea faptului că era muritor şi dezastrul inevitabil care avea să vină peste el îi întunecaseră judecata.

Cu toate că ştia aceste lucruri, se simţea lipsit de onoare.

„Concentrează-te asupra problemelor tale!”

Până la urmă, avea lucruri mai importante pe care trebuia să le rezolve.

Broderick trecu pe lângă servitori care încă încercau să cureţe petele de sânge de pe covoare. Fie că aproape o sărutase pe Reggie, fie că îşi dorise asta sau că visase tot

preludiul, era irelevant în faţa pericolului care îl pândea: Walsh şi Lucy.

Nu, mai precis, marchizul de Maddock.

„Nu pot să rezolv problema asta”.

Îşi trecu o mână tremurândă prin păr. Se simţea pierdut. La fel cum se simţise când el şi tatăl lui fuseseră alungaţi de angajatorul tatălui său şi de naşul lui Broderick, contele de Andover.

Atunci tatăl lui Broderick se dovedise complet nefolositor în a-l ajuta să supravieţuiască.

„Dacă nu am grijă ca toată familia să fie îngrijită şi în siguranţă, sunt exact ca el”.

Strânse din dinţi. Nu, nu avea de gând să-şi lase familia în aceeaşi situaţie deplorabilă în care mizerabilul lui tată îl lăsase pe el. Fiecare dintre fraţii lui avea să fie îngrijit şi să aibă viitorul aranjat.

Broderick se apropie de scara lângă care paznicul principal se afla la datorie. Văzându-l, MacLeod se îndreptă de spate.

— Unde e sora mea?

— A fost chemată la grajduri. Buzele bărbatului masiv zvâcniră. Este o problemă cu una dintre pisicile de la hambar.

Da, aşa fusese Gertrude întotdeauna. Era cea mai inimoasă dintre surorile lui. Era pură şi îi lipsea setea de răzbunare care îi mâna pe Broderick, Stephen, Cleo şi Ophelia, ea era cea mai blândă dintre Killorani. Cea care trebuia protejată mereu. „Şi eu am dezamăgit-o”.

„La fel cum o dezamăgesc din nou acum”.

Simţindu-se cuprins de un sentiment bolnăvicios de ruşine, Broderick îşi croi drum către grajduri. Toţi servitorii şi grăjdarii se aşezaseră în cerc în afara grajdurilor din piatră, fumau şi vorbeau încet.

Harry, cel mai proaspăt ştrengar salvat de Ophelia şi adus să lucreze la Bârlogul Diavolului, îl văzu imediat. Observând privirea băiatului care se uita către Broderick, servitorii bine îmbrăcaţi îşi aruncară de îndată ţigările de foi şi băgară sticlele în buzunare.

Broderick le făcu semn să-şi continue treburile în timp ce el trecu de uşa mare, albă şi curbată. Mirosul de fân şi de cai îi umplu nările.

Clipi de mai multe ori, încercând să-şi acomodeze vederea cu spaţiul întunecat, căutând-o pe Gertrude – şi găsind-o în capătul îndepărtat al grajdurilor.

Cu spatele la el, ea ridică ameninţător un deget în aer.

Păşind atent, el înaintă, călcând peste fânul împrăştiat pe jos.

Se opri lângă sora lui.

— Cum e Reggie?

— O să fie bine.

Nesupusă ca întotdeauna, dar rana ei avea să se vindece.

— Văd că ai dat liber întregului personal de la grajduri în această dimineaţă.

Gertrude duse din nou un deget în dreptul buzelor.

— E foarte încăpăţânat, şopti ea încet, ignorând gluma pe care o făcuse Broderick.

El îi urmări privirea.

Doi ochi aurii străluceau în spaţiul altfel întunecat.

— Miau-miau-miau, se jeli pisica, rămânând pe grinda îngustă.

Toate lucrurile pe care Broderick le ştia despre asemenea feline erau bineînţeles învechite, din vremea în care trăise cu Lord Andover, însă Gertrude avusese grijă de-a lungul anilor de suficiente animale capricioase ca să descopere cât de independente erau.

— O pisică are nouă vieţi. Trei vieţi se joacă, trei hoinăreşte şi trei rămâne locului.

Gertrude pufni.

— Ce prostie! Tu ai scăpat de moarte şi de pericol. Nimeni nu îndrăzneşte să creadă că tu ai nouă vieţi. De ce să facă asta Master Brave?

În ciuda tuturor nenorocirilor din acea dimineaţă, se trezi râzând cu poftă.

— O felină care s-a prins de o grindă şi nu poate

coborî fără ajutor a primit cu siguranţă numele greşit.

— Oh, taci! îl dojeni ea şi îl lovi cu cotul într-o parte.

El icni.

— Nu-l asculta! Tu eşti mult mai curajos şi mai puternic decât toţi caii şi câinii din toate grajdurile, şopti ea către creatura care încă mieuna deasupra capului ei.

Şi, ca şi cum tonul ei ar fi fost magic, Master Brave se opri.

Gertrude întinse mâinile.

Pisica neagră ţâşni înainte şi înapoi pe grindă.

Suspinând, Gertrude lăsă mâinile în jos.

Rămaseră acolo, frate şi soră, urmărindu-l în tăcere pe Master Brave, în timp ce Broderick căută cuvintele potrivite pentru a-i adresa o rugăminte lui Gertrude.

Aceeaşi rugăminte pe care o adresase surorilor lor înainte, doar că de această dată motivele erau diferite. Era vorba de mai mult: de posibilitatea de a se asigura că toţi – fraţii lui, angajaţii, afacerea – erau în siguranţă.

Se simţi cuprins de amărăciune. Era încă o dovadă că viaţa îi scăpase de sub control şi că nu putea să facă faţă. Inspiră încet.

— Gertrude…

— Dacă particip la sezon, am nişte condiţii, îl întrerupse ea, lăsându-l fără cuvinte.

— De unde ai…

— Aflat? Ea ridică din sprâncene. Mai întâi Cleo. Apoi Ophelia. Nu îţi trebuie multă minte ca să-ţi dai seama că eu sunt următoarea căreia intenţionezi să-i găseşti un soţ nobil. Îşi mută privirea hotărâtă de la pisica blestemată către Broderick. Dacă fac asta pentru club, vreau anumite lucruri de la tine.

Bineînţeles că ea avea să presupună că totul se învârtea în jurul afacerilor lui. De ce ar fi crezut altceva? Niciunul dintre fraţii sau angajaţii lui nu ar fi crezut altceva. Pierduse de mult dreptul la încredere din partea lor. Şi nu era atât de egoist încât să-i lase pe ea sau pe fraţii lor să afle adevărul. Oricum, îi era mai uşor dacă toţi credeau altceva despre el.

— Prea bine. Incapabil să o privească pe sora lui în ochi, cercetă paşii frenetici ai lui Master Brave. Care sunt termenii tăi?

— Animalele mele vin cu mine.

Ea se aştepta ca el să o trimită la una din surorile lor. Făcuse această greşeală trimiţând-o pe Ophelia la Cleo şi, deşi Ophelia era fericită acum, fusese la un pas de spânzurătoare din cauza iubirii pe care i-o purta lui Connor O'Roarke.

— O să te însoţesc eu.

Şi avea să fie acolo ca să aibă grijă de ea cât timp mai putea.

„Cât timp o să-ţi permită acel ticălos…"

Gertrude îl privi nedumerită.

— Tu?

— Şi o să… Slăbi mai mult nodul de la lavalieră. O să-ţi dau voie să iei pisicile.

— Toate, Broderick. Sau nu mă duc.

„Oh, drăcia naibii!"

Îşi scoase de tot lavaliera albă din mătase, lovindu-se cu ea peste picior. Aveau o întreagă gospodărie la dispoziţie şi personalul din casa din Grosvenor Square pe care o închinase pentru restul sezonului.

— Bine. Toate. Rozătoare şi pisici.

Adunase cele mai neaşteptate şi incompatibile creaturi, cum numai Gertrude putea să facă.

Ea trecu la următoarea cerere.

— Stephen vine cu noi.

El simţi cum i se strânge inima.

— Bineînţeles.

Voia să-l ţină aproape şi pe fratele lui cât de mult putea. Apoi, cu voia Domnului, dacă totul mergea conform planului, Gertrude urma să aibă acces la o lume în care un Killoran putea avea grijă cu adevărat de Stephen.

— Şi continui să-i supervizez lecţiile.

— Nu este posibil. Broderick vârî lavaliera în buzunarul din faţă al jachetei. Şi nu pentru că nu cred că ai făcut o treabă admirabilă învăţându-l până acum, interveni

el când ea intenţionă să vorbească.

Gertrude fusese însărcinată cu treaba sisifică de a educa un băiat care ar fi preferat să fure din buzunare decât să stea într-o sală de clasă, şi totuşi reuşise să-l înveţe să citească.

— O să fii ocupată, o să participi la evenimente formale şi la tot felul de reuniuni.

Toată energia ei trebuia să meargă către găsirea unei perechi pentru a-şi asigura viitorul, pentru a fi aranjată pe viaţă.

Gertrude pufni.

— Ai o părere prea optimistă despre sezonul meu.

— Nu te subestima. Broderick ridică pumnul la piept. Eşti un Killoran.

— Sunt oarbă, zise ea direct, fără să se compătimească. Nimeni nu vrea o soţie oarbă.

— O să găseşti un om onorabil…

Înainte ca păcatele lui Broderick împotriva marchizului de Maddock să iasă la lumină, şi el să descopere rolul pe care îl jucase în răpirea copilului nobilului, fusese în stare să-i ofere surorii lui garanţii mai mari. Acum nu mai erau adevărate. El şi Gertrude erau şoriceii mult iubiţi cu care se juca Lord Maddock, care avea să-şi scoată ghearele exact când nu se aşteptau.

— O să te căsătoreşti cu un domn respectabil, care o să treacă peste orbirea ta *parţială,* se mulţumi el să zică.

— Oarba tot oarbă rămâne, bolborosi ea.

— Valoarea ta trece dincolo de ochi, zise el încet.

Ea suspină frustrată.

— Nu renunţ la asta, Broderick. Se concentră din nou asupra pisicii negre, făcându-i semn creaturii să coboare.

Pisică ridică lăbuţa în aer şi o mişcă, dar rămase locului.

— Prea bine, zise Broderick. Apoi adăugă repede: Dar o să faci asta doar dacă nu ai alte angajamente.

Gertrude clătină din cap.

— Nu e un motiv suficient de bun. Se întoarse şi-l înfruntă. Stephen are nevoie de rutină, Broderick. Toţi copiii

au, continuă ea apăsat. Are nevoie de ordine în viaţa lui dezordonată, şi cel puţin putem să-i oferim asta până când…

Ea îşi muşcă buza de jos.

„Oh, Dumnezeule!” Broderick închise ochii. „Până când nu o să mai fie cu noi…”

— Două ore în fiecare dimineaţă, reuşi el să zică.

— Trei.

„Întotdeauna fusese aşa de tenace?”

— Trei, capitulă el. Dar avea nevoie ca ea să ştie: Acest aranjament, Gertrude, o să fie benefic pentru tine. Pentru siguranţa şi bunăstarea ta. Căsătoria este doar o chestiune de afaceri, rosti el când văzu că Gertrude îl privea nerăbdătoare.

Aşa cum era toată viaţa. Un contract între doi oameni care trebuia să fie avantajos pentru ambele părţi.

Gertrude pufni.

— Asta e o prostie!

— E adevărul, zise el simplu.

Toate relaţiile aveau la bază ceea ce putea face cineva pentru altcineva şi ce primea în schimb.

— Nu e aşa. Dar nu o să dezbat asta cu tine. Mai am o cerere.

— Care?

Sora lui se îndreptă de umeri.

— Vreau ca Reggie să fie însoţitoarea mea.

— În mod clar nu.

Imposibil. Nu după ceea ce fusese pe cale să se întâmple între ei! Ea nu păru să observe gândurile lui păcătoase, dar să o aibă aproape…

Refuzul lui nu-i pică deloc bine lui Gertrude.

— Şi, mă rog, de ce nu?

Pentru că nu avea încredere în el însuşi. Pentru că avea nevoie de o oarecare distanţă pentru a o privi din nou platonic, cu ochiul omului de afaceri şi nimic mai mult, aşa cum făcuse în toţi anii de când se cunoşteau.

— Poate că nu m-am născut în lumea nobililor, dar ştiu destule despre condiţiile pe care trebuie să le

îndeplinească guvernanta sau însoţitoarea unei doamne.

Dumnezeule! De îndată ce cuvintele îi ieşiră pe gură, se încordă când îşi dădu seama ce vorbe pompoase rostise.

Gertrude pufni.

— Ce lucru urât şi dispreţuitor ai spus!

Da, aşa era. Merita să fie certat pentru asta, dar prefera ca fraţii lui să-l creadă un nenorocit plin de sine şi de ambiţii decât să ştie adevărul – era un prost care tânjea după o angajată loială, după o femeie care făcea parte din familia lor.

Broderick se trase de gulerul de la cămaşă.

— Deşi o numesc pe Reggie prietenă şi am încredere să îmi pun viaţa în mâinile ei, înalta societate nu o să se dovedească la fel de primitoare, zise el în cele din urmă. Şi nu *minţea.* Nu avea încredere în nimeni aşa cum avea în ea. Reggie era cea mai loială. Acei nenorociţi însă nu puteau să-i vadă valoarea şi puterea, ci doar sângele sau mai degrabă absenţa rangului, iar amândouă – şi ea, şi Gertrude – aveau să plătească preţul sub forma dispreţului nobililor.

— De când ai devenit aşa de înfumurat? ripostă Gertrude.

Master Brave şuieră, iar acele sunete făcură toţii caii din grajd să necheze.

— Oh, îmi cer scuze, zise Gertrude, uitând câteva clipe de prezenţa lui Broderick. Pisica ţâşni mai în faţă, pe grindă. Nu o să mai fac asta.

— Gertrude, începu el din nou, având nevoie ca ea să renunţe la cererea legată de Reggie. Ai nevoie de cineva care să-ţi facă prezentările necesare, cineva care cunoaşte bine regulile nobilimii.

„Mincinosule! Te temi de ea, te temi să o ai pe Regina Spark acolo, mai ales acum, când ai observat ce buze arcuite are şi că nu te poţi gândi la altceva decât la cum ar fi să le săruţi”.

— Reggie poate să facă toate aceste lucruri, iar prezenţa ei o să fie benefică pentru Stephen, insistă Gertrude, imitându-l pe Master Brave, care se mişca în faţă

şi înapoi.

Într-adevăr, nu era ceva ce Reggie nu putea să facă. Dar nu putea să o aibă acolo. Avea să fie o distragere pe care nu şi-o permitea. Nu acum.

— Mai mult, rosti Gertrude, nu cred că ai ascultat-o sau ai observat-o suficient pe Reggie ca să-ţi dai seama că ea cu siguranţă nu s-a născut pe străzi.

Asta îl lăsă fără cuvinte. Reggie vorbea o engleză perfectă şi emana bun-simţ şi decenţă prin toţi porii într-un loc unde acestea lipseau cu desăvârşire, dar asta nu însemna că era suficient de familiară cu acea lume pentru a-i face drumul mai uşor lui Gertrude. În timp ce sora lui continuă să se joace cu pisica, Broderick îşi frecă bărbia cu mâna.

Nu, Reggie nu se născuse în înalta societate, dar era, aşa cum evidenţiase Gertrude cu înflăcărare, mult mai iscusită decât orice altă guvernantă care avusese grijă de surorile lui, instruindu-le despre decenţă. Mai mult decât atât, putea să-şi folosească limba şi vorbele la fel de rapid şi eficient precum folosea lama de cuţit, însă fără a-şi pierde cumpătul precum Cleo sau Ophelia. Cu un asemenea protector neînfricat cum era Reggie Spark, nu exista îndoială că Gertrude avea să fie apărată – când şi dacă avea să fie nevoie –, având în acelaşi timp alături o însoţitoare care ştia cum să se comporte în lumea bună. Iar asta conta mai mult decât subita lui fascinaţie faţă de tânăra femeie.

— Prea bine.

Gertrude se întoarse către el uimită.

— Ce anume?

Nu crezuse că el avea să cedeze în faţa acelei rugăminţi.

— Reggie o să fie doamna ta de companie, zise el clar şi răspicat, spre deliciul surorii lui.

El deja se gândea ce avea de făcut înainte ca Reggie să accepte acel rol. Avea nevoie de o garderobă nouă, una care să-i evidenţieze poziţia influentă şi bogăţia.

Fără să vrea, îi apăru în minte o imagine cu Reggie

aşa cum o văzuse cu puţin timp în urmă, cu părul roşcat ondulat şi încâlcit în jurul taliei înguste, în timp ce el o dezbrăca de fustele urâte, vechi şi maro, înlocuindu-le cu unele mov.

I se făcu gura pungă.

„Nu”. Văzu dintr-odată un satin verde smarald, diafan, care atârna pe trupul lung, delicat şi suplu al lui Reggie…

— În sfârşit!

Broderick tresări.

Master Brave ţâşni de pe grinda alunecoasă şi se cuibări repede în colţul staulului. După câteva clipe, sări pe sub deschizătura uşii şi alergă către Gertrude. Ea îl ridică şi bolborosi tot felul de cuvinte liniştitoare şi fără sens către creatura neliniştită. Simţindu-şi urechile arzând de la atâta gingăşie, Broderick porni să iasă din grajduri.

— Broderick?

Se întoarse uşor şi, pentru câteva clipe teribile, avu impresia că sora lui văzuse prin desişul gândurilor lui păcătoase.

Gertrude ridică din sprâncene.

— Îţi sugerez ca, înainte de a fi aşa de încrezător în promisiunea ta, să vorbeşti cu Reggie. Chiar şi în întunericul grajdurilor, el întrezări strălucirea din privirea lui Gertrude. Şi mai propun ca, înainte să faci *asta,* să te speli ca să scapi de putoarea transpiraţiei şi a mirosului de cai.

El pufni. În ciuda tuturor lucrurilor care erau dincolo de controlul şi influenţa lui, sora lui îi ceruse ceva ce putea să facă. Broderick avea să meargă la singura persoană care nu-i refuzase nimic în cei zece ani de când se cunoşteau.

Capitolul 5

În curând, o să ştii ce înseamnă să pierzi tot ce este important pentru tine…

— Peste munţi/Şi peste valuri, /În fântâni/Şi în

morminte… Reggie cânta încet. În cele mai adânci ape/De care Neptun ascultă, / Peste stâncile cele mai abrupte, /Dragostea tot găseşte un drum.

Aşezată la biroul ei, lovea cu peniţa pe ritmul acelei balade familiare. Se simţi cuprinsă de bucuria de mult uitată a copilăriei când, fetiţă fiind, obişnuia să cânte acele îndrăgite melodii. Cât de mult îi lipsea muzica! Dar în curând, dacă avea să reuşească, ea şi Clara, cea care se ocupa de angajatele de la Bârlogul Diavolului, urmau să aibă o nouă viaţă dedicată acestei pasiuni. Privi în jos către partenerul ei de lucru – Gus, motanul gri care fusese găsit în spatele clubului Bârlogul Diavolului –, care tot căsca.

— Cât de ruşinos, glumi ea. Cu mâna liberă îl ciufuli pe creştet. Eu am cântat cu toată inima, şi tu nici măcar un mieunat nu-mi oferi?

„Fata mea, ai o voce care ar putea să facă un cor întreg de îngeri să plângă de invidie…”

Ecoul neaşteptat al vocii tatălui ei amestecat cu râsul ei odinioară inocent îi apărură în gând. Trecuse atât de mult timp de când se mai gândise la ele. Trecuse atât de mult de când îşi *permisese* să se gândească la el sau la fraţii ei!

Gus îi linse palma cu limba lui aspră, trezind-o din visare.

— Miau, făcu el, frecându-şi capul de mâna ei.

Era unul dintre multele animăluţe salvate de Gertrude Killoran. Reggie se ataşase de Gus. Era o creatură îngrozită care pufnea, trântea şi scotocea după resturi pe alee, care semăna mult cu ea.

În ciuda suspiciunilor pe care le avea faţă de toată lumea, devenise un companion de încredere, confortabil.

— Pff, acum îmi oferi laudele tale de feline. Reggie lăsă peniţa. Eşti ca toţi bărbaţii. Faci ce faci, şi obligi doamna să-ţi cerşească atenţia fără a-ţi da seama cum se simte, îl dojeni Reggie, dar îndulci cicăleala ridicând pisica în braţe. Îl ţinu aproape, cu năsucul umed lipit de nasul ei, cu ochii lui verzi şi acuzatori privind în ai ei. Oh, ai dreptate. Eu evit anumite lucruri intenţionat, dar tu eşti aşa de drăguţ, încât faci ca totul să fie uşor.

Încercase să evite tot şi pe toată lumea încă de la nunta lui Cleo Killoran cu Adair Thorne, rivalul lor de la celălalt club de jocuri. Din acel moment, existenţa lui Reggie, în calitate de membru al familiei Killoran, începuse să fie pusă sub semnul întrebării. Viaţa ei ordonată de la Bârlogul Diavolului ca secretară a lui Broderick Killoran se apropia de sfârşit.

Unde avea să fie ea după toate astea?

Zâmbetul pe care i-l oferise lui Gus păli şi se întoarse către ceasul care ticăia neobosit pe perete, într-un colţ.

Şi odată cu el, reveni la realitate.

Reggie privi paginile întinse în faţa ei. Un amestec de numere şi de calcule care formau un posibil nou viitor.

Departe de Bârlogul Diavolului.

Departe de Gertrude, ultima femeie necăsătorită din clanul Killoran.

Departe de Broderick Killoran…

De ce fusese atât de drăguţ cu ea în acea dimineaţă? Se îngrijise de urechea ei şi trimisese un doctor pentru a-i verifica rana.

Toate acele gesturi de bunătate făceau ca tot ce visase Reggie, tot ce gândise şi intenţiona să facă să devină mult mai complicat.

Reggie aplecă uşor capul şi se lovi de suprafaţa biroului.

Gus îşi înfipse gheruţele în coapsa ei, zgâriindu-i rochia maro din lână.

— Ştiu, ştiu, suspină ea. Sunt o proastă, sunt teribil de proastă.

— Mi-au!

— Oh, acum poţi să-ţi manifeşti dragostea de felină. Trădătorule! mormăi ea printre hârtii şi îl mângâie pe Gus pe mijlocul moale al spatelui.

El se arcui, ca şi cum ar fi încercat să evadeze, dar apoi îşi întoarse trupul suplu către ea.

Ea cuibări pisica în poală şi se forţă să se concentreze la documentele înşirate în faţa ei. Mângâind absentă dungile tigrate care se întindeau de la gâtul creaturii până

pe coadă, Reggie îşi îndreptă atenţia asupra celei mai apropiate pagini.

Indiferent de câte ori făcea calculele, cifrele rămâneau aceleaşi: 10.000 de lire, acesta era preţul unui nou început.

Şi asta nu includea costul săptămânal, bilunar sau anual pentru băuturi sau mâncare, pentru o croitoreasă, pentru salarii sau muncitori şi…

Suspinând, coborî fruntea pe masă şi se lovi de ea ritmic, dar melodios.

Pentru cineva putred de bogat precum Broderick, o asemenea sumă nu ar fi însemnat nimic. Dar asta, afacerea ei – ceva ce nu mai făcuse niciodată –, avea să-i consume până şi ultimul sfanţ strâns la Bârlogul Diavolului.

Şi impunea trădare. Întoarse capul într-o parte, privind către numele înşirate pe altă pagină, unsprezece chelneriţe la club şi un paznic principal. Aventura ei impunea trădare.

— Nu e trădare, bolborosi ea, apucând altă pagină care conţinea numele unor potenţiale proprietăţi. Toate fuseseră tăiate. Nu chiar.

Dacă Reggie continua cu achiziţionarea propriului local, nu avea să fie o sală de jocuri rivală.

Dar avea să fie în directă competiţie pentru clienţii care, spera ea, aveau să caute o altă formă de distracţie, unde femeile erau în centrul atenţiei.

Femei pe care, în numele siguranţei ei şi a lor, avea să le fure de la Broderick. Indiferent cât de onorabile erau intenţiile ei, acel sentiment conta foarte puţin în Dials comparativ cu loialitatea. Străzile de acolo erau diferite faţă de cele pe care le numise acasă cu mult timp în urmă.

Cineva ciocăni insistent la uşă.

Motanul gri sâsâi şi scoase ghearele, Reggie icni în timp ce el sări de pe ea, lăsând în urmă numai zgârieturi înainte de a se ascunde la locul lui obişnuit, patul ei din colţ.

— Intră, strigă ea.

Cu registrul de piele în mână, Clara Winters, care era

responsabilă de supervizarea personalului feminin al clubului, intră în cameră.

— Eşti bine? întrebă ea fără alte politeţuri în timp ce târâi un scaun către birou şi se aşează lângă Reggie.

Pentru că înainte lucrase la clubul lor rival, Clara fusese tratată ca o paria încă de la început de toţi angajaţii de la Bârlogul Diavolului. Era o situaţie pe care Reggie o înţelegea mult prea bine, căci şi ea fusese exclusă din banda lui Diggory. Acest lucru crease o legătură de suflet între cele două femei. Din momentul în care Clara o surprinsese pe Reggie luându-i apărarea în faţa paznicilor, se născuse o prietenie specială.

— Sunt destul de bine, o asigură pe Clara, rotindu-şi umerii încordaţi din pricina orelor în care stătuse cocoşată peste hârtii.

Clara o privi lung.

— Să urmăreşti băiatul prin zonă?

— Şşt! Reggie întoarse capul. Nu se ştia niciodată cine şi când era prin preajmă şi, luând în considerare necazurile în care intra Stephen, dacă persoana nepotrivită ar fi auzit chiar un singur lucru despre copil, ar fi fost spânzurat. Cum…

— Cum am aflat? Clara aruncă registrul peste hârtiile lui Reggie. Te-am văzut când te strecurai afară. El nu e responsabilitatea ta.

Ea îşi simţi stomacul strângându-se.

— M-a mai văzut cineva? întrebă, ignorând spusele Clarei.

Familia avea grijă de familie.

— Clubul era aglomerat.

Ea se simţi un pic mai liniştită.

— Meriţi mai mult de atât, zise dara, ca şi cum restul se înţelegea de la sine. Decât să-ţi petreci zilele urmărind un copil care nu vrea să fie urmărit şi ocupând rolul unui servitor bun la toate pentru un bărbat care nu o să te observe niciodată.

Reggie tresări. Deci Clara înţelesese cel mai mare secret al lui Reggie, secretul umilitor pe care îl păstrase în

toţi aceşti ani. Fetiţa fricoasă care fusese salvată de Broderick s-ar fi pierdut în faţa acelor afirmaţii directe. Însă acea fetiţă murise pe London Bridge ca şi cum s-ar fi aruncat de pe pod în acea noapte.

— Sper că ai alt motiv pentru care ai venit, nu ca să-mi ţii predici.

Ochii celeilalte femei străluciră.

— Poftim, zise ea, împingând registrul din piele maro mai aproape de degetele lui Reggie.

Recunoscătoare că abordaseră un subiect legat de afaceri, ceea ce era mult mai sigur decât orice discuţie despre Broderick

Killoran, Reggie ridică registrul. Dezlegând funda, scoase un vraf de documente.

— Am găsit alt loc, zise Clara. Am stabilit o întâlnire mai târziu în această după-amiază.

— Înţeleg, murmură Reggie, trecând cu privirea peste detaliile scrise cu cerneală. Preţul e bun.

— Este mult mai ieftină decât orice altă proprietate pe care am vizitat-o.

— Şi banii pe care îi economisim din preţul de vânzare pot merge către reparaţii, notă Reggie distrasă. Întoarse pagina, căutând adresa clădirii. Încremeni. Deja clătina din cap. Nu.

Asta nu avea să meargă. Una era să plece de la Bârlogul Diavolului şi să-şi facă propria afacere…

— Am fi la doar trei străzi distanţă.

O plimbare scurtă între Reggie şi Broderick şi cluburile lor. Asta avea să-i transforme în rivali direcţi pentru bărbaţii care trăiau sau vizitau acele străzi.

Cealaltă femeie împinse foaia cu adresa înapoi către Reggie.

— Nu gândeşti raţional, cum trebuie să intri în afaceri.

Reggie se înfurie.

— Am fost complet raţională cu privire la această afacere de când am venit cu propunerea la tine.

Asta o reduse la tăcere pe Clara. Până la urmă, Reggie fusese cea care cu multe luni în urmă îi propusese

un parteneriat. Unul care avea să le transforme în proprietare care nu mai depindeau de munca de la Bârlogul Diavolului sau de orice bărbat. Reggie încercă să ajungă la o înţelegere cu ea.

— Sunt la fel de dedicată cum am fost întotdeauna planurilor noastre. Cu toate acestea, eu mă port onorabil. Întoarse pagina blestemată. Asta nu înseamnă onorabil.

— Onorabil? întrebă Clara. Oare onoarea l-a făcut pe ultimul bărbat căruia i-am dat bani pentru o proprietate să ia fondurile şi să fugă?

Inima lui Reggie se strânse.

— Oh, Clara. Nu am şt…

— Nu am nevoie de mila ta, zise Clara direct. Vreau să gândeşti logic. Bărbaţii nu sunt onorabili.

Nu, majoritatea nu erau. Viaţa îi arătase asta lui Reggie, dar Broderick…

— Crezi că Broderick Killoran s-ar gândi la decizia de a cumpăra sau nu un local doar din dorinţa de a fi corect? întrebă Clara, ca şi cum intuise gândurile nerostite ale lui Reggie.

Nu, bărbatul care transformase o tavernă murdară frecventată de cei mai teribili huligani din societate într-un imperiu al jocurilor de noroc, care să rivalizeze cu oricare altul din Anglia, nu ar fi lăsat emoţiile să-i dicteze acţiunile. Acum însă era altceva. El o salvase pe Reggie, iar asta era o datorie care nu putea fi plătită şi care cel puţin impunea loialitate. Intenţiona să bage documentul înapoi în registru, însă Clara puse mâna peste mâna ei, oprind-o.

— Păstrează-l!

— Nu pot să fac asta…

— Nu…

— Nu o să cumpăr ceva ce e la doar trei străzi distanţă. Şi nu e vorba doar de o chestiune de onoare. Broderick o să distrugă orice loc din Dials care îi ameninţă fie şi un pic clientela.

Cu mişcări lente şi precise, Clara aşeză restul hârtiilor şi le organiză în aşa fel încât erau perfect ordonate. Închizând registrul, îl împinse pe birou către Reggie.

— E vorba doar de loialitate? întrebă ea, uitându-se fix la Reggie. Sau e doar faptul că ai nevoie de o distanţă cât mai mare între tine şi… el?

Stomacul lui Reggie se strânse. Dacă fusese într-atât de transparentă încât această femeie care o cunoştea de mai puţin de trei ani să înţeleagă slăbiciunea ei pentru Broderick, cine mai ştia?

— Nu ştie nimeni, îi spuse Clara pe un ton delicat şi blând pe care-l folosea doar faţă de tinerele femei care răspundeau în faţa ei la Bârlogul Diavolului. Îşi mută scaunul mai aproape până când ajunse în dreptul lui Reggie, apoi îi cuprinse mâinile încordate cu palmele ei. Acesta nu a fost visul meu, Reggie, continuă Clara cu aceeaşi blândeţe. Mi-ai prezentat o idee despre ceva care nu s-a făcut niciodată. Îţi aduci aminte acea noapte?

— Da, răspunse ea încet. Neputând să doarmă, Reggie îşi luase halatul şi se strecurase în grădinile pe care Broderick le construise pentru Gertrude. Acolo o descoperise pe Clara plângând în tăcere. Ai zis că e o idee stupidă, îi aminti ea. Că bărbaţii vor un singur lucru de la femei, şi că acel lucru nu e opinia lor. Nu dacă nu pot avea femeia întinsă pe spate.

Clara rânji obosită.

— Am greşit. Era un gest neobişnuit de a-şi recunoaşte vinovăţia pe care bărbaţii şi femeile din lumea lor nu îl făceau uşor. Ea îi strânse uşor mâinile lui Reggie. Aşa cum şi tu greşeşti pentru că refuzi asta.

— Nu am refuzat, spuse ea ridicând defensiv tonul. Doar acest loc.

— Şi toate locurile dinaintea lui, interveni Clara. Îţi cer doar să vii cu mine astăzi. Întâlnirea a fost stabilită. Nu facem niciun rău dacă vizităm locul, zise ea, lăsând că vorbele ei să o ademenească pe Reggie cu promisiunea unui viitor.

Reggie privi registrul.

Onoarea, logica şi dorinţa de a supravieţui dădeau o luptă pentru supremaţie în interiorul ei.

Şi cu siguranţă asta o făcea să fie un şarpe fără

credinţă, căci voia să viziteze proprietatea.

Blestemat să fie Broderick!

Voia ca *ea* să fie în centrul lumii ei, viitorul *ei* să fie pe primul plan, viitorul Clarei şi al celorlalte femei fără nume, acele femei disperate să-şi găsească în primul rând siguranţa.

Şi, cu toate acestea, poate că se dovedea a fi încă domnişoara naivă care venise de la ţară Londra, căci nu se putea mobiliza să-l trădeze pe bărbatul care o ajutase când era să se prăpădească pe străzile din Dials.

În cele din urmă, loialitatea faţă de Broderick învinse.

— Caută alte proprietăţi, zise ea clătinând din cap. Nu o să fie asta.

— Meriţi să fii mai mult decât lacheul unui bărbat care nu are nevoie de tine şi care în cele din urmă o să te alunge, zise Clara încet, însă vocea ei indica clar că era vorba despre cineva care ştia din experienţă asemenea lucruri.

Reggie se ridică în picioare.

— El nu ar face asta. El nu era precum Lord Oliver.

„E o femeie numai bună pentru sex… Merită preţul…”

Îi crescu pulsul şi îşi înfipse degetele în fuste, unghiile găurind materialul din lână.

Nu avea să se gândească la el. Sau la acea noapte. Sau la toate greşelile care o aduseseră acolo…

Cealaltă femeie se întristă, iar asta o trezi pe Reggie din reverie, din amintirile mizerabile ale trecutului.

— Reggie, exact asta am spus şi eu. Şi uită-te la mine acum! Depind de parteneriatul cu tine pentru a avea parte de un nou început. Şi tu? Tu vrei să-ţi abandonezi toate planurile pentru că Broderick Killoran a alergat în camerele tale ca să vadă de ce era sânge pe covoarele lui, zise ea cu atâta milă încât Reggie se simţi ruşinată.

Dumnezeule, cât de mult detesta faptul că Clara avea dreptate! Dar se ura şi mai mult pentru că îşi dorea ca ea să se înşele. Şi asta pentru că Broderick mersese şi în alte camere care aparţineau unor femei care fuseseră rănite, dar Reggie fusese lângă el. Le vorbise cu blândeţe şi

încercase să afle detalii de la ele. Însă niciodată nu mersese personal să se ocupe de acele răni, julituri sau tăieturi.

„Proastă”. Era doar o proastă, aşa cum sugera Clara, aşteptând să vadă mai mult unde nu avea să fie mai mult.

Clara îi atinse mâna.

— Amândouă trebuie să ne gândim la viitorul nostru, Reggie. Ce o să se întâmple când Killoran o să decidă că vrea să devină următorul White sau Brooks şi o să se descotorosească de toate femeile din personal?

— Nu a dat niciun semn că are asemenea intenţii.

— Să concureze cu familia lui Ryker Black? întrebă Clara, uitându-se la ea ca şi cum îi mai crescuse un cap. Eşti prea deşteaptă ca să fii aşa naivă.

Problema era că cealaltă femeie avea dreptate.

Broderick îşi dorea mereu mai mult. Lua mai mult: cluburile, puterea, legăturile nobile.

Uşa se deschise brusc şi cu forţă.

Reggie şi Clara săriră în picioare.

Inima lui Reggie tresări.

— Stephen, îl salută ea şi adună grăbită toate hârtiile şi registrul şi le închise în sertarul de jos al biroului.

La naiba!

Era unul dintre cei mai iscusiţi şi silenţioşi hoţi de buzunare din Londra, furase averi din buzunare cu aceeaşi uşurinţă cu care afla secretele lui Diggory şi ale paznicilor lui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, urmărindu-l cu coada ochiului ca să-şi dea seama dacă auzise discuţia dintre ea şi Clara.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el uitându-se rapid şi batjocoritor către Clara, căreia îi făcu semn din cap către uşă. E timpul ca tu să pleci.

— Mizerabil mic! Se pare că trebuie să te înveţe cineva să fii manierat, răbufni Clara tăioasă.

Reggie icni.

Erau cele mai adevărate cuvinte rostite vreodată, dar, cu toate acestea, Stephen era doar un băiat. Unul care îndurase mai multe chinuri decât majoritatea bărbaţilor.

Întotdeauna avea să se contreze cu femeia care venise de la localul lui Black, iar Reggie avea să joace rolul de împăciuitor.

— Nu o să fii tu aia care mă învaţă, trânti el intrând în cameră precum un păun împăiat. Nu cred că o să fie nimeni, dar cu siguranţă nu o să fii tu, continuă el şi, la fel de mândru ca şi cum el deţinea Bârlogul Diavolului, se trânti în scaunul de pe care se ridicase Clara, punându-şi picioarele pe marginea biroului.

Încercă să imite acea poziţie relaxată pe care o văzuse la fraţii lui mai mari, însă reuşea doar să arate cât de copilăros era. Era un copil care se juca de-a adultul.

— Stephen, îl dojeni Reggie cu tonul de guvernantă, după care dădu brânci cizmelor lui murdare, împingându-i picioarele pe podea. Mă scuzi, te rog? întrebă ea, înmânându-i Clarei registrul.

Cele două femei schimbară câteva priviri, iar Clara se uită în tăcere către Reggie, implorând-o cu privirea. Reggie clătină din cap o singură dată.

Imediat după ce ieşi femeia, Stephen îşi trânti din nou picioarele mici pe colţul biroului.

— Ce voia? întrebă el.

Răspunzându-i la întrebarea insolentă cu o privire rece, Reggie îl puse la punct pe băiat.

El strâmbă din nas.

— Deci… Ea încrucişă braţele la piept şi recăpătă controlul asupra situaţiei. Nu cred că ai venit ca să vorbim despre domnişoara Winters, afirmă ea.

— Nu. Stephen miji ochii. Nu despre asta.

Deşi angajaţii şi membrii fostei bande conduse de Diggory o luau în râs din cauza lipsei ei de cruzime, învăţase destul de multe pe vremea în care umblase pe străzi pentru a şti cât de important era să-ţi nelinişteşti adversarul.

— Ce căutai la acea reşedinţă?

Stephen se albi la faţă.

— Asta nu e treaba ta. Doar că de această dată părea mai puţin încrezător. Înghiţi în sec zgomotos. I-ai zis?

Întrebarea ieşi din gura lui ca o şoaptă, iar asta îi strânse inima lui Reggie. În ciuda faptului că Stephen era obraznic, rece şi de multe ori răutăcios, era până la urmă doar un copil. Pe acele străzi care sorbeau umanitatea dintr-o persoană era mult prea uşor să uite asta.

— Trebuia să-i spun ceva, zise ea încet. E fratele tău. Era îngrijorat pentru tine şi merită să ştie…

— I-ai zis unde eram?

În Grosvenor Square.

— Nu i-am zis. Ea făcu o pauză. Ar fi trebuit?

El îşi privi vârfurile picioarelor şi răspunse la întrebarea ei cu altă întrebare:

— Ai de gând să-i spui?

Reggie puse palmele pe spătarul scaunului.

— Păi… depinde.

— Vrei să ştii ce căutam acolo, mormăi el, vorbind dintr-odată într-o engleză perfectă.

— Vreau să ştiu.

Stephen pufni, iar orice semn de vulnerabilitate dispăru.

— Tu crezi că *Broderick* vrea să ştie că, de fapt, Clara nu şi-a făcut tura? El miji ochii. El, bineînţeles, o să vrea să ştie de ce.

Şi iată că un copil răsturnă situaţia împotriva ei.

Căută atentă în minte următoarea mutare. Una era să se pună pe ea în pericol şi alta era să o pună pe Clara, care fusese nevoită să iasă şi care era nouă în rândurile lor. Mai ales că niciunul dintre angajaţii loiali ai lui Broderick nu avea să-i ia apărarea femeii.

Stephen deschise cu vârful cizmei sertarul de jos al biroului ei şi îşi propti picioarele pe marginea lui. Punându-şi braţele pe cap, rânji. În ciuda îndrăznelii lui, adevărul era că Reggie nu putea să ignore ce făcea. Dat fiind că incendiase clubul de jocuri rival, nu putea să-i pună şi pe alţii în pericol.

— Spune-mi ce căutai acolo şi ce voiai să faci.

Aşa cum zicea Diggory mereu: o pungă era o pungă. Nu urmăreai una grasă, sacrificând una mai mică şi mai

sigură. Ochii băiatului se întunecaseră.

— Dacă nu-ţi spun, te duci la Broderick?

Nu avea să-l mintă.

— Nu ştiu cum să răspund la asta.

Având în vedere că şi ea fusese victima falselor promisiuni şi asigurări, aprecia valoarea adevărului.

— Depinde ce ai de spus.

Lacrimile îi inundară ochii, apoi lăsă picioarele pe podea. Se concentră asupra vârfurilor cizmelor lui ca şi cum conţineau răspunsuri legate de existenţa omului. Dar era prea târziu. Ea văzuse licăririle de sticlă. Mândru, scuipând şi răbufnind în majoritatea zilelor, Stephen nu arăta niciodată vreun semn de slăbiciune. Dovada vulnerabilităţii lui îi provoca o durere fizică.

— Ai o batistă? Am ceva în ochi.

Se uită la ea, provocând-o cu ochii în lacrimi să conteste. Ridicându-se în picioare, Reggie aduse o batistă brodată din dulapul ei. Aprecia că era mândru. Când se întoarse lângă el, nu zise nimic. Pur şi simplu îi înmână batista.

Stephen o smulse dintre degetele ei şi îşi suflă nasul zgomotos. Când vorbi, cuvintele lui se auziră înăbuşite din cauza materialului, aşa că fu nevoită să se aplece spre el pentru a înţelege.

— Devlin are nişte probleme cu nobilul.

Ea ridică din sprâncene. Devlin, unul dintre copiii care fuseseră angajaţi recent, aduşi la club de Ophelia, avea aproape aceeaşi vârstă şi acelaşi spirit ca Stephen.

— Devlin? repetă ea, aşezându-se pe scaun.

Stephen încuviinţă scurt din cap, confirmând că auzise corect. O şuviţă de păr alunecă peste sprânceana lui îngustă, evidenţiind încă o dată vârsta fragedă pe care o avea.

— Tatăl lui îi datora nobilului o sumă frumuşică, iar el i-a luat ceasul ca plată. Tatăl lui a ajuns la spânzurătoare, iar Devlin vrea ceasul înapoi. Ca să-şi aducă aminte de tatăl lui. El pufni. Nu înţeleg de ce ar vrea cineva să-şi amintească de tatăl lui.

În mintea ei apăru o imagine dragă cu tatăl ei şi simţi o agonie şi o durere atât de acută, încât fu cât pe ce să cadă pe jos. Se agăţă de povestea lui Stephen ca şi cum asta ar fi oprit-o să mai bântuie pe acea cale plină de regret şi de durere.

— Devlin voia să-l şterpelească, dar eu am ştiut că pot să-l fur mai uşor.

Stephen lovi sertarul de jos, închizându-l, şi o privi intens.

— Şi aş fi făcut asta dacă nu apăreai tu.

Reggie îi cercetă chipul. Nu spunea adevărul. Înţelesese asta încă de la primele silabe ale explicaţiei lui lungi.

— O să-i spui? întrebă Stephen ezitant.

El nu ezita niciodată.

— Nu.

Băiatul se ridică în scaun.

— O să-i spui tu şi o să-l laşi să obţină acel ceas pentru Devlin.

El îşi încovoie umerii.

— Bine, rosti aplecând capul şi sărind în picioare. O să-i zic.

Reggie se ridică.

— Când?

— Mai târziu. Acum vorbeşte cu MacLeod.

— Acum, ripostă ea.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Ar trebui să-i spun şi despre fata lui Black care aleargă de colo-colo când ar fi trebuit să fie la lucru?

El rânji rece, iar privirea lui îi ridică părul pe mâini. El ar fi renunţat la Clara. Întotdeauna fusese suspicios în privinţa femeilor care veniseră din clubul rivalului.

— Bine.

Cineva bătu la uşă. Broderick avea un mod aparte de a bate. Nu era un ciocănit uşor ezitant, precum al paznicilor şi al servitorilor care trăiau într-o stare continuă de adoraţie faţă de proprietarul erou, ci mai degrabă un ciocănit ferm, hotărât, încrezător, care impunea un răspuns rapid.

Stephen se albi la faţă.

— Ai de gând să-i spui unde m-ai găsit? şopti el atât de încet, încât abia se auzi.

Iar se auzi bătaia în uşă.

— Ai de gând să-i spui tu? ripostă ea în şoaptă.

El încuviinţă grăbit.

— Un moment, strigă ea.

Când ea deschise uşa, ochii lui căprui suspicioşi se fixară prima dată pe chipul lui Stephen şi apoi asupra ei. Strecurându-se pe sub braţul ei şi pe lângă fratele lui, băiatul ţâşni, lăsând-o pe Reggie singură.

— Broderick, zise ea zâmbind forţat.

El ridică arogant o sprânceană. Reggie înfipse degetele în marginea de lemn a uşii.

— Vrei să intri? zise ea pe nerăsuflate.

— Aş prefera să nu discut probleme personale pe hol, vorbi el tărăgănat şi afectat, atât de melodios, dar cu un timbru uşor răguşit, care le făcea până şi pe cele mai plictisite femei de la Bârlogul Diavolului să suspine şi să tânjească după el.

Reggie însă învăţase cu mult timp în urmă cât de periculos era drumul pe care o femeie putea fi ademenită de acele tonuri plăcute urechii şi ştia că nu trebuia să se lase impresionată de vocea unui bărbat. Fără a spune nimic, se feri, permiţându-i să intre.

Broderick înaintă – întotdeauna formal, întotdeauna poruncitor. Domina orice loc în care se afla, iar asta includea şi camerele care îi aparţineau lui Reggie de mai bine de zece ani.

La început, prezenţa lui în aceleaşi camere în care ea dormea îi lăsau gura uscată din cauza fricii, ca o anticipare teribilă că venise să colecteze datoriile pe care le avea la el posedându-i trupul.

Asta până când devenise evident, la fel de clar precum pistruii de pe faţa ei albă, că ultimul lucru pe care el îl voia sau îl dorea era o legătură cu ea.

Simţea regret în măruntaie.

Fără a-şi lua ochii de la el, Reggie închise uşa.

Broderick se uită atent prin camere.

— Ce s-a întâmplat?

Avea un ton nepăsător, dar ea îl cunoştea mai bine decât se cunoştea pe sine. El cercetă cu privirea alertă fiecare colţ.

— Nimic.

Înaintând către şemineul rece de mult, Reggie ridică pelerina mototolită şi o duse la dulap.

— El a vrut să mă vadă. Minciuna îi ieşi cu uşurinţă. Pentru a înăbuşi orice alte întrebări, ea încuviinţă către ţigara de foi dintre degetele lui lungi şi elegante. Fumezi, observă ea, aşezându-şi haina. Faci asta doar când eşti îngândurat.

Broderick trase din ţigara de foi şi expiră un cerc perfect.

— Am nevoie de ajutor.

I se strânse stomacul. Trebuia să fie ceva important dacă Broderick, bărbatul care conducea Dials, cerea ajutorul cuiva. În cei peste zece ani de când era în slujba lui şi îl numea prieten, se înjosise o singură dată, iar asta faţă de proprietarii localului rival. Însă din dorinţa de a crea legături cu nobilii, ar fi mers şi mai departe.

— Gertrude, ghici ea.

Închise uşile dulapului. Era ultima şi singura lor speranţă de a avea o legătură familială între Killorani şi înalta societate, toată responsabilitatea fiind pe umerii celei mai mari şi mai subestimate fete Killoran. Ca femeie care fusese văzută într-un mod asemănător, Reggie simţea că avea o legătură de suflet cu fata parţial oarbă.

— Trebuie să se căsătorească, confirmă el.

Era evident. Se aşteptase la asta. Chiar şi aşa, un alt fel de regret îi cuprinse pieptul, încercând să alunge dorul nebunesc pentru ceva ce nu avea să se întâmple niciodată între ea şi acest bărbat.

— Gertrude nu trebuie să se căsătorească cu un nobil, Broderick.

Acele fete, chiar şi Gertrude, care avea aproape 28 de ani, erau precum fiicele pe care ea visase să le aibă.

— Nu o să te ajut cu asta, zise ea pe un ton ferm. Avea să se certe şi să lupte pentru fericirea lor ca şi cum erau ale ei. Gertrude merită să se căsătorească acolo unde o conduce inima. Reggie îşi coborî privirea spre propriile mâini. Şi cu siguranţă merită mai mult decât un nobil care să nu o aprecieze.

Pentru că, la urma urmei, acei lorzi eleganţi şi simandicoşi îi vedeau pe cei din afara cercului lor social doar ca pe jucării, mult sub ei, şi pe seama cărora se puteau distra. Broderick strânse din dinţi.

— Nu stăm la discuţii şi nici nu dezbatem. Fusese o luptă care avusese loc pentru fiecare fată Killoran. Deja am făcut aranjamente pentru Gertrude.

— Poftim? şopti ea.

O cuprinse tristeţea când se gândi ce însemna pentru Gertrude.

— A fost de acord cu un sezon londonez.

El trase încă un fum, buzele lui strâmbându-se uşor – era o grimasă pe care ea ajunsese să o vadă de fiecare dată când el fuma. Un gest care trăda că ura acele resturi de ţigară de foi la fel de mult pe cât detesta ea mirosul lor înţepător.

— Ştie că nu are de ales.

El scutură mâna distras, împrăştiind scrumul pe podea. Reggie suspină exasperată.

— Ai reuşit să obţii cooperarea lui Cleo şi a Opheliei, şi acum pe a lui Gertrude. Acest bărbat putea să facă şi un sfânt să păcătuiască, se gândi ea. Dar asta nu înseamnă că te susţin.

Însă nici prin cap nu-i trecea de ce avea nevoie de ea în acest nou plan de a-i lega pe Killorani de lumea bună.

Stinse ţigara de foi în scrumiera Derby goală.

— Stephen a fost răpit.

Ea clătină din cap încet.

— Nu înţeleg.

Broderick deschise gura şi apoi se opri. Privind către uşă, îşi abandonă locul de la biroul ei şi i se alătură lângă şemineu.

— Acum nouă ani, vorbi el şoptit, atât de încet încât, deşi erau la o distanţă de o palmă, ea se chinui să audă.

Confuzia îi cuprinse mintea şi se chinui să înţeleagă ce-i mărturisise. Ea clătină din cap.

— Eu nu…

— Diggory dăduse ordin ca încă un băiat să fie adus în bandă. El albi la faţă pe măsură ce povesti. Doi dintre huliganii lui Diggory au găsit acel copil.

Această nouă faţă a lui Broderick Killoran, care întotdeauna dădea dovadă de un calm imperturbabil, o uimi, o tulbură şi o făcu să simtă teama pe care nu o mai simţise de când umblase pe străzile din Londra.

— Fără să îmi spună, au adus un fiu de *marchiz.*

Cu picioarele tremurând şi suspinând uşor, alunecă în faldurile de lână ale rochiei.

— Oh, Dumnezeule!

Această familie ajunsese să însemne la fel de mult pentru ea precum cei cu care era legată prin sânge. Iar existenţa lor avea să fie zdruncinată…

— Când, cum…

Reggie nu putea să exprime niciun gând coerent, ca şi cum groaza celor mărturisite de Broderick o apăsa puternic. Se mulţumi să pună întrebarea cel mai puţin complicată:

— Când ai aflat?

Căutând în jur, el prinse scaunul de la biroul ei şi îl târî ca să se aşeze faţă în faţă cu ea. Scaunul trosni sub apăsarea trupului puternic.

— Investigaţia soţului Opheliei…

— De a-l găsi pe fiul marchizului de Maddock?

— Da, aceea, încuviinţă el. Investigaţia lui Steele a scos la iveală un şir lung de băieţi care de-a lungul anilor au fost răpiţi de la nobili şi forţaţi să intre în banda lui Diggory.

Amorţită, Reggie se lăsă pe spate. Simţi un gust amar când cele mai vechi şi întunecate amintiri ale greşelilor ei şi ale bărbatului care intenţiona să o vândă într-un mod asemănător, dar pentru alte scopuri îi reveniră în minte. Stephen fusese răpit. Smuls dintr-o viaţă sigură şi familiară – fără îndoială, un copil iubit şi un moştenitor râvnit, care

fusese aruncat fără voie în iadul care exista în Dials.

— Reggie… Reggie?

Clipind încet, Reggie încercă să asculte ce spunea bărbatul care ştia multe lucruri, dar nu tot despre trecutul ei întunecat. Şi a cărui existenţă era acum în pericol.

— Îmi pare rău, zise ea răguşită. Ce spuneai?

— Ophelia a pus cap la cap toate faptele. A spus tot când a fost…

„Întemniţată”. Muşchii gâtului lui pulsau. Neputinţa lui Broderick de a vorbi despre recenta întemniţare a surorii lui la Newgate îi făcu inima să tremure. După ce fusese trădată de bărbatul care jurase să o iubească pentru totdeauna, Reggie ştia că nu trebuia să aibă încredere într-o faţă frumoasă sau în cuvinte frumoase. Dar un bărbat căruia îi păsa de surorile lui şi care le oferea protecţie chiar şi celor mai prost văzuţi oameni din societate îi slăbea până şi ei barierele.

Şi totuşi…

— Ai ştiut înainte ca Ophelia să ajungă la Newgate, zise ea direct.

— Da.

Reggie îşi feri privirea ca el să nu vadă durerea din ochii ei.

— Eu… înţeleg.

În ciuda apropierii ei de Killorani şi a devotamentului ei, nimeni nu-i împărtăşise acest secret întunecat care stătea ca o sabie deasupra familiei. Era stupid să se gândească la asta având în vedere situaţia Killoranilor. Înăbuşindu-şi propriul egoism, ea se concentră asupra adevăratei victime.

— Stephen ştie?

Durerea se putea de in obrajii sculptaţi ai lui Broderick.

— Da.

Din nou, dragostea pe care o purta fraţilor lui de pe stradă îi făcea inima să tresară. Reggie trase scaunul mai aproape, atât de aproape încât genunchii ei îi atingeau pe ai lui Broderick.

— Nu e totul pierdut. Domnul acela o să înţeleagă cu siguranţă că Stephen este în viaţă datorită ţie şi surorilor tale. Şi apoi nu avea să mai fie nevoie ca Gertrude să se vândă pentru a menţine imperiul Killoran.

Broderick o privi fix pe Reggie.

— Eu l-am însărcinat pe bărbat să găsească un orfan, şopti el, trecându-şi o mână prin păr, încâlcind acele bucle aurii. Fără să vreau, eu i-am poruncit bărbatului care a coordonat răpirea lui Stephen. I se încleştă maxilarul. Ştiam că Lord Maddock nu o să mă creadă pe cuvânt. Ştiam că trebuia să-i găsesc pe Walsh şi pe Lucy şi să-i aduc în faţa marchizului. Broderick înălţă capul. Dar Walsh a vorbit deja cu el.

Dezvăluirea lui o făcu să cadă înapoi pe scaun. Nu avea să conteze deloc că familia Killoran îl luase pe băiat în sânul ei şi că toţi îl iubiseră ca pe unul de-al lor. Tatăl băiatului şi toată lumea bună aveau să creadă că Stephen fusese răpit şi crescut alături de banda Killoran. Ba nu – aveau să creadă că Broderick dăduse ordinele. Închise repede ochii. O mână grea se aşeză peste mâna ei, căldura acelei atingeri alinând-o şi alungând o parte din teroarea celor povestite de Broderick.

— Avem nevoie de aceste conexiuni mai mult ca niciodată.

O implica şi pe ea, dar asta nu se putea. Înainte, fusese vorba strict despre lăcomie şi despre dorinţa de a urca pe scara socială. Dar acum avea să fie spânzurat. Reggie începu să tremure. Privi degetele măslinii care le acopereau pe ale ei, ascunzând unghiile ei crăpate sau ciupite pentru că muncise pe acele holuri cu propriile mâini.

— Care e cerinţa ta? reuşi ea să întrebe.

Pentru el şi pentru fraţii lui ar fi făcut orice.

— Aşa cum ziceam, Gertrude a fost de acord să aibă un sezon londonez, zise el uitându-se în jos cu genele blonde şi groase, ascunzându-şi privirea. Cu anumite condiţii.

— A făcut foarte bine, spuse ea, zâmbind pentru prima dată în acea zi – un zâmbet plin de mândrie al femeii

care începuse să se impună în acel club.

— Care au fost termenii ei?

Dacă Gertrude se oferise să-şi sacrifice propria fericire pentru a-i salva pe fratele ei şi familia lor de la ruina financiară care îi aştepta după acest scandal, atunci Reggie spera că ea ceruse…

— Vrea ca tu să-i fii doamnă de companie.

Reggie împietri. Greşise chiar şi când vorbise cu sine. Ar fi făcut orice pentru Killorani, orice, dar nu asta.

— Poftim? întrebă ea, plescăind cu limba.

— Toată sarcina ar dura cât ţine sezonul.

Cu un calm care rivaliza cu zbuciumul din sufletul ei, Broderick îşi puse glezna peste genunchiul opus.

Auzi un ţiuit puternic în ureche. Să intre în înalta societate?

După momente bune de tăcere, el adăugă:

— O să fii foarte bine recompensată pentru efortul tău.

Ea tresări. El vorbea de… bani? Simţi cum durerea îi crescu în suflet. Şi în mod ciudat, de această dată, durerea îi amorţi amintirile apăsătoare ale propriului trecut. Chiar pe acelea care o făcuseră să fie dependentă de un bărbat.

— Am închiriat deja o casă în Mayfair. Înainte să plecăm, trebuie să te uiţi peste registrele noastre şi să faci o listă de nume.

El deja presupunea că ea avea să-l însoţească. „Pentru că nu l-ai refuzat niciodată…”

— Ce fel de listă?

— Vreau o listă cu domnii care au cele mai mari datorii faţă de clubul Bârlogul Diavolului. Şi vreau ca acei domni să fie înşiruiţi după titlu şi influenţă.

În club, totul era stabilit de acest bărbat. Obsesia lui Broderick pentru statut şi titluri îi ghida fiecare decizie, iar acesta era unul dintre multele motive pentru care Reggie nu avea să facă parte vreodată din viaţa lui. Pe lângă faptul că el nu-şi dorea ca ea să fie parte din viaţa lui.

Îşi muşcă obrazul pe interior. Broderick îşi roti umerii ca şi cum erau împietriţi, iar acel gest îi făcu muşchii să

pulseze. Acea mişcare subtilă o făcu să simtă fluturi în stomac.

„Ai puţină mândrie, femeie prostuţă! Tocmai ţi-a răsturnat viitorul cu susul în jos şi vrea să te arunce înapoi într-o lume în care ţi-ai promis să nu mai calci vreodată”.

Observându-i tăcerea, Broderick începu să bată din degete pe pielea strălucitoare a cizmei.

— Cred că asta e o provocare – ideea de a te muta în mijlocul înaltei societăţi.

Un râs panicat crescu în ea, dar se forţă să-l înăbuşe, fiind copleşită de durere. Ce ar fi zis dacă ar fi ştiut adevărul? Că odinioară ea locuise în casa unui duce şi că se plimbase în cercurile şi compania celor pe care el îi admira? Sigur, nu fusese servitoare, dar nici nu făcuse parte dintr-o familie de nobili, însă înţelegea foarte bine acea lume. Amărăciunea se simţea ca o piatră de moară în interiorul ei.

Nu, nu putea – nu voia – să intre din nou în acea lume crudă, lipsită de sentimente.

Broderick se încruntă.

— Reggie?

Ea înclină uşor din cap.

— Sunt onorată că ai atâta încredere în abilităţile mele încât să-ţi însoţesc familia la evenimentele din lumea bună. Nu ştia dacă el simţise urma de sarcasm din acel răspuns, dar, chiar dacă o făcuse, nu reacţionă. Cu toate acestea, cred că ar fi mai bine dacă ai găsi o tânără doamnă care să te îndrume.

De multe ori, se întreba dacă înalta societate avea să-şi aducă aminte de femeia pe care o catalogaseră drept târfă. Reggie nu intenţiona să afle răspunsul la acea întrebare. Broderick ridică o sprânceană.

— Ah, da, dar Gertrude te vrea pe tine!

Faptul că el era de acord cu ea o răni mai mult decât ar fi vrut. Neliniştită, se ridică în picioare. Simţea nevoia disperată de a pune distanţă între ei.

— Nu te-ai gândit bine la asta, zise ea, simţind nevoia să-l facă să vadă totul raţional.

— Ai grijă, o avertiză el.

Neliniştită de răceala din ochii lui, ea se forţă să continue:

— Indiferent cât de onorată mă simt că Gertrude m-a ales pentru a o însoţi în înalta societate, mă tem că asta ar ruina-o.

Acea afirmaţie nu venea din dorinţa ei egoistă de a scăpa de responsabilităţi, ci mai degrabă din experienţa avută în acea lume rece şi neînduplecată.

— Toată lumea o să ştie că una dintre angajatele tale de la sala de jocuri a fost desemnată însoţitoare pentru sora ta, Broderick. Şi ce o să spună? Chiar dacă ea nu-şi pătase complet reputaţia, faptul că se plimba nestingherită printre lorzi şi marinari la Bârlogul Diavolului făcuse să fie imposibil ce îşi dorea Gertrude şi ce îi cerea Broderick. Aşa crezi tu că o să obţii aprobarea lumii bune? întrebă ea pe un ton cam ridicat până şi pentru urechile ei.

— Permite-mi să fiu foarte clar, zise el, zâmbindu-i rece. Se ridică încet. Blestemat să fie dacă la cei peste şase centimetri deasupra ei nu era singurul bărbat capabil să o facă să se simtă mică! Eu nu caut aprobarea nimănui.

— Atunci despre ce e vorba, Broderick?

Ochii lui deveniră mai reci pe măsură ce se ridică încet.

— Nu face greşeala de a presupune că meriţi mai mult decât ţi-am oferit.

Reggie înghiţi în sec şi o nelinişte deranjantă o cuprinse. Pentru prima dată de când îl cunoştea, de când îi văzuse nemulţumirea sau cruzimea faţă de trădători, huligani sau muncitori nepricepuţi, îi simţi mânia îndreptată asupra ei. Mândria însă o făcu să ridice din umeri.

— Determinarea ta de a lega familia Killoran de nobilime există dinaintea lui Stephen. Aşa că să nu îndrăzneşti să sugerezi că această nouă aventură este diferită. Nu e!

Privirile li se încrucişară într-o luptă tăcută. Şi apoi, pe cât de repede îi servise acea afirmaţie tăioasă, pe atât de repede acel ton dispăru.

— Gertrude te vrea acolo, Reggie. Ea te cunoaşte.

El o prinse de mână, strângând-o uşor, şi valuri de căldură reverberară sub atingerea lui. Inima îi bătu cu putere şi se uită în grabă către degetele lor unite.

— Are încredere în tine, zise el murmurând melodios, un ton care ar fi convins şi un sfânt să păcătuiască. Iar tu o înţelegi pe ea.

Îi crescu pulsul. Acea rugăminte din partea surorii lui arăta un devotament impresionant din partea familiei lui într-o lume în care un asemenea dar lipsea, amintindu-i din nou de ce îşi pierduse inima pentru el. Reggie voia să facă asta nu doar pentru Gertrude, ci şi pentru Broderick. Îi datora viaţa. Un bărbat mai josnic i-ar fi adus aminte acest lucru, pe lângă faptul că era responsabil de siguranţa şi de securitatea ei. Dar, Dumnezeu să o ajute, nu putea!

— Îmi pare foarte rău pentru Stephen, zise ea încet, dezlipindu-şi mâna de a lui. Pentru voi toţi. În cele din urmă, fiecare Killoran avea să fie distrus din pricina pierderii fratelui lor. Dar nu te pot ajuta.

Broderick rămase cu gura căscată, cu siguranţă şocat de faptul că Reggie nu-i nesocotise niciun ordin de-a lungul anilor.

— Nu poţi?

„Nici măcar pentru Gertrude…”

Cuvintele rămăseseră nerostite, neterminate, dar la fel de clare, ca şi cum le-ar fi strigat. Pentru că Gertrude nu cerea nimic de la nimeni. Reggie închise ochii preţ de câteva clipe. Cât de mult îşi dorea să fie alături de Gertrude! Iar dacă Gertrude ar fi avut nevoie de ea în oricare altă parte, inclusiv să stea atârnată de vârful degetelor la capătul lumii, ar fi fost acolo. Ea clătină din nou din cap.

— Eu… înţeleg.

Tonul lui indica clar că nu înţelesese şi nici nu avea cum. Secretul ei ruşinos era doar al ei. În ciuda legăturii de prietenie, ea nu-şi împărtăşise niciodată cea mai mare greşeală. Cum ar fi putut să facă asta în faţa celui care se reclădise din temelii ca să devină persoana care era – un bărbat care nu se baza pe nimeni în afară de el?

— O să rămân aici şi o să mă ocup de club cât timp i te alături lui Gertrude, zise ea încercând să îndulcească respingerea.

— MacLeod a fost deja însărcinat cu asta.

Afirmaţia lui nu ar fi trebuit să o surprindă. Deşi le oferise şi ei, şi surorilor lui un rol în club, la finalul zilei, bărbaţii alegeau alţi bărbaţi pentru a se ocupa de rolurile mai importante. Iar Broderick nu făcea excepţie. Reggie ridică din sprâncene.

— Pentru că nu credeai că sunt în stare?

Poate că el avea încredere în Reggie pentru a-i spune cel mai mare secret despre Stephen şi pentru a-i oferi registrele ca să le studieze, însă nu avea să-şi lase localul în mâinile ei sau în ale oricărei alte femei.

— MacLeod, care abia dacă se uită la registrele tale şi care nu a avut nici măcar o întâlnire cu un vânzător, este mai capabil decât mine?

„Femei care, pentru a supravieţui, îşi folosesc talentele şi aptitudinile, nu doar trupul. Un loc în care femeile nu trebuie să depindă de mila unui bărbat…”

Broderick se apropie. Mirosul de lemn de santal, masculin şi înţepător, îi umplu simţurile, slăbindu-i barierele.

— Pentru că nu acesta este favorul de care am nevoie, Reggie, murmură el, tonul lui baritonal, ademenitor precum ciocolata reuşind să-i transforme numele în ceva seducător. Un rânjet periculos îi alungă zâmbetul şi îi scoase în evidenţă dinţii de un alb imaculat şi gropiţele din obraji. Ţi-am dat vreodată vreun motiv să te îndoieşti de mine? o presă el.

Ea se forţă să respire normal.

Acesta era Broderick în varianta lui cea mai periculoasă, cel care se folosea de şarmul lui pentru a-i supune fără mare efort pe cei din jurul lui, pentru a-i forţa să-i facă pe plac. Şi era prima dată când folosea aceste trucuri asupra ei. Reggie însă făcuse greşeli periculoase cu bărbaţi la fel de abili în a face o femeie să-şi iasă din minţi.

— Nu folosi tonul acesta seducător cu mine,

Broderick, zise ea umezindu-şi buzele. Păstrează-l pentru cele mai drăguţe chelneriţe pe care vrei să le faci să lucreze o tură în plus pentru a-i mulţumi pe clienţii tăi nobili!

El se trase înapoi.

— La naiba! Pe tine nu te-aş seduce, Reggie.

Oroarea pe care o citi pe chipul lui şi în cuvintele rostite îi strânse inima, care bătea de prea mult timp pentru un bărbat care nu avea să o observe niciodată.

— Ştiu, zise ea mult prea repede. Bineînţeles că nu am crezut că ai face asta. Eu…

„Încetează!” îngrozită, strânse tare degetele de la picioare până când simţi că o dor tălpile, bucurându-se în acest timp de senzaţia de disconfort.

— Când m-ai auzit spunând că nu am nicio şansă? întrebă Broderick sumbru, aruncându-i o nouă întrebare, mai sigură.

„Niciodată”.

— Nu e vorba doar despre dorinţa ta de a obţine o nouă legătură blestemată cu nobilii, pufni ea. Ci despre tipul de bărbat pe care vrei să-l alegi pentru ea!

El se mânie.

— Nu aş căsători-o cu orice nenorocit.

— Nu, răbufni ea. Doar cu cel mai puternic, care are cele mai mari datorii faţă de tine.

Reggie clătină din cap dezgustată.

— Îţi subestimezi sora dacă tu crezi că singurul nobil care ar vrea să se căsătorească cu ea este cel mai îndatorat faţă de tine. Furia, durerea şi nervii se amestecau în pieptul ei, făcând-o să scuipe repede cuvintele. Un nenorocit. Un imoral a cărui singură dorinţă, şuieră ea, este să aibă mai multe monede de aruncat la mesele tale. Acum te rog să mă scuzi!

Broderick întinse mâna să deschidă uşa.

— Te rog să te mai gândeşti la decizia ta, încercă el din nou.

El nu cerea nimic nimănui. Ea simţea că voia să fie acolo pentru Gertrude şi pentru el. Dar nu putea.

— Nimic nu m-ar face să-mi schimb părerea.

Broderick o privi pătrunzător.

— Te respect şi te numesc prietenă.

„Prietenă”.

Amărăciunea o copleşi. Broderick înaintă până când fu nevoită să ridice capul pentru a-l privi.

— De aceea am venit să-ţi spun ce îşi doreşte Gertrude de la tine.

El îşi coborî capul mai aproape; respiraţia lui, un amestec de tutun şi de coniac, îi lovi pielea, făcându-i inima să bată mai repede, însă cuvintele lui rostite pe un ton rece, şoptit, spulberară vraja pe care o aruncase:

— Dar să nu greşeşti – indiferent de opiniile tale foarte clare legate de acţiunile mele şi de beneficiile unei căsătorii între Gertrude şi un nobil, o să am cooperarea ta, de bunăvoie sau nu.

Şi cu acea ameninţare, Broderick înclină capul şi ieşi. Cu degetele tremurânde, Reggie închise uşa. Se prăbuşi peste cadrul de lemn, sprijinindu-se de stejarul tare.

„Pleacă! Fă-ţi bagajele, ia-o pe Clara şi pleacă!”

Deţineau suficienţi bani pentru a supravieţui până când aveau să pună la punct clubul lor de muzică.

De îndată ce gândul acela îi veni în minte, realitatea îl strivi. Afacerea ei care avea să fure clienţi urma să fie considerată trădare. Şi indiferent de cât timp cunoştea o persoană, Broderick nu tolera asemenea gesturi contra lui. Nu, motivele ei nu aveau să conteze. Visurile ei. Doar imperiul lui conta.

Lovi uşa cu spatele capului.

„Naiba să-l ia!” Naiba să-l ia pentru că fusese mereu fascinat de lumea bună. De acei ticăloşi reci, fără milă şi suflet care furaseră fericirea unei femei şi o aruncaseră fără pic de consideraţie pentru ceea ce pierduse. În ziua în care el făcuse schimbări, aducând acei lorzi teribili la club în calitate de clienţi, ea fusese înspăimântată. Şi se temea că într-o zi el avea să intre pe acele uşi. Dar asta… Duse pumnul care îi tremura la gură şi îl muşcă cu forţă. Broderick dăduse un ordin sub formă de rugăminte, luându-

i dreptul de a refuza.

Nu putea să se întoarcă acolo. Nu voia.

Nici pentru Gertrude, nici pentru Broderick, pentru nimeni. Da, el o salvase, dar şi ea îi oferise loialitatea şi serviciul ei, iar în acest timp se abţinuse să viseze la mai mult… cu el.

„Am fost atât de devotată, încât nu am fost în stare să văd cât de periculos este să ai încredere că persoana de lângă tine este la fel de devotată – asta până când mi-a fugit pământul de sub picioare…”

Înainte de o părăsi curajul, Reggie se duse iute la dulap şi apucă pelerina… Şi plecă.

Capitolul 6

Poate te gândeşti că sora ta te poate salva.

Lasă-mă să te trezesc la realitate. Nimeni nu te poate salva…

Ea îl refuzase.

Plin de frustrări, Broderick se întoarse la biroul lui şi găsi în faţa uşii o figură mică şi familiară.

Sprijinit de perete, cu genunchii strânşi la piept şi cu şapca trasă pe ochi, Stephen îl urmări pe Broderick apropiindu-se.

Neîncrezător. Prudent. Cinic.

Băiatul fusese cu totul schimbat de viaţa în cartierul Dials.

„Din cauza mea. Totul e din vina mea”.

Îşi simţea sufletul greu.

Când ajunse în dreptul lui, fratele său se ridică.

— Stephen, îl salută el, forţându-se să se comporte normal în ciuda nodului pe care îl simţea în gât. Ai vrea să…

Stephen se strecură pe lângă el şi intră.

— Să mi te alături, continuă el sec.

Odată intraţi, fratele lui lovi uşa cu tocul cizmei, închizând-o. Noroiul de pe tălpile lui murdare se împrăştie pe podea.

— Şapca! strigă Broderick în timp ce Stephen se trânti în scaunul lui obişnuit de dincolo de birou.

Vechitura pe care o purta de când şterpelise prima dată şi de când pusese primul lui foc era parte din el aşa cum era şi sufletul lui tulburat. Însă aceeaşi şapcă se dovedise a fi un scut care îi ascundea ochii, iar Broderick nu avea de gând să-i permită acelui paravan să-l împiedice să-l citească mai bine pe băiat.

Blestemând, Stephen îşi scoase şapca. Cu umerii lăsaţi în scaun, îl urmări suspicios pe Broderick.

După ce îşi turnă coniac, Broderick se alătură fratelui său, aşezându-se pe partea opusă a biroului.

— De ce am impresia că asta nu o să fie una dintre întâlnirile noastre obişnuite?

Fratele său ager şi încăpăţânat îl vizita des, şi când o făcea, vorbea deschis şi cu entuziasm despre ziua în care avea să ajungă să conducă acel club. În trecut, Stephen obişnuia să-l înnebunească pe Broderick cu tot soiul de întrebări despre sălile de jocuri, clienţi şi negocierile de la Bârlogul Diavolului, însă acum tăcea.

— Ce ai de gând să faci?

Băiatul ridică un bilet mic şi împăturit, cu un sigiliu familiar într-o parte.

Broderick îşi cercetă jacheta. „Drăcia naibii!” înjurând, întinse mâna.

— Cum… Ce…

— Nu sunt doar un provocator de focuri…

— Un incendiator, îl corectă el automat.

— Sunt şi cel mai bun hoţ de buzunare, zise băiatul exagerat de mândru, ridicându-şi ţanţoş pieptul.

— Nu-mi mai şterpeli din buzunare!

Broderick smulse scrisoarea blestemată din mâinile fratelui său.

Toată îndrăzneala din tonul băiatului păli. Stephen se uită în jos către vârful cizmelor lui.

— O să fii spânzurat.

Nu era o întrebare.

Da. Cel mai probabil, asta avea să se întâmple.

Cu un calm pe care nu-l simţea cu adevărat, vârî biletul înapoi în jachetă.

— Cu siguranţă, asta face ca o legătură între familia noastră şi cineva de rang nobil şi puternic să fie… vitală, zise el încet.

Acesta fusese întotdeauna scopul pe care îl avusese pentru Killorani. Asta nu se schimbase şi nici nu avea să se schimbe vreodată. Acea legătură avea să le ofere surorilor mai mici o siguranţă care nu era permisă celor care nu făceau parte din lumea ilustră a nobilimii. Şi trăind în acea lume, cel puţin Gertrude avea să fie acel Killoran care putea să aibă grijă de Stephen după ce urma să se întoarcă la tatăl său nobil.

— Doar o legătură cu regele însuşi te mai poate salva.

Nimic nu putea. Broderick acceptase asta. Însă, avea speranţe pentru familia lui şi pentru cei care depindeau de Bârlogul Diavolului.

— Dacă speri că Gert o să încheie o asemenea căsătorie, eşti mai prost decât pisica ei blestemată, Brave.

— Deja a fost de acord cu un sezon la Londra.

Capitulase cu mai multă uşurinţă decât o făcuseră surorile lor mai tinere. Se sacrificase în numele Killoranilor. „Nu, în numele tău”. Crezuseră că fusese vorba despre salvarea lui Broderick şi a clubului Bârlogul Diavolului. Aşa cum crezuse şi Stephen…

Vinovăţia şi ruşinea îl apăsau, împiedicându-l să vorbească domol, aşa cum făcea de obicei. Tuşi în pumn.

Stephen ridică din umeri.

— Nu contează cu ce a fost ea de acord. Nimeni nu o să se însoare cu ea, mai ales cu ochiul ăla.

Mânia curgea prin venele lui Broderick. Da, până la urmă, Stephen era doar un băiat care avea nevoie disperată de îndrumare. Un copil care ar fi fost total diferit de persoana periculoasă şi insensibilă care devenise între timp.

Broderick îşi simţi sufletul împovărat.

— Uită-te la mine, Stephen, îi ordonă el calm.

Băiatul ezită şi apoi înălţă capul şi îl înfruntă.

Aşezându-şi palmele pe birou, Broderick se aplecă în faţă, apropiindu-se de el.

— Nimeni nu vorbeşte de rău un Killoran şi cu siguranţă nu facem asta unuia dintre ai noştri. M-am făcut înţeles?

Stephen încuviinţă din cap.

— Da. E clar.

Lovi podeaua cu vârful cizmei.

— Dar eu nu sunt cu adevărat un Killoran, şopti el, vorbind dintr-odată cu un accent englezesc perfect, mult mai potrivit pentru statutul nobil pe care îl avea. Şi nu vreau să mă întorc.

— Nu este alegerea ta. Nu este nici a mea, nici a lui Cleo sau a Opheliei ori a lui Gert.

O durere mult mai vicioasă şi adâncă decât ultima rană de cuţit pe care o avusese îl sfâşia pe Broderick. Până la urmă, aveau să vorbească despre asta. Broderick şi surorile sale discutaseră în şoaptă despre soarta şi viitorul lui Stephen şi nu mai deschiseseră subiectul de când aflaseră care era situaţia lui.

Ridicându-se de pe scaun, Broderick înconjură biroul şi îngenunche lângă fratele său.

— O să fii *mereu* un Killoran, zise el sobru. Acoperi cu palma lui degetele murdare ale lui Stephen. Nu suntem o familie datorită legăturilor de sânge, ci pentru că avem o legătură mult mai profundă.

Chiar şi după ce avea să plece.

— Dacă s-ar căsători cu un nobil mai puternic decât…

„Tatăl lui”. Ura mocnea atât de tare în ochii copilului, încât îl copleşi pe Broderick.

— Atunci s-ar putea aranja ca eu să rămân aici?

Broderick îşi trecu mâna peste gură.

— Nu pot să rezolv asta, Stephen, zise el încet.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le îndreptase pentru club şi pentru familie, acest lucru nu putea fi făcut.

Fratele său înghiţi în sec, acea mişcare uşoară a mărului lui Adam fiind singurul semn care dădea de gol durerea care îl pătrunsese.

— Când *el...* tatăl tău, se forţă el să spună, o să vină după tine, o să trebuiască să te lăsăm să pleci.

— Dar de ce nu a venit încă după mine dacă mă vrea?

Era un amestec straniu de resentiment şi speranţă în acea întrebare care îl năuci din nou pe Broderick.

— Eu... nu ştiu, răspunse el, decizând să spună adevărul. Nu pot să spun că ştiu de ce marchizul face ceva sau, în acest caz, nu face. Broderick se uită în ochii fratelui său. Singurul răspuns era că bărbatul era într-adevăr nebun, aşa cum îl descriau rubricile de bârfe din ziare. „Iar în curând eu trebuie să-l trimit pe Stephen înapoi marchizului...” În cele din urmă, trebuie să pleci. Şi cred că marchizul nu o să ne permită să ne mai apropiem de tine. Dacă Gert se căsătoreşte cu cineva din acelaşi cerc social, ea o să-ţi fie mereu aproape.

— Atunci o face pentru a avea grijă de mine când plec în Mayfair, zise Stephen absent, evitând privirea lui Broderick. De aceea se căsătoreşte Gert. Avea un ton resemnat, care renunţase la speranţă. Nu pentru a mă salva.

— Nu e singurul motiv, admise domol Broderick. Gertrude o să aibă beneficiul de a deţine avere şi legături puternice. Asta avea să-i asigure ultimei lui surori necăsătorite viitorul pe care el nu putea să i-l ofere. Mai sunt personalul şi servitorii angajaţi aici care depind de...

— Crezi că o să te spânzure?

Broderick nu se prefăcu că nu înţelege. Cu toate acestea, dată fiind înclinaţia băiatului de a-şi proteja familia cu orice preţ – fie că era vorba de incendierea unor cluburi sau de ameninţarea unor lorzi îşi măsură atent cuvintele.

— Cred că are tot dreptul din lume să fie furios pe mine pentru ceea ce-a pierdut.

— Poate să se ducă dracului!

Fără îndoială, bărbatul văzuse iadul când îşi pierduse fiul şi soţia. Stephen scoase pumnalul din cizmă şi se jucă

cu el, aruncându-l dintr-o palmă în alta.

— Ai fost la Spark, remarcă el relaxat.

Broderick cercetă acele mişcări de pumnal. De când începuse fratele său să se refere la Reggie folosindu-i numele de familie?

— Pentru ce ai nevoie de ea?

— În general, pentru tot, bolborosi el, ridicându-se în picioare. Se îndepărtă şi îşi luă coniacul. În timp ce panica tot creştea pe chipul fratelui său, Broderick sorbi o înghiţitură lungă.

— Ar trebui să te întreb acelaşi lucru.

Stephen scuipă pe podea.

— Eu nu am făcut nimic. Ce a zis?

— Mi-a zis că ar trebui să stau cu ochii pe tine. Şi e un sfat înţelept.

Fratele său explodă.

— Poate să se ducă naibii!

— Destul! Nu avea să-i permită băiatului să vorbească urât despre ea. Nu despre Reggie. Broderick îl privi iscoditor pe fratele său. Despre ce e vorba? Era timpul să nu se mai învârtă în jurul cozii şi să vorbească despre adevăratul motiv care îl adusese pe Stephen în biroul lui.

— Nu am încredere în ea.

— În Reggie Spark?

Întotdeauna loială şi dedicată lui, fraţilor lui şi clubului Bârlogul Diavolului, ea nu-i refuzase niciodată vreo sarcină sau vreo rugăminte până în acea zi, când o făcuse pentru prima dată.

— Nu fi ridicol. Pentru că e îngrijorată pentru tine?

— Nu e asta, zise Stephen, ridicând mâna frustrat.

Broderick zâmbi pentru prima dată de când lumea lui se răsturnase cu susul în jos.

— Tu crezi că nicio femeie nu este demnă de încredere. De câte ori nu spusese asemenea lucruri despre femeile care serveau, despre prostituate şi servitori? Dacă se gândea mai bine… Tu nu crezi că există *cineva* demn de încredere.

Stephen încuviinţă categoric din cap.

— E adevărat. Nu trebuie să avem încredere în ei. Făcu o pauză, strâmbând din nasul murdar de noroi. Cu excepţia lui Cleo, a Opheliei şi a lui Gert.

Stephen poate că era o puşlama mică şi ticăloasă, dar era loial familiei şi îi iubea profund.

— Reggie e parte din familie, îi aminti Broderick.

— Nu, nu e. E doar o harpie ciudată pe care ai salvat-o de pe străzi şi care m-a urmărit.

Acea descriere dispreţuitoare îl făcu să ridice din sprâncene, alungând orice urmă de răbdare pentru temperamentul din ultima vreme al lui Stephen.

— O harpie e un monstru înaripat.

— Exact.

Reggie, cu buclele ei roşietice şi cu pistruii adorabili, cu faţa în formă de inimă, era mai mult o sirenă decât o figură mitică monstruoasă. De îndată ce gândul necurat se strecură în mintea lui, el se încruntă, iritat în egală măsură de Stephen, dar şi de faptul că tânjea după ea, chiar dacă o făcea în intimitatea gândurilor sale.

— Reggie e mai mult decât încerci tu să o faci să fie.

— Da? Stephen îşi încrucişă braţele la piept. Atunci ce e?

La asta nu se aşteptase.

— Păi…

Nu spusese niciodată în mod clar care era rolul ei în gospodăria şi în familia lor. Majoritatea personalului o considera secretara lui. Ea era şi fusese întotdeauna doar… Reggie.

— Are grijă de registre şi de contabilitate ori de câte ori am nevoie.

Nu ar fi avut încredere să încredinţeze acea sarcină altcuiva în afară de familia lui. Dar întotdeauna fusese mai mult decât atât. Faptul că o avea pe ea în preajmă – singura persoană care nu se temea să-i vorbească deschis şi care îi zâmbea liber – îi făcea viaţa mai… plăcută.

— Deci e contabilă, zise Stephen hotărât, eliberându-l pe Broderick din hăţişul gândurilor confuze.

— Nu. Broderick se încruntă. Când e nevoie, îi cer să

îndeplinească această sarcină.

Stephen îl privea ca şi cum îi crescuseră trei capete.

— Nu prea are sens ce spui.

— Ea este tot ce am nevoie să fie la un moment dat, se mulţumi el să zică.

Pentru că exact asta fusese Reggie de-a lungul anilor. Ori de câte ori avusese nevoie de ajutor la club sau în familie, Reggie se ocupase numaidecât de orice, şi de multe ori de ambele în acelaşi timp. Puse paharul pe birou.

— Are grijă de tine şi de surorile tale de ani buni.

Ca atare, merita mai mult decât veninul lui Stephen.

— Atunci e guvernantă. Stephen scuipă din nou. Am prins-o urmărindu-mă. Nu am nevoie de cineva să mă dădăcească.

— Nu mai scuipa pe podeaua mea, bolborosi Broderick. În plus, ea nu e guvernantă. Dacă nu te-ai mai furişa, nu i-ai mai da motiv să te urmărească. Îşi frecă fruntea cu mâna. O să fie doamna de companie a lui Gertrude…

Acum trebuia doar să o convingă pe Reggie. Drăcia naibii, alesese momentul nepotrivit pentru a descoperi că era la fel de încăpăţânată ca orice Killoran blestemat!

Broderick sorbi din nou din pahar.

— A zis că nu vrea.

— Deci ai auzit, spuse Broderick.

— Nu. Am ghicit, şi tu mi-ai confirmat.

La naiba, băiatul era deştept!

Terminându-şi băutura, Broderick înaintă către dulapul cu licori, înţelesese dintr-odată ce atrăsese antipatia subită a lui Stephen faţă de Reggie. Loial până în măduva oaselor, dacă cineva doar se uita ciudat la Killorani, băiatul ar fi catalogat acel suflet nefericit drept duşman pe viaţă.

— A zis că nu vrea, îi confirmă el, forţându-se să zâmbească. Dar când am acceptat eu vreodată un refuz?

Oamenii, acţiunile, momentele puteau fi schimbate până la capitulare, iar un *nu* se transforma într-un *da* mult mai agreabil şi plăcut. Rânji fără a se aştepta la un răspuns.

— Atunci nu e atât de loială pe cât o crezi.

Luă o sticlă şi un pahar şi le aşeză în capătul biroului. Desfăcu sticla, scoase dopul şi îşi turnă în pahar.

— Ţi-aş aminti, îi zise el, în timp ce lichidul aluneca în paharul de cristal, accentuându-i cuvintele, că tu ai aceeaşi părere despre nobilime ca Reggie.

Stephen se albi la faţă.

— Nu sunt deloc ca ea. Şi blestemat să fiu dacă ea vine cu noi în zona elegantă a Londrei!

Broderick îşi corectă postura neglijentă şi se îndreptă în scaun.

— Ai ceva de zis, Stephen?

Îşi educase toţi fraţii. Ştiau prea bine că nu avea rost să se fâstâcească în faţa problemelor făcând tot felul de aluzii, aşa cum făcea fratele lui acum.

— Ai fost neatent cu ea. După acea declaraţie vagă, se scotoci prin jachetă şi scoase câteva foi împăturite. Le aruncă pe biroul lui Broderick. Ai noroc că sunt eu aici.

Broderick cercetă atent acele pagini care conţineau o listă cu nume ale unora dintre membrii personalului. Încremeni. Ce mama naibii era asta?

— Cum… ce…

Broderick încercă să-şi pună ordine în gânduri şi în cuvinte.

— Cum le-am obţinut? E destul de simplu să iei ceva de la Spark. Am inventat o poveste tristă pentru a-i distrage atenţia şi am şterpelit astea.

„Dumnezeule, nu!” Amorţit, Broderick clătină din cap. „Imposibil!”

— Oh, şi dacă ai nevoie de mine ca să-ţi spun ce sunt…

Broderick nu avea. Ştia. Ştia prea bine. Fratele lui continuă cu mult prea multă încântare:

— Aşa arată trădarea.

Stephen scuipă iar pe podea, însă de această dată Broderick îi iertă acea ofensă grosolană. Uitându-se din nou către numerele şi calculele de pe foaie, le examină atent. Socotelile includeau detalii despre preţul unei clădiri, alături

de calcule despre cheltuieli lunare pentru necesarul de băutură şi tabac. Toate estimările se bazau pe preţuri de la vânzătorii verificaţi de Broderick.

De ce... Ea intenţiona să-şi deschidă propriul club la doar trei străzi distanţă. Năucit, Broderick se cufundă în scaun. Şi el îşi tot spusese că ea era femeia care nu i-ar fi părăsit niciodată pe cei pe care îi iubea, când de fapt plănuise asta. Durerea îi cuprinse toate simţurile, întunecând orice gând raţional. Ar fi trebuit să înveţe din greşelile tatălui său şi să înţeleagă că era o prostie să se aştepte ca alţi oameni să pună binele altora înaintea propriului bine.

Ea nu doar că îl înşelase, adunând vânzători şi furnizori în timpul petrecut acolo, ci plănuia să-i fure şi din personal şi din clienţii de bază.

Scrâşni din dinţi. Şi nu intenţionase să-i ia doar o parte din personal, ci urmărea să-i fure cele mai productive şi de încredere femei, care aveau deja clientela lor obişnuită în club, care făceau ca majoritatea nobililor să se întoarcă noapte de noapte. Dumnezeule, ce prost fusese! El croise un plan în care ea juca un rol-cheie, pentru a-şi proteja familia şi personalul. Oare nu putea să aibă încredere în nimeni cu adevărat?

Dădu pagina şi încremeni.

— MacLeod, zise el printre dinţi.

Intenţiona să-i fure de sub nas nu doar femeile care conduceau personalul feminin de la Bârlogul Diavolului, ci şi pe paznicul-şef. Luptându-se cu furia turbată care ameninţa să-l înghită din cauza trădării unei femei pe care o considerase prietenă şi confidentă de-a lungul anilor, trase puternic aer în piept.

— Când ai luat astea?

Stephen ridică din umeri.

— Nu cu mult timp în urmă. Vorbea cu Winters.

Din nou, Clara Winters. Se mânie. Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să o aducă în mijlocul lor pe matroana lui Ryker Black. Era mult mai sigur să-şi canalizeze furia pe Clara decât să încerce să înţeleagă abandonul lui Reggie.

De ce? De ce?

— Trebuie să scapi de ea, îl sfătui fratele său. Nu e nimic de făcut.

Da, trebuia. Să fii înşelat o dată şi apoi să ţii acel făptaş la piept însemna să dai dovadă nu doar de slăbiciune, ci şi de prostie, la doar câteva momente distanţă de următoarea trădare. Dar asta era Reggie. Cu siguranţă, erau mai multe de desluşit aici, nu? Multe lucruri care să explice de ce, în ciuda rolului pe care i-l oferise în acest club şi dincolo de relaţia lor care era mai veche de zece ani, ea l-ar fi trădat în acest fel.

„Aş fi ajutat-o… I-aş fi oferit sfaturi dacă şi-ar fi dorit şi…”

Dar oare ar fi făcut asta? Oare i-ar fi dat binecuvântarea pentru a deschide un local rival? Cu siguranţă, niciodată pe aceeaşi stradă. Ar fi fost mereu în competiţie, iar el poate că o respecta pe Reggie, chiar o plăcea, însă acea relaţie nu ar fi fost mai presus de afacerile lui. Broderick privi absent către băutura de culoarea chihlimbarului. Nu, dacă era să fie sincer, putea să admită, cel puţin faţă de el însuşi, că nu ar fi permis sau încurajat o asemenea aventură. Ar fi strivit-o. Probabil de aceea ea ţinuse totul secret, ascunzându-i adevărul. În timp ce îi furase furnizorii şi obţinuse preţuri mai bune pentru ea, îi luase şi personalul. Broderick sorbi o înghiţitură mare, bucurându-se de arsura pe care o simţi în gură.

— Oh, Dumnezeule, şopti el, simţind cum teroarea creştea în mintea lui cuprinsă de furie.

Fiori reci îi cuprinseseră tot trupul.

Cu degete tremurânde, aşeză paharul şi îşi împreună degetele pentru a-şi ascunde neliniştea în faţa băiatului care îi observa tăcut zbuciumul interior. El îi dezvăluise totul lui Reggie. Îl durea stomacul.

— Ce e? întrebă Stephen pe un ton îngrijorat care trăda o neobişnuită vulnerabilitate.

Broderick se forţă să răspundă, deşi era foarte tensionat.

— Nimic, minţi el.

Dar chiar era o minciună? Căci în doar câteva săptămâni, totul mersese prost, inclusiv în privinţa lui Reggie, cea faţă de care cu puţin timp în urmă mărturisise cel mai periculos secret care îi putea distruge pe el, pe familia lui şi pe toţi cei care depindeau de ei. Cu douăzeci de minute în urmă, nu avusese nici cea mai mică îndoială în a-i încredinţa lui Reggie acel secret blestemat. Acum viitorul lui era nu doar în mâinile sorţii, ci şi în mâinile ei. „Dumnezeule mare!”

— Am nevoie să-mi faci un favor, zise el, dorindu-şi ca fratele lui să plece.

Broderick memoră adresa marcată pe pagină şi apoi împături la loc foile blestemate, urmărind pliurile pe care le făcuse ea.

— Am nevoie să duci astea în camerele domnişoarei Spark înainte ca ea să îşi dea seama că au dispărut.

Stephen ţâşni în picioare şi salută încrezut.

— Da, am înţeles. Luă documentele nerăbdător şi le vârî înapoi în jachetă.

— Să nu spui nimic nimănui, îl avertiză Broderick, uitându-se pătrunzător în ochii fratelui său.

— O s-o dai afară? întrebă Stephen plin de speranţă. Nu e de încredere. Cu siguranţă, ştii asta.

Stephen se transformase într-o persoană care trăia după codul străzii, întrucât avea amintiri numai de pe vremea când umblase pe străzi şi trăise în toţi aceşti ani în cea mai periculoasă sală de jocuri din Londra. Dacă cineva trăda, era un om mort – era vorba de moartea fizică, metaforică, iar de cele mai multe ori, de ambele. Spre deosebire de Stephen, Broderick trăise o bună parte din copilărie şi adolescenţă în răsfăţ, fără să cunoască depravarea care exista în afara lumii lui sigure. Poate şi de asta nu se îndoise niciodată de loialitatea Reginei Spark faţă de el sau de club. Strânse din dinţi.

— Nu sunt sigur ce trebuie făcut cu domnişoara Spark.

Era doar o altă blestemată problemă deasupra grămezii care tot creştea. Căci nu putea să scape pur şi

simplu de ea, aşa cum fratele său îl încurajase. Nu acum. Nu când ştia totul. Îl auzi pe fratele său protestând aproape neinteligibil.

— Dar tu… nu poţi să o ţii aici. Cred că ştii asta, nu?

Se simţea o urmă de disperare în tonul acelei întrebări.

— Da, admise el. Ştiu asta.

Acum însă problema devenise şi mai complicată prin prisma secretelor pe care el i le împărtăşise.

— Trebuie să pleci.

Stephen îşi târî picioarele, oftă şi porni către uşă.

— Stephen? strigă Broderick după el, oprindu-l pe loc.

Băiatul privi în direcţia lui.

— Te-ai descurcat bine, zise el încet.

Băiatul se înroşi la faţă, aşa cum se întâmpla când primea laude şi afecţiune. Cu toate acestea, zăbovi.

— Cât timp crezi că mai ai?

Broderick îl respecta prea mult pe băiat pentru a-i spune minciuni.

— Nu ştiu.

Era subiectul pe care toată lumea îl evita şi despre care nimeni nu vorbea deschis. Asta, până când întâlnirea de dimineaţă îi dezvăluise că trebuiau să discute despre răpirea lui Stephen, care le aducea un marchiz pe cap împreună cu toate acuzaţiile posibile, despre plecarea unui membru al familiei şi despre pierderea averii în toată această nebunie. Stephen mârâi. Se întoarse să plece.

— Poate că o să mă lase să rămân. Ce fel de nobil elegant ar vrea un bastard ca mine în preajmă?

Cel care îi dăduse viaţă… „Şi eu”. I se strânse stomacul. „Eu te vreau aproape”.

— Hai, fugi, zise el încet, făcându-i semn cu bărbia către uşă.

Stephen îşi puse şapca şi ieşi în grabă.

De îndată ce plecă, Broderick sorbi toată băutura; tăria lichidului îi înfierbântă gâtul. Strâmbându-se, abandonă paharul. Aşa cum se spunea la spânzurătoare, era de trei ori norocos. Şi dat fiind că un singur nobil însetat

de răzbunare îl despărţea de ştreang, zicala nu fusese niciodată mai adevărată. După ce plecă băiatul, Broderick se ridică în picioare. Înjură; furia şi resentimentul clocoteau în interiorul lui, aşa că îşi concentră toată energia asupra unei probleme pe care o putea controla.

„Reggie Spark".

Ea intenţiona să-i fure personalul, inclusiv pe cel mai bun paznic, şi voia să deschidă un local rival. În ciuda acestei trădări, Reggie era singura problemă care putea fi cel mai uşor rezolvată. În pofida mâniei de mai devreme, a durerii şi frustrării cauzate de trădarea ei, raţiunea învinse.

Se opri.

Tot ce trebuia să facă era să se asigure că Reggie nu avea să vorbească, iar el urma să câştige ceea ce ea nu voise să-i ofere – cooperarea ei.

În cele din urmă, Broderick ieşea mereu triumfător. Rânji rece. Şi nu avea nici cea mai mică intenţie să eşueze în ceea ce o privea pe Regina Spark.

Capitolul 7

Ai găsit o cale de ieşire? Crezi că încă este posibil?

În dimineaţa următoare, Broderick stătea pe podiumul din centrul clubului, studiind încăperea, analizând totul, fără a rata nimic.

Era un amestec pestriţ de oameni care nu şi-ar fi aruncat nici măcar o privire pe străzi, dar care în Bârlogul Diavolului, precum în infernul adevărat al diavolului, erau păcătoşii care socializau fără a mai ţine cont de rang. Lorzii împărţeau băutura cu marinarii, care le ţineau companie negustorilor.

Înainte ca Broderick să moştenească clubul de la Diggory, sala de jocuri funcţiona după cu totul alte reguli. Pe atunci, doar cei mai, periculoşi şi nemiloşi bărbaţi din mahala şedeau la mese şi serveau alcool îndoit cu apă.

Broderick transformase acest loc, un iad în toate sensurile cuvântului, într-un imperiu care oferea de toate pentru toţi. Transformase scaunele şi mesele jerpelite în surcele pentru foc şi le înlocuise cu mobilă de mahon strălucitor special comandată pentru club şi potrivită pentru reşedinţa oricărui nobil.

Când tatăl lui se dovedise a fi un hoţ – unul nepriceput –, Broderick supravieţuise singur şi îşi construise o nouă viaţă aici cu cele trei fete ale lui Diggory şi cu Stephen. Ei deveniseră noua lui familie, iar el era hotărât să le ofere ceea ce mizerabilul lui tată nu reuşise – siguranţă.

Acest club le asigura existenţa, şi orice ameninţare la adresa lui de-a lungul anilor fusese strivită.

Nu avea să facă o excepţie nici de această dată.

Prin mulţimea adunată în sala de jocuri, o găsi cu privirea pe Gertrude. Rochia ei modestă, de culoarea lămâii, ieşea în evidenţă, contrastând puternic cu femeile sumar îmbrăcate şi cu domnii care o înconjurau.

Gertrude porni către podium.

Fără îndoială, se simţea triumfătoare. Încântată că-l învinsese.

— Bună ziua, domnişoară Killoran, o salută Nerrie, paznicul de la intrarea în zona care nu era deschisă publicului, în timp ce ea se îndrepta către scări.

Bărbatul corpolent cu pieptul ca un butoi se trase deoparte pentru a-i permite să treacă.

— Nerrie, îi răspunse ea zâmbind.

Zâmbetul îi dispăru de îndată ce pusese piciorul pe prima treaptă. Rămase cu privirea asupra chipului împietrit a lui Broderick şi apoi continuă încet să urce.

Stăteau în linişte, umăr lângă umăr, cu braţele încrucişate în mod asemănător, amândoi examinând amestecul de clienţi care umplea clubul până la refuz.

— E aglomerat, zise ea pe un ton sobru, aşa cum avea obiceiul. Nu e nici măcar prânzul şi nu mai este niciun loc la mese.

El mormăi.

Bârlogul Diavolului era *mereu* aglomerat. Averile lor

erau vaste. Spre deosebire de clubul lor rival, care se ocupa doar de nobilime, Broderick avea simţul afacerii şi înţelesese că banii erau bani, aşa că obţinuse averea Killoranilor atât din monedele golanilor, cât şi ale nobililor. Şi în ciuda prefăcătoriei celor din înalta societate care în public se arătau şocaţi şi scârbiţi de lumea lor, în cele din urmă, toţi tânjeau după adrenalina pe care o găseau la Bârlogul Diavolului. Acesta era motivul pentru care un nobil avea să se însoare într-o zi cu Gertrude şi motivul pentru care alţii le curtaseră pe surorile lui mai tinere, acum căsătorite.

Făcu un semn către sală.

— În curând, asta o să se schimbe, zise el enigmatic, uitându-se intens către nobilii care înconjurau ruleta, strigând cu voce tare numere şi jucând, făcând pariuri printre zornăitul şi sunetul monedelor. În curând, mesele o să fie goale, iar lorzii o să se uite cu dispreţ la familia care… Se încruntă şi, înţelept, îşi înăbuşi acea revelaţie periculoasă. În loc de asta, se concentră la ceea ce putea să controleze. Ai ştiut că o să mă refuze.

Iar el nu ştiuse. Avusese încredere oarbă în Reggie Spark. Se aşteptase să fie de acord pentru că avea nevoie ca ea să facă asta şi pentru că fusese precum un membru al familiei lor. Însă descoperirea făcută de Stephen arăta că fusese o minciună.

Cât de mult şi cât de des se înşelase în ceea ce o privea pe Reggie!

Sora lui se înroşi la faţă, simţindu-se vinovată. De mică fusese ţinută departe de actele de trădare şi de ticăloşii din cauza faptului că era parţial oarbă, aşa că nu dezvoltase acea uşurinţă în a urzi înşelăciuni şi a-şi ascunde trăirile precum restul clanului lor.

— Broderick… începu ea.

— Greşesc?

O privi pătrunzător. Tăcerea ei îi oferi răspunsul.

— Iar în tot acest timp, am fost suficient de prost să cred că este atât de devotată încât să-ţi fie aproape.

Gertrude tresări.

— Broderick, îl dojeni ea. Nu e drept. Reggie a fost mereu loială cu noi.

De jos se auziră urale, iar Broderick îi înjură în tăcere pe domnii triumfători care adunau câştiguri la acea masă. După ce se potoli vacarmul, îi vorbi liniştit şi domol lui Gertrude, ca numai ea să audă.

— Nu cred că înţelegi gravitatea situaţiei noastre.

— Cum îndrăzneşti? Sora lui îşi muşcă buzele. Ştiu exact ce e în joc.

— Oare aşa să fie? o întrebă el tăios. Te-ai gândit cu adevărat la toţi bărbaţii, femeile şi copiii care o să se trezească pe străzile din Seven Dials trăind ca animalele? Ea se albi la faţă. Înţelegi că la mijloc e viaţa mea?

Gertrude îşi prinse între dinţi buza de jos.

— Cu siguranţă, ştii că un sezon e o risipă a eforturilor noastre.

Nu şi pentru ceea ce avea el nevoie. El suspină nerăbdător.

— Crezi asta pentru că eşti un Killoran?

În ciuda tuturor calităţilor pe care le aveau surorile lui, ele nu-şi conştientizaseră niciodată valoarea. Nu îşi dăduseră seama că, deşi nu aveau sânge nobil, puteau la fel de bine să se fi născut regine datorită puterii interioare pe care o aveau.

— Eu nu m-am îndoit niciodată că Ophelia şi Cleo puteau să-şi găsească o pereche. Gertrude făcu o pauză. Tu te-ai îndoit de mine.

El tresări.

— Să nu încerci să negi, zise ea înainte ca el să apuce să deschidă gura. Şi asta pentru că sunt oarbă, Broderick, continuă ea simplu. Domnii nu vor o soţie oarbă. Iar tu…

El pufăi.

— Asta e o pros…

— Iar tu ştii asta, vorbi ea peste el. Altfel, m-ai fi trimis pe mine prima în locul lui Cleo sau al Opheliei. Ele puteau să-ţi obţină acea legătură.

Îl ardea gâtul.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, îi zise el apăsat,

aruncând o ocheadă peste sala de joc.

— Nu ştiu?

Bineînţeles că ea nu avea cum să vadă toate deciziile pe care el le luase doar în acea lumină. Pentru că Gertrude, la fel ca toţi fraţii lui, ştia că, atunci când el îşi propunea ceva, nu se punea problema cum urma să se întâmple, ci când. De aceea, ea avea să vadă doar motivele deciziei lui de a nu o trimite pe ea. Luase asta ca pe un afront, nu văzuse că fusese o încercare de a o proteja. Un adevăr pe care el nu avea să-l recunoască niciodată pentru că ar fi rănit-o din cu totul alte motive. Pe de altă parte…

— O să ai ce ai cerut. Sau, mai bine zis, pe cine ai vrut.

Gertrude îl privi pătrunzător.

— Poftim?

El îşi netezi reverul.

— Sunt insultat. Că te-ai îndoi de…

— Ce ai făcut? întrebă ea apăsat.

Peste capul ei, Broderick îl zări pe MacLeod în pragul uşii care făcea legătura dintre sala de jocuri şi coridorul ce ducea în camerele private. Paznicul flutură o foaie împăturită. Întorcând capul, ea privi în aceeaşi direcţie ca Broderick.

— Broderick? întrebă ea.

— Tu eşti hotărâtă să o ai pe domnişoara Spark ca însoţitoare pentru sezon, iar eu intenţionez să mă asigur că primeşti ce ai nevoie. Te rog să mă scuzi.

El păşi pe lângă ea. Bolborosind, Gertrude porni grăbită în urma lui.

— Dar… ce ai de gând să faci ca să-i obţii ajutorul?

Ea îl cunoştea. Teama din privirea ei arăta că îi cunoştea prea bine practicile nemiloase pe care el le folosise de-a lungul anilor pentru a obţine ce voia.

— Contează? întrebă el vorbind tărăgănat şi afectat, fără a slăbi pasul, forţând-o să menţină ritmul cu paşii lui lungi.

În tot acest timp, clienţii le făceau semn cu mâna, salutându-i şi făcând loc ca Broderick şi Gertrude să treacă.

Întotdeauna o gazdă atentă, el îi salută la rândul său.

— Da, izbucni Gertrude, rămasă aproape fără suflu. Contează foarte mult.

Ajunseseră aproape în spatele clubului, iar el ridică un deget.

— Ah, atunci ar fi trebuit să impui nişte limite pentru a-ţi atinge scopul de a o avea pe domnişoara Spark însoţitoare.

Gertrude îl prinse de braţ, forţându-l să se oprească.

— De când a devenit Reggie domnişoara Spark pentru tine?

De când îi spusese minciuni şi îşi pusese propriile dorinţe înaintea binelui familiei Killoran. Broderick era neiertător de loial, atât de mult încât o singură îndoială făcea ca totul să fie permis când era vorba de afacerile lui – sau, în acest caz, de ea.

— Pur şi simplu, mă ocup de cererile tale.

Uitându-se dispreţuitor dincolo de ea, îi făcu semn lui MacLeod să înainteze. Paznicul plecă din locul în care se oprise pentru a le permite lui Broderick şi Gertrude să discute în privat.

Îi înmână un bilet. Desfăcându-l, Broderick îl citi rapid şi apoi îl vârî în jachetă.

— Ea pleacă acum, domnule Killoran.

— Ce faci, Broderick? şopti sora lui, albă ca varul.

— Mă asigur că avem cooperarea domnişoarei Spark.

Şi se asigura că avea tăcerea ei.

Zicând acestea, plecă.

— Dacă tu crezi că o să accept pur şi simplu această explicaţie dubioasă, şuieră sora lui, urmărindu-l, atunci nu gândeşti limpede. Mi-am schimbat părerea. O să mă duc pentru sezonul tău blestemat la Londra, răbufni ea, fustele fluturându-i la fel de mânios precum se simţea. Las-o pe Reggie în pace!

— E prea târziu, zise el, luând mantia din mâinile abile ale unui servitor care veni grăbit cu ea în braţe.

Descoperise destule – deşi din întâmplare – şi înţelesese că erau mai multe lucruri legate de refuzul lui

Reggie, indiferent dacă ea avea sau nu să se alăture lui Gertrude. Primi şi pălăria, apoi şi-o puse pe cap.

— Tu ai insistat…

— Mi-am schimbat părerea.

— Asta o să-ţi fie învăţătură de minte, o lecţie ca să fii mai hotărâtă pe viitor.

El ridică o mână, iar paznicul, Locke, li se alătură imediat.

— O lecţie? răbufni ea, iar paznicul făcu un pas în spate, văzând furia care ardea în ochii ei. Ai de gând să mă ţii… prizonieră aici? se bâlbâi ea, teribil de roşie la faţă.

Cu pieptul mare şi lat, Locke înghiţea tot holul. Chel, fără nicio şuviţă de păr pe cap şi în mod straniu lipsit de gene şi sprâncene, bărbatul lăsă sfios capul în jos.

— Îmi cer scuze, domnişoară Killoran.

Lăsându-şi sora să strige furioasă în urma lui, Broderick ieşi.

Un bărbat mai bun ar fi fost cuprins de remuşcări gândindu-se că tocmai ordonase ca sora lui să fie oprită de unul dintre paznicii clubului.

Broderick nu era un bărbat bun. Era unul care avea intenţii şi scopuri precise. Strânse din dinţi.

Când intră în bucătărie, Stephen, care se sprijinea de perete, păzind acest spaţiu, îi făcu semn către uşă.

Încuviinţând, Broderick îşi continuă drumul. Alt servitor mai tânăr se grăbi să deschidă uşa, iar el ieşi tocmai când pelerina de lână a lui Reggie flutura la colţul unei clădiri.

Determinarea şi spiritul nemilos ale lui Broderick în faţa neprevăzutului fuseseră egalate doar de fratele lui cel mic. Oh, Cleo şi Ophelia erau mai puternice şi mai neînfricate decât majoritatea bărbaţilor din Dials! Însă, până la urmă, ele nu erau atât de dornice să calce pe cadavre pentru a întări imperiul Killoran.

Broderick ajunse la capătul aleii şi urmări acelaşi drum pe care dispăruseră acele fuste maronii.

O găsi imediat. La cei aproape un metru şi optzeci de centimetri, era imposibil ca Reggie Spark să se piardă în

mulţime. O sarcină care devenea şi mai improbabilă acum, din cauza buclelor roşietice care îi ieşeau de sub bonetă, fluturându-i pe umeri precum o carte de vizită vişinie.

Niciodată nu se dovedise mai valoroasă această carte de vizită ca în acest moment. Ţinându-se aproape de clădiri, Broderick porni la vânătoare.

Capitolul 8

Oare astăzi este ziua în care imperiul tău se prăbuşeşte?...

Reggie simţea apăsarea căldurii sufocante pe faţă în timp ce înainta hotărâtă prin Dials.

Mirosul neplăcut de hoit şi aerul stătut din estul Londrei îi luaseră cu asalt nasul, o amintire neplăcută a locului pe care îl numea acasă.

Brusc, i se ridică părul pe ceafă.

Încetini.

Tremurând, cercetă rapid împrejurimile, studiindu-i pe cei din jur: femei uşoare care împrăştiau promisiuni păcătoase potenţialilor clienţi, vânzători fără dinţi care încercau să-şi vândă mărfurile.

Poate că Reggie nu dezvoltase niciodată aceleaşi abilităţi specifice celor de pe străzi aşa cum o făcuseră Killoranii, dar îşi ascuţise suficient simţurile pentru a simţi pericolul din jurul ei. Sau poate că sentimentul de vinovăţie era responsabil pentru acei fiori de teamă.

Strânse puternic mânerul cuţitului pe care îl purta mereu cu ea. Un cadou pe care îl primise cu mulţi ani în urmă de la Broderick şi care acum era nelipsit, aşa cum erau şi pistruii de pe faţa ei. Bineînţeles că el îi oferise acel cadou ca şi cum i-ar fi dat o bucată de pâine sau un pahar de apă, după care petrecuse săptămâni bune instruind-o cum să se apere.

Acum îl ţinea aproape, simţindu-se în siguranţă

strângând mânerul solid.

„Nu te comporta ca o fricoasă blestemată! Nu te mai teme de umbre. Nu acum!” Nu mai era acea fată de mult timp.

Forţându-se să se mişte, Reggie continuă să meargă.

Din cauza căldurii şi a mersului grăbit, picături de transpiraţie îi alunecau de la ceafă, pe sub gulerul înalt al rochiei modeste de bumbac, până pe şira spinării, făcând-o să simtă o mâncărime teribil de enervantă. Şi totuşi, pe aceste străzi pline de păcătoşi, unde nici diavolul nu îndrăznea să se aventureze, Reggie era conştientă că nu trebuia să umble de una singură fără a fi complet acoperită.

O cerşetoare bătrână strigă de pe partea opusă a drumului pietruit.

— Nu vrei să-ţi ghicesc norocul, fetiţo?

Fără a se opri şi fără să arunce măcar o privire în direcţia ei, Reggie înaintă. Încetini abia când ajunse la colţul Monmouth Street. Cu mâna liberă îşi trase boneta pe spate, iar cu cealaltă îşi protejă ochii de lumina soarelui şi cercetă împrejurimile.

„Unu”.

„Doi…”

Şi găsi… „Trei”.

Privi chiorâş. Cu siguranţă, nu… Poate că citise adresa greşit în acel registru.

Forţându-se să se mişte, Reggie făcu ultimii douăzeci de paşi până când doar strada foarte aglomerată rămăsese între ea şi adresa pe care o căutase. Ridică mâna la ochi şi cercetă atentă faţada de cărămidă. Cărămizi care cu siguranţă fuseseră de un vişiniu strălucitor, dar care se decoloraseră, ajungând să aibă o nuanţă de coral şters, pline de fisuri, care arătau efectele trecerii timpului. *Asta* credea prietena ei Clara că era speranţa lor pentru viitor?

Se simţi cuprinsă de dezamăgire.

— Dă-te din calea mea, târfă roşcată!

Accentul acela cockney răguşit o făcu să suspine adânc şi să se dea în spate la timp pentru a nu fi atinsă de trăsura care trecea în viteză.

Caii trecură prin bălţile mari, împroşcându-i partea din faţă a pelerinei cu noroi şi cine ştie ce alte gunoaie. Înjurând, îşi scuturară fustele. Aplecându-se, îşi ridică boneta acum murdară de pe marginea trotuarului. Apoi încremeni.

Un corb singuratic care sorbea apă dintr-o băltoacă se opri. Roti capul, mişcarea subtilă întorcându-i ciocul într-o parte. Creatura se umflă în penele negre, dar rămase în poziţie de atac în mijlocul Monmouth Street, holbându-se la Reggie. Ochii lui de un negru albăstrui o fixau fără să clipească.

„O dată e ghinion, de două ori noroc, de trei ori sănătate, de patru bogăţie…”

Reggie începu să tremure şi să caute disperată cu privirea alt corb, dar acea creatură de obicei atât de sociabilă stătea singură, cercetând-o.

„Un semn…

De câte ori nu îl tachinase pe tatăl ei pentru credinţa lui statornică în semnele din jurul lor? Şi cu toate acestea, acum se dovedea că era fiica lui mai mult decât crezuse. Stând în faţa acestei clădiri vechi şi dărăpănate, care trebuia să reprezinte viitorul ei, nu mai avea nicio îndoială că visul la care aspirase nu era acesta. Şi preţ de momente bune, se gândi să se întoarcă la Bârlogul Diavolului şi să accepte un viitor mai sigur, dar mai gol.

Reggie închise ochii. Apoi îi deschise… Apăruse încă un corb lângă cel care o urmărise.

Inima îi tresări. „Doi…”

Îşi îndreptă spatele şi porni grăbită dincolo de stradă, ocolind câţiva tineri care păreau puşi pe furtişaguri. Ajunsă lângă cele cinci trepte de calcar, făcu o pauză ca să admire uşile duble de un turcoaz impresionant. Fusese atât de absorbită de lucrurile urâte de la acea clădire încât nu observase ornamentele în formă de inimă încrustate pe ambele panouri; înconjurate de un rând de trandafiri sculptaţi în lemn, aveau o frumuseţe aparte. O frumuseţe care sfida fisurile din vopsea şi din lemn de pe toată uşa.

„Se numeşte turcoaz, păpuşico… O piatră atât de puternică încât te protejează împotriva răului şi a bolilor.

Cât timp o porţi, o să fii în siguranţă…”

Simţi un nod în gât când îşi aduse aminte încă o dată de el – de tatăl care o iubise. Când viaţa îi fusese distrusă de trădarea iubirii false, îi fusese atât de uşor să vândă acel cadou pe care îl purta! Până acum. Pentru prima dată, tânjea după amintirea celor pe care îi lăsase în urmă. Aceste uşi duble erau un semn.

Găsind ciocănelul de uşă Greenman, Reggie prinse mânerul şi bătu cu forţă.

Simţea fiori pe şira spinării, aşa că îşi trase pelerina, aşezând-o bine, şi cercetă împrejurimile, uitându-se atentă către străzile pline, recunoscătoare când în cele din urmă uşa se deschise. Un bărbat cu faţa ciupită de vărsat şi cu favoriţi groşi se holbă dezaprobator la Reggie. La aproape un metru şi treizeci de centimetri sau mai scund, avocatul care îl reprezenta pe vânzător îşi perfecţionase arta de a privi de sus, dincolo de nasul lui cârn, către oameni pe care îi considera inferiori.

— Aţi întârziat, zise el tăios.

— Ai venit, şopti Clara înaintând.

— Îmi cer scuze, zise Reggie.

Avocatul o privi lung încă o dată înainte de a o invita în interior.

— Hm…

Reggie avu nevoie de mai multe clipe pentru a-şi acomoda vederea. Dată fiind natura conservatoare a acestor întrevederi, doar câteva lămpi fuseseră aprinse. Strălucirea lumânărilor reuşea însă să se răsfrângă slab asupra prafului greu din aer. Ea scoase o batistă şi o duse la nas. Uitându-se peste bucata de material, cercetă holul. Mese dărăpănate şi scaune rupte aglomerau spaţiul, iar podeaua de lemn îşi pierduse de mult strălucirea, fiind sufocată de urme de băuturi vărsate şi de pete de apă.

Îşi simţi inima grea.

Până la urmă, avea să fie o zi cu un singur corb.

— Mobila stricată poate fi reparată, îi spuse Clara parcă ghicindu-i gândurile.

— Da, admise ea. Dar nu e doar mobilă stricată. Făcu

un semn cu bărbia. E un întreg *local* dărăpănat.

— Hm, mormăi domnul Elliot, ţâfnosul om de afaceri. Preţul e corect.

Cealaltă femeie îi aruncă o privire care îl reduse la tăcere.

Reggie adunase suficiente fonduri de-a lungul anilor, servindu-l pe Broderick Killoran, dar nu era ca niciunul dintre Killorani – nu era bogată şi nici nu avea alte lucruri.

— Totul e stricat, zise ea făcând semn cu mâna.

Planul ei şi al Clarei de a cumpăra, renova şi construi o afacere care să aibă în centru o sală de muzică în Dials era o aventură la care Broderick nu s-ar fi gândit de două ori, dar Reggie nu avea avere la dispoziţie. Totul costa.

Clara mormăi.

— Asta ai spus despre toate locurile pe care le-am vizitat. O privi pe Reggie cu coada ochiului. Nu am crezut că o să vii. În vocea femeii se simţea o admiraţie şovăitoare.

— Nici eu nu am crezut că o să vin.

— Atunci, haide, o rugă Clara cu aceeaşi uşurinţă cu care în trecut le comandase pe fostele prostituate în club.

Responsabilităţile ei se schimbaseră şi se diminuaseră de când Broderick stopase acea afacere profitabilă.

Într-o anumită măsură, Reggie, fata de la ţară, din Kent, semăna cu matroana ascunsă de umbre care nu vorbea de trecutul ei.

Porni la pas lângă Clara. Prietena ei îi vorbi apatică în timp ce mergeau.

— Are potenţial.

— Potenţial pentru ce? Reggie râse scurt fără să vrea. Să cadă pereţii pe noi?

De aproape aceeaşi înălţime, Clara păşea cu paşi lungi şi siguri în timp ce îi oferea detalii lui Reggie, încercând să o convingă să fie de acord cu acel loc, care avea doar un singur lucru bun – uşile duble de culoare turcoaz.

— Scena nu are nevoie decât de reparaţii minime şi deja există un balcon pentru orchestră. Lemnul poate fi

reparat, iar pereţii pot fi văruiţi. Un loc în această zonă este aproape imposibil de găsit. Clara se opri şi o prinse pe Reggie de cot, forţând-o să se oprească. Şi ştii ce mai este aproape imposibil de găsit, Reggie?

Viaţa. Fericirea. Iubirea. Răspunsurile erau nesfârşite.

Cealaltă femeie nu-şi feri privirea.

— Un bărbat dispus să vândă proprietatea unor femei, una, o femeie uşoară, iar cealaltă, una care a lucrat într-un club cu o reputaţie îndoielnică şi a cărei reputaţie este la fel de suspectă din cauza asta.

Da, adevărul era că, deşi Reggie nu fusese niciodată forţată să-şi vândă trupul, societatea nu ar fi ţinut cont de detalii, ci de aparenţe. Singurul fapt care conta în ochii lumii era că locuise într-un club de pariuri. Nu era nicio urmă de onoare. Şi aşa cum spusese Clara, aveau puţine opţiuni.

Suspinând, Reggie reluă inspecţia.

Clara rămase tăcută în timp ce Reggie înaintă, de această dată mai încet, cu paşi mărunţi pentru a dibui fiecare detaliu şi pentru a se gândi nu doar la cuvintele Clarei, ci şi la propria situaţie.

Nu-şi permisese niciodată să se gândească la ideea de a-i părăsi pe Killorani. Ei reprezentaseră singura stabilitate şi siguranţa pe care o ştia de când părăsise casa familiei. Şi fusese mulţumită cu rolul pe care îl primise, de soră mai mare.

Acum se gândea la următorul pas: să-şi construiască propriul imperiu cu Clara, o sală de muzică în care avea să le ofere de lucru femeilor precum ea şi Clara şi fetelor care fuseseră nevoite să intre în viaţă prostituându-se.

Viaţa se schimbă, aşa cum se întâmplă în mod invariabil.

Câteodată, dacă omul era norocos, acele schimbări veneau încet, iar omului i se permitea să se bucure de moment. Alteori, viaţa era ca un carusel care se învârtea în cercuri ameţitoare până când nu mai putea percepe lumea din jur decât ca o imagine înceţoşată, în culori vii.

Reggie se opri lângă pianul pătrat. Apăsă pe una

dintre clapele de un galben şters, iar aceasta scânci cu jale din cauza anilor de neglijenţă. Acest instrument era atât de diferit faţă de cel adorat de tatăl ei pe care i-l oferise cadou şi care fusese impecabil întreţinut!

Şi totuşi, trecuse atât de mult timp de când fusese în faţa unui pian, încât ar fi putut să cânte şi la jumătate din el, simţind aceeaşi bucurie în suflet. Pianul o atrăgea. Cât de dor îi era să fie în preajma unui instrument!

Prima dată făcuse asta în copilărie, apoi în calitate de guvernantă, instruindu-i pe copiii care nu apreciau deloc muzica. Zâmbi tristă şi îşi trecu degetele peste clapele ciobite, aducându-şi aminte de un cântec din copilărie în ciuda scâncetelor discordante scoase de pianul neacordat:

— Acesta este ultimul trandafir al verii, / Lăsat să înflorească singur; / Toţi prietenii lui superbi/ Au dispărut şi au plecat; / Nici o floare înrudită, / Nici un trandafir pe aproape/ Care să-i zâmbească înapoi/ Care să-i şoptească sau să suspine înapoi.

Degetele lui Reggie încremeniră… „Ai putea să instruieşti un cor de îngeri, păpuşico!”

Amintirea clipelor în care obişnuia să cânte pentru a se bucura de laudele tatălui şi pentru a le încânta pe surorile ei mult iubite dispăru încet, odată cu ultimul acord.

Deschise ochii şi înfruntă din nou realitatea.

Înălţă capul şi studie candelabrul, golit de majoritatea cristalelor.

Clara i se alătură.

— Ce crezi? întrebă ea şoptit, uşor emoţionată.

Acest vis nu avea cum să devină realitate pentru Clara fără fondurile lui Reggie.

Ea îşi calculă foarte bine răspunsul.

— E… nevoie de foarte multă muncă.

Ca şi cum soarta voia să le joace o festă, un ciob uriaş din oglinda care era atârnată în spatele scenei se desprinse şi se împrăştie zgomotos peste podium.

Reggie tresări. Şapte ani de ghinion.

— Nu înseamnă ghinion dacă nu ai spart-o tu, mormăi Clara lângă ea.

Îşi zâmbiră reciproc.

Clara vorbi prima, pe tonul ei sobru.

— Uită-te! O luă pe Reggie de umeri şi o întoarse cu faţa la scenă. Uită-te cu adevărat fără să te gândeşti la… Clara se opri brusc, iar Reggie înlemni. Uită-te cu adevărat fără să te gândeşti la tot ce e rău şi gândeşte-te la tot ce e bun şi la ce ar putea fi. Nu la un salon, zise ea înflăcărată, ci la ceva ce nu s-a mai făcut vreodată în Londra – o sală dedicată doar muzicii. Conducând-o, Clara o trase mai aproape de scenă şi mai departe de avocat. Femei de toate vârstele care nu ar mai depinde de nimeni, folosindu-şi talentele şi abilităţile – se strâmbă preţ de câteva momente –, nu trupul pentru a supravieţui. Un loc în care femeile nu ar trebui să depindă de mila bărbaţilor. Se uită pătrunzător la Reggie. Îţi sună cunoscut? Hm? Pentru că ar trebui.

Reggie se înroşi la faţă. Da, erau ideile ei, erau cuvintele pe care ea le folosise atunci când Clara avusese îndoieli.

— E complicat acum, zise ea, încercând să o facă pe cealaltă femeie să înţeleagă.

— Atunci cum rămâne? strigă pe un ton nazal domnul cu favoriţi gri de dincolo de hol. Ce aţi hotărât? Nu am timp toată ziua să vă ţin companie. Ridică la ochi monoclul agăţat de lanţ şi le aruncă o privire apăsătoare. Mai sunt şi alţi clienţi interesaţi. Făcu o pauză. Cumpărători *bărbaţi.*

Reggie ridică bărbia.

— Şi îi grăbiţi şi pe acei potenţiali cumpărători? răbufni ea. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le pierduse de când îşi părăsise familia şi apoi postul sigur de guvernantă în casa unui duce, îşi descoperise abilitatea de a vorbi deschis, fără menajamente. Era darul pe care îl descoperise alături de Killorani. Sau aveţi tendinţa de a le ofensa doar pe femeile cu care faceţi afaceri?

Acea provocare răsună printre căpriori.

O pereche de corbi îşi luară zgomotos zborul, fluturând din aripi şi împrăştiind pene rătăcite către mijlocul camerei.

Clara suspină.

— Cât de insolentă sunteţi, se bâlbâi el. Insultaţi proprietatea şi apoi mă provocaţi?

Reggie deschise gura pentru a-i spune exact ce credea despre el, însă văzu privirea rugătoare a Clarei, cea care se ocupa de personalul feminin de la club, care nu cerea nimic şi se aştepta mereu la puţin.

— O s-o pierdem, şopti ea.

Ţuguindu-şi buzele cărnoase într-un zâmbet ademenitor, Clara îşi îndreptă farmecele asupra capriciosului avocat.

— Iertaţi-o pe prietena mea, zise ea pe un ton mieros.

Avocatul se înroşi la faţă şi se uită cu ochi mari la pieptul generos al Clarei. Reggie urmări tot jocul, observând cum Clara îşi foloseşte trupul pentru a-l reduce la tăcere pe nenorocitul pompos din faţa lor. Femeia porni către el. Şoldurile ei generoase se legănau, iar fustele de satin se lipiseră de corpul voluptuos – Clara se prezenta ca o bucată de carne în faţa domnului Elliot.

Reggie nu mai era o domnişoară inocentă de ani buni. Cu toate acestea, pentru că trăise şi lucrase într-un club de pariuri unde fetele îşi făcuseră meseria, Reggie simţi cum o cuprinde roşeaţa pe gât şi pe obraji.

— E un loc drăguţ, şopti Clara, ştergând praful – real sau imaginar – de pe unul din umerii avocatului. Cât despre reticenţa dumneavoastră… continuă ea. Se opri şi îi netezi reverele, aşa cum o soţie devotată ar fi făcut cu un soţ iubitor. Vă asigur că suntem amândouă foarte capabile. Coborî vocea. Foarte capabile.

Domnul Elliot ridică în cele din urmă privirea, uitându-se fără tragere de inimă la Reggie.

— Deci?

Capitolul 9

O să fii iau tot ce contează pentru tine…

În dimineaţa următoare, cu un nod în stomac, Reggie trecu de uşile duble şi turcoaz ale viitorului ei local.

Oribilul avocat mergea în urma ei, privind-o cu superioritate.

— Văd că eşti capabilă să ajungi la timp.

Înghiţindu-şi mândria, Reggie se forţă să zâmbească pentru avocatul mizerabil cu care avea nenorocul de a se întâlni iar.

— Domnule Elliot, mă bucur să vă văd, minţi ea.

Reggie trase de funda bonetei şi o îndepărtă pentru a se uita nestingherită către locul care turma să le aparţină ei şi Clarei.

Dacă la ultima ei vizită fuseseră aprinse doar câteva lumânări, acum în cameră era beznă; lumina soarelui de dimineaţă care bătea din spatele ei contrasta puternic cu locul în care tocmai intra.

În ciuda întunericului apăsător şi a tuturor sentimentelor de îndoială, acum simţea entuziasm. Asta o făcu să se oprească brusc şi să se piardă în ceea ce o înconjura.

Dacă în ziua precedentă văzuse tot ce era rău, în lumina unei noi zile, Reggie privea lucrurile diferit – totul era al ei. Al ei când nimic, nici măcar munca pe care o făcuse la Bârlogul Diavolului, nu fusese cu adevărat pentru ea. Entuziasmul creştea din acea eliberare.

Într-o lume condusă de bărbaţi, unde femeile trebuiau să se lupte pentru o fărâmă de control, Reggie adunase suficienţi bani prin munca ei cinstită şi acum avea să-şi croiască un nou destin de una singură. Simţindu-se revigorată, Reggie îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunar.

— Aş vrea să semnăm documentele cât mai repede, zise ea pe un ton sigur, folosit şi de Broderick şi care impunea ascultare.

Domnul Elliot făcu o grimasă.

— Dacă aveţi o problemă în a-l aştepta pe angajatorul meu, atunci sunteţi liberă să plecaţi.

„Ce ţi-ar plăcea asta, nenorocit spurcat…”

— O să aştept, zise ea, zâmbind forţat.

Refuzând să-i dea satisfacţie, Reggie se întoarse cu spatele la neisprăvit şi cercetă cu atenţie locul care avea să-i aparţină în curând.

Indiferent ce avea să-i aducă viitorul, timpul ei, cât încă mai lucra la Bârlogul Diavolului, îi aparţinea lui Broderick. Dacă o chema, dacă afla că lipsea şi apoi se întreba unde dispăruse…

„O să trebuiască să-i spui în cele din urmă…”

Alungă acel gând. Pentru că ştia că trebuia să o facă. Dar avea să o facă după ce erau semnate hârtiile, iar el nu ar mai fi avut cum să-i schimbe planurile cu Clara.

Reggie se opri în mijlocul scenei. Sprijinindu-se de stâlp, privi în sus. Un alt candelabru dezgolit de cristale atârna acolo.

Închise ochii, şi de această dată văzu în minte tot ceea ce acest loc avea să devină într-o zi.

O scenă impresionantă luminată de lumânări, cu interpreţi care cântau şi dansau în uralele publicului vrăjit. Acordurile unei orchestre care avea să umple sala de spectacole.

Nu, nu avea să fie un salon, nu avea să fie un loc puţin mai bun decât o sală de jocuri, unde bărbaţii să vină ca să bea şi să fumeze. Şi nu aveau să fie nici femei uşoare în poalele beţivilor, ci femei care să se folosească de talentele lor adevărate într-o aventură cu totul *nouă.*

Nouă, aşa cum devenea şi viaţa ei.

Domnul Elliot o strigă, trezind-o din visare.

— Am fost rugat să plec ca să puteţi continua aranjamentele formale în privat.

I se activaseră semnalele de alarmă. Reggie se roti numaidecât pentru a-l înfrunta pe bărbatul îndesat, care acum aşeza mai multe hârtii pe una dintre mese.

— Poftim?

Vocea ei neliniştită răsună în toată încăperea.

Avocatul nici nu se sinchisi să ridice privirea. Îşi deschise geanta şi scoase meticulos o pană şi o călimară.

— Nu este treaba mea să pun întrebări, zise el atât de tăios încât i-ar fi fost imposibil să nu perceapă aluzia. După

ce termină de aranjat biroul improvizat, îi aruncă o privire. Dacă aveţi îndoieli despre cum conduc afacerile clienţii bărbaţi, poate că e înţelept să vă gândiţi la cu totul alt plan, domnişoară Spark.

Reggie strânse puternic degetele. Deci asta era? O încercare de a o face să fugă?

— O să aştept până când o să ajungă stimabilul dumneavoastră angajator, zise ea rece. Îl privi detaşată pe avocat şi apoi, amintindu-şi de ordinele ducale pe care fostul ei angajator obişnuia să le rostească, adăugă: Sunteţi liber.

Bolborosind zgomotos, domnul Elliot îşi adună lucrurile. Pufnind, ieşi.

Uşile se închiseră în urma lui cu atât de multă forţă încât curentul trânti zgomotos la pământ draperiile din catifea mâncate de molii.

„Draperiile care cad sunt un semn rău”.

Neliniştea crescu în interiorul ei.

— Destul, şopti ea, tonul familiar revenindu-i în minte.

În copilărie, ascultase vrăjită toate poveştile, legendele şi superstiţiile spuse de excentricul ei tată. Acum şi-ar fi dorit să o fi ascultat pe mama ei şi să-l fi băgat în seamă mai puţin.

Târî un scaun către maldărul de catifea şi îl ridică. Praful se împrăştie peste tot, înţepându-i nările. Strănută.

Mormăind, uimită de greutatea surprinzătoare a materialului, urcă pe scaun. Scaunul şubred din stejar se clătină, însă ea îşi menţinu echilibrul înainte de a arunca draperiile peste tija de metal.

— Bun, zise ea cu mulţumire.

Nimic nu avea să-i strice această zi. Nici mizerabilul domn Elliot. Nici teama ei iraţională faţă de uşi închise şi draperii căzute. Şi în niciun caz regretul faţă de ceea ce lăsa în urmă. Reggie văzu documentele care aşteptau semnătura ei.

Raze de soare pătrundeau acum prin crăpătura din draperiile grele, ştergând o parte din teama pe care o simţea în încăperile goale şi întunecate. Nu era o teamă

iraţională. Ci mai degrabă era vorba despre frica pe care o purta în suflet din acea noapte când…

Clătină din cap, refuzând să-şi amintească de el. Refuzând să se gândească la toate greşelile care o aduseseră aici, transformând-o într-o femeie singură, pe cont propriu.

Cândva, fusese nouă în Londra, o fetiţă care nu părăsise niciodată liniştitul Kent. Amestecul de zgomote, sunete şi oameni din Dials o făcuse să se simtă terorizată. Acea fetiţă temătoare dispăruse de mult…

Acum zece ani, Broderick o salvase. Astăzi, Reggie avea să se salveze. Citi în mare documentul oficial, trecând cu privirea peste limbajul legal complex la care femeile nu aveau acces prea des. Reggie întoarse pagina.

Încremeni cu documentul în mâini, uitându-se absentă către numele scris. De ce se strecurase tristeţea, întunecând bucuria acestui moment? Pentru că noile începuturi marcau sfârşitul altor lucruri, şi din această zi, când avea să păşească în acest local teribil de neglijat, tot ce cunoscuse şi fusese familiar pentru ea avea să se stingă.

„Mincinoaso!” Nu fusese niciodată vorba despre familiaritate.

Reggie închise ochii, permiţând amintirii să revină.

„Pari să ai nevoie de ajutor, drăguţo…”

Exact aşa apăruse Broderick pe London Bridge, un erou răzbunător, însoţind-o de parcă ar fi fost o doamnă elegantă. O dusese într-un loc unde avea parte de siguranţă şi de bunăstare, ceea ce i se păruse imposibil cu un monstru ca Mac Diggory care conducea străzile din Londra.

De undeva din hol, scârţâi o scândură.

— E cineva acolo? strigă ea uşor gâtuită de teamă. Domnule Elliot?

Întrebarea ei răsună în gol.

Tremurând, trase mai bine pelerina în jurul ei şi înaintă în local. Nu mai credea de mult în monştri şi dragorii. Timpul îi dovedise că existau pericole mai mari, şi nu în poveşti imaginate, ci în bărbaţii şi femeile din jurul ei.

Călcă o scândură şubredă şi slăbită, care scârţâi şi gemu, făcându-i inima să bată şi mai tare decât o făcea deja.

Reggie se opri lângă pian, alunecând uşor cu degetele peste cea mai apropiată clapă. Complet neacordată, scânci puternic, iar ea îşi trase repede mâna înapoi. Simţi fiori în spatele gâtului, un sentiment familiar cândva, care fusese ascuns, dar niciodată cu adevărat uitat: frica se trezi în ea. Era o forţă vie, care nu părăsea pe nimeni niciodată; zăcuse adormită în Reggie, acoperită de pătura protectoare oferită de siguranţa pe care i-o asigura Broderick.

Dar era mereu acolo.

Îşi umezi buzele.

— E cineva acolo? strigă ea din nou.

Pericolul domnea în umbre şi îmbrăca această cameră.

— E cineva acolo? porunci ea.

Reggie se lupta cu logica care îi guvernase viaţa în ultimii zece ani.

— Nu fi prostuţă, şopti ea, simţind nevoia disperată de a auzi o voce, chiar dacă era a ei. Fără îndoială, te tachinează, aşa cum ai făcut tu cu el, ieri.

Până la urmă, avocatul plin de sine îşi arătase foarte clar dispreţul faţă de Reggie şi *insolenţa ei.*

Şi totuşi…

Reggie crescuse la ţară, dar trăise suficient de mult pe străzi pentru a simţi pericolul. Şi acum ardea în interiorul ei – era un instinct ce nu trebuia ignorat. Unul care urla: „Fugi!” Se grăbi către masă, apucând boneta. Îşi încleştă degetele în borul bonetei de paie. Marginile trosniră în camera altfel tulburător de tăcută. Cu inima sărindu-i din piept, ţâşni către partea din faţă a clubului.

Avea să se întoarcă. Când ea şi Clara puteau. Faptul că venise acolo singură fusese o prostie. Brusc, se deschise uşa, iar ea duse instinctiv boneta la ochi pentru a se proteja de razele de soare care inundară camera, orbind-o. Străinul închise uşa dintr-un singur clic.

Reggie se împletici câţiva paşi şi, lăsând boneta, scoase cuţitul.

— Opreşte-te, ordonă ea, mândră de hotărârea cu care vorbise. Eu…

Nu mai putea să gândească sau să vorbească. Auzea un ţiuit în urechi pe măsură ce frica creştea în ea.

— Nu-mi spune că pleci deja, domnişoară Spark!

Un rânjet îngheţat îmbrăca buzele bărbatului înalt din faţa ei. De la strălucirea nemiloasă din ochii căprui până la trăsăturile aspre ale feţei, el stătea în faţa ei precum un străin.

Reggie îşi duse o mână la gât.

— B-Broderick, şopti ea.

Îşi scoase mănuşile de un alb imaculat cu o precizie meticuloasă, deget cu deget. Încet. Intenţionat. Prelungea acest moment ca o panteră care voia să se joace cu prada. O creatură letală, neiertătoare, care abia aştepta să sară.

„E semn rău”.

*

Broderick nu vorbi, prelungind suspansul. Se juca cu ea.

În interior, furia îl ardea.

Reggie trebuia să fie cea pe care el putea să conteze, singura constantă pentru familia lui, dar cu un singur gest ruinase totul.

Îl înşelase. Şi *nimeni* nu-l înşela pe el.

Era o ofensă de neiertat, pe care şi-ar fi adus-o aminte pentru totdeauna.

Asta includea şi paznicii, şi personalul de la Bârlogul Diavolului care lucrau pentru el în timp ce furnizau mişeleşte informaţii soţiei fostului proprietar.

Totuşi, acei bărbaţi şi acele femei care îl trădaseră fuseseră diferiţi. Îi moştenise de la Diggory.

Oameni care fuseseră prima dată loiali şefului bandei şi soţiei lui nebune, acum moarte.

Nu fuseseră oameni pe care el îi salvase de pe străzi şi pentru care îşi riscase gâtul, apărându-i în faţa lui Diggory şi a brutelor lui când el comandase ca Regina

Spark să fie alungată din mijlocul lor pentru că era inutilă.

Nu-i ceruse loialitate pentru asta. Pur şi simplu se aşteptase ca ea să i-o ofere.

Iar acum, Reggie îl privea cu ochii plini de remuşcări.

— Bună ziua, domnişoară Spark, zise el în cele din urmă, rupând tăcerea.

Ea înghiţi în sec, apoi se uită disperată peste umăr către documentele aranjate pe masă. Când întoarse din nou privirea către el, îngrijorarea din ochi îi dispăru şi apăru strălucirea obişnuită.

— Ce cauţi aici?

„Curajoasă”. Se aşteptase ca ea să îşi piardă cumpătul. Să plângă, poate. Ar fi trebuit să ştie că nu avea să se întâmple asta. Şi dacă ar fi făcut asta, dacă s-ar fi înspăimântat şi ar fi tremurat pentru că el o găsise acolo, i-ar fi fost mult mai greu să continue planurile pe care le avea pentru ea. Se sprijini cu un umăr de uşă.

— Cred că ar trebui să te întreb acelaşi lucru.

Ea tresări, dar fără a se retrage.

— M-ai urmărit.

Poate cu o zi în urmă, înainte să citească informaţia pe care Stephen i-o adusese, ar fi fost cuprins de remuşcări pentru asta.

— Şi ai de gând să mă înjunghii? întrebă el, încuviinţând către pumnalul strâns de palmele ei palide.

Reggie îi urmări privirea şi apoi lăsă repede braţul în jos.

— Nu ţi-am dat niciodată motive să mă urmăreşti, zise ea tăios, aranjându-şi cuţitul – pe care el i-l dăduse – în buzunarul cusut în partea din faţă a pelerinei.

Era incredibilă convingerea cu care articulase acea frază.

— Deci, continuă el. Trecu de ea şi îşi scoase mantia. Broderick se opri lângă biroul improvizat. Începem?

Îşi aruncă mantia cu o măiestrie intenţionată pe spătarul scaunului ei.

Scârţâitul fad al scândurilor semnala că ea se mişcase.

— Să începem? repetă ea confuză.

Cu entuziasmul Evei care se confruntase cu şarpele în rai, Reggie plutea lângă el. Cu toate acestea, nu cedă în faţa fricii. Apoi adevărul îl lovi.

— Încă nu ai înţeles? El scoase un sunet dispreţuitor. Citi întrebarea în ochii ei atât de clar, de parcă ar fi fost rostită. Sunt dezamăgit. Mereu ai fost inteligentă, *domnişoară Spark.*

Ochii ei se întunecară.

— Nu te mai juca cu mine! pufni ea. Poate că nu intuise motivul pentru care el era acolo, dar era suficient de abilă încât să-şi dea seama. Ochii ei pulsau cu indignare. Nu sunt unul dintre ticăloşii lui Diggory pe care să-l intimidezi.

Nu, era femeia care intenţiona să-i fure personalul şi să negocieze preţuri mai bune la băutură, fără a-i da de veste. Trădarea îi lăsă un gust amar. Ridică braţul şi făcu un gest larg către masă.

— Sunt aici doar pentru a înfăptui tranzacţia.

Ea se albi la faţă, iar pistruii îi străluceau în timp ce oroarea îi crescu în privire.

— Asta dacă, rosti el, aşezându-se pe scaunul şubred din lemn, vrei să continui cu achiziţionarea acestui – trecu cu privirea de jur-împrejur prin încăperea dărăpănată – local rafinat.

— Este *al tău?* şopti ea.

— Oh, de puţin timp.

Reggie flutură genele groase şi roşietice.

— *Cât* de puţin?

El rânji.

— Sunt mândrul proprietar de seara trecută.

Reggie suspină înfiorată. Îşi simţi picioarele moi şi se prăbuşi fără vlagă pe scaunul din faţa lui.

Broderick se prefăcu că analizează contractele pe care avocatul lui le scrisese în grabă. Cele care aveau să transfere acest loc din proprietatea lui către Reggie. El prelungea momentul, simţind privirea ei care îi cerceta fiecare mişcare. Era o tehnică a negocierilor pe care o învăţase nu de la Diggory, liderul de bandă care îl luase sub

aripa lui, ci de la răposatul său tată, contele pe care îl servise cândva. De la acel membru influent al înaltei societăţi, Broderick învăţase şi apreciase puterea tăcerii, ajungând să o folosească drept o unealtă care să-i neliniştească adversarii. În cele din urmă, îşi îndreptă atenţia asupra mingii de foc din faţa lui.

— Începem?

Doar că…

Reggie fierbea, furia din ochii ei albăstrui ameninţând să-l ardă.

— Da, zise ea.

Năucit de stăpânirea ei de sine, se preocupă de documente.

— Imediat. Adunând vraful de hârtii în mână, Broderick se uită peste ele, în căutarea uneia în special. Înţeleg că ai avut termeni stabiliţi cu fostul proprietar? Care era preţul de cumpărare?

Tensiunea creştea în cameră. El ridică ochii. Dacă privirea putea să ucidă, cu siguranţă ar fi fost oale şi ulcele la picioarele lui Reggie Spark.

— Haide, *prea puternicule* Broderick Killoran, cel care ştie tot! Ea puse palmele pe masă şi se aplecă în faţă, uimitoare cu toată furia ei. Cu siguranţă, ai înţeles cât de mult intenţionez să ofer pentru acest loc.

Nu ceea ce negociase. Nu preţul pe care îl stabilise cu proprietarul precedent. Ci mai degrabă cât de mult intenţiona să ofere, ceea ce arăta clar că avea de-a face cu o femeie care nu avea nici cea mai mică intenţie să schimbe acea sumă. Una care avea de gând să se ia la întrecere cu el, deşi el era în avantaj. Şi, deşi era nervos, nu putea să nu o admire.

— 3.000 de lire, murmură el. O sumă impresionantă pentru orice femeie. Pentru oricine, de fapt, adăugă el. Dar în special pentru o femeie într-o societate care îi limitează oportunităţile şi opţiunile.

Reggie mârâi încet şi răguşit.

— Am câştigat acei bani. Bătu cu pumnul în masă. Dosarele şi hârtiile care erau încă împrăştiate pe masă

săriră în sus din cauza forţei acelei lovituri. Nu am primit *nimic* de pomană!

Avea obrajii roşii, iar furia îi evidenţia linia pometţilor înalţi şi proeminenţi.

„Neînfricată”.

Era neînfricată în toate modurile. Nimeni nu îndrăznea să i se opună. Iar de la Reggie, care îi fusese aproape în toţi aceşti ani, se aşteptase cel puţin la remuşcări. Niciodată la… asta. Această pasiune. Această putere. Şi dincolo de aprecierea pe care o simţise mai devreme, Broderick întrezări ceva mai mult. Dorinţă pentru Reggie Spark. Bineînţeles că trupul lui nu avea nici cea mai mică apreciere pentru logică sau pentru nedreptatea răspunsului acestei femei care îl servise şi care acum îl trăda. Mai degrabă era un răspuns primar la spiritul care emana din interiorul ei.

— Cât de revoltată eşti, tună el. Când sprâncenele ei subţiri se încruntară, Broderick îi susţinu privirea. Dar, dacă ai impresia că nu aş fi găsit pe altcineva care să facă exact ce ai făcut tu pentru mult mai puţini bani şi cu mult mai multă loialitate decât să fugă cu cei mai buni oameni din personalul meu, atunci eşti la fel de naivă ca în ziua în care te-am adus în sânul Killoranilor.

Trupul ei tresări ca şi cum el o înjunghiase.

„Nu o să mă simt prost… Nu o să mă simt prost…” El ştia că *ea* îi adusese în această situaţie. Şi chiar dacă îşi tot repeta asta, spunând încontinuu în minte acele cuvinte, nu putea să nu se simtă vinovat. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le aflase în ultimele douăzeci şi patru de ore, împărtăşise cu această femeie mai multe decât o făcuse cu altcineva în afară de surorile lui.

— Ce ai de gând? răbufni ea. Ai de gând să mă împiedici să cumpăr acest loc?

Îi simţi îngrijorarea din glas. Atât de vagă încât pentru oricine altcineva ar fi fost imposibil de remarcat. Dar el îşi construise imperiul adunând indicii despre slăbiciunile unei persoane. Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Broderick îşi duse mâinile după ceafă.

— Bineînţeles că nu. Ce fel de monstru crezi că sunt? pufni el.

Putea să citească neîncrederea în ochii ei albaştri.

— Unul care s-ar strecura şi ar cumpăra acest loc înaintea mea.

Nărăvaşa i-o întoarse cu vârf şi îndesat.

El se agăţă de ultima parte din acuzaţiile ei.

— Mă acuzi că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala? chicoti el. Asta ar însemna că ai fost necinstită în eforturile tale. El se schimbă la faţă, renunţând la zâmbetul fals de amuzament. Am crezut că ştii să fii mai prevăzătoare.

— Da, tu eşti maestrul înşelăciunilor şi al trădărilor. Nu-i aşa? întrebă ea, cu o expresie imposibil de citit pe chip.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui. Cum îndrăznea să întoarcă asta împotriva lui? Cum îndrăznea să pretindă că ea era rănită şi înşelată în toată această şaradă?

Broderick încetă să se mai legene pe scaun.

— Ai grijă, o avertiză el. Toleranţa mea pentru orice insulte din partea ta era mult mai mare până să-ţi descopăr duplicitatea.

— Duplicitatea? şuieră ea.

Reggie îşi trânti coatele subţiri pe masă şi îşi cuprinse cu mâinile chipul înroşit de furie.

— Tu dintre toţi oamenii mă condamni pentru că vreau ceva care să fie doar al meu?

— Te-aş condamna doar pentru că îmi furi personalul şi îmi subminezi preţurile la băutură, i-o întoarse el rece, făcând-o să înghită orice alte cuvinte pe care intenţiona să i le arunce. Aşa că nu te mai preface a fi rănită. Netezindu-şi reverele, Broderick se aşeză pe scaun. Acum, putem să reîncepem negocierile?

— Negocierile? răbufni ea. Despre asta e vorba aici? Uiţi că eu te cunosc.

Iar ea ştia totul, inclusiv cel mai mare păcat pe care i-l mărturisise cu nici o zi în urmă.

Pe sub masă, el strânse pumnii.

— Acesta nu e nimic mai mult decât spectacolul tău obişnuit menit să mă intimideze. Să-mi aducă aminte cine deţine puterea.

Când existau persoane cărora le spuneai totul, acestea ajungeau să te cunoască mai bine decât trebuia. De aceea era esenţial să ştii cum să-ţi foloseşti atuurile şi să le mânuieşti cu precizie. Aşa ajungeai să câştigi sau să pierzi. Iar el nu avea nici cea mai mică intenţie să cedeze.

— Să înţeleg că asta înseamnă că nu mai vrei să continui cu achiziţionarea acestui local?

Ea se albi la faţă atât de tare încât îi ieşeau în evidenţă buzele încordate, de un roşu rubiniu.

— Continui.

— Splendid, zise el chicotind prefăcut. Să începem! Broderick trecu repede prin documentele legale. Pielea îi ardea sub privirea ei care părea să îi înghită orice mişcare. Să începem cu noile condiţii de angajament.

Găsind pagina pe care o căuta, Broderick o împinse de-a lungul mesei fără să scoată vreun cuvânt.

Fără să o atingă, Reggie privi în jos, apoi către el.

— Ce e asta? întrebă ea direct.

— E un număr.

Ea scrâşni din dinţi atât de tare, încât el era sigur că avea să o ia durerea de cap.

— Văd asta. Ce înseamnă? Reggie suspină, iar din cauza şocului îşi acoperi gura cu mâinile pentru a-şi înăbuşi reacţia. Intenţionezi să-mi ceri dublu? zise ea gâtuită, mâna ei înmănuşată făcând ca întrebarea să fie greu de desluşit. Pentru locul *ăsta?*

— Nţ… Cu siguranţă, nu te aştepţi ca eu să nu scot un mic profit de pe urma acestei afaceri. Îi zâmbi larg. Şi nici nu ar trebui să denigrezi locul. Poate să fie un local *drăguţ.*

Deasupra capetelor lor, două păsări dădeau din aripi cu sălbăticie, zburând către altă grindă. De sus cădeau pene negre, una aterizând în mijlocul capului lui Reggie, peste buclele ei roşii.

— Cum îndrăzneşti să râzi de mine… şi de asta? întrebă ea manifestând un curaj şi o putere incredibile.

Ochii îi străluceau, transformând-o dintr-o femeie obişnuită într-o războinică spartană, de o frumuseţe ameţitoare, al cărei foc ardea din interior şi pentru care bărbaţi cu sângele înfierbântat ar fi fost bucuroşi să se ardă. Ştiu că e vorba de mai mult decât de a face profit de pe urma acestui loc.

Ea se aplecă în faţă, parfumul ei delicat de iasomie trezindu-i simţurile, în contradicţie cu acest loc şi cu tot ceea ce reprezenta Dials.

Blestemat să fie dacă nu era îmbătător de ademenitor!

— Aşa că spune repede!

El rămase cu privirea aţintită asupra buzelor ei, vocea ei era plină de furie doar alimentându-i dorinţa pentru o femeie care se transformase din prietenă în adversar.

— Ce vrei?

Tonul ei era uşor răguşit.

— Ce vreau? repetă el, sedus de cuvintele rostite de ea.

Privirea i se îndreptă fără să vrea de la faţa ei către pieptul care urca şi cobora rapid. Îl cuprinse o stare de şoc, imobilizându-l la gândul stupid că avea o foame nedorită, periculoasă pentru Reggie Spark. Broderick ridică repede ochii către faţa ei roşie. Reacţia lui era primitivă, născută din lupta care se pornise între ei. Doar că Reggie îşi muşcă buza de jos, dinţii ei uşor strâmbi jucându-se cu carnea. Iar acel gest distras îi trezi o mare de imagini păcătoase: gura ei sub a lui, pe el, limbile lor duelându-se într-o luptă pentru supremaţie la fel de aprinsă precum cea pe care o duceau în această încăpere dărăpănată.

— Un bărbat ca tine ştie exact ce vrea de la adversarul lui.

Calmul ei absolut în faţa tumultului lui îi ucise acea foame nesăbuită.

Broderick bătu din picior pe sub masă până când vârfurile cizmelor lui le atinseseră pe ale ei.

— Cred că am fost foarte clar ieri, domnişoară Spark. Vreau să fii doamna de companie a surorii mele.

Şi avea să fie. Broderick obţinea întotdeauna ceea ce

voia de la cineva. Putea să ia ce avea nevoie de la Regina Spark. La naiba cu prietenia!

Capitolul 10

Poate că eşti suficient de prost, suficient de disperat încât să crezi că, dacă te strecori în înalta societate, vreun nobil puternic te poate salva...

„Poftim?”

Mintea lui Reggie analiza.

Cu siguranţă, nu despre asta era vorba.

Broderick nu se chinuise să cumpere acea clădire de sub nasul ei şi nu făcuse această demonstraţie de control şi putere doar pentru a-i forţa mâna.

— Nu poţi să vorbeşti serios. Nu-i venea să creadă. Ai făcut toate astea doar pentru a mă obliga să merg cu tine în Mayfair?

El ridică din umerii largi.

— Da.

Lumea o luase razna. Altă explicaţie nu era.

Cu o zi în urmă, simţise pentru prima dată în toţi anii de când lucra pentru el că Broderick îşi folosise şarmul pentru a o convinge. Iar acum folosise cruzimea pentru care era cunoscut şi la care apela pentru a-şi distruge inamicii şi a le face viaţa un calvar.

— Nu te cred, zise ea în cele din urmă. Deşi încercase să se comporte ca un străin, îl cunoştea suficient de bine pentru a dibui că, atunci când era vorba de Broderick Killoran, erau mai multe la mijloc. Nu se poate să fie vorba doar despre asta.

— Eşti o femeie deşteaptă.

Simţea onestitatea din acea sentinţă şi o ura. Pentru că nu se ridica la nivelul cruzimii clevetitorului care îi furase visul de sub picioare. Şi nu era doar visul ei cel pe care îl ameninţa. Supunerea ei oarbă faţă de Broderick venea cu

preţul siguranţei după care tânjea şi Clara. Amărăciunea avea gust de oţet pe limba ei. Murise o prietenie şi avea confirmarea că toate avertismentele pe care Clara încercase să i le dea erau adevărate.

— Dacă aş fi fost cu adevărat deşteaptă, aş fi semnat acele documente blestemate când am avut ocazia în loc să mă grăbesc să mă întorc la clubul tău.

Clara avusese dreptate. Relaţia cu familia Killoran o făcuse slabă. Era o greşeală pe care nu avea de gând să o mai repete – nu în ceea ce-l privea pe acest bărbat.

— Da. El se ridică de pe scaun. Dar nu ai făcut asta, aşa că iată-ne renegociind termenii pentru acest loc.

Panica îi creştea în interior, dar pe chip îşi păstră masca, refuzând să-i arate cât de mult o tulburase.

— Nu mă vrei cu adevărat acolo, Broderick, îi zise ea rece. El nu o voia niciodată în modurile în care tânjea ea. Dată fiind afecţiunea ta pentru nobilime, ştii prea bine că ar fi mult mai înţelept şi mai avantajos să ai o doamnă de companie adevărată care să o însoţească pe Gertrude. Şi nu o intrusă care oricum renunţase la onoare şi virtute cu mult timp în urmă. Ea o să înţeleagă asta.

El scoase din interiorul jachetei o ţigară de foi şi o cutie mică.

— Ar înţelege, recunoscu el în timp ce scoase un chibrit şi-l aprinse. Atinse vârful ţigării de el şi aruncă cutia pe masă, trăgând un fum.

Aşadar, şi el se simţea inconfortabil.

Bun – dovada stării lui o linişti. Neliniştea lui însemna că era uman. Îi amintea că fuseseră prieteni mai mult decât duşmani, iar ea îi ştia slăbiciunile – poate mai mult decât le intuia el pe ale ei. Asta îi dădea putere.

Broderick o cerceta prin cercul perfect de fum pe care îl expirase.

— Gertrude te-a eliberat la rândul ei de orice obligaţie.

Reggie se forţă să fie mieroasă.

— Da?

Se uită aparent distrasă la unghiile ei. Şi în tot acest

timp simţea privirea lui pătrunzătoare. El trase încă un fum din acea mizerie urât mirositoare.

— Da. Scutură scrumul pe podea. Şi eu aş fi acceptat decizia ei de a fi însoţită de altcineva.

Altcineva mai onorabil, mai respectabil. Aluzia nespusă plutea în aer. Însă cuvintele lui ascunse erau mult mai teribile, căci striveau speranţa pe care îşi permisese să o aibă.

— Aşa ai fi făcut?

Broderick ţinea ţigara între buze şi fuma cu un calm care o înfuria. O urmărea. O necăjea.

— Ştii prea multe.

I se strânse stomacul. Bineînţeles.

— Stephen, zise ea pe un ton gol.

„Drăcia naibii!”

Cu restul de ţigară tremurând între degete, Broderick bătu din palme batjocoritor.

Ceea ce sugera îi amărî sufletul.

— Crezi că te-aş trăda?

Cât de puţin îl cunoştea pe acest bărbat!

— Ieri aş fi zis *nu.* Trase din nou din ţigară şi apoi o stinse de colţul mesei. Dar asta a fost înainte să aflu de planurile tale. Se schimbă la faţă şi se apropie de ea, privind-o cu neîncredere şi confuzie. Sally? Willifred? Mariel? Cele mai bune chelneriţe pe care le am?

Ea rămase fermă în ciuda acuzaţiilor.

— MacLeod? întrebă el şoptind furios. Paznicul meu principal?

Se simţea durerea în vocea lui, a acestui bărbat care nu arăta nicio urmă de emoţie faţă de fraţii lui. Temându-se de toate secretele patetice pe care le purta, Reggie îşi luă privirea de la el şi se uită către scenă. Avea nevoie ca el să înţeleagă… Şi totuşi, nu putea – şi nici nu voia – să-i spună cel mai umilitor secret dintre toate, faptul că ea îl dorea. Că îl iubea. Că îl iubea dintotdeauna şi pentru totdeauna. Inima stătea să-i sară din piept. Pentru că nu avea să se întâmple nimic dacă îi mărturisea lui Broderick acel secret atât de preţios pentru ea.

— Nu ai de gând să spui nimic? o întrebă el îndreptăţit.

În cele din urmă, ea ar fi preferat să aibă parte de dispreţul, nu de mila lui.

— Am motivele mele, zise ea direct, oferind un răspuns vag, care îi proteja mândria.

— Ele nu contează, îi răspunse el pe un ton autoritar, pe care îl folosea când vorbea cu cei lăsaţi în urmă de Diggory, cei care îl trădaseră.

Strângând pumnii, Reggie îşi puse mâinile în poală.

— Ce contează este cât de mult ştii despre anumite lucruri, continuă el, făcând-o să simtă mai puternic teama de mai devreme. Din această cauză, opţiunile mele în ce te priveşte sunt limitate. Ridică un deget. Aş putea să te îndepărtez. Sau – mişcă din degetul lung după cum văd eu lucrurile, asta e de fapt singura opţiune. Nu crezi?

I se ridică părul pe mâini. Fuseseră destui bărbaţi care îi treziseră teama. Dar niciodată Broderick – până acum.

— Nu spune asta, îi ordonă ea pe nerăsuflate.

Se dovedise a fi foarte hotărât în construirea imperiului lui de jocuri. Nemilos faţă de adversarii care îndrăzneau să i se opună sau să stea în calea lui. Nu ucisese niciodată niciun bărbat, femeie sau copil, aşa cum făcuse Diggory cu o frecvenţă înfiorătoare.

— Nu eşti Diggory, îi aminti ea mai mult pentru a se linişti.

El rânji, iar ea simţi până în vârful degetelor nevoia de a-l pălmui pentru a-i şterge rânjetul.

— Mă refeream la ideea de a te îndepărta de Bârlogul Diavolului.

— Aşadar – Reggie îşi simţi gura amorţită –, această cerere ca eu să-i fiu însoţitoare lui Gertrude este de fapt modul tău de a mă face prizonieră?

— Nu văd altă cale. Broderick vorbea cu ea ca şi cum discutau despre ultimul transport de tabac, nu ca şi cum urmărea să o stoarcă de putere şi control. Aşa cum cu dibăcie ai explicat, nu am nevoie ca tu să o serveşti pe Gertrude. Am nevoie doar să fii aproape.

Cât de straniu! Nu de mult, ar fi dat ani buni din viaţă pentru a-l auzi pe acest bărbat rostind asemenea cuvinte, însă acum i le spusese într-un mod care o lăsă rece.

— O să serveşti drept doamnă de companie pentru ea şi guvernantă pentru Stephen până când...

Până când Stephen avea să se întoarcă la familia lui adevărată. Maxilarul lui Broderick se încordă. Cu toată durerea pricinuită de propria situaţie, o cuprinse tristeţea pentru Stephen şi clanul Killoran.

Reggie întinse o mână către mâna lui Broderick. El îşi trecu privirea peste palma ei. În ochii lui era atât de mult dezgust, încât ea se înroşi la faţă. Trase mâna înapoi. Proprietarul lipsit de sentimente al celei mai păcătoase săli de jocuri îşi revenise.

— O să ne serveşti până când o să decid că nu mai e nevoie.

Ea înghiţi în sec. Ura faptul că se ajunsese la asta. Îl privi lung, prelungind tăcerea şi păstrându-şi controlul. Prin decizia ei, îi transformase în adversari, amândoi refuzând să cedeze. Şi, deşi ştia că ea greşise, detesta incapacitatea lui de a vedea că altceva în afară de lăcomie îi ghidase paşii. Voia doar să aibă grijă de ea. Însă nu-i putea spune asta fără a pierde şi ultima fărâmă de mândrie.

Broderick strâmbă uşor din buze.

Observându-i acea slăbiciune, ea îi vorbi:

— În toţi anii de când te cunosc, te-ai dovedit încăpăţânat, încrezător, arogant. Când el se umflă în pene, ea abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Reggie se aplecă peste masă, uitându-se la el. Şi logic. Întotdeauna ai luat decizii şi ai purtat discuţii cu mintea limpede.

El roşi uşor.

Nu, un bărbat atât de mândru ca Broderick nu ar fi fost impresionat de înşiruirea calităţilor lui şi de dezvăluirea caracterului. Ea urmărea să apeleze la înţelepciunea lui şi se baza pe toate lucrurile care îl mânaseră în toţi aceşti ani.

— Nu sunt o doamnă.

— Ştiu asta, zise el automat.

Încă un val de amărăciune o cuprinse. Oare cum ar fi

stat lucrurile dacă s-ar fi născut în lumea nobililor în care el îşi dorea atât de mult să intre? Oare ar fi văzut-o? De asta ar fi fost nevoie?

„Eu nu l-am vrut niciodată aşa… Eu am vrut ca el să vadă o femeie pe care o admiră, o respectă şi o iubeşte…”

Însă, aşa cum greşise în trecut în chestiuni legate de iubire, comisese aceeaşi greşeală regretabilă. Cu un bărbat care se juca acum cu viitorul ei.

— Nu cunoşti lumea nobililor. O tânără domnişoară este la fel de respectată precum femeia pe care o numeşte însoţitoare, insistă ea.

Reggie poate că avea rang nobil din naştere, dar servise în rândurile lor şi le ştia obiceiurile suficient de bine pentru a şti cum funcţiona acea lume.

— Pentru înalta societate, faptul că am trăit într-o sală de jocuri alături de femei uşoare înseamnă că nu sunt cu nimic diferită faţă de o târfă. În ochii lor, asta ar păta onoarea lui Gertrude.

Iar asta nu includea celelalte păreri ale lorzilor şi doamnelor despre reputaţia lui Reggie.

— Nu eşti o târfă, zise el tăios, ca şi cum se simţea jignit pentru ea. Ca şi cum era sigur de virtutea ei. Opinia lor despre tine nu contează.

Ea se simţi ruşinată.

— Reputaţia surorii tale este legată, fie că vrei, fie nu, de însoţitoarea ei, indiferent cine este.

— Cei care contează sunt domnii care nu sunt preocupaţi de descendenţa ei.

Ea pufni.

— Cei care au nevoie de avere. Era în stare să-şi vândă sora pentru acea mult râvnită conexiune. Cei care o s-o aprecieze pentru ceea ce este, zise el încet.

Asta o făcu să încremenească în scaun.

„Blestemat să fie!” Blestemat să fie pentru că îi arăta devotamentul dintotdeauna faţă de fraţii lui. Îi era mai uşor să-l urască atunci când se purta ca un bastard nemilos, încăpăţânat, care nu avea să accepte. Ea îl privi lung.

— Eşti teribil de naiv dacă te aştepţi să găseşti

asemenea domni în rândurile lor.

Erau toţi nişte şerpi şi vipere. Oameni care nu se gândeau de două ori când distrugeau viaţa unei tinere femei.

— Spui asta din cauza experienţelor avute cu lorzii care devin clienţi ai cluburilor, remarcă el, teribil de convins de presupunerea lui eronată. Sunt şi alte categorii de domni. Cei cu onoare.

„Eu am crezut cândva că tu eşti unul dintre ei…”

— Chiar crezi asta?

Cine ar fi crezut că Broderick putea să fie atât de naiv?

— Ştiu asta. El puse palmele peste hârtiile care aveau puterea de a o face să se simtă şi liberă, şi întemniţată în acelaşi timp.

Ea nu avea să dezbată asta cu el. Căci ar fi însemnat să-i dezvăluie toate păcatele şi nebuniile ei. Ar fi preferat să danseze în pielea goală prin Dials decât să împărtăşească ceva cu el acum. Îi cercetă chipul, căutând o urmă de umanitate, o rămăşiţă de căldură – nu găsi nimic.

— Şi dacă refuz, ce se întâmplă? întrebă ea, deşi ştia deja răspunsul.

— Atunci – făcu un gest cu mâna către scenă – această aventură pe care ţi-o propui trebuie să continue în altă parte.

Recunoscătoare pentru protecţia pe care i-o oferea masa, Reggie îşi înfipse degetele în fustă. Ea şi Clara avuseseră nevoie de luni bune pentru a găsi acest loc. Dar puteau găsi altul… Nu, aveau să găsească altul. Reggie împinse scaunul.

— Poţi să te duci dracului cu tentativa ta de a mă manipula! O să găsesc alt loc.

Unul departe de el şi de acele străzi, aşa cum ar fi trebuit să facă de la început.

— Nu am crezut că eşti o laşă, strigă el după ea.

Reggie se opri încet.

„Încearcă să te facă să te enervezi. Încearcă să te joace pe degetele lui pricepute…”

Ar trebui să plece, să-şi facă bagajele şi să-l lase pe Broderick cu clubul lui blestemat şi toate greşelile pe care le făcuse în urmă. Se întoarse.

— Iar eu am crezut că eşti suficient de deştept încât să ştii că nu e bine să o insulţi pe cea de care ai nevoie şi care îţi ştie îndeaproape toate secretele. Reggie îi vorbi şoptit: Pe toate.

El ţâşni de pe scaun şi o ajunse din trei paşi. Suspinând, Reggie se dădu înapoi. O masă îi blocă ieşirea, făcând-o să se lipească de ea. Îşi dădu capul pe spate, confruntându-i privirea turbată.

— Să fim înţeleşi, îi şopti el. Eu nu primesc ameninţări de la nimeni, domnişoară Spark. Indiferent de cât timp te cunosc. El coborî capul atât de mult, încât buzele lor aproape că se întâlniră. Dacă mă ameninţi pe mine şi ce-mi aparţine, o să te distrug. Să-ţi fie clar!

Doar Broderick Killoran putea să facă astfel încât o ameninţare rostită în şoaptă să fie seducătoare în loc să-i inspire teamă. Pieptul ei se ridică puternic şi repede, fiecare răsuflare aducându-i trupul aproape de al lui. Şi nu era vorba de frică sau de furie, ci de slăbiciunea ei patetică faţă de el. Faţă de bărbatul care avea să o ruineze. Vedea asta în răceala ochilor lui şi în trăsăturile aspre ale chipului.

— Ce o să faci? îl provocă ea, respiraţia ei împreunându-se cu a lui. O să-l pui pe unul dintre oamenii tăi să mă ucidă?

Ochii lui alunecară către gura ei. Dorinţa strălucea în privirea lui.

Ei îi crescu pulsul.

Însă era imposibil ca Broderick să simtă dorinţă pentru ea. Nu o dorise şi nici nu o urmărise cu privirea aşa cum făcea un bărbat care tânjea după o femeie.

Însă îi cuprinse un obraz. Alintându-l cu palma. Şi o reduse la tăcere, tulburându-i gândurile. Degetele lui aspre pe obrazul ei se simţeau atât de diferit faţă de atingerea singurului alt bărbat căruia îi permisese să facă asta! Mâinile lui Broderick erau bărbăteşti în toate modurile. Neînfricate în faţa muncii. Mâini care uciseseră pentru a o

proteja cu ani în urmă. Acest gest nobil era unul dintre multele motive pentru care ea îl iubea.

Când vorbi, gura lui aproape că fu peste a ei, precum iluzia unui sărut care promitea să fie îmbătător.

— Există destine mult mai rele decât cele pe care le oferă moartea.

Acea ameninţare rece nărui vraja. Reggie se împinse în picioare, forţându-l pe Broderick să se îndepărteze.

— Nu mă tem de tine.

Oare îi spusese asta lui? Sau pentru a se convinge pe ea?

El zâmbi, rânjind aşa cum obişnuia să facă înainte de orice luptă.

— Atunci eşti mult mai prostuţă decât am crezut. Pentru că nu doar că deţin acest loc, dar avocatul meu s-a interesat de toate localurile pe care le-ai vizitat. Toate clădirile care sunt de vânzare în Londra. Fiecare nou triumf al lui o făcea să pălească. Ştiu până şi ce clădiri se zvoneşte că ar fi de vânzare în viitorul apropiat.

Acesta era pericolul pe care trebuia să-l înfrunţi când aveai de-a face cu cineva care avea mai mulţi bani decât Dumnezeu însuşi. Cu averea lui, Broderick putea să forţeze mâna oricui. Banii ei şi ai Clarei nu aveau niciodată să facă faţă averii pe care o deţinea el. Toată încrederea ei de mai devreme se nărui.

— Să discutăm termenii dacă accepţi?

Voia să-l scuipe în faţă. Să-i urle „du-te naibii!” şi să plece. Însă, pentru o femeie care îşi sacrificase virtutea pentru un ticălos şi care îşi construise o viaţă în Dials, erau prea multe în joc. Trăgându-şi fustele, Reggie trecu de el. De îndată ce-şi reluă poziţia pe scaun, ridică bărbia şi privi în direcţia lui.

— Să terminăm odată cu asta!

Cu acea nonşalanţă atât de naturală, el i se alătură.

— În cazul în care o să-mi însoţeşti *familia,* sunt pregătit să-ţi ofer aceleaşi condiţii pentru a deţine acest local contra acestei sume.

Cuvintele lui o loviră precum o lamă de cuţit în spate.

Cât de repede o eliminase din clanul Killoran!

Cercetându-se reciproc, el scoase din jachetă o bucată de hârtie împăturită şi i-o înmână.

Reggie smuci hârtia din mâinile lui, o desfăcu şi citi singura sumă scrisă acolo.

— 4.000 de lire? zise ea gâtuit. Aruncă hârtia spre el. Aceasta sări din pieptul lui şi ateriză pe masă.

Era o avere pentru orice persoană – cu excepţia lui.

— Ştiu. Sunt incredibil de corect. Prima dată m-am gândit la 5.000 de lire.

Îi rânji în acel mod şarmant, care îi făcea inima să i-o ia razna. Până acum. Furia clocotea în interiorul ei.

— Nu mă poţi lăsa în pace şi să-ţi vezi de viaţă?

Cum se schimbaseră lucrurile atât de mult încât acum putea să-i spună asemenea cuvinte bărbatului care îi furase inima cu mult timp în urmă?

El îi zâmbi mai larg, deşi ochii îi rămaseră la fel de reci.

— Mă tem că este imposibil. Trebuie să obţin măcar un mic profit din asta. Şi aşa am pierdut timp pe care-l puteam folosi la clubul meu în loc să stau aici şi să faci afaceri cu tine.

Reggie încercă să se controleze.

— Pot să găsesc alt loc. Se grăbi să clarifice: în afara Londrei. Tresări auzind cât de apăsat îi vorbise. Dacă mă duc în altă parte, nu o să reprezint niciun fel de competiţie pentru tine.

El chicoti.

— Despre asta crezi tu că e vorba? Eu să mă tem de competiţia cu tine?

Modul uşor batjocoritor în care îi vorbise o făcu să scrâşnească din dinţi, hrănindu-i furia în loc să se concentreze asupra inimii care îi sângera.

El îşi puse palmele pe genunchi şi se aplecă în faţă. Renunţă la rânjet.

— Orice intenţionezi să faci, orice mişcare ai în plan, sunt deja cu trei mutări în faţa ta.

Acea promisiune rece o făcu să simtă fiori. Acesta era

bărbatul care trezea frica în bestiile suficient de nenorocoase încât să numească Dials acasă. Era Broderick aşa cum nu-l cunoscuse vreodată. Cu toate acestea, nu avea să dea înapoi.

— Care sunt termenii tăi?

— O să rămâi în slujba mea până când o să-ţi permit să pleci. Nu o să fii singură niciodată. Un paznic – Stephen, eu sau altcineva – o să fie ca o umbră pentru mişcările tale.

Ea se înecă. Deci avea să fie prizonieră.

Broderick continuă:

— Singura ta obligaţie este să o însoţeşti pe Gertrude la întâlnirile din lumea bună: baluri, serate, cine, teatre.

„Spune da!”, o tot îndemna o voce interioară în timp ce el înşira toate cererile.

Reggie îl cunoştea suficient de bine pe Broderick Killoran pentru a şti că nu avea să renunţe niciodată la vreo luptă. În cel mai rău caz, avea să fie obligată să servească câteva luni în rolul detestabil de însoţitoare. Îşi auzea inima bătând în urechi.

Oare putea să facă asta? Oare putea să rişte să-l vadă din nou pe Lord Oliver şi să se confrunte cu cea mai mare greşeală din tinereţea ei? Cea care o adusese în acest loc vulnerabil şi lipsit de siguranţă?

Ridicându-se, Reggie se îndepărtă de Broderick. Avea nevoie de spaţiu între ei. Avea nevoie să gândească. Înaintă către pian şi se uită absentă către clapele ciobite. În mintea ei, vedea pe altcineva aşezat în faţa acestui instrument, cu degetele alergându-i pe clape, în timp ce interpreţii s-ar fi mişcat pe scenă. Alte femei care nu ar fi fost în poziţia vulnerabilă în care se găsea ea acum – dependentă de mila unui bărbat. La mila oricărui bărbat. Chiar şi a celor pe care îi crezuse *prieteni.*

„Proasto!”

Da, putea să facă asta.

Putea să călătorească în zona elegantă a Londrei, unde îşi jurase să nu mai calce vreodată. Putea să rişte să-l vadă din nou şi să lase pe toată lumea să vorbească despre păcatele ei.

Dar, la naiba, avea un cuvânt de spus în tot aranjamentul lor! Se întoarse cu faţa către el.

— Nu stau în Mayfair.

— Asta nu este negociabil. O să stai unde sunt eu.

Ea tremură. Era o ameninţare în acea declaraţie.

— Prea bine.

Reggie îşi puse mâinile în şold.

— Vreau ca acest local să-mi aparţină acum. El deja clătină din cap, dar ea nu-i permise să răspundă, ci continuă: în momentele în care nu sunt la dispoziţia lui Gertrude, vreau să am libertatea de a vizita acest loc şi de a lucra aici. Voia să ştie că această nouă casă avea să o aştepte în momentul în care el urma să o elibereze.

— Trebuie să fii nebună să crezi că ţi-aş vinde acum. Care ar mai fi avantajul meu, domnişoară Spark?

Deci era din nou domnişoara Spark. Prea bine, era mult mai uşor aşa în negocierile reci pe care le purtau.

— Fă alte acte. Dacă nu-mi respect obligaţiile, ai tot dreptul să-mi iei proprietatea.

— Şi cu domnişoara Winters cum rămâne? Ridică dintr-o sprânceană. Este de acord cu aceste negocieri?

Bineînţeles că intuise rolul Clarei.

— Are de ales? răbufni ea.

Reggie încrucişă strâns braţele. Dacă zece ani de prietenie însemnaseră atât de puţin pentru Broderick, cum avea să se comporte cu cineva precum Clara, care abia se alăturase clubului Bârlogul Diavolului şi venise la ei nu de oriunde, ci de la localul lor rival?

— Vreau să mă asiguri că o să-i dai ei partea mea de proprietate.

— Şi atunci ce te-ar împiedica să-ţi abandonezi responsabilităţile, să fii dată afară, să te asiguri că Winters este proprietară pe tot localul şi apoi ea pur şi simplu să te angajeze?

Reggie rămase cu gura căscată.

Dumnezeule, cum ajunsese mintea lui la acea concluzie întortocheată? Avusese dreptate mai devreme. Ea nu se pricepuse niciodată la şiretlicuri.

— Poţi să incluzi o clauză care să stipuleze clar că nu am voie să fiu angajată de domnişoara Winters.

Se mulţumise cu cea mai simplă rezolvare.

Broderick îşi cuprinse bărbia între degetul mare şi arătător, studiind-o.

Reggie fierbea, iar trupul ei era gata de atac.

— Prea bine, încuviinţă el. Dar întotdeauna o să te însoţească un paznic.

Furia urla în ea.

— O să călătoresc cu cătuşe sau fără? pufni Reggie. Asta cu siguranţă ţi-ar aduce respectul nobililor pe care ţi-l doreşti cu atâta disperare.

El roşi – furia i se putea citi în obraji.

— O să încep doar cu paznicul, zise el, refuzând să răspundă provocării ei.

— Nu sunt prizoniera nici unui bărbat. Vreau să am independenţă pentru a-mi conduce afacerile fără spioni prin preajmă.

El ridică din sprâncene.

— Asta nu este negociabil. Altceva?

Ea voia să plece. Să termine cu această întâlnire şi să găsească un loc pentru a se aduna şi pentru a se certa pe sine pentru nebunia de a avea încredere în el.

— Nimic, rosti ea. Nu vreau nimic de la tine.

— Haide! Tu ai făcut ca noi să ajungem în situaţia asta. *Tu,* Reggie.

Ea surâse uşor tremurat.

— Nu a fost niciodată vorba de *noi.*

Nu cu adevărat. În niciun fel. El o privi lung cu acei ochi capabili să străpungă, să dezbrace o persoană de secrete. Şi preţ de o clipă înspăimântătoare, preţ de un moment agonizant, simţi teamă. Teama că el ştia secretul pe care ea îl păstrase în toţi aceşti ani. Că înţelesese în final că motivele pentru care voia să plece porneau din aceeaşi nemulţumire, aceea de a nu putea avea nimic împreună cu el.

El îi vorbi:

— Te comporţi ca şi cum tu eşti victima, Reggie.

Imediat ce îi spusese pe nume, furia palpabilă din cameră dispăru, şi conversaţia lor parcă intră pe un făgaş familiar.

— Crezi că eu am vrut asta?

El împinse documentele legale către ea. Nu-i permise să vorbească. Şi nici Reggie nu încercă să o facă.

— Am avut încredere în tine mai mult decât în oricine. Ţi-am spus lucruri despre club pe care nu i le-am spus nici măcar lui Cleo.

Cleopatra fusese precum al doilea proprietar până când plecase şi se căsătorise. Şi totuşi, Reggie îşi dorise ca el să fi împărţit mai multe cu ea. Voia ca el să se ofere pe sine – trecutul pe care îl ţinea secret faţă de toţi, familia pe care o avusese înainte să se trezească în acel iad. Ea privi în altă parte.

— Şi tu ce ai făcut? rosti el cu atât venin, încât ea se forţă să-l înfrunte.

Trădarea ardea puternic în ochii lui prevăzători. Reggie înghiţi în sec. Furia lui fusese mai uşor de suportat decât înţepătura dezamăgirii.

— Aveai de gând să pleci luându-mi nu doar cei mai buni angajaţi, Reggie, ci plănuiai să dispari fără ca măcar să-ţi iei rămas-bun?

— Aveam de gând să-ţi spun, zise ea, deşi i se părea că suna penibil acum.

— Cum? Aveai de gând să baţi la uşă şi să-mi dai un scurt preaviz ca şi cum erai un simplu angajat, nu…

Clătină din cap, lăsând fraza neterminată.

Ei îi ardeau urechile.

— Ce eram? întrebă ea involuntar.

Nu că şi-ar fi dorit să nu întrebe. Pentru că avea nevoie să ştie ce fusese. Îşi ţinu respiraţia, dovedindu-se slabă, aşa cum fusese mereu în faţa acestui bărbat pe care îl dorea.

El îi zâmbi trist şi îşi termină fraza:

— Prietena mea.

Lui Reggie i se strânse inima.

— Ai fost prietena mea.

„Ai fost” însemna că acea prietenie venise şi plecase.

O cuprinse tristeţea – pentru pierderea acelei legături, dar şi pentru pierderea a ceva ce nu existase niciodată.

— Dacă plec, zise ea, nu înseamnă că trebuie să devenim inamici. Niciodată nu-şi dorise asta. Faptul că am şi eu un local al meu nu înseamnă că ştergem anii de prietenie pe care i-am împărtăşit.

Masca indiferenţei era din nou pe chipul lui.

— Orice legătură am avut a murit.

Sentinţa lui îi străpunse inima care deja sângera.

Broderick începu să adune documentele împrăştiate pe masă. Oare de câte ori făcuse aceleaşi mişcări obişnuite în faţa ei? Îl privi, incapabilă să-şi ia ochii de la el. O cuprinse tristeţea, căci fiecare interacţiune pe care o avuseseră putea la fel de bine să fi avut loc în altă viaţă dat fiind ce se întâmpla în acele momente.

— O să fac alte documente cu termenii foarte clar explicaţi.

— Mulţumesc.

Rămase nemişcată, detestând acel răspuns automat pe care îl căpătase ca o tânără responsabilă în Kent.

El nu se mai uită la ea.

— Eşti liberă.

Reggie tresări.

Precum o servitoare.

Amintindu-şi toate lecţiile de ţinută pe care le învăţase vreodată, se ridică încet în picioare.

Cu umerii drepţi, bărbia sus, îşi luă pelerina şi se îmbrăcă.

Broderick o vedea acum ca pe o simplă angajată, nimic mai mult. În fapt, nici nu fusese vreodată mai mult. Oh, poate că el îmbrăcase relaţia lor în mantia prieteniei, dar o plătise bine, iar ea îşi dedicase timpul şi energia clubului Bârlogul Diavolului.

Reggie îşi aşeză boneta şi, detestând tremuratul propriilor degete, legă funda sub bărbie.

— Domnule Killoran.

Acestea fiind zise, ieşi şi îl lăsă în clubul care într-o zi

avea să fie al ei, simţindu-se ca şi cum făcuse un pact cu diavolul însuşi.

Capitolul 11

Orice speranţă pe care o ai este deşartă. Nimeni şi nimic nu te poate salva...

— Unde sunt?

Era a cincea oară de când Stephen i se alăturase lui Broderick afară, la Bârlogul Diavolului, în spatele trăsurilor încărcate, când punea această întrebare.

Era aceeaşi întrebare pe care Broderick însuşi şi-o pusese de mai bine de treizeci de minute.

— O să vină, zise el tăios, uitându-se către uşile duble deschise larg.

— Le-ai spus să fie aici acum douăzeci de minute.

Broderick se încruntă. Ştia foarte bine ce ordin le dăduse în acea dimineaţă lui Gertrude şi lui Reggie. Trăsurile fuseseră încărcate de mult cu cufere şi valize, iar sora lui încă lipsea.

„Deşi nu eşti preocupat din cauza surorii tale...”

Reggie Spark, care îi oferise nenumărate motive de îngrijorare, era sursa neliniştii lui.

— Oare s-a furişat prin spate? trânti Stephen, întrezărindu-se speranţă în acea presupunere.

Broderick îl prinse de guler pe fratele său nărăvaş.

— Reggie nu se furişează, zise el nerăbdător.

Era o diavoliţă care se luptase cu el cu o zi în urmă în moduri în care nu se aşteptase. Întotdeauna ştiuse că era puternică, dar niciodată nu folosise acel foc împotriva lui.

— Nu se furişează. Acum ştim că nu e adevărat, i-o întoarse Stephen. O face. Rânji, arătându-şi dinţii lipsă. Doar că o face prost, adăugă el, dându-i un ghiont lui Broderick. E înfiorător de înaltă pentru a fi de folos în Dials.

Broderick se încruntă.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză el, potolindu-l imediat pe Stephen.

Acesta se înroşi la faţă.

— O aperi?

— Bărbaţii nu vorbesc femeile de rău.

Fratele său strâmbă din nas.

— Ba o fac. Tot timpul. Lord Tarnley a zis că sânii lui Sally sunt mai mici decât creierul ei.

O venă zvâcni pe chipul lui Broderick. Fratele lui se referea la cuvintele jignitoare rostite de clienţii beţi. La asta îl expusese fără să vrea pe fiul unui marchiz: discuţii fără perdea despre femei uşoare care servesc la mese.

Stephen lovi cu piciorul o pietricică spre treptele clubului. Piatra se poticni într-o crăpătură din drum şi se opri.

— Oricum, şi Cowan a zis-o.

— A zis ce anume? întrebă el.

— Că Reggie e îngrozitor de înaltă şi că nu e o opţiune bună la pat…

— Destul! strigă el, înroşindu-se de furie auzind acele ofense oribile la adresa ei.

Îşi slăbi lavaliera.

— Aşa a zis Cowan, insistă Stephen ridicând din umeri.

Broderick scrâşni din dinţi.

— O să-l concediez pe nenorocit.

Încă una din rămăşiţele de la Diggory. Nenorocitul nu avea să mai lucreze în Dials vreodată.

— Deci nu ai ţinut-o aproape pentru că te culci cu ea? îl presă Stephen.

Broderick îşi trecu o mână peste ochi, apoi o lăsă în jos.

— Întotdeauna am fost respectuos cu domnişoara Spark. Reggie este o prietenă „Era”.

Şi indiferent ce se întâmplase în ultimele două zile, nu ar fi tratat-o urât, permiţându-i lui Cowan sau oricărui alt bărbat, femeie sau copil aflaţi în slujba lui să o jignească.

Stephen îşi şterse nasul cu dosul mâinii.

— Hm, făcu fratele său, nefiind convins. Cowan a zis că ăsta e singurul motiv pentru care ai încredere în ea.

Nu doar că o jignise pe Reggie, dar stârnise îndoieli legate de motivul influenţei pe care o avea la club? Avea de gând să-l lase lat pe bărbat înainte de a-l concedia.

— Drăcia naibii! zise printre dinţi.

— Tu ai întrebat, protestă Stephen.

— Ştiu… Doar că… Uită de asta. Te asigur că acest Cowan se înşală din toate punctele de vedere.

La fel de corectă ca orice doamnă din Londra, Reggie Spark nu era genul de femeie care să-şi ia orice bărbat drept amant – nici măcar pe unul ca Broderick.

— Şi atunci de ce ai ţinut-o în preajmă? insistă fratele său.

Oare mereu fusese atât de tenace?

— Nu o ţin… în preajmă.

O ţinea aproape aşa cum ar fi făcut cu orice persoană care ar fi descoperit informaţii despre descendenţa lui Stephen şi despre rolul lui în răpirea băiatului. Nu avea să împărtăşească soarta lui Reggie ca parte a clanului Killoranilor cu fratele său. Lumea lui fusese şi aşa destul de zdruncinată.

— Nu e frumos să vorbim aşa.

În Dials nu exista niciun fel de regulă despre conversaţiile la care puteai lua parte indiferent de vârstă.

Nu era aceeaşi situaţie în lumea în care Stephen urma să intre. Şi avea să poarte cu el cunoştinţe despre străzi şi despre viaţă pe care niciun copil nu ar fi trebuit să le ştie.

Privind către intrare şi văzând că încă era goală, Broderick îngenunche.

— Nu este frumos să foloseşti acest limbaj, aşa cum ai vorbit tu despre domnişoara Spark, Stephen.

Din nou, sentimentul de vinovăţie îl ataca. Pentru că el era responsabil pentru lipsa inocenţei acestui copil.

Stephen se încruntă.

— De ce?

— Pentru că asta nu se face, îi explică el neîndemânatic.

— Ăsta nu e un motiv.

Broderick se strâmbă.

— Nu, bolborosi ca pentru sine.

Nu era. Îl dezamăgise pe Stephen în atât de multe moduri! Cel puţin putea, în cele din urmă, să-l ducă înapoi la tatăl său cu necesarul minim de decenţă explicat.

„Ar fi trebuit să fac asta de mult... Ar fi trebuit să mă implic mai mult pentru a mă asigura că nu se transformă în această creatură furioasă, nervoasă”.

Încercă din nou, amintindu-şi de lecţiile pe care le primise el de la alt bărbat, cu atât de mult timp în urmă. Unul care fusese bun şi decent precum un tată.

— Felul în care vorbeşti, cuvintele pe care le foloseşti contează. Dacă înjuri, asta sugerează lipsă de inteligenţă şi incapacitate de a găsi cuvintele potrivite pentru a transmite cum te simţi.

Acel sfat îl primise nu ca pedeapsă din partea contelui pentru care lucrase tatăl său, ci ca o povaţă atent explicată.

— Dar mie îmi place să înjur.

Broderick îi făcu cu ochiul.

— Asta pentru că nu ai găsit încă vorbele de care ai nevoie.

Lord Maddock avea să găsească preceptori potriviţi pentru a-l educa pe băiat, reuşind ceea ce Broderick nu putuse.

— Şi nu poţi să vorbeşti urât despre nicio femeie, mă auzi? *Indiferent* de poziţia ei socială, continuă el.

— Dar cum rămâne cu femeile care te trădează? întrebă sec Stephen. Poate un bărbat să vorbească despre ele?

Aşadar, fratele său trăsese cu urechea. Broderick îl prinse uşor de bărbie.

— Nu, nici despre ele.

Când devenise un băiat de numai 11 ani un maestru în a întoarce orice situaţie?

Se ridică în picioare şi privi din nou către intrare.

Se auzi un tunet ameninţător, şi un strop de apă îi

căzu pe nas.

„Ploaie nenorocită!”

Scoase ceasul de buzunar, ultima lui legătură cu viaţa pe care o lăsase în urmă.

„Ce dura atât?”

— Eşti sigur că trebuie să locuim acolo?

Vocea ezitantă a copilului îi atrase atenţia. Broderick suspină.

— Trebuie.

Aşa cum Reggie îi spusese deja, Gertrude avea să se confrunte cu cenzura societăţii din cauza trecutului ei şi a locului pe care îl numea acasă.

— Ar bârfi-o şi mai mult dacă ar trebui ca în fiecare seară să se întoarcă într-o sală de jocuri.

— Nu e înţelept ca tu să fii departe de club, insistă Stephen.

Şi nici că plecase de la Killorani când îl slujise pe Diggory şi apoi preluase conducerea clubului.

— Nu cred că o să dureze mult până când o să se căsătorească şi…

Stephen se schimbă la faţă, iar Broderick îşi simţi inima strângându-se. Cu o înjurătură în minte, privi către cel mai apropiat servitor.

— Unde naiba sunt?

Gertrude ieşi cu mâinile strânse şi cu gluga pelerinei pe cap. Aruncându-i o privire dură, coborî scările.

„În sfârşit!”

Nerăbdător, privi în urma ei către intrarea încă pustie.

O căuta pe însoţitoarea care încă lipsea.

Gertrude se opri fix în faţa lui.

— Unde este…

— Să nu aud niciun cuvânt, i-o trânti ea.

— Reggie…

— Am zis să nu te aud, vorbi ea peste el.

Stephen rămase cu gura căscată, uitându-se când la Gertrude, când la Broderick.

Acea manifestare era destul de neaşteptată şi nefamiliară din partea singurei rude care fusese mereu

docilă.

Dacă nu ar fi fost teribil de frustrat, ar fi fost mândru de hotărârea cu care ea i se adresase.

— Treci în trăsură, Stephen. Broderick nu-şi luă privirea de la uşile duble deschise. Cu coada ochiului, îl văzu pe fratele său întinzându-se după mânerul din spatele lui. O să călătoreşti în cealaltă trăsură alături de Gertrude, îl instrui el.

Stephen vorbi peste Gertrude:

— De ce călătoreşti cu ea? se văită el.

Broderick îl privi sever pe băieţelul încăpăţânat de lângă el.

— Oh, bine, bolborosi băiatul, înjurând în barbă în timp ce porni către cealaltă trăsură.

De îndată ce Stephen urcă, Gertrude îşi vărsă tot năduful.

— Ce ai făcut? şopti ea, furia citindu-i-se în glas.

Conştient că trecătorii şi servitorii se holbau la ei, el îi vorbi şoptit.

— Nu am făcut nimic.

— Reggie e tăcută şi tristă. Nu voia să facă asta. Cum ai convins-o?

— Domnişoara Spark a fost de acord de bunăvoie să-ţi fie însoţitoare.

— Da? întrebă Gertrude batjocoritor. Şi cu ce ai ameninţat-o pentru a obţine această schimbare bruscă de opinie?

La naiba cu el, căci simţea că i se înroşesc obrajii!

— Ce a zis? Oare se întorsese şi jucase rolul victimei, prezentându-l pe el drept răufăcător? Ştii ce a zis?

El încremeni.

— Nimic. Refuză să spună ceva împotriva ta sau să vorbească despre ce s-a întâmplat. Gertrude înghiţi în sec. A zis doar că, după ce o să mă căsătoresc, ea nu o să mai lucreze la Bârlogul Diavolului.

El simţi un uşor disconfort în piept. După ce ea plecase val-vârtej cu o zi în urmă, el fusese atât de uimit de propriul comportament încât nu îşi dăduse seama că, atunci

când aveau să plece, ea nu urma să se mai întoarcă la Bârlogul Diavolului. Că relaţia lor aşa cum o ştia murise. În ciuda tuturor celor întâmplate, se simţi cuprins de regret. Ea făcuse parte din familia şi din clubul lui la fel de mult ca Ophelia, Cleo, Gertrude sau Stephen.

Furia o părăsi pe Gertrude.

— Ce s-a întâmplat între voi? repetă ea implorându-l cu privirea. Bineînţeles, Gertrude nu fusese niciodată nervoasă sau furioasă. Asta o făcea atât de diferită faţă de restul Killoranilor.

— Eu nu…

Reggie apăru brusc, scutindu-l de un răspuns.

Stătea nehotărâtă la intrare.

Şi exact atunci începu să bată vântul, desfăcându-i câteva din buclele roşii şi încăpăţânate din cocul bine aranjat. Îi zburau pe umeri în timp ce ea stătea acolo impunătoare ca o regină.

— O să discutăm despre asta mai târziu, îi promise el.

Gertrude părea că avea de gând să se certe cu el din cauza acelui ordin, dar apoi îşi prinse rochia şi porni către cealaltă trăsură. Şi faptul că îi crezuse minciuna dovedea încă o dată că Gertrude era diferită de ei.

Broderick deschise uşa şi aşteptă. Reggie se mai uită o dată în urmă înainte de a i se alătura.

— Domnişoară Spark, o salută el formal şi rece, simţind nevoia de a ridica o barieră între ei.

Ce prostie făcuse să aibă prea multă încredere în ea, când ar fi trebuit să înveţe din trădarea propriului tată faţă de cel care fusese atât de bun cu ei!

Îi oferi mâna pentru a o ajuta. Reggie trecu dincolo de el, prinzându-se cu mâinile de marginile uşii şi urcând.

Broderick ezită înainte de a o urma. Îşi scoase pălăria şi o aruncă pe locul liber de lângă el.

Se săturase. Nu greşise el, dar, la naiba, ea îl transformase într-un nemernic!

Servitorul închise uşa în urma lor. Trăsura porni, ducându-l pentru prima dată departe de clubul lui, către altă reşedinţă, fie ea una temporară. Şi totuşi, în timp ce

mergeau pe străzile din Dials, îl cuprinse melancolia. Potolind acel sentiment patetic şi zbuciumat, căută ceva în interiorul jachetei.

— Uite, zise el morocănos, întinzându-i o bucată de hârtie.

Reggie se holbă la ea câteva momente, apoi întinse degetele înţepenite după ea.

— M-am gândit că am putea să folosim acest timp pentru a revizui angajamentele tale în săptămânile ce urmează, îi explică el în timp ce ea desfăcu foaia şi citi. Serviciile tale sunt necesare pentru următoarele evenimente. Am făcut deja rost de invitaţii cu ajutorul lui Cleo şi al Opheliei la o grămadă de evenimente sociale. Baluri, serate, ieşiri la teatru şi la alte întâlniri. Totodată, o să ţin şi eu o mică reuniune. În plus, tu trebuie să o însoţeşti la croitoreasă pentru a alege câteva rochii noi.

El văzu cum ochii ei trec peste toate cele înşirate pe foaie, observând metodic programul.

— Aşa cum ne-am înţeles, în zilele în care Gertrude nu are nicio obligaţie şi nu are nevoie de însoţitoare, eşti liberă să te ocupi de afacerile tale.

Enervant de calmă, Reggie împături foaia şi o vârî în buzunar.

— Şi le-ai spus fraţilor tăi despre…

— Trădarea ta? interveni el.

Ea nici măcar nu se clinti – o nouă dovadă a tăriei de caracter, care doar îl făcea să-i crească admiraţia blestemată pentru ea şi să se enerveze mai mult pe sine pentru asta.

— O să afle destul de curând.

— Nu o să mă mai vrea în preajmă, Broderick, zise ea încet.

— Fără îndoială. Dar o să înţeleagă că trebuie să te ţinem aproape.

Ea înghiţi în sec.

— Şi nu pot să spun nimic pentru a te face să îţi schimbi părerea?

— Am stabilit termenii, domnişoară Spark.

Cu aplombul unei regine, Reggie ridică din umeri, indicându-i că nu avea să mai vorbească.

El o privi pe furiş.

Mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, reuşise cumva să se facă mică, înghesuindu-se într-un colţ. Ignorându-l intenţionat.

Refuzând să accepte asta, Broderick deschise fereastra de lângă el şi privi afară. Simţi câţiva stropi de ploaie.

— Minunat, bolborosi el.

Nori grei şi gri acopereau cerul, adunându-se cu o viteză uimitoare, parcă sfidându-l pentru că îi observase. Era un lucru prostesc, un detaliu fără sens observat de un bărbat care se târâse din mizerie şi revendicase tronul lumii interlope.

Era, din păcate, un semn pe care nu putuse să-l uite de când el şi tatăl lui plecaseră din Cheshire călare pe un armăsar furat în mijlocul nopţii. Era un semn de rău augur că, în călătoria înapoi către lumea respectabilităţii, aceiaşi nori grei şi întunecaţi îl aşteptau.

— Ploaia spală supărările.

Broderick îşi privi chipul reflectat în geam, crezând pentru câteva momente că îşi imaginase acel murmur.

Se întoarse către Reggie.

Lăsând perdeaua să-i alunece printre degete, ea se întoarse fără tragere de inimă.

— Tatăl meu obişnuia să-mi spună că ploaia spală supărarea pentru că reprezintă viaţa şi noi începuturi.

Era prima dată când vorbea despre familia ei.

Regulile de pe stradă erau clare – el nu întrebase niciodată, iar ea nu-i împărtăşise nimic.

Acum, întrebările pe care le avea, dar pe care le îngropase, pentru femeia dinaintea lui se treziră din nou: cine era Regina Spark? Sau mai degrabă cine fusese înainte ca el să o întâlnească pe London Bridge cu mulţi ani în urmă?

Răspunsul, bineînţeles, nu prea conta.

Curând, ea avea să plece şi să ia cu ea secretele şi

povestea ei.

„Mincinosule! O să-ţi lipsească trădătoarea blestemată”.

Văzându-l că tace, ea îi privi chipul.

— Tu mereu ai urât ploaia.

El înlemni. Ea zâmbi melancolică.

— Mereu înjuri când începe.

Era încă o dovadă a modului în care îşi lăsase garda jos în faţa ei.

Neliniştit de acel adevăr, îşi întoarse privirea către străzile pe care treceau, simţindu-se recunoscător când, cincisprezece minute mai târziu, ajunseră.

Luă pălăria într-o mână.

Trăsura nici nu se oprise bine când Broderick împinse uşa larg şi sări afară.

Mai mulţi servitori se grăbiră să iasă din casa de oraş din cărămidă.

Un fulger străluci pe cer, transformând preţ de câteva secunde bolta din gri într-un albastru-mov.

Punându-şi pălăria, cercetă rapid străzile din Mayfair şi noul loc care avea să servească drept casă temporară. De la geamurile caselor din cartier, lorzi, doamne şi servitori îi urmăreau cu nasurile lipite de sticlă. Asta îi aştepta oriunde aveau să meargă.

El acceptase faptul că familia Killoran urma să fie un soi de ciudăţenie, dar era convins că acest lucru avea să fie un avantaj pentru Gertrude datorită atenţiei pe care aveau să o primească.

Acum, în timp ce Gertrude şi Stephen coborâră şi fugiră în casă, ţinându-se aproape, mergând în acelaşi pas, văzu clar ceea ce nu luase în considerare – neliniştea pe care aveau să o simtă în această lume străină.

Ploaia măruntă se înteţi.

În cele din urmă, Reggie scoase capul afară.

Rămăsese în trăsură, strângând marginile uşii atât de puternic încât i se albiseră încheieturile. Atunci el îi observă mâinile pline de bătături şi murdare de cerneală şi unghiile roase.

Erau mâinile unei femei căreia nu-i era ruşine să muncească. Totuşi, el se încruntă – merita mai mult decât acele mâini aspre. Vântul bătea tot mai tare, dar femeia care încremenise în trăsură nu avea nici cea mai mică intenţie să accepte mâna oferită de servitor. Broderick se întoarse la trăsură.

— Îţi înţeleg afinitatea pentru ploaie, doamnă, însă am face bine să intrăm în casă.

Prezenţa lui păru că o smulge din ceaţa care o cuprinsese.

Clipi de mai multe ori.

— Bineînţeles, zise ea şi îi acceptă mâna, permiţându-i să o ajute să coboare.

Înaintară, iar oamenii încă lipiţi de ferestre îi urmăriră până când Broderick şi Reggie dispărură în interior.

Capitolul 12

Timpul tău e pe sfârşite...

Fusese chemată.

Doar că această convocare nu semăna cu cele dinainte, din cei zece ani de când stătea cu familia Killoran.

Nu avea loc la Bârlogul Diavolului, unde locuise timp de ani buni, ci în noua *casă.*

Unde Reggie avea un rol diferit.

Nerrie o urma îndeaproape cu mâna în şold, în poziţie de luptă.

— Te asigur că nu intenţionez să fug cu argintăria domnului Killoran, zise ea încercând să detensioneze atmosfera.

El o privi cu regret. Bineînţeles. Angajatorul lui îi dăduse ordine, iar indiferent ce indicaţii primiseră Nerrie şi ceilalţi paznici, dispăruseră politeţurile din partea angajaţilor lui, lăsând-o pe Reggie singură. Din nou.

Strânse din dinţi. Prea bine. Aşadar, fusese

îndepărtată complet din clanul Killoran.

Fusese singură înainte să-l cunoască şi avea să fie la fel. Însă în niciun caz nu avea să-şi ceară scuze pentru că se apărase pe ea şi pe Gertrude. După o plimbare interminabilă prin labirintul acelei case, ajunseră în faţa unei intrări frumos arcuite din fildeş.

Pregătită de luptă şi instruită de bărbatul pe care urma să-l întâlnească, cel care avea să pornească atacul, Reggie intră în cameră, însă nu mai apucă să folosească niciun argument. Dintre toate lucrurile la care se gândise – să fie dată afară, ori Broderick să renege termenii aranjamentului lor –, cu siguranţă nu se aşteptase la ce găsi în salonul galben, puternic luminat.

Madame Colette, cea mai căutată croitoreasă de pe New Bond Street, discuta în mijlocul încăperii cu Broderick. Acea femeie voluptuoasă roşea şi se fâstâcea în faţa lui Broderick, care, când alegea să îşi folosească şarmul, putea să-l convingă până şi pe diavol să se lase de păcătuit.

Niciunul din ei nu părea să fi observat că Reggie sosise. Ar fi trebuit să fie uimită de asta?

„Broderick nu te-a văzut niciodată”.

Cu toate acestea, o cuprinse un sentiment neplăcut de gelozie. Strânse puternic pumnii, detestând cât de patetică era. Gândindu-se la uşurinţa cu care o manipulase pentru a veni la Londra şi la ameninţarea pe care i-o făcuse la adresa viitorului ei, nu ar fi trebuit să simtă nimic pentru Broderick. Nimic în afară de înţepătura resentimentului şi a amărăciunii. Din păcate, inima nu ştia nimic din toate astea.

Cei doi ridicară privirea.

Toată înfocarea croitoresei dispăru transformând frumuseţea voluptuoasă într-o harpie. Cu ochii pe Reggie, plescăi din buze. Însă nu apatia străinei o lovi, ci mai degrabă răceala lui Broderick. Şi laşă fiind, Reggie îşi feri prima privirea.

— M-aţi chemat, zise ea sec.

Fără să o asculte, ochii ei cercetară camera, uitându-se la bucăţile de material, la cele câteva croitorese şi la

zonele de lucru improvizate.

— Aşa e. Madame Colette a fost – luă mâna femeii şi o duse la buze, sărutând-o lung pe încheietură, făcând-o pe femeie să chicotească veselă – extraordinar de generoasă cu timpul ei şi a fost de acord să facem probele de ţinută aici.

Doar Broderick ar fi fost în stare să obţină o întâlnire în casa lui cu cea mai râvnită croitoreasă din Londra.

Femeia jubilă când îl auzi cum o lăuda.

— Sunteţi prea bun, domnule Killoran.

Reggie îşi dădu ochii peste cap.

— Da, e foarte bun, nu-i aşa?

Niciunul dintre ei nu părea să fi auzit replica ei amuzantă. Sau, dacă o auziseră, nu-i arătaseră asta.

Dumnezeule, cât dispreţuia faptul că fiecare femeie se pierdea la picioarele lui, inclusiv ea! Detesta faptul că se lăsase vrăjită de el cu ani în urmă. Oh, motivele ei nu se născuseră din flirturi subtile, priviri seducătoare, ci mai degrabă din grija şi atenţia pe care el le avea faţă de fraţii lui – şi faţă de ea.

— Vă rog să mă scuzaţi.

Făcu o reverenţă.

Broderick miji ochii văzând-o făcând acel gest de respect.

— O aduc eu pe domnişoara Killoran.

Făcuse doi paşi.

— Opriţi-vă, domnişoară Spark.

Tonul elegant de bariton al lui Broderick le făcu pe tinerele croitorese să suspine.

Reggie strânse din dinţi. Cândva apreciase modul melodic în care vorbea, atât de controlat şi totuşi atât de ademenitor cu fiecare cuvânt rostit. Vocea lui putea să facă orice femeie să uite de logică doar pentru a afla ce alte promisiuni erau ascunse în acel ton uşor răguşit. Folosindu-se de experienţa de mult îngropată, dar niciodată uitată în calitate de guvernantă, ea se forţă să se întoarcă cu mişcări calculate.

— Domnule Killoran? murmură ea, împreunându-şi

mâinile în faţă precum o stareţă. Mai aveţi nevoie de altceva?

Acele gene groase şi blonde pe care le invidiase la el timp de ani buni trecură peste ea, fixând-o pătrunzător. Intensitatea privirii lui fu îndulcită de o singură şuviţă care se strecurase peste sprânceana lui.

Inima lui Reggie tresări.

— Doamna Colette nu este aici pentru Gertrude.

Ea avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege ce îi spusese, căci era prinsă în vraja lui.

„Croitoreasa nu este aici pentru Gertrude. Atunci pentru cine naiba…”

— E aici pentru tine.

— Pentru mine, repetă prosteşte Reggie.

— Pentru tine, zise el rece.

Şi iată că el alungă din nou vraja.

— P-poftim? chiţăi ea.

— Garderoba ta, domnişoară Spark. Broderick trecu cu privirea peste trupul ei, iar ea se retrase, simţindu-se atent observată. O să ai nevoie de o garderobă nouă.

Ca şi cum acesta fusese un indiciu, croitoreasa bătu o dată din palme.

— Începem?

Fără a se sinchisi să aştepte un răspuns, femeia trupeşă porni către o canapea albă sufocată de materiale teribil de deschise la culoare şi luă câteva bucăţi pentru a dezvălui un satin auriu-argintiu.

— Nu. Nu începem.

Reggie ridică palmele făcându-i semn croitoresei să se îndepărteze, preferând lupta pe care se pregătise să o înfrunte.

Se auziră suspine în toată camera.

Madame Colette rămase cu gura căscată, uitându-se către Broderick. Reggie ridică bărbia.

— Vă sunt recunoscătoare pentru *generozitatea* dumneavoastră. Generozitate pe care el i-o aruncase în faţă cu mai puţin de o zi în urmă. Nu avea de gând să mai accepte vreun lucru de la acest bărbat.

Întotdeauna perceptiv, el miji ochii la provocarea ei.

— Pentru scopul meu aici – în calitate de servitoare credincioasă şi prizonieră, se gândi ea – hainele mele sunt bune.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi înlocuiască rochia monotonă cu cel mai fin satin şi cele mai elegante mătăsuri. Nu când petrecuse mai bine de jumătate din viaţă în hainele ei de proastă calitate pe post de scut împotriva privirilor chiorâşe. Tinerele croitorese se priviră cu subînţeles.

Privirea lui Broderick se întâlni cu cea a lui Reggie, iar ea tremură văzând răceala din ochii lui. Nu avea nici cea mai mică intenţie să cedeze. El nu ceda în nicio luptă. Dar, până la urmă, ea nu mai fusese în război cu el. Timpul trecea, iar tensiunea din cameră creştea.

— Lăsaţi-ne, zise el încet.

Aşadar, văzuse înflăcărarea ei sau poate pur şi simplu înţelesese că nu avea niciun sens să cheltuiască vreun şiling pentru garderoba unei simple însoţitoare. În orice caz, simţind triumful pulsându-i în vene, Reggie făcu grăbită o reverenţă şi se întoarse să iasă.

— Nu tu, domnişoară Spark.

„Drăcia naibii!”

Bineînţeles că nimic nu avea să fie simplu cu acest bărbat vreodată.

Mica armată de croitorese ieşi trecând pe lângă ea, în şir, precum răţuştele, cu Madame Colette în urma lor. Fiecare tânără femeie o privi dezaprobator pe Reggie. După ce se închise uşa în urma lor, Broderick porni către ea cu paşi lini, ca de panteră. Era un prădător jucându-se cu prada lui, iar fiecare instinct îi striga lui Reggie să o ia la fugă.

— Să nu mă provoci în faţa nimănui, domnişoară Spark. Nu faţă de servitori. Nu faţă de familia mea.

Asta o lovi cu o precizie de pumnal direct în piept – clanul Killoran era familia pe care o pierduse.

— Nu în faţa paznicilor mei. Şi nu în faţa celor pe care eu îi angajez. Broderick se opri în cele din urmă la doar

câţiva paşi de ea. E clar?

„Nu-l lăsa să te intimideze…” Folosise acel ton letal de faţă cu ea, dar niciodată nu-i fusese adresat ei.

Refuzând să fie intimidată, Reggie clătină din cap.

— Haide, nu-mi spune că eşti îngrijorat că un cârd de fete tinere nu o să te găsească la fel de impunător.

Înţepătura geloziei o făcuse să-şi dea drumul la gură, fără să vrea.

— Despre asta crezi tu că este vorba? murmură el, apropiindu-se.

În ciuda hotărârii ei, Reggie tremură.

Broderick Killoran distrusese imperiile rivalilor. Distrusese reputaţia bărbaţilor care îl provocaseră. Înţelept era să nu se joace cu el. Încercând să evadeze ca să se poată aduna înainte de luptă, păşi într-o parte. El întinse braţul, punând palma pe uşă, blocându-i ieşirea.

— Hm? insistă el.

Îi crescu pulsul.

— Nu ştiu despre ce e vorba, reuşi ea să zică. Dar nu am nevoie de o garderobă nouă. La naiba, nu o să accept oferta ta extravagantă!

Reggie porni în direcţia opusă. Broderick ridică mâna stângă, având astfel ambele palme de o parte şi de alta a capului ei, prinzând-o în capcană. Materialul jachetei lui trosni pe muşchii încordaţi ai braţelor, muşchi pe care nu-i văzuse niciodată fără bariera jachetei sau a cămăşii când avusese grijă de el după o luptă de stradă. Îi lăsă gura apă doar la gândul de a-l vedea gol.

— Întotdeauna ai fost prea mândră pentru binele tău, Regina Spark.

Ea simţi pe obraz acel damf de tutun de pe buzele lui, amestecat cu coniac.

Inima îi sări din piept.

Era pentru prima dată când i se adresa folosindu-i tot numele. Şi făcuse asta suflându-i în faţă, aşezându-i o buclă rebelă, ceea ce-i transformă gândurile în haos. Mirosurile masculine care emanau din acest bărbat erau obişnuite în sala de jocuri pe care o numise acasă, însă acum trezeau

ispita. Tentau. Ea trase aer în piept.

„De câte ori nu am visat că eram atât de aproape de el?”

El coborî capul mai aproape, tot mai aproape, ştergând distanţa dintre ei, luând tot aerul din încăpere, în aşa fel încât doar ei doi existau. Privirea lui se opri asupra buzelor ei, zăbovind acolo, iar lumea se opri. Reggie nu mai clipi câteva secunde care părură o eternitate.

„O să mă sărute…”

O domnişoară virtuoasă s-ar fi putut înşela văzând pasiunea mistuitoare din ochii lui. Dar Reggie nu era inocentă şi simţi acea dorinţă după ani întregi în care fusese invizibilă, bucurându-se să vadă acea foame. Ea, cea care jurase să nu mai treacă niciodată prin suferinţa şi neplăcerea vreunei îmbrăţişări, voia să cunoască sărutul acestui bărbat.

Reggie ştia, cu o intuiţie la fel de veche precum gustul primului păcat al Evei, că a fi în braţele lui Broderick, a se preda sărutului său şi a se deschide în faţa lui nu aveau să semene deloc cu îmbrăţişările ieftine pe care fusese obligată să le trăiască alături de Lord Oliver. Că avea să fie magic. Lăsă capul pe spate pentru a primi acel sărut. El înghiţi în sec cu râvnă.

— Eşti o reflexie a mea, a familiei mele şi a bogăţiei noastre.

Când vorbi, buzele lui Broderick aproape că le atinseră pe ale ei, dar acea declaraţie rece îi potoli pasiunea şi o trezi la crunta şi urâta realitate a acestui schimb. El îşi trecu privirea peste rochia ei ponosită, iar ea se enervă din cauza acestei umilinţe.

— Cum o să participi la evenimente formale, hainele tale trebuie să oglindească rolul tău în calitate de însoţitoare a lui Gertrude, domnişoară Spark.

Broderick făcu un pas în spate.

— Reggie.

Era îngrozită. Petrecuse atât de mulţi ani detestând acel nume masculin, doar pentru a afla acum, când el nu voise să-l pronunţe, cât de mult îi lipsea. Nu, de fapt îi

lipsea familiaritatea care existase odinioară între ei şi simţi brusc nevoia de a plânge pierderea prieteniei lui.

— Nimeni nu o să spună că membrii clanului Killoran sunt săraci. O privi în ochi. Şi nimeni nu o să vorbească de rău pe cineva care lucrează pentru mine.

Ea tresări.

— Când garderoba ta o să fie gata, o să începi să-ţi oferi serviciile.

La fel ca oricare alt angajat al lui. Asta fusese mereu. Dar apoi îi răsună în minte ultima parte.

— Când garderoba mea o să fie gata? întrebă ea prevăzătoare.

El clătină din cap.

— Până atunci, Cleo şi Ophelia o să fie însoţitoarele lui Gertrude.

Mintea ei tot calcula. Îi fusese acordată o amânare a execuţiei.

Poate că era una scurtă. Plecând de lângă el, porni către materialele expuse peste tot în cameră. Trecu cu degetele peste un sul de mătase de culoarea safirului.

— Prea bine, cedă ea fără tragere de inimă. Dar nu vreau nimic… El se apropie. Nimic care să atragă atenţia, zise ea repede.

— Ah, zise el, prinzând o buclă roşie care îi căzuse pe umăr. Jucându-se cu şuviţa între degete, o roti cu posesivitate. O sarcină imposibilă pentru o diavoliţă cu părul de culoarea razelor soarelui când apune.

Pieptul i se ridică mai repede. Cu cea mai mică atingere şi doar câteva cuvinte cu o urmă de seducţie, Broderick era capabil să-i trezească o asemenea slăbiciune. Dar, până la urmă, asta era puterea lui Broderick Killoran. Avea o abilitate incredibilă de a vrăji. Chiar şi acum se juca. La fel cum făcuse orice alt bărbat. Lord Oliver care distrusese o parte din ea.

„Ai fost sedusă de un bărbat… Nu te lăsa prostită de altul care nu urmăreşte decât să te manipuleze”.

Reggie se desprinse din strânsoarea lui.

— Nu am nevoie de mai mult de două rochii. Sunt

însoţitoare, Broderick. Culorile şterse, hainele monotone sunt exact ceea ce trebuie pentru ţinuta unei servitoare. „Sunt şi cele mai sigure”. Reggie privi un satin de culoarea levănţicii, care era potrivit pentru o debutantă. Nu haine vesele şi extravagante.

El duse mâinile la spate şi porni către ea.

— Ştii foarte multe despre ce înseamnă să fii însoţitoare.

Deşi era o afirmaţie, ea simţi umbra unei întrebări nerostite.

I se uscă gâtul în timp ce se chinui să găsească o replică oarecare, dar care întârzie să apară.

— Eu…

Ea ştia ceva despre asta. Prea mult.

Şi oare ce părere ar fi avut acest bărbat care ridicase un imperiu din nimic, folosindu-se doar de propriile mâini şi muncind din greu, de toate greşelile care îi apăsau ei sufletul? În loc să-i răspundă, spuse o minciună.

— Nu fi prostuţ.

Schimbul lor de replici arăta clar că, în ciuda lucrurilor pe care le împărtăşiseră de-a lungul anilor, cine erau ei cu adevărat rămânea un mister pentru celălalt. Suferiseră pentru a-şi ascunde trecutul şi pentru a se concentra asupra lumii în care trăiau acum. Broderick se opri lângă partea opusă a canapelei.

— Nu, zise ea în cele din urmă, eliberând materialul care căzu înapoi pe marginea burduşită a canapelei. Nu ştiu.

Nu fusese niciodată însoţitoare, ci guvernantă. Acea mică diferenţă făcea ca tot ce-i spusese să nu fie în totalitate o minciună.

El ar fi trebuit să plece.

Ea deja capitulase şi ajunseseră la o înţelegere din care el ieşise învingător. Şi totuşi, rămase locului…

Broderick cercetă bucăţile de material greţos de vesele, analizându-le cu aceeaşi atenţie pe care o acorda registrelor şi conturilor lui.

— Asta – zise el, făcând o pauză pentru a ridica o

pânză de un ciocolatiu-închis – în niciun caz. Aruncă materialul modest şi ridică un satin de un verde smarald.

Broderick o conduse la oglinda uriaşă, aurie.

— Ce faci…

Ea îşi înghiţi cuvintele când el îşi puse braţele în jurul ei, ca într-o îmbrăţişare largă. Roti materialul de mai multe ori în jurul ei până când o acoperi, creând iluzia unei rochii.

Satinul verde, mai fin decât orice purtase vreodată în viaţa ei, îi atingea pielea cu o delicateţe nemaiîntâlnită. Şi totuşi, pieptul lui musculos în spatele ei o făcu să închidă ochii pentru câteva secunde. Era atât de aproape de ea încât trebuie să fi auzit cât de tare îi bătea inima. Cum i se auzea respiraţia. Suspinul pe care îl avea pe buze.

În sticla imaculată, netedă, privirea ei o întâlni pe a lui.

— Uită-te la tine!

— Mă uit, şopti ea.

Doar că ea nu vedea femeia plină de pistrui pe faţă, răvăşită, cu un păr roşu hidos şi dinţi uşor strâmbi. Ea îi vedea pe ei doi împreună – ea şi Broderick. Iar în acea oglindă era privirea lui asupra ei.

El miji ochii şi apoi îşi ascunse privirea fluturând din gene. Înfăşură satinul pe ea, făcând-o să simtă totul: tremuratul şters al mâinilor lui care înfăşurau materialul în jurul ei, pieptul care îi pulsa.

— Toţi cei care au legătură cu Killoranii strălucesc, Regina.

Inima îi bătea cu putere.

„E la fel de conştient de mine precum sunt eu de el”. Era un sentiment încurajator în acea conştientizare. Se bucură de acea putere.

— Toţi, şopti el, buzele lui aproape lipindu-se de lobul urechii ei. Până şi tu.

„Până şi tu”. Despre asta era vorba – despre felul în care lumea bună avea să vadă Killoranii.

Despre asta era vorba de când îl cunoştea. Acea conştientizare distruse magia momentului şi iluzia în care îşi permisese să se piardă.

„Proasto!”

Smulse materialul de pe ea, eliberându-l din mâinile lui.

— Nimeni cu numele Reggie nu străluceşte, bolborosi ea. Aruncă materialul şi ridică pânza pe care el o respinsese. Şi îmi place asta.

El pufni.

— Ce e? întrebă ea indignată. Dacă nu este cea mai strălucitoare sau mai extravagantă nu înseamnă că nu are frumuseţea ei.

Buzele lui zvâcniră, apoi el rânji uşor.

— Nu cred că te-am văzut vreodată în altă culoare în afară de maro.

Ea tresări. El observase rochiile pe care le purtase.

El luă o scamă de pe rochia ei maro din lână.

— Eu observ tot, murmură el, citindu-i gândurile cu o precizie înfricoşătoare.

I se puse un nod în piept pentru câteva clipe nesfârşit de terifiante în care ea crezu că el se juca. Şi că, de-a lungul timpului, aflase cumva adevărul despre sentimentele ei. În oglindă, Reggie îi cercetă chipul pentru a găsi dovada că ştia.

Nu întrezări nimic, aşa că sentimentul de eliberare îl alungă pe cel de teroare.

— Mie îmi place, repetă ea. E culoarea ciocolatei şi…

El ridică din sprâncene.

— Oh, taci! Ridică pânza la piept. E o culoare potrivită.

Broderick îi atinse vârful nasului.

— Desigur. El privi către uşă. Intraţi! răsună vocea lui în salon.

Madame Colette împinse uşa şi intră.

— O să descoperiţi că domnişoara Spark este mult mai agreabilă acum, îi promise el croitoresei în timp ce aceasta se apropie. Fără culori maronii, continuă el peste protestele lui Reggie. Indiferent cât de mult insistă. Vreau să fie îmbrăcată în nuanţe puternice de verde, lavandă, nuanţe intense de albastru-închis. Broderick o privi pe

Reggie. Nu vreau ca însoţitoarea surorii mele să fie în culori *potrivite.* Vreau ceva grandios.

Reggie îşi trecu o mână peste faţă.

— Însoţitoarele nu au nevoie de ceva grandios. Lăsă mâna în jos şi încercă să-l convingă. Au nevoie doar de rochii. Simple. Modeste. *Neinteresante.*

— Toate astea înseamnă acelaşi lucru, insistă el.

Ea strânse din dinţi.

— Ştiu. Încercam doar să subliniez că servitorii nu poartă haine extravagante. Nu-i aşa, Madame Colette?

Dată fiind ura aproape palpabilă a femeii faţă de clienţii care nu aveau legături nobile, Reggie se aştepta ca aceasta să o sprijine.

Croitoreasa îşi îndreptă trupul în aşa fel încât îi dădu clar de înţeles că această conversaţie se purta doar în doi, iar Reggie nu lua parte la ea.

— Eu fac doar lucruri grandioase, domnule Killoran.

Madame Colette se bătu cu mâna în spatele turbanului.

— Bineînţeles Madame, îi zise el mieros. Plecând de lângă Reggie, se îndreptă către mâna liberă a celeilalte femei. Îi sărută încheietura. O să aibă nevoie de o rochie în două zile.

„Nu!” Reggie se lăsă pe călcâie.

— Două zile? chiţăi Madame Colette, uitând de accentul ei franţuzesc destul de prost. Asta e… imposibil. O croitoreasă are nevoie de cel puţin două zile pentru a face o rochie de zi. Darămite ceva grandios. Şi asta se întâmplă dacă fetele muncesc încontinuu.

Reggie se simţi uşurată.

Cât îşi vărsă croitoreasa năduful, Broderick o ţinu de mână. Printre degetele acelea fine, o privi pe femeie ca şi cum era singura din încăpere. Era un talent pe care îl folosea asupra tuturor angajaţilor sau servitorilor a căror cooperare îi era necesară.

Reggie însă văzuse mereu dincolo de asta şi refuzase să devină o victimă a acelui şiretlic.

— Ah, dar aveţi aici nu doar două, ci şase tinere. Nu

orice fel de femei.

Cârdul de croitorese înaintă pe vârfuri, vrăjite de modul în care el le ademenea. Reggie începu să bată din picior, iritată.

— Sunt cele mai bune croitorese de la Madame Colette, conchise el, făcându-le pe multe să suspine.

Privirea lui trecu dincolo de umărul femeii, către Reggie. Oare mereu fusese atât de enervant?

— Serios? îi şopti ea.

El îi făcu cu ochiul.

— Nu, nu. Vineri, domnule Killoran, cel mai devreme.

Reggie flutură din degete.

— Garderoba mea actuală e numai bună până când o să aveţi timp să creaţi cea mai nouă… rochie grandioasă.

Din păcate, rămase din nou invizibilă.

— Două zile. Încă o sută de lire.

Croitoreasa făcu ochii mari. Observându-i slăbiciunea, Broderick atacă:

— O femeie cu talentul şi capacitatea dumneavoastră, murmură el, făcând o piruetă în jurul femeii, e capabilă de orice.

Era o prostie să simtă ceva din cauza acestei încercări enervante de a obţine o rochie blestemată de la scorpia cu limbă ascuţită. Mai ales că Reggie ştia exact ce joc făcea el. Cu toate acestea, o cuprinse un nou val nedorit de gelozie.

Madame Colette chicoti.

— O rochie.

Speranţele lui Reggie se năruiră.

„Drăcia naibii, a fermecat-o pe scorpia ticăloasă!”

— Niciuna în plus. Bătu din palme imediat. Acum, valea nelegiuitule! Croitoreasa se uită în cele din urmă către Reggie. Mi-ai dat o sarcină aproape imposibilă.

Broderick zâmbi larg, arătându-şi gropiţele.

— Dar nu imposibilă.

— Eşti un neruşinat, îi zise Reggie când el trecu pe lângă ea. Neruşinat.

El îi făcu cu ochiul.

— Iar tu o să ai o rochie în două zile.

Inima i se strânse. „La naiba!”

Broderick ieşise pe uşă.

— Eu am deja o rochie, zise ea pe nerăsuflate în urma lui, însă nu fu auzită din cauza zgomotului uşii care se închise.

Brusc, frivolitatea le părăsi pe croitorese şi pe Madame Colette.

— Haide, domnişoară Spark. Tonul croitoresei, uşor sarcastic, îi indică limpede ce credea despre Reggie Spark din Dials. E timpul să te transformăm într-un diamant.

Capitolul 13

Întrebarea care te bântuie: când o să vin după tine?

Prima întâlnire a clanului Killoran în noua reşedinţă din Mayfair avu loc în dimineaţa următoare.

— I-am găsit pe Lucy şi Walsh, zise el direct.

Broderick scoase dopul carafei şi turnă în pahar câteva degete din lichidul de culoarea chihlimbarului. Luă o înghiţitură bună şi făcu o grimasă.

— Nu a ieşit bine.

Cleo sări în faţă în scaunul ei.

— Ce s-a întâmplat?

Broderick le povesti fraţilor săi tot ce se întâmplase de la întâlnirea lui cu Walsh cu privire la ameninţarea apăsătoare pe care o reprezenta Maddock. De-a lungul povestirii, Ophelia se încruntă.

— Cine i-a găsit?

El privi către mezina familiei. Privirea i se întunecă sub apăsarea unei întrebări.

Broderick se foi în scaun, straturile de piele scârţâind sub el.

Suspinând, ea se ridică furioasă şi îşi trânti palmele pe partea lui de birou.

— Ai angajat alt detectiv?

Altul decât soţul ei.

— Lucrez cu el de mult timp, înainte ca tu să te căsătoreşti cu O'Roarke, zise el printre dinţi. Pierzi din vedere ce contează.

— Nu, nu-mi scapă nimic, replică Ophelia, la fel de încăpăţânată ca întotdeauna.

Dintre toate surorile lui, echilibrate, cu sânge rece, temperamentul ei fusese mereu la fel de vulcanic ca al lui Stephen.

— Dacă i-ai fi cerut ajutorul soţului meu, acum nu ne-am mai fi trezit în această situaţie.

El se înroşi la faţă. Şi blestemată să fie Ophelia dacă nu avea dreptate!

— Ar fi trebuit, dar nu am făcut-o, recunoscu el printre dinţi. Acum aleg să mă concentrez la ce se mai poate controla.

De îndată, surorile o priviră ţintă pe Gertrude.

— Prin urmare, sezonul londonez grăbit al lui Gertrude, ghici Cleo. Se întoarse către cea mai mare dintre surori. Nimeni nu te-a întrebat înainte, dar vrei asta?

Se simţea gâtuit de ruşine, de neputinţa de a avea grijă de surorile lui.

Bineînţeles că ele credeau că eforturile lui izvorau doar din dorinţa lui de a supravieţui. Ce motive le dăduse pentru a se gândi la altceva? Se dovedise încăpăţânat şi hotărât să le mărite. Ele nu aveau de unde să ştie că el era mânat de teama pentru viitorul lor şi de nevoia de a le asigura siguranţa într-o lume foarte nesigură.

— Nu am de ales, zise Gertrude încet.

Ophelia se roti. Cu spatele la Broderick, îngenunche în faţa lui Gertrude.

— Întotdeauna ai de ales. Se întoarse şi se uită urât la Broderick. Chiar şi când eşti lăsat să crezi că nu ai de ales.

El tresări.

„Merit asta".

El urmărise să le îndrume pe toate către căsătorii cu domni respectabili. Însă nu avea să-şi ceară scuze pentru că încerca să se asigure că ele aveau să fie bine.

— Nu trebuie să faci asta, zise Cleo.

Gertrude privi dincolo de Ophelia şi îl înfruntă pe Broderick.

— Ba trebuie, rosti ea hotărâtă. Mai mult decât a trebuit să o faceţi voi.

Gertrude fusese mereu figura maternă a acestei familii.

Cât de mult se transformaseră surorile lui – deveniseră femei adevărate. Nu datorită lucrurilor pe care le făcuse el, ci pentru că aşa era firea lor.

Ophelia se ridică iute în picioare şi îşi îndreptă furia către Broderick.

— E vina ta, pufni ea, prinzându-se cu mâinile de marginea biroului. Numai a ta!

Incapabil să o privească în ochi, el se holbă la lichidul de culoarea chihlimbarului din pahar. Îl învârti încet, în sensul opus acelor de ceasornic.

— Nu ai nimic de spus? strigă Ophelia.

El ridică din umeri.

— Nu am.

Era mult mai uşor să accepte flacăra furiei lor decât să recunoască teama pe care o simţea în faţa propriei neputinţe. Avea nevoie de alţi domni respectabili, cu averi puternice şi conexiuni care să le asigure siguranţa pe care o meritau.

— Ophelia, interveni Cleo pe un ton autoritar, încă capabilă să aplaneze orice luptă tensionată, fie că era una în familie, fie una pe străzi. Când îl privi pe Broderick, sora lui mai mică se transformă în femeia care îi fusese mereu mai mult un partener decât orice altceva. De ce anume ai nevoie?

Broderick scrâşni din dinţi.

— Prezentări la cina din seara asta pentru Gertrude.

Evenimentul urma să marcheze prezentarea lui Gertrude în înalta societate. Totodată, însemna că Gertrude avea să fie în preajma unora dintre cei mai potenţi nobili, domni cu influenţă în parlament, alţii cu conexiuni regale.

Trei perechi de ochi o fixară pe Ophelia.

— Bineînţeles că o să mă ocup eu de prezentări, zise ea morocănoasă. Dar nu o să susţin pe oricine. Te iubesc, Broderick, dar nu o să te las să o măriţi pe Gertrude cu orice nobil doar pentru a-ţi salva clubul.

Nu, ca să-şi salveze sora. Ca să o ştie în siguranţă.

Ophelia o privi pe Gertrude.

— Nu o să stau pe margine privind cum îţi vinzi fericirea pentru legături nobile, zise Ophelia încet.

— Ai venit la Londra pentru un sezon împotriva voinţei tale.

Gertrude o privi acuzator pe Cleo.

— Aşa cum ai făcut şi tu. Aşa că te rog să ai încredere că sunt în stare să-mi dau seama ce se întâmplă şi să hotărăsc pentru mine.

Broderick închise ochii. Când naiba se deterioraseră aşa de mult lucrurile în familia lor? Tot ce atingea el se strica. Însă la ce se aştepta? Era, până la urmă, fiul tatălui său.

Încheiaseră socotelile privind cina din acea seară, aşa că deschise cel de-al doilea subiect pe care trebuiau să-l discute.

— Sezonul londonez al lui Gertrude nu este singurul motiv pentru care v-am chemat pe toţi aici. Broderick îi privi pe rând. Avem un trădător în mijlocul nostru.

Asta o făcu pe Ophelia să întoarcă şocată capul.

— Poftim?

Cu dopul de la carafă între degete, se prefăcu a fi calm, deşi nu se simţea deloc aşa.

Cleopatra puse cea mai importantă întrebare.

— Cine? rosti pe un ton rece în timp ce se aplecă în faţă cu o rapiditate care îi făcu ochelarii să sară de pe nas.

Tăcut până acum, Stephen pufni:

— Eu ştiu cine e.

Din pragul uşii, lovi cu piciorul stâng în lemn, atrăgând atenţia tuturor. Toţi ochii se îndreptară asupra lui, iar el se bucură de atenţia deosebită pe care o primea.

— Ce e? Ştiu.

Da, cel mai tânăr dintre Killorani descoperise

informaţii la care ei nu se aşteptaseră pentru că avuseseră prea multă încredere. Fără a se sinchisi să privească în spate, Cleo ridică un deget, arătând către locul liber de lângă ea. Bolborosind, Stephen îşi târî picioarele de-a lungul camerei până când se opri în dreptul surorii lui preferate. Ea era cea care reuşea mereu să-l facă s-o asculte, o sarcină altfel imposibilă.

Broderick îi făcu semn şi ei să îşi ocupe scaunul şi, pentru prima dată de când intrase în banda lui Diggory şi începuse să aibă grijă de fetele din faţa lui, ea îl ascultă. El le dădu toate informaţiile pe care le aflase prin intermediul lui Stephen.

— Reggie nu doar că intenţionează să deschidă un club rival, dar a vrut să ne ia cei mai buni angajaţi şi cel mai de încredere paznic. Cu fiecare păcat, sentimentul de trădare crescu în acelaşi timp cu furia din pieptul lui. Şi vrea să facă asta la nici trei străzi de clubul Bârlogul Diavolului.

Ophelia clătină din cap.

— Imposibil.

— Oh, te asigur, zise el ridicând din umeri. E foarte posibil. Stephen i-a cercetat camera şi a găsit documentele. Scoase un chicot lipsit de amuzament. A negociat preţuri mai bune cu negustorii noştri cu riscul de a ne creşte preţurile.

— Nu pot să… Ophelia se ghidase mereu după loialitate şi onoare cu fiecare cuvânt şi în fiecare acţiune, de aceea furia ei era la fel de puternică precum a lui Broderick şi a lui Stephen. Trădarea pe care o simţea el se vedea reflectată în ochii albaştri ai Opheliei. Cum a putut să facă asta?

El strânse din buze. Motivele ei nu contau.

— Am lăsat garda jos cu Reggie.

Asta însă conta.

— Ce prostie, zise Cleo încet, cuvintele ei fiind mai puternice decât dacă le-ar fi urlat din toţi rărunchii.

Trădarea lui Reggie era clară, iar el nu avea de gând să se certe cu nimeni pe acest subiect şi cu siguranţă nu cu

Cleo.

— Ea e cea care vrea să-şi facă propriul club şi să-mi fure personalul. Incluzându-i pe MacLeod şi pe cele mai bune fete care servesc. Cum numeşti asta?

— În primul rând, eşti sigură că îşi face un club rival? protestă Cleo.

Ophelia pufni.

— Tu cauţi orice scuză care o poate salva.

Pe măsură ce Cleo începu să o apere pe Reggie, adevărul despre schimbările prin care trecuse cea mai mică dintre surorile Killoran îl lovi ră precum o palmă.

— Te-ai înmuiat.

În spatele ochelarilor, Cleo se încruntă atât de tare, încât ar fi îngrozit orice alt bărbat.

— Ai grijă! Îşi scoase ochelarii şi îi şterse de fuste. Acum, indiferent de planurile lui Reggie şi cunoscând-o, aşa cum o ştim cu toţii – îi privi pe rând –, sunt sigură că are motivele ei.

Determinată, îşi aşeză înapoi ochelarii.

„Da. Reggie spusese ceva de genul acesta”. Dar nu avea de gând să le povestească asta. Strânse din dinţi. Se aşteptase ca Gertrude să fie cea înţelegătoare. Nu Cleopatra, care se dovedise mereu la fel de concentrată ca el la succesul clubului.

— Da, a avut motivele ei. Stephen ridică apoi câte un deget pe măsură ce înşirui câteva: Bani, putere şi influenţă.

— Eşti nebun, îl atacă Cleo, iar Stephen se înroşi de furie.

— Nu sunt nebun! strigă el. Doar spun că…

— Destul, zise Broderick, reducându-i la tăcere.

Broderick primi sprijin din partea surorii de la care se aştepta cel mai puţin.

— Asta e tot? întrebă Ophelia. Asta e tot ce aveţi de spus? La naiba, Cleo, dovada e exact în faţa ochilor noştri!

— Nu ierta un om care te-a trădat, aminti Broderick acea lecţie pe care Diggory le-o insuflase cu atât de mult timp în urmă. Îi ghida pe toţi. Nu face asta dacă nu vrei să fii distrus.

— Dacă trăieşti toată viaţa după codul unui criminal, atunci nu eşti cu nimic mai bun decât el, zise Cleo încet. Nu contest duplicitatea domnişoarei Spark.

— Nici nu ar trebui, interveni Ophelia făcând o grimasă.

— De ce? De ce ar face asta?

Întrebarea ei era un ecou al aceleiaşi întrebări care îl bântuia pe el de când descoperise trădarea lui Reggie. O considerase prietenă, o relaţie rară în Dials. Doar că Reggie îi arătase că era ceva mai mult.

— Aşa cum a spus Stephen… lăcomie. Putere.

Cleo se ridică în picioare.

— Prostii, doar prostii! strigă ea, lovind cu pumnul în birou.

Călimările de cerneală din cristal săriră în sus în urma loviturii.

Surorile lui începură să vorbească una peste alta, se aruncau acuze, întrebări şi insulte. Asta era ceea ce Reggie le adusese pe cap. Certuri în interiorul clanului Killoran când familia lor deja era sfâşiată şi urma să fie făcută bucăţi de Maddock. Scoase o ţigară de foi şi un chibrit din jachetă, o aprinse şi trase un fum.

„Fumezi doar când eşti preocupat…”

Strânse degetele în jurul ţigării în timp ce îşi aminti de vocea suavă şi melodioasă a lui Reggie.

Îi aflase slăbiciunile de-a lungul anilor. Îi arătase asta când îi mărturisise adevărul despre Stephen. Fusese mult prea orb pentru a-şi da seama că se dovedise a fi uman cu Reggie Spark.

Ea îi cunoştea slăbiciunile. Ştia cel mai întunecat secret despre familia lui. Şi putea să folosească totul împotriva lui. Acum. În viitor. Când nu se aştepta. În ziua în care avea să o elibereze de obligaţii, ea avea să fie mereu o ameninţare. Pe vecie. Dumnezeule! Trase din nou din ţigară.

— Destul! zise printr-un cerc perfect de fum. Când Cleo şi Ophelia continuară să se certe, ridică vocea: Am zis destul! Le reduse la tăcere. Nu caut să dezbatem motivele,

posibilele motive sau scuzele inventate pentru a-i justifica acţiunile lui Reggie. Hârtiile pe care le-am văzut cu ochii mei – flutură mâna în care avea ţigara – vorbesc de la sine.

În tot acest timp, Gertrude rămase tăcută. În cele din urmă, vorbi:

— De asta ai forţat-o să-mi fie însoţitoare? Pentru că te temi că nu o să ne fie loială.

— Deja a fost neloială, zise Ophelia încet.

Gertrude pufni.

— Nu mă ironiza! Cu siguranţă, nu putem să uităm o viaţă de prietenie doar pentru că vrea să aibă o afacere a ei.

— Am făcut greşeala de a-i spune circumstanţele speciale legate de Stephen. În cameră se lăsă liniştea. Reggie şi O'Roarke – se uită către Ophelia – sunt singurele persoane din afara familiei noastre care ştiu adevărul.

Reggie avea informaţii care puteau să-i distrugă familia şi imperiul. Ophelia blestemă.

— Sugerezi că ar folosi această informaţie ca să ne facă rău? întrebă Cleo, uitându-se în jur.

El scutură scrumul de ţigară într-o scrumieră de cristal din apropiere şi apoi trase un fum. Fumul îi umplu plămânii, dar fără a-l calma.

— V-am spus ce probleme sunt în această dimineaţă ca să fiţi conştienţi de rolul actual al lui Reggie în familie. În trecut, am împărtăşit tot. Acum, vă avertizez să nu mai dezvăluiţi nimic. Ea este o prizonieră, nimic mai mult.

— E un pic cam brutal, nu crezi? îl certă Gertrude.

— Nu e, clarifică el pentru cea mai inocentă dintre ei. E practic.

După ce Gertrude avea să fie aranjată, Broderick urma să o elibereze pe Reggie. Dar nu avea să rişte siguranţa fraţilor lui bazându-se pe loialitatea ei. Mai ales acum, când îi dăduse un motiv să nu mai aibă încredere în ea.

Cleo îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu.

Se aşteptase la o asemenea reacţie din partea fraţilor

săi, însă Cleo era ultima persoană la care se gândise. El îşi trecu mâna peste ochi.

— Tu ai de gând să complici lucrurile, bolborosi el.

— Nu, nu aş putea. În caz că ai uitat, lasă-mă să-ţi amintesc. Soarta şi viitorul angajaţilor noştri sunt decise de noi toţi. Tu nu ai dreptul să iei decizii legate de Bârlogul Diavolului. Nu fără vot. Dă-o afară sau păstreaz-o!

— Nu e vorba de o decizie legată de personal. Broderick stinse ţigara în scrumieră. Nu e vorba despre un vot care să ţină de angajare, zise el apăsat.

Ea voia să folosească codul pe care îl avuseseră cu ani în urmă, când hotărâseră cine rămânea şi cine pleca dintre foştii angajaţi ai lui Diggory.

Cleo ridică din umeri.

— E angajată la Bârlogul Diavolului. Eu votez să o dăm afară.

— Tu ai da-o afară doar ca Broderick să nu o ţină prizonieră, atacă Ophelia.

— Aşa e. Nu pot să susţin ideea ca Reggie să rămână în acest mod. Şi dacă nu eşti de acord, arat-o prin vot, zise Cleo cu un calm care o potoli pe sora ei. Uitându-se ţintă la Broderick, ridică palma: Cine votează să o dăm afară pe Reggie?

Stephen ridică rapid degetele, scuturându-le dramatic.

— Eu zic că e mai bine pentru toţi ca ea să plece. Nu-mi place să o ştiu pe aproape. Am prins-o când mă spiona.

— Asta pentru că i-ai dat motive, interveni Gertrude. Se presupunea că îţi faci lecţiile în acea seară.

Stephen o înghionti pe sora lui, lovind-o în gambă.

— Ah!

— Destul, le zise Cleo. Vorbim despre viitorul lui Reggie. Îi privi pe fraţii ei. Ce alegi, Ophelia?

Ophelia privi în altă parte.

— Ophelia? şopti Cleo înspăimântată.

— Nu e pentru totdeauna, îi explică sora ei cu părere de rău. Doar până când… se rezolvă situaţia.

Fără a-i permite lui Cleo să o mai preseze, Broderick îi

întrebă pe toţi.

— Cine votează să o ţinem în calitate de însoţitoare pentru Gertrude?

El ridică mâna. Ophelia ezită, dar apoi votă ca el.

— Sunt de acord cu Broderick, zise ea încet. Chiar dacă sunt motive în spatele deciziilor şi acţiunilor lui Reggie, aşa cum sugerează Cleo, ne-a dat motive să fim prevăzători dată fiind situaţia familiei. Clătină din cap. Nu o să-l cert pentru că vrea să-i urmărească mişcările.

— Gertrude? întrebă Broderick, căci ea nu votase încă. Deci? Hai mai repede!

Gertrude se încruntă.

— Nu am spus nimic.

Nu, mereu era observatorul tăcut, care asculta tot şi care îşi calcula foarte bine cuvintele. Tot ea fusese mereu vocea împăciuitoare dintre surorile Killoran.

— Ştiu. Tocmai de aceea vreau să aud părerea ta.

Gertrude privi contemplativ.

— Reggie nu este ghidată de lăcomie sau gelozie.

— Toată lumea este mânată de lăcomie.

— Eu nu sunt, rosti Gertrude.

El schiţă un zâmbet.

— Nu, zise el încet pentru sine. Tu, nu.

Era cea mai altruistă dintre surorile Killoran. Ar fi avut grijă şi de un şoarece de pe aleea lor cu aceeaşi atenţie pe care ar fi acordat-o unui servitor sau uneia dintre surorile de la Bârlogul Diavolului.

El zâmbi trist.

— Care este părerea ta?

— Nu ştiu de ce a făcut asta. Dar toţi avem secretele noastre. Privi în jur, uitându-se către fraţii ei. Toţi.

Lui Gertrude i se întunecară ochii, iar pe sub birou, Broderick strânse pumnii.

Ce alţi demoni căra cu ea? Ce alte fantome îi bântuiau fraţii? El simţi din nou apăsarea regretului ce îi cuprinse sufletul.

Gertrude continuă:

— E parte din familia noastră de mai mult timp decât

Stephen şi vreau să cred că există un motiv pentru care a făcut asta. Dar trebuie să fiu de acord că este înţelept să o ţinem aproape, zise ea în şoaptă. Ridică degetele încet, alăturându-se lui Broderick şi Opheliei.

— Gertrude! strigă Cleo.

— Atunci s-a hotărât, anunţă Broderick peste vacarmul din cameră. Reggie rămâne angajată.

Ca o prizonieră. Cineva bătu la uşă. La naiba cu angajaţii străini care nu ştiau regulile despre întreruperea întâlnirilor clanului Killoran!

— Intră, tună el.

Nerrie vârî capul în interior, roşu în obraji.

— Ce e?

— E domnişoara Spark, domnule.

— E aici de o zi, urlă el. Vrei să spui că deja face probleme?

Oare ar fi trebuit să se aştepte la altceva de la diavoliţă?

— Nu, domnule. Adică… Nerrie înghiţi în sec. A plecat.

— Ştiam eu! strigă Stephen, lovind cu pumnul în palma opusă.

Toţi muşchii lui Broderick se încordară.

— A plecat? întrebă el şoptit şi rece.

Reggie, care nu se pricepea la şiretlicuri şi era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor care lucrau pentru el, se furişase în mijlocul blestemat al zilei?

Nerrie încuviinţă nesigur din cap.

— D-da, domnule.

„Drăcia naibii!”

— Pentru moment, întâlnirea s-a încheiat.

Ophelia deja se ridicase în picioare.

— O să-l caut pe Connor.

— Toţi vă comportaţi ridicol, strigă Cleo către fraţii ei, care se grăbeau. Reggie nu ne-ar trăda.

Broderick ţâşni de după birou, însă Cleo se opri în calea lui.

— Ce e? răbufni el.

Cleo îşi puse mâinile în şold.

— O pedepseşti, deşi nu ştii nimic despre motivele deciziei ei.

— O tratez cum aş trata pe oricine care ne ameninţă clubul.

Şi nici nu avea să-şi ceară scuze pentru asta.

Cleo nu avea de gând să renunţe.

— De ce crezi că a făcut ceea ce a făcut? Îţi trăieşti viaţa în baza logicii şi a raţiunii. Uită-te şi vezi ce e în faţa ta!

El se încruntă.

— Dacă ştii ceva, spune!

Ea încremeni.

— Nu e treaba mea să spun. Întreab-o tu! Cleo clătină din cap. Iar după ce îi descoperi motivele, să-mi spui că nu contează. Ticălosule!

După acea acuză misterioasă, Cleo ieşi.

— Motivele ei, bolborosi el în barbă în timp ce ieşi pe uşile duble deschise de majordomul lui.

La scurt timp după aceea, Broderick uită de avertismentul surorii lui şi mână calul pe străzile elegante ale Londrei. În timp ce trecea pe lângă lorzi şi doamne extravagant îmbrăcaţi, furia lui crescu. Ordinele lui fuseseră foarte clare, dar la nici măcar o zi de când primise noile responsabilităţi, ea fugise. Bineînţeles că îşi arătase adevăratul comportament în ultimele zile.

„Nu este prietena loială şi devotată pe care ai crezut-o, ci este la fel de nemiloasă ca… mine”.

Se dovedise a fi la fel ca el.

Strângând din dinţi, Broderick alungă din minte acea comparaţie şi se concentră asupra găsirii femeii căreia îi împărtăşise cel mai întunecat secret. Cercetă bine străzile.

Şi totuşi…

Ea nu avea cum să fie acolo. Broderick se încruntă. Fusese foarte clară când îi mărturisise că nu avea nici cea mai mică dorinţă de a-i însoţi pe Killorani în zona elegantă a Londrei. Ceea ce însemna că… Broderick trase de frâiele armăsarului său, oprindu-l atât de brusc încât Chance se roti în cerc pentru a încetini.

Ea era în Dials.

„Singură”.

Iar acea conştientizare îi făcu furia să dispară, amintindu-şi de prima lor întâlnire: Reggie, cu ochii sălbatici, cu pielea palidă şi uşor julită. Dacă nu l-ar fi însoţit, cu siguranţă ar fi pierit. Însă nu mai era aceeaşi femeie atât de uşor impresionabilă. Devenise o războinică neînfricată, capabilă să-l înfrunte.

Nu, Reggie Spark putea să aibă mai multă grijă de ea decât majoritatea bărbaţilor de pe aceste străzi. Îşi tot spunea şi îşi repeta asta. Dar asta nu-i opri gândurile negre: Reggie singură, luptându-se cu atacatorii. Reggie fiind târâtă pe o alee.

„Oh, Dumnezeule!”

I se strânse stomacul. Broderick mână calul către Dials. O învăţase să aibă grijă de ea. O învăţase tot ce avea nevoie ca să supravieţuiască. Faptul că îşi tot repeta asta nu-i alunga groaza pe care o simţea. Pe jumătate înnebunit de panică, mână calul cu putere.

„Unde ar putea să fie?”

Capitolul 14

Oare asta e ziua răzbunării mele?

— O să te omoare, zise Clara de cealaltă parte a măsuţei de ceai. Reggie nu ridică privirea de la calculele pe care le făcea.

— Nici măcar nu o să observe.

Se uită pe foaie. Făcu o pauză şi numără în gând banii pe care îi economisise prin modificările făcute contractului pentru băutură. Drăcia naibii, de unde avea să scoată banii care îi lipseau?

— Paznicii lui o să observe, apoi el o să te omoare, continuă Clara.

— Pff… Oamenii lui Broderick sunt prinşi cu altele.

Paznicii aceia fuseseră mult prea ocupaţi să le cucerească pe noile cameriste pentru a o vedea pe Reggie strecurându-se pe scara servitorilor.

— Era cu surorile şi fraţii lui. Aveau o întâlnire de… familie, întâlniri la care de obicei participa şi ea – până astăzi. Acum ea era motivul discuţiilor lor. Reggie strânse degetele în jurul creionului, iar acesta pocni în două. Aruncă bucata care îi rămăsese în mână.

— Şi apoi, în această seară au prima ieşire în înalta societate. Indiferent ce făcea, Reggie avea să fie ultima din preocupările lui Broderick în această noapte. Singurul lucru care conta era nobilimea… Mereu.

— Curajoasă, o lăudă Clara, bătând ciudat din palme, căci ţinea ceaşca cu model floral între degete. Să te furişezi pe lângă paznicii lui în timp ce fraţii Killoran sunt ocupaţi. Unii ar spune că e o faptă curajoasă.

Reggie fierbea, sătulă să-i fie pusă la îndoială integritatea.

— Ca parte a înţelegerii cu el, am stabilit că, atunci când am timp liber, mă ocup de afacerile mele.

Pufnind, Clara ridică ceaşca în cinstea lui Reggie.

— Ceva mă face să cred că această libertate – făcu semn către Reggie şi foile din faţa ei – nu e ce a intenţionat el.

Reggie îşi muşcă buza de jos. Nu, furişatul între Mayfair şi Dials în mijlocul zilei, când oricine o putea vedea, nu era aranjamentul pe care îl avea el în minte. Nu când orice pas greşit putea să aibă consecinţe dezastruoase pentru primirea lui Gertrude în rândurile nobilimii. Sentimentul de vinovăţie îi apăsa conştiinţa, dar îl alungă. Timp de ani buni, pusese nevoile familiei Killoran pe primul plan. Acum o aştepta o soartă mult mai crudă decât pierderea reputaţiei dacă nu-i ieşeau planurile.

— Atunci trebuie ca la negocierile viitoare să fie mult mai clar.

Clara începu să râdă, scuturând din umeri, în timp ce îşi umplu ceaşca pe jumătate goală. Cu ochelarii la ochi, Clara suflă în ceaiul fierbinte. Râzând, ridică din nou ceaşca

în cinstea lui Reggie. Ea era singura persoană din toată Anglia care obişnuia să-şi bea ceaiul fierbinte, nu călduţ. Reggie îşi aşează coatele pe măsuţa din lemn franţuzesc.

— Pot să te întreb ceva?

Clara încuviinţă uşor din bărbie.

Îi făcu semn către cana din porţelan cu model floral din care ieşeau aburi.

— De ce bei întotdeauna ceaiul fierbinte?

Cealaltă femeie se încruntă.

— Vrei adevărul?

Reggie încuviinţă.

— Pentru că toată lumea se aşteaptă să-l bei într-un singur mod. Ea ridică din umeri. La naiba cu toţi!

— Aha, zise ea începând să înţeleagă. Apreciez asta.

Reggie ridică alt creion. Ani buni fusese secretara loială a lui Broderick. Toată lumea se aştepta ca ea să pună dorinţele şi nevoile lui deasupra tuturor, incluzând aici propriile interese. Şi atâta vreme făcuse asta exact asta.

Se opri cu privirea asupra ultimului număr scris. Fusese o prostuţă patetică. Reluă noile calcule pe baza cheltuielilor adiţionale care apăruseră ca urmare a preţului crescut de Broderick pentru clădire. Pierderea a 1.000 de lire implica modificări la toate detaliile care fuseseră înainte rezolvate.

În timp ce Clara stătea tăcută, sorbind din ceai, Reggie se concentră asupra calculelor. Zgomotul făcut de creionul cu care scria era liniştitor, căci îi oferea ceva ce îşi dorea cu disperare: controlul.

— Cum a reacţionat?

— Ştii, bolborosi ea, suflând într-o buclă care îi căzuse pe frunte. Ne-a cerut 1.000 de lire în plus.

O situaţie pe care Clara o acceptase mai bine decât ar fi trebuit. De fapt, nu păruse să fie deloc nervoasă sau supărată pe ea, ceea ce o făcu să se simtă şi mai vinovată.

— Şi a decis că nu mai sunt secretara lui. Ceea ce era al dracului de bine, căci ar fi preferat să meargă pe jos tocmai până la London Bridge fără un sfanţ în buzunar decât să mai lucreze pentru el.

Clara îi cuprinse mâna, iar ea tresări, ridicând privirea către ochii celeilalte femei.

— Nu m-am referit la asta.

— El… Reggie ridică absentă sfeşnicul de pe mijlocul mesei. Flacăra pâlpâi, scoţând fum, care pluti către tavan. Ea urmări cu vârful degetului desenul care înfăţişa mâinile întinse ale cuplului care se curta, privirea lor arzătoare fiind imortalizată cu măiestrie în piatra rece. Simţind privirea celeilalte femei, Reggie aşează sfeşnicul la loc. S-a supărat. M-a acuzat că l-am trădat. Şi… l-am rănit.

Văzuse asta preţ de câteva clipe în ochii lui. Reggie îşi muşcă buza de jos. Orice sentiment pe care îl avusese pentru ea dispăruse. Şi era mai bine aşa, pentru că acum putea să uite definitiv de speranţele deşarte pe care le purtase în inima ei.

— Şi? o presă Clara, aplecându-se în faţă pe scaun.

Ea clătină din cap, nedorindu-şi să împărtăşească acel indiciu intim de vulnerabilitate.

— Şi mi-a zis clar că nu mai am rolul şi responsabilităţile pe care le aveam în familie.

Era foarte răvăşită. Nu voia să-şi arate slăbiciunea pentru un bărbat care nu merita durerea ei, aşa că se concentră asupra ultimei coloane.

— Reggie?

Ea ezită, apoi înălţă capul.

— E mai bine aşa.

— Ştiu, zise ea automat.

— Nu, nu ştii, o corectă cu blândeţe prietena ei. Din nou, întinse mâna, acoperind-o pe a lui Reggie. Dar într-o zi, după ce o să-ţi spui asta suficient de mult şi după ce o să-ţi câştigi libertatea, atunci o să înţelegi asta.

Neliniştită din cauza uşurinţei cu care Clara citise minciunile din cuvintele ei, Reggie îşi drese glasul.

— Nu ştiu de unde să scot 1.000 de lire.

Întotdeauna fusese pricepută la socoteli, însă acum aveau nevoie de abilităţile unui vrăjitor blestemat pentru a ciupi de ici, de colo ca să găsească ceea ce Broderick îi ceruse.

Aşezând ceaşca, Clara trecu imediat la afaceri.

— Din distribuţia de băutură?

Ea clătină din cap.

— Acolo putem găsi cel mult 100 de lire.

Însă suma nu putea să acopere costul contractului pe parcursul anului.

— Putem să adăugăm apă?

Sugestia Clarei veni cu foarte mare uşurinţă, insinuând că nu era străină de asemenea practici. Ea suspină exasperată.

— Nu vreau să fim genul acela de local.

Unul unde băutura era ieftină, iar clienţii erau bărbaţi prea beţi ca să-şi dea seama sau să observe că vinul era îndoit cu apă.

— Putem să o scoatem de tot?

Reggie lăsă jos creionul, iar acesta se rostogoli peste paginile blestemate.

— Nu putem. Nu cu adevărat. Nu dacă vrem să…

„Concurăm”. Icni. Localul ei şi al Clarei ar fi fost întotdeauna în competiţie şi, fie că el se temea, fie nu, aşa cum o luase în râs, adevărul era că deschiderea afacerii lor la nici trei străzi fusese o greşeală. Izvorâtă din disperare, însă fusese o greşeală. Reggie privi către pagina care o tulbura cel mai tare.

— Trebuie să mai renunţăm la personal, zise ea fără tragere de inimă, întorcând pagina către cealaltă femeie.

Fără să scoată un cuvânt, Clara lăsă ceaşca şi luă hârtia. Reggie o urmări cum trece cu privirea peste numerele şi numele înscrise acolo. Apoi suspină.

— E mult să spunem că renunţăm la personal înainte de a avea personal… Sau o afacere.

— Aşa e.

Fiecare şiling era calculat cu precizie. De la servitori la interpreţi, la construcţia sălii, Reggie şi Clara împărţiseră banii pentru a acoperi toate cheltuielile. Ele însă nu erau precum Broderick Killoran sau Ryker Black din lumea asta. Fiecare bănuţ conta, şi cea mai mică creştere a cheltuielilor făcea diferenţa între a supravieţui şi a se zbate.

— Sau… zise Clara fără a mai continua.

— Ce anume? o presă Reggie, văzând că nu mai spune nimic.

Clara vorbi în şoaptă.

— Ştiu că vrei să faci ceva ce nu s-a mai făcut…

— Nu, o întrerupse Reggie pe Clara înainte ca ea să termine.

— Poate că într-o zi, când o să fim pe picioarele noastre, o să putem deschide propria noastră sală de muzică, dar nu avem de ales – fie construim o cârciumă, fie un bordel…

— Am zis nu, spuse tăios Reggie, reducând-o la tăcere pe cealaltă femeie. Se gândi cum putea să o facă pe Clara să înţeleagă. Îşi trase scaunul mai aproape. Nu e vorba doar despre a ne deschide propriul nostru club.

Clara o privi suspicioasă, citindu-se în ochii ei palmele pe care le primise de la viaţă şi urmele trădării.

— Asta e din cauza lui Broderick Killoran.

— Nu, nu este, ripostă ea. Luă creionul cu forţă. Vorbele tatălui ei îi răsunau în minte: „Cu creierul şi talentul tău, păpuşico, poţi să faci ce vrei pe lumea asta…” E vorba despre un nou început şi de a le permite altor femei acelaşi dar, unde să-şi folosească talentele reale, nu trupurile. Simţind ezitarea Clarei, se întinse şi îi cuprinse mâna. Ce mi-ai zis când am vorbit prima dată cu tine?

Femeia îşi privi unghiile vopsite.

— Cândva, şi eu am iubit muzica, şopti ea cu amărăciune.

Reggie încuviinţă entuziasmată din cap. Aşa se născuse legătura lor, ca urmare a acelei conversaţii pe care o purtaseră până la ore târzii.

— Am spus că toate momentele noastre de fericire erau legate de cântece. Eliberă mâna Clarei şi îşi sprijini capul în palma murdară de cărbune. Chiar şi acum trecutul lui Reggie ameninţa să le ia acel vis pe care-l împărtăşeau. Totul e din vina mea.

— Nu spune asta! zise Clara tăios.

— Dar aşa e. Reggie se ridică în picioare şi începu să

meargă dintr-o parte în alta. Din cauza relaţiei mele cu Broderick, te-am amestecat în această…

— Încurcătură? interveni cealaltă femeie fără resentiment.

— Exact, bolborosi ea, crescând ritmul paşilor. Fluturatul rapid al fustelor ei făcu brusc ca una dintre paginile la care lucrase să cadă pe podea. Şi nu pot să repar asta. Nu-mi pot permite constructorul şi nici măcar un blestemat de pian. Pe jumătate îi venea să râdă, pe jumătate să plângă, apoi se opri brusc. O sală de muzică fără… muzică.

Îşi acoperi ochii cu mâinile şi clătină din cap frustrată.

— Ascultă-mă, îi porunci Clara pe acelaşi ton pe care îl folosea la club pentru a pune capăt certurilor dintre clienţii care preferau aceeaşi fată. O să facem ca asta să meargă. O sală de muzică. Nu un bordel!

Reggie lăsă fără tragere de inimă braţele în jos. Ochii celeilalte femei străluceau.

— Eu nu aş fi visat la altă viaţă în afară de cea pe care o trăiam dacă nu ai fi fost tu. Aşa că nu te mai învinovăţi pentru asta. O să găsim o cale, pentru că eşecul înseamnă să… Clătină din cap. Eu am eşuat şi înainte, iar asta nu mai este o opţiune pentru mine – pentru niciuna din noi. Tu o să suporţi timpul pe care trebuie să-l petreci cu acel nenorocit şi apoi o să fii liberă.

Liberă şi fără el. Acea promisiune ar fi trebuit să o atragă. Şi totuşi… înghiţi în sec.

Clara o luă de mâini şi o strânse încet.

— Ştiu, zise ea delicat. Roşi, apoi îi eliberă repede mâinile lui Reggie, ca şi cum o incomoda acel gest de afecţiune. Acum – apucă scaunul pe care Reggie îl eliberase şi îl trântise pe podea – să ne uităm din nou pe aceste hârtii la care ai lucrat toată ziua. Şi apoi trebuie să te întorci înainte ca el să vadă că lipseşti.

De dincolo de fereastră se auzea ecoul unor strigăte, cele familiare ale petrecăreţilor beţi, iar Clara ţâşni iute de pe scaunul ei pentru a afla sursa vacarmului.

— Nu lipsesc, bolborosi Reggie în timp ce se aşeză pe

scaun. Mai mult, nu am de ce să mă simt vinovată. Nu am făcut nimic rău.

Cu perdeaua între degete, Clara se întoarse şi privi în spate.

— Chiar crezi asta?

— Nu, zise ea, reluând calculele. *Ştiu* asta.

— Atunci e un lucru bun. Clara lăsă perdeaua la loc. Pentru că el e aici.

Reggie înălţă capul cu atâta rapiditate încât îi trosniră muşchii de la gât.

— Imposibil.

Broderick şi Gertrude erau la primul lor eveniment în înalta societate.

— Oh, e foarte posibil! De fapt, cred că aveam dreptate mai devreme. Pare că vrea să te ucidă.

Reggie suspină.

„Drăcia naibii!”

Capitolul 15

Un lucru e sigur: o să plăteşti pentru crimele tale, Killoran!

Ea se ascunsese.

El o căutase toată ziua. Nu doar Broderick, ci şi fraţii lui o căutaseră toată ziua. La fel paznicii blestemaţi care o lăsaseră pe nărăvaşa enervantă să se strecoare pe sub nasul lor.

Toate căutările lor fuseseră în zadar. Iar în timpul alergăturii lui prin Londra, ceva se întâmplase. Furia se transformase în cu totul altceva, ceva mai puternic, mai acut şi mai înspăimântător: frică. Era ca şi cum Reggie Spark pur şi simplu dispăruse fără a lăsa urme, iar asta îl făcu să îşi dea seama că avea să se simtă gol *dacă* ea urma să plece. Nu, *când* avea să plece.

În tot acest timp, ea fusese în ultimul loc în care el se

gândise să o caute – la clubul lui nenorocit. Cu mantia fluturându-i în vânt şi cu Stephen aproape, Broderick intră valvârtej pe uşile principale de la Bârlogul Diavolului. De la locul lui obişnuit, deasupra podiumului, MacLeod privi întrebător în sus. Zise ceva către unul dintre şefii de sală de lângă el, apoi porni către ei.

— E vreo problemă?

Da, era o problemă blestemată. Una de aproape un metru optzeci, ca să fie mai precis.

— Unde e? întrebă Broderick scoţându-şi mănuşile.

Paznicul-şef se încruntă.

— Cine?

— Cine crezi? zbieră Stephen.

Broderick gemu, şi câţiva domni noi de la club o luară la sănătoasa în cealaltă direcţie.

— Domnişoara Spark, zise el. Aceeaşi domnişoară Spark care şi-a pierdut rolul de secretară în acest club şi care recent a fost pusă sub supravegherea paznicilor pentru a-i urmări mişcările.

Ajunseră în spatele clubului şi continuară să meargă dincolo de paznicul masiv de acolo.

— Fata a făcut ceva greşit? întrebă MacLeod, mergând la pas cu el în timp ce urcau scările care duceau la apartamentele private.

În afară de a-l înspăimânta până ce îşi ieşise din minţi? Nu. Stephen aflase unde era Reggie de la o pereche de ştrengari de pe stradă care tot ceruseră de lucru în spate, la intrarea servitorilor, când sosise ea.

El îşi pierdu răbdarea.

— Niciun paznic blestemat, nici MacLeod sau altcineva nu s-a gândit să-mi dea de veste?

MacLeod se înroşi mai tare la faţă.

— Fata a intrat direct. Era cu domnişoara Winters.

— Bineînţeles că era cu aia, răbufni Stephen. Asta înseamnă că nu putem să avem încredere în niciuna.

— Destul! tună Broderick. MacLeod, întoarce-te în sală! Stephen, aşteaptă-mă în camerele tale!

Stephen şi MacLeod vorbiră în acelaşi timp.

— Dar eu…

— Eu nu am ştiut că nu trebuia să fie aici! strigă MacLeod după el în timp ce Broderick puse piciorul pe ultima scară din şirul de trepte.

Ajungând la uşa fostei matroane, nici măcar nu se sinchisi să bată. Izbi uşa, însă cele două femei, care stăteau umăr la umăr în mijlocul camerei, nu părură deloc surprinse de apariţia lui.

Chiar dacă primise confirmarea de la MacLeod că ea era acolo, se simţi uşurat.

Îl aşteptau. Brusc, orice avantaj pe care crezuse că îl avea dispăru şi se trezi confruntându-se nu doar cu o pereche nemulţumită de ochi, ci cu două. Problema lui Broderick nu era însă blestemata aceea. Teroarea care îi mânase paşii se potoli.

Oare fusese doar teroare? El însuşi o învăţase să se apere şi ştia că putea să mânuiască un pumnal mai bine decât majoritatea golanilor de pe stradă. Sau oare fusese teama că ea fugise? Departe de Londra. Departe de familia lui.

„Şi de mine…” Fără a mai fi văzută vreodată.

Incapabil să înţeleagă acele gânduri tumultuoase, se concentră la ceea ce era mai clar: furia lui. Îşi fixă privirea asupra războinicei înalte, cu părul de foc, care stătea cu umerii drepţi, privindu-l provocator.

— Afară! zise el printre dinţi.

Clara lovi cu pumnul în biroul din apropiere, făcând ceaşca şi ceainicul să sară în sus.

— Nu intri în camerele mele şi începi să dai ordine invitaţilor mei, Killoran!

Broderick se uită la femeia cu limbă ascuţită. Cu aproape trei ani în urmă, el îi oferise de muncă amantei de o viaţă a lui Ryker Black pentru a-i intra pe sub piele blestematului său rival, dar ea se dovedise a fi năpasta clubului. Oh, era al naibii de pricepută, dar femeia îi dăduse un milion de dureri de cap de atunci.

— Pot mereu să te dau afară, îi zise el cu sânge rece.

Clara îi zâmbi cu răceală.

— Atunci, fă-o! Eu şi Regina o să fim libere în curând şi nu o să mai răspundem în faţa nimănui. Se uită batjocoritor către el. Şi cu siguranţă nu în faţa ta.

El se dezechilibră, apoi îşi reveni iute.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să te dau afară!

Reggie interveni între ei.

— Nu fi bădăran!

Bineînţeles că primele cuvinte pe care Reggie avea să i le arunce erau o insultă. El greşise când ea dispăruse fără să lase vreo blestemată de urmă.

— Nu o să faci aşa ceva. Ea privi spre Clara. Poţi să ne laşi singuri câteva momente?

El scrâşni din dinţi. Pentru numele lui Dumnezeu, oare întotdeauna fusese aşa de neruşinată?

Clara o privi răzvrătită, dar, blestemând în barbă, ieşi din cameră. Broderick închise uşa în spatele ei şi roti încuietoarea.

— Nu sunt deloc mulţumit de tine. Aruncă mănuşile din piele pe noptieră. Am pus oameni să te caute toată ziua.

„Şi eu, şi familia mea”.

— Eşti nemulţumit de mine? Ea râse tăios şi cinic, aşa cum el nu o crezuse în stare – până atunci. Dumnezeule, cât de arogant eşti! Ţi-am spus că nu o să fiu o prizonieră urmărită de slujitorii tăi.

Broderick miji ochii. Slujitorii lui? Avea de gând să-l compare cu un bandit ordinar de stradă, de teapa lui Diggory?

— Da, mi-ai zis, spuse el. Se sprijini cu umărul de uşă, luptându-se să găsească echilibrul într-o lume în care Reggie lupta cu el. Dar uiţi că eu nu ţi-am făcut o asemenea promisiune.

Ea încremeni. Gura i se mişcă, dar cuvintele refuzau să iasă. Apoi brusc ţâşni înainte.

— Cum îndrăzneşti? Porni către masa dezordonată, luă contractul semnat de mâna lui şi îl flutură cu fervoare.

Rapiditatea acelor mişcări făcu brusc ca mai multe şuviţe de păr să-i alunece pe umăr, atrăgându-i atenţia lui

Broderick asupra sânilor ei. El înghiţi în sec.

— Te joci cu vorbele aşa cum te joci cu viaţa oamenilor. Dar am dovada scrisă! făcu semn cu degetul către pagină, pieptul i se ridică şi se lăsă cu putere, iar obrajii i se înroşiră, umbrindu-i pistruii. Timpul meu este timpul meu, şi serviciile mele nu erau necesare!

— Pentru numele lui Dumnezeu, am crezut că ai păţit ceva! strigă el.

Era greu de spus cine era mai şocat de acel strigăt care răsunase în camera Clarei. Reggie rămase cu gura căscată, la fel de surprinsă ca el.

— Ai fost îngrijorat, zise ea încet, ca şi cum primise o piesă dintr-un puzzle pe care nu o luase în considerare. Pentru mine?

Bineînţeles că fusese. Acesta era răspunsul pe care îl merita. Ea era prietena şi confidenta lui, şi totuşi…

Înaintă, iar din doi paşi o prinse de gât şi o sărută. Fierbinte. O căldură înţepătoare, mistuitoare curgea prin el în timp ce o săruta aşa cum tânjise să o facă încă de la întâlnirea pe care o avuseseră în acea sală dărăpănată pe care o deţinea ea acum. O sărută cu acea nevoie care îl bântuise de atunci.

Reggie încremeni în braţele lui, apoi, gemând încet, scăpă foile. Alunecară pe podea în timp ce ea ridică mâinile pe gâtul lui răspunzându-i la sărut.

După zile întregi în care îi observase buzele voluptuoase şi buclele roşietice, acum le explora, le gusta, descoperindu-le contururile bogate, unindu-şi gura cu a ei cu atâta pasiune de parcă voia să-şi amintească mereu gustul ei.

O sărută din nou şi din nou, iar ea îi răspunse cu aceeaşi ardoare şi cu o îndrăzneală care îi sporea dorinţa.

— Ce ai tu, Regina Spark, de ce îmi întuneci judecata? îi şopti el printre sărutări.

Ea îi răspunse la acea întrebare cu un geamăt şi îl trase mai aproape, lipindu-se de el, ca o sirenă care îl atrăgea în adâncuri, mai adânc în capcana ei, iar el înţelese slăbiciunile simplilor muritori. Şi asta pentru că a gusta nu

era suficient. Să guste din ea însemna să se amăgească. Tentaţia. Păcatul mascat în splendoare. O voia pe toată, la naiba cu regulile onoarei! Pentru că nu-i păsa deloc că această femeie era angajata lui şi nici nu se gândea la anii de prietenie dintre ei. Trupul lui nu ştia altceva în afară de foamea de a o cunoaşte în cel mai primitiv mod.

Gemând, îi scoase agrafele care îi ţineau cocul, iar buclele ei căzură în jurul lor precum o cascadă înroşită de foc. Trecu apoi cu degetele prin acele şuviţe de mătase, înclinându-i capul în aşa fel încât să se poată bucura mai bine de gura ei.

Reggie desfăcu buzele, şi el îi mângâie vârful limbii cu limba lui. Îl cuprinse o fierbinţeală mistuitoare.

Piepturile lor dansau în tandem, respiraţia lor zgomotoasă şi disperată răsuna în liniştea încăperii, ca o simfonie păcătoasă de poftă şi de dorinţă.

Broderick îi cuprinse fundul generos şi, fără a se opri din sărutat, îi ridică picioarele în jurul mijlocul lui şi o duse către măsuţa de ceai. Porţelanul zornăi zgomotos. Broderick se mişcă între coapsele ei, iar ea desfăcu picioarele invitându-l primitoare, ca şi cum el aparţinea acelui loc, ca şi cum fusese pusă pe jar în aceste ultime zile, iar acum se bucură de flăcările acelor confruntări.

Da, mai târziu avea să fie timp pentru ruşine.

Dar în acest moment tot ce vedea, gusta şi tânjea era Regina Spark.

*

Primul sărut al lui Reggie fusese rapid şi neglijent, furat de la fetiţa de 15 ani de atunci de fiul arogant al cârciumarului din sat.

Al doilea şi celelalte care urmaseră fuseseră primite de la un nemernic care îi promisese totul. Fuseseră la fel de neglijente, dar amestecate cu gust de băutură şi siropul dulcegăriilor care îi plăceau lui. Iar ea dispreţuise fiecare minut, dar tânjise după promisiunile pe care i le făcuse.

Aşteptase sfârşitul fiecărei îmbrăţişări aşa cum

aşteptase îndeplinirea acelor promisiuni false.

Mâinile lui Broderick pe spatele gâtului ei o ocroteau şi în acelaşi timp îi porunceau, făcând-o să-l primească, deschizând în faţa ei un nou univers de senzaţii şi sentimente. Fiecare atingere a buzelor şi a limbii lui o făcea să ardă.

Nu fusese niciodată aşa.

Mereu fusese neplăcut, murdar şi gol – până în acel moment. Până la Broderick.

Şi voia ca momentul să continue. Voia să guste pasiunea aşa cum nu o mai făcuse vreodată.

Gemând, Reggie îşi lăsă mâinile să alunece pe umerii lui laţi, puternici, coborând şi descoperind aşa cum îşi dorise să o facă. Îl prinse de braţe, simţindu-i muşchii încordaţi la atingerea ei, bucurându-se de foamea pe care el o avea pentru ea.

Broderick se opri din sărutat, iar ea ţipă uşor, simţind pierderea acelui foc, dar el deja îi gusta colţul gurii, alintându-i acea parte a mandibulei, înaintând către locul sensibil din spatele urechii.

— Atât de moale, şopti el pe pielea ei încinsă, făcând să-i bată inima nebuneşte.

Apoi găsi locul care pulsa din dorinţă pentru el.

Broderick muşca şi sugea încet, făcând-o să geamă, iar sunetele pe care le scotea păreau rugăminţile unei femei uşoare. El se lipi de ea, iar Reggie îi simţi mădularul chiar şi prin materialul rochiei.

— Broderick, gemu ea, lăsându-şi capul pe spate.

Gura lui o cuprinse pe a ei, iar ea capitulă în faţa foamei pe care o simţise pentru acest bărbat timp de zece ani. Îi linse conturul buzelor, gustându-l, aşa cum făcuse el cu ea.

El suspină, iar ea îi prinse buclele dese şi aurii, trăgându-i totodată gura peste a ei. În trecut, fusese acuzată că era o femeie uşoară şi fusese făcută de ruşine din pricina asta, dar acum se bucură pentru că ştia ce înseamnă să simtă pasiunea.

Broderick îi ridică fustele, iar aerul rece al nopţii fu ca

un balsam pentru focul aprins din interiorul ei. O prinse de picior şi i-l ridică peste mijlocul lui, adâncind apăsarea către esenţa ei. Ea gemu, iar el, mânat de acea rugăminte, îşi afundă mâinile în şoldurile ei, înfigându-şi posesiv degetele.

— Reggie, suspină el, aşezând-o şi întinzând-o.

Ea se lovi cu capul de ceainic, făcându-l să se clatine. Căzu, spărgându-se zgomotos, distrugând magia momentului şi împroşcându-i fustele. Respirând greoi ca şi cum alergase, Broderick rămase nemişcat deasupra ei, cu ochii plini de dorinţă. Pieptul ei se ridică şi se lăsa în acelaşi timp cu al lui, şi ea îl rugă în tăcere să continue, să o înveţe tot ce nu ştia şi tot ce credea că trupul ei nu era în stare să simtă. Cineva bătu la uşă.

— Ai găsit-o? întrebă Stephen cu vocea înfundată de dincolo de uşa grea de stejar.

Ea îşi simţi stomacul strângându-se când se întoarseră la realitate. Broderick se albi la faţă şi, pentru prima dată în toţi anii de când îl cunoştea, rămase nemişcat, incapabil să răspundă. Ea îl înghionti în umăr.

— Broderick!

Tonul ei şoptit pătrunse în mintea lui ca prin ceaţă. Se dădu înapoi, împiedicându-se în graba de a se elibera de ea. Stephen scutură mânerul uşii.

— E totul în regulă acolo?

Reggie se ridică şi cu degetele tremurânde îşi aşeză fustele.

— Da. Totul e bine, strigă Broderick pe un ton uşor răguşit. Privi cu oroare către rochia ei plină de cute. O întoarse pe Reggie şi începu să-i prindă părul la loc cu eficienţa şi talentul cuiva care cu siguranţă îndeplinise această sarcină şi înainte.

— Eşti sigur? strigă Stephen. Lasă-mă să te văd!

„Drăcia naibii!”

Broderick analiză rapid ce făcuse, apoi păşi peste cioburile de sticlă şi deschise uşa larg. Stephen îl privi cu suspiciune, ca şi cum era cu 20 de ani mai bătrân decât vârsta pe care o avea. Cercetă dezordinea din jur şi aspectul răvăşit al lui Reggie. Ea se strecură repede în

spatele mesei pentru a masca starea deplorabilă a rochiei.

— Ce s-a întâmplat aici? V-aţi certat?

Împreunându-şi mâinile în faţă, Reggie privi către Broderick.

— Eram în mijlocul unei discuţii, zise cu calmul lui obişnuit.

Stephen îi aruncă o privire lungă fratelui său.

— Nu suna a discuţie. Suna a tărăboi.

Tot trupul lui Reggie ardea de ruşine, iar ea trimise o rugăciune către Dumnezeu ca mai bine să-i înghită pământul, dar să-i cruţe de întrebările băiatului mult prea viclean pentru vârsta fragedă pe care o avea.

— Ce discutam nu e treaba ta, zise Broderick pe un ton care ar fi impus tăcere din partea oricui – cu excepţia lui Stephen. Cu vârful cizmei, el lovi lumânarea din ceară, care se rostogoli sub masă, oprindu-se ameninţător lângă picioarele lui Reggie.

— Nu pare a fi nicio discuţie.

Şi, pentru un moment teribil care păru o eternitate, ea crezu că se referise la îmbrăţişarea ei cu Broderick. Se înroşi şi mai tare la faţă.

— Ce a fost nu e treaba ta.

El îndulci acel avertisment trecându-şi mâna prin părul fratelui său. Stephen se feri de acea atingere, dar Broderick îl luă de umăr, îl întoarse şi îl cuprinse pentru a-l mângâia pe creştet. Era un gest de afecţiune între fraţi care o impresionă. Îi aducea aminte de alte timpuri. De alt băiat. Broderick o privi pe deasupra capului lui Stephen, iar ea se forţă să alunge acele gânduri melancolice.

— Te rog să mă scuzi cât discut cu domnişoara Spark, da?

Dornic să scape de sub atingerea fratelui său mai mare, Stephen se strecură pe sub el.

— Stephen? strigă Broderick după el.

Băiatul ezită.

— Te rog să te ocupi ca una dintre trăsuri să fie pregătită pentru întoarcerea lui Reggie în Mayfair.

Un muşchi zvâcni pe chipul băiatului.

— Bine, zise el şi fugi grăbit.

De îndată ce plecă, Broderick închise încet uşa în urma lui, încuind-o din nou. Pentru a-şi ascunde tremuratul mâinilor, Reggie îngenunche şi începu să adune bucăţile mai mari de cioburi împrăştiate în jur. Le aşeză pe colţul mesei, una câte una. Aşeză meticulos toate cioburile. Se concentra doar asupra acelei sarcini. În tot acest timp, simţea privirea intensă a lui Broderick asupra ei.

Ce spunea cineva după ce împărtăşiseră acel moment?

Inima îi bătea cu putere. Acea îmbrăţişare fusese cel mai îmbătător şi înflăcărat moment de pasiune pe care îl trăise în cei 28 de ani de existenţă. Unul după care tânjise zece ani.

— Asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Un ciob mai mic i se înfipse în deget; înţepătura o făcu să suspine. Aruncă ciobul şi vârî degetul rănit în gură. Evită să-l privească. Se concentră asupra tăieturii uşoare. Un sentiment apăsător şi nemilos de umilinţă alungă toată căldura de mai devreme, trezind ceva familiar. Ceva ce trăise de prea multe ori pentru a fi considerat cuviincios şi virtuos – ruşine.

— E în regulă, zise ea, rugându-se de această dată pentru ceva complet diferit.

Îşi dorea tăcerea lui. Îşi dorea ca el să nu scoată niciun cuvânt, spunând cât de rău îi pare.

El îşi drese glasul.

„Naiba să-l ia!” Naiba să-l ia pentru că insistase să aibă această discuţie!

Ea se opri din ce făcea şi ridică bărbia. Chipul lui acvilin era mâhnit.

— Eu…

„Zi ceva! Spune că ai vrut acest moment la fel de mult ca mine. Spune…”

— Îmi pare rău, zise el morocănos. Eu… îmi cer scuze.

Ea tresări.

„Spune orice, dar nu asta”.

El avea de gând să dea vina pe furia lui pentru gestul

de pasiune.

— Am zis că e în regulă, repetă ea.

Broderick îşi trecu mâna prin părul auriu răvăşit, o claie de bucle aurii pe care însuşi Arhanghelul Gabriel le-ar fi invidiat.

— Nu e în regulă… Te-am *sărutat,* zise el gâtuit, ca şi cum acel adevăr îi făcea greaţă.

Reggie care crezuse că nu putea să fie ceva mai rău decât să-i asculte scuzele. Incapabilă să se uite la el de teamă ca nu cumva să vadă slăbiciunea patetică pe care o avea pentru el, Reggie îşi studie degetul.

De ce nu ar fi trebuit să fie îngrozit? Broderick Killoran spusese clar că îşi dorea legături cu doamne elegante, iar din cauza asta ea nu putea şi nici nu avea să fie vreodată genul de femeie căreia el să-i acorde atenţie. O cuprinse un puternic sentiment de amărăciune.

Şi, pentru prima dată de la trădarea lui Lord Oliver, simţi că îi venea să plângă. Refuzând să-i arate lui Broderick până şi cel mai mic semn al slăbiciunii patetice pentru el, îngenunche şi începu să-şi adune agrafele, aşezându-le într-o grămăjoară ordonată. Găsea linişte în a organiza lucruri. Era nevoie de atenţie, şi asta îi oferea posibilitatea de a nu se mai gândi şi de a…

Scândurile scârţâiră în timp ce el se aplecă în genunchi lângă ea.

— Spune ceva, îi zise el.

„Te rog pleacă…”

— Nu e nimic de zis.

Degetele lui lungi se mişcară cu rapiditate, adunând restul cioburilor şi, fără a lua în seamă grămada pe care o făcuse ea deja, le trânti pe masă.

— Mă descurc, zise ea încet. Însă, văzând că el nu se opreşte, continuă tăios: Am zis că mă descurc.

Brusc, el se opri. Iar ea îi fu recunoscătoare. Acum avea să plece. Doar că asta avea să o facă să se simtă pustie în cu totul alt mod.

— Cât timp eşti în slujba mea, jur că asta nu o să se mai repete, zise el morocănos. Pot doar să-ţi cer umil

iertare.

Ea se schimbă la faţă, căci scuzele lui patetice nu erau nimic în comparaţie cu regretele lui. Refuzând să-i arate cât de mult îi răneau inima aceste cuvinte, se forţă să fie calmă.

— Broderick, a fost doar un sărut.

„Mincinoaso! A fost mult mai mult”. Fusese muzică, fusese un mister în cele din urmă desluşit, iar cu fiecare cuvânt bâlbâit şi cu fiecare scuză, el transforma acel moment în ceva urât şi murdar.

— Cu siguranţă, nu a fost primul, se forţă ea să adauge şi se grăbi să ridice restul agrafelor.

Însă avea să fie ultimul. Pentru că nu voia să-şi mai piardă vreodată inima pentru vreun bărbat. Detesta că o făcuse să se deschidă şi să fie vulnerabilă în toate modurile.

Observă tăcerea lui şi se forţă să-l privească. Avea o asprime stranie pe chipul de obicei imposibil de citit, o răceală în ochi care îi ridică părul de pe mâini.

Ridicându-se, Reggie începu să adune hârtiile pe care le completaseră în acea dimineaţă, când Broderick puse mâna peste a ei, oprind-o.

Preţ de câteva secunde, crezu că avea să o ia din nou în braţe. Trupul lui îi arătase că o dorea. Îi simţise mădularul. Şi respiraţia greoaie în timp ce o explorase.

— Înainte să ne întoarcem, începu el pe un ton calculat şi rece, care îi înăbuşi speranţele prosteşti, vreau să fiu foarte clar. Nu ai voie să te aventurezi afară fără a avea pe cineva cu tine.

— Cum am putut să-mi uit statutul de prizonieră? răbufni ea.

Furia ei era mult mai sigură decât slăbiciunea pe care o simţise înainte.

— Ţi-am mai spus că nu o să fiu urmărită de slujitorii tăi.

— Eu vreau să mă asigur că eşti bine, zise el încet, oprind-o din gândurile ei.

Broderick îi cuprinse obrazul. Apoi îşi trase mâna.

Oare ea îşi imaginase reticenţa din gestul lui?

— S-ar putea ca într-o zi să-mi fii duşman şi chiar rival, dar eu nu vreau să păţeşti ceva.

Un duşman şi un rival de care îi păsa?

— Tu vezi lumea în alb şi negru, Broderick. De când te ştiu, asta a fost calea ta. Reggie ridică palmele. Cândva, i-ai văzut pe Ryker Black şi pe Adair Thorne drept duşmani, dar şi ei au fost mai mult. Au fost *aliaţi.*

La fel cum fusese şi avea să fie şi ea pentru această familie. Pentru o secundă, crezu că întrezări ceva în privirea lui. Înţelegere? Regret? Ce era? Dar apoi dispăruse la fel de repede precum apăruse.

— M-am făcut înţeles, Reggie?

Ea zâmbi trist.

— Întru totul.

De la ceea ce simţise în timpul sărutului lor la rolul ei de duşman, fusese foarte clar.

Şi era înţelept ca ea să ţină minte asta. Nu aveau să fie niciodată mai mult.

O îmbrăţişare nu dădea naştere unui viitor. Şi, în timp ce mergea în urma lui, ieşind din cameră, Reggie se lupta să ridice la loc barierele dărâmate din jurul inimii ei.

Capitolul 16

Ce motiv aş avea să te cred pe cuvânt? Să am încredere în ce îmi spui despre răpirea fiului meu şi despre moartea şotiei mele?

Broderick nu fugise niciodată de luptă, de conflict sau de probleme.

Până acum.

Până seara trecută, mai precis.

Dacă voia cineva să fie mai clar, era vorba de momentul în care o urcase pe domnişoara Regina Spark pe masă şi o sărutase.

„Iar ea te-a sărutat înapoi…”

Îşi pusese degetele lungi şi graţioase în jurul gâtului lui şi îl încurajase cu mâinile şi cu gemetele ei. Şi, Dumnezeu să-l ajute, dacă nu s-ar fi spart ceainicul de porţelan şi dacă nu ar fi fost şocul apariţiei lui Stephen, Broderick nu s-ar fi oprit. I-ar fi ridicat fustele mai sus şi s-ar fi servit din coapsele ei calde şi primitoare şi…

Gemu, simţind aceeaşi poftă enervantă care îl bântuia de noaptea trecută. Era un memento batjocoritor în această seară atât de importantă despre josnicia sângelui care îi curgea prin vene.

— E vreo problemă domnule?

Tânărul său valet făcu o pauză, ţinând între degetele înmănuşate jacheta lui Broderick de culoarea safirului.

— Nicio problemă, bolborosi el apucând haina.

Broderick se strecură în ea, vârându-şi braţele cu atâta forţă prin fiecare mânecă, încât servitorul icni. Întinse mâna după lavaliera din satin. Bărbatul ezită, apoi i-o înmână.

— Cheamă trăsura şi apoi verifică dacă sora mea şi însoţitoarea ei – diavoliţa care îi răpise gândurile – sunt gata.

— Cum doriţi. Cu o plecăciune, servitorul ieşi.

Holbându-se la reflexia din oglinda înclinată, Broderick îşi puse lavaliera la gât, şi ţinând de capătul mai mic al materialului, roti capătul mai lung de trei ori. În timp ce executa mişcările atât de familiare, mintea lui rămase blocată acolo unde era încă de noaptea trecută.

Ceea ce era, desigur, o nebunie. Viitorul lui, viaţa însăşi, familia lui, toate riscau să fie făcute bucăţi… Şi totuşi, Reggie îi controla într-un mod enervant gândurile. Netezi satinul şi îl trase prin nod, îndreptându-l.

Broderick se opri.

Nu, nu era doar Reggie. Ci mai degrabă gândul că în secret el se bazase pe ea că avea să fie acolo pentru familia lui când el nu mai putea sau nu mai era. Îi oferise încrederea lui, şi viaţa îi amintise din nou că oamenii erau la fel de egoişti precum se dovedise a fi răposatul lui tată.

Dar, la naiba, se aşteptase la mai mult din partea ei. Îşi dorise ca ea să fie acea femeie loială şi onorabilă în toate privinţele. De-a lungul anilor în care îl servise pe Diggory şi fusese mâna lui dreaptă şi chiar şi după moartea acestuia, relaţia lui cu Reggie fusese mereu în centrul atenţiei. Mentorul lui din Seven Dials presupusese mereu că el se culca cu Reggie. Pentru că, bineînţeles, pe cele mai periculoase străzi din estul Londrei cum ar fi explicat Diggory sau oricine altcineva motivul pentru care o acceptase?

Era prea înaltă pentru a fura şi mult prea politicoasă pentru a supravieţui într-o lume în care domneau hoţii, criminalii şi păcătoşii. Broderick se mulţumise să-i lase să creadă ce voiau pentru a o ţine în siguranţă şi pentru a-i asigura rolul în banda lui Diggory când oricare altă femeie ar fi fost aruncată în stradă şi forţată să se descurce de una singură.

În tot acest timp, Reggie fusese precum o mamă pentru fraţii lui. Fusese confidenta lui. Şi prietena lui. Fusese prietena lui cu mult timp înainte de a-i fi duşman. Iar prietenii de calitate şi angajatorii respectabili nu aveau ce căuta să le ridice fustele acelor femei şi să se vâre între picioarele lor.

Termină de făcut nodul, uitându-se absent la lavalieră. Şi totuşi, dincolo de ruşinea pe care o simţea pentru ceea ce făcuse, pentru calea pe care cu siguranţă ar fi mers dacă nu ar fost acele întreruperi atât de oportune, un gând nu-i dădea pace – cuvintele rostite de buzele lui Reggie menite să-l liniştească: „Broderick, a fost doar un sărut… Cu siguranţă, nu e primul”.

Exista alt bărbat care gustase din acea plăcere; îi dăduse de înţeles când sentimentul de vinovăţie îl copleşise şi prin pasiunea năvalnică a îmbrăţişării ei. Un bărbat oarecare făcuse ca săruturile să devină ceva banal pentru ea. Şi din motive pe care nu îndrăznea să le descopere, acea conştientizare îi făcea sângele să pulseze primitiv prin vene. Simţea nevoia de a-l găsi pe cel care furase acest dar şi care o convinsese pe fermecătoarea Reggie Spark să fie

nepăsătoare, căci era doar un sărut. Şi cu aceeaşi nepăsare voia să-l lovească cu pumnii în faţă iar şi iar pe acel nemernic.

„Şi alt bărbat o să fie acolo când Maddock o să pună punct acestui joc, iar tu nu o să mai fi”.

Îl cuprinse un val neaşteptat de gelozie, dar simţi şi altceva: regret. Pentru propria mortalitate şi pentru că îşi dădu seama că viaţa avea să continue şi fără el.

Uşa se deschise şi intră valetul lui, întrerupându-i gândurile triste.

— Trăsura e pregătită şi am fost informat că domnişoara Killoran şi însoţitoarea ei o să coboare în curând.

— Asta e tot, zise el distras. Te rog să-i spui surorii mele că o să cobor şi eu în câteva momente.

Încuviinţând din cap, servitorul ieşi grăbit.

Broderick aşteptă şi apoi scoase din jachetă biletul care îi pecetluia inevitabil soarta: jurământul lui Maddock că avea să-l distrugă. Se holbă la cuvintele iscălite cu cerneală pe care le ştia de mult pe de rost. Ceea ce marchizul, fraţii lui, Reggie nu ştiau era că Broderick îşi acceptase soarta. Clădise un imperiu din nimic, dar nu era genul de persoană care să simtă că putea să scape din orice.

Cleo şi Ophelia erau în siguranţă. Restul aveau nevoie de ajutor: Gertrude, Stephen, personalul de la Bârlogul Diavolului. Iar această seară reprezenta speranţa pentru toţi.

Broderick strânse degetele; foaia se mototoli. Se forţă să-şi relaxeze mâinile şi apoi puse biletul înapoi în jachetă.

La asta trebuia să-şi concentreze energia. Nu la Regina Spark şi la conştientizarea periculoasă că ea era femeie, ci mai degrabă la cel care urmărea să-l distrugă nu doar pe el, ci şi familia lui, clubul şi pe toţi cei care depindeau de el.

Apăsat de acest gând, câteva momente mai târziu, Broderick se alătură surorii lui – sora lui care avea o pisică în braţe şi care venise fără însoţitoare. Cercetă rapid

împrejurimile şi se simţi cuprins de un val de dezamăgire văzând că ea nu e prezentă.

„Şi oare de ce vreau să o văd?”

Ca să nu mai spună că încă îşi amintea de recenta ei plimbare pe străzile Londrei.

— Unde naiba e? întrebă el în timp ce coborî scările.

— Oh, taci, abia ai ajuns, îi zise Gertrude neliniştită.

Sora lui avea să presupună că acea întrebare izvorâse din suspiciunile lui. Evitându-i privirea, el se uită către Nerrie, care era de pază la uşă.

— Eşti sigur că e aici?

— Da, îl asigură el. Am pus oameni la scara servitorilor.

Paznicul simţise avertismentul de a nu avea un nou eşec. Instruit şi educat sub aripa lui MacLeod, paznicul tânăr şi vânjos îşi dovedise abilităţile de a fi cel mai iscusit om din tot personalul. Ca atare, după dispariţia lui Reggie din ziua precedentă, Broderick îl numise pe el paznic-şef în noua gospodărie. Bărbatul mai tânăr privi către scara şerpuită.

— Am paznici la fereastra ei şi altul la uşă. Croitoresele sunt încă aici.

— Mulţumesc, Nerrie, zise el, apoi scoase ceasul de buzunar şi verifică ora.

Sora lui mângâie pisica pe creştet.

— Nu mi-ai mai zis ce s-a întâmplat cu Reggie ieri, spuse Gertrude încet.

Nu, nu-i povestise. Şi asta pentru că a vorbi despre Reggie în orice fel după îmbrăţişarea pe care o împărtăşiseră şi care se întipărise în memoria lui părea ceva greşit. Broderick vârî lanţul de aur înapoi în buzunar.

— S-a întors la Bârlogul Diavolului pentru a face pregătiri pentru clubul ei, iar eu i-am explicat ce aşteptări am cât timp o să lucreze ca parte a personalului nostru.

Simţi privirea mult prea isteaţă a lui Gertrude. Presându-l. Oare ea simţise că fusese vorba de mai mult în schimbul pe care îl avuseseră cu o zi în urmă? Broderick se concentră să o caute pe nărăvaşa încăpăţânată.

— Drăcia naibii! Scoase ceasul din nou. Ce naiba îi ia…

Paşi delicaţi se auziră deasupra, uşori, dar perceptibili şi lungi – erau semnătura lui Reggie Spark într-o mare de oameni care îşi perfecţionaseră arta furişatului.

— În sfârşit…

El ridică privirea, şi toate cuvintele se ofiliră, muriră şi dispărură din mintea şi memoria lui. Şi cu ele, luară şi restul lumii, lăsând doar prinţesa spartană din capătul scărilor.

Reggie era acolo, şi totuşi, sirena din faţa lui nu semăna deloc cu prietena care obişnuia să-i ţină registrele şi să aibă grijă de fraţii lui.

Lumina lumânărilor dansa pe rochia ei strălucitoare din satin, iar materialul de un verde smarald îi îmbrăca talia de viespe, şoldurile înguste şi decolteul generos care îi evidenţia cu mândrie sânii. Cristalele care îi decorau corsajul străluceau în lumina lumânărilor, atrăgându-i atenţia. Tentându-l. Lanţul de aur al ceasului îi alunecă printre degete. Ceasul se roti într-un cerc ameţitor, unul care se potrivea cu gândurile lui dezordonate.

Privirea lui Reggie se opri asupra lui, parcă provocându-l. Apoi, ea se mişcă, şi odată cu ea se mişcă satinul care se lipise de picioarele ei foarte lungi, materialul unindu-se cu coapsele ei în timp ce păşea, lăsând puţine lucruri la voia imaginaţiei în afară de gânduri păcătoase cu acele picioare încolăcite în jurul lui. Gânduri seducătoare care puteau să tenteze un sfânt şi să facă un păcătos să zâmbească. Iar Broderick, care avea deja destule pete negre pe suflet, mai adăugă una în timp ce ea se apropie, privindu-l cu îndrăzneală, fără regret.

Reggie ajunsese la treapta de jos. Rămaseră acolo, privindu-se. Nu mai exista nimic pe lume în afară de ei doi. Oare părul ei avusese mereu nuanţe de răsărit de soare şi de apus în acelaşi timp?

„Spune ceva!”

Oare acea rugăminte tăcută era pentru el? Sau pentru ea?

Singurul lucru pe care îl ştia în acel moment era că

voia să-i mai audă o dată râsul vioi, să-l provoace ori să-l tachineze prieteneşte aşa cum făcuse de atâtea ori de-a lungul anilor. Apoi ea mişcă uşor colţurile buzelor vişinii în jos.

Reggie îşi netezi rochia şi se uită dincolo de Broderick, iar el regretă pierderea acelei conexiuni. Nu, de fapt era îndurerat din cauza unui lucru mai profund – pierderea legăturii pe care o avusese cândva cu ea.

— Broderick? Broderick? repetă Gertrude şi mai insistent, iar lumea reveni la normal pe măsură ce sângele şi sunetele îi luară cu asalt fiinţa.

— Ce e? întrebă el răguşit.

— Am zis că e timpul să plecăm, îi răspunse Gertrude holbându-se la el. Eşti bine? Scoţându-şi o mănuşă, ea îi atinse fruntea cu palma.

El se trase înapoi. Era nebun. Asta era. Ticălos şi neruşinat pentru că tânjea după Reggie Spark. Şi patetic pentru că era melancolic. Se mulţumi să mintă.

— Mă simt bine. Absolut perfect.

Un servitor îmbrăcat în haine elegante apăru imediat cu o pelerină din muselină cu glugă făcută în acea dimineaţă de una dintre fetele lui Madame Colette. O ajută pe Reggie să se îmbrace, aşezând-o pe umerii ei, iar Broderick o privi până când trupul ei suplu dispăru sub material. Se simţi cuprins de dezgust şi clătină ferm din cap.

Tânjea după Reggie Spark – o femeie pe care o numise prietenă şi, mai rău, care era angajata lui. Atinsese un nou nivel de nemernicie, unul de care nu fusese până atunci acuzat.

— Mergem?

Fără a aştepta vreun răspuns, Gertrude, cu pisica în braţe, păşi alături de Reggie prin uşile duble care erau larg deschise. Broderick rămase pe loc, uitându-se către perechea care se retrăgea. Nu… nu la pereche. Fără să vrea, privirea îi coborî către fundul lui Reggie, către legănatul delicat al şoldurilor ei voluptuoase. Înghiţi în sec. Rochia aia blestemată era de vină. Acesta era singurul

motiv pentru care observase cât de incitante erau şoldurile ei sau nuanţa cremoasă a pielii. Sau modul în care lumina lumânărilor se reflecta în sute de nuanţe de roşu în buclele ei.

Nerrie îşi drese glasul. Broderick îşi luă privirea de la Reggie şi, simţindu-se inconfortabil, îl privi pe tânărul paznic.

— Aţi dori ca eu să vă însoţesc, domnule Killoran, şi să o supraveghez? Pot să am acces la reşedinţă şi să-i urmăresc mişcările.

— Te asigur că sunt capabil să am grijă de domnişoara Spark, bolborosi el.

Se grăbi să le ajungă din urmă pe cele două femei, care deja erau în trăsura neagră lăcuită, şi urcă. Cele două tinere se aşezaseră una lângă alta, obligându-l să stea pe bancheta din faţă – cu pisica lui Gertrude. Chiar dacă trăsura era destul de spaţioasă, trupurile lor înalte ocupau aproape tot spaţiul, forţându-l pe Broderick să stea cu genunchii lipiţi de Reggie.

Ea încremeni.

Oare îşi amintea de atingerea mâinii lui alunecând pe gambele ei ferme, ridicându-i chiar acel genunchi, şi ghidându-i picioarele în jurul lui?

Reggie se foi până ce nu se mai atinseră. Nu mai exista nicio urmă de îndoială judecând după dispreţul care se scurgea din ochii ei că nu-i împărtăşea gândurile ademenitoare, care îl tentaseră şi îl tachinaseră de noaptea trecută. Acea conştientizare îl calmă şi trezi în acelaşi timp. Broderick scoase două bileţele. Pe unul i-l oferi lui Gertrude, iar pe celălalt i-l întinse lui Reggie.

Ea se întinse să smulgă foaia, şi degetele lor se atinseră. Era ca şi cum arseseră, un val de căldură cuprinzându-i brusc. Reggie întredeschise buzele.

— Broderick? zise Gertrude, uitându-se straniu la el.

El şi Reggie îşi traseră mâinile ca şi cum luaseră foc. Şi poate că el ardea după căldura atingerii ei. Broderick rânji triumfător, încrezut. Deci nu era imună în faţa lui.

— Ce e asta? întrebă Gertrude în timp ce trăsura

porni.

Cu coada ochiului o văzu pe Reggie citind repede cele scrise acolo. Degetele ei lungi încă tremurau uşor. Înălţă capul şi ascunse mâinile în faldurile rochiei.

— Lista ta, răspunse ea în locul lui.

Cine ar fi crezut că un rânjet putea fi un sunet? Şi totuşi Reggie reuşise asta. O împături cu atâta abilitate încât îl făcu să-şi netezească buzele.

— Lista lui?

Gertrude privi confuză spre Reggie şi apoi spre Broderick. El se uită direct către sora lui pentru a-i răspunde.

— Pentru că nu avem mult timp la dispoziţie, m-am gândit că ar fi bine să…

— Să alegi potenţiali peţitori pentru sora ta? pufni Reggie. Sora ta e capabilă să-şi găsească singură pereche.

Mototolind hârtia, i-o aruncă în faţă.

Se lovi de pieptul lui şi îi ateriză batjocoritor în poală. Gertrude rămase cu gura căscată. Cât timp făcuse parte din banda lui Diggory, niciunul dintre ei nu îndrăznise să-l trateze cu altceva în afară de respect. Până acum.

— Ai vreo problemă, domnişoară Spark? întrebă el pe un ton rece, ameninţător.

Unul care impunea tăcere şi obedienţă faţă de sarcinile care erau aşteptate din partea ei.

— Am?

Reggie smulse foaia dintre degetele lui Gertrude.

Oare mereu fusese atât de înflăcărată? Undeva de-a lungul timpului, o subestimase, confundând loialitatea ei cu supunerea.

— Am – începu să arate cu degetele către foaie – una, două, trei, patru, cinci probleme cu el.

Cu fiecare luptă, ea îi distrugea avantajul şi îl dezechilibra.

— Lord Landon e un nemernic care a curtat nu doar una, ci două dintre surorile tale în speranţa că o să pună mâna pe avere. Acum ar trebui să-şi îndrepte atenţia către a treia soră? Lord Mitchell e un jucător înrăit care e dator cu

50.000. Faţă de tine! Lord Harrington a renunţat să mai vină la club pentru că ai renunţat la prostituţie. Lord…

— Destul, zise el printre dinţi.

O venă îi zvâcni în colţul ochiului.

Gertrude se strădui să nu zâmbească în spatele mâinii înmănuşate cu care îşi acoperi gura.

Reggie se prefăcu a-l privi cu inocenţă.

— Eşti sigur? Nu vrei să continui? Pentru că aş putea să menţionez că Lord Harrington nu doar că este alergic la pisici, dar a fost foarte supărat când Gus, din greşeală, a ajuns în camerele lui.

Gus ridică privirea de felină.

— Oh, da! El cu siguranţă nu e bun, murmură Gertrude, mângâind pisica blestemată pentru a o linişti.

Broderick duse degetele la tâmple şi îşi masă capul. Presupusese greşit că obţinuse consimţământul ei şi că avea să fie suficient. Din nou, era cu doi paşi în urma nărăvaşei.

— Ai spus clar ce aveai de spus.

Cu o mişcare arogantă a capului, ea îi returnă biletul lui Gertrude, care îl mototoli imediat. Îl aruncă pe podeaua trăsurii chiar în momentul în care aceasta opri încet în faţa unei case din stuc alb scăldată în lumina lumânărilor. Un servitor deschise uşa şi o ajută pe Gertrude să coboare. Reggie intenţionase să o urmeze, dar Broderick o opri.

— Domnişoară Spark?

Ea privi în urmă.

— Văd că nu am fost suficient de clar cu privire la îndatoririle tale. Înainte să coborâm, cred că este important să trecem prin detaliile esenţiale ale noului tău rol în familia mea.

Dacă îşi propusese să o rănească prin acea aluzie, diavoliţa nu schiţă niciun gest de durere. Îi susţinu privirea, chipul fundu-i impenetrabil şi rece aşa cum nu mai fusese vreodată. Distras, se grăbi să-şi adune gândurile.

— Nu o să-ţi permit să-ţi impui opiniile în probleme care îi privesc pe fratele meu şi pe surorile mele. Şi în mod clar nu când acestea le pun în pericol siguranţa şi

securitatea.

Furia mocnea în privirea ei.

— Şi nici nu o să fiu provocat de tine la fiecare cotitură. El lăsă mâinile pe genunchi şi se aplecă spre ea. Clar?

— Foarte clar, zise ea, accentuând fiecare silabă. Acum, permite-mi mie să fiu clară.

El încremeni.

— Poate că m-ai obligat să accept această sarcină pe care nu o vreau. Poate că m-ai dat la o parte din familia ta ca şi cum nu am fost altceva decât o servitoare.

Dumnezeule, era fermecătoare când era furioasă, cu obrajii roşii şi cu flăcări în ochi! El se simţi prins la mijloc – pe de o parte, voia să se lupte cu ea şi, pe altă parte, să o ia în braţe.

„Drăcia naibii! Sunt un nemernic, tânjesc după o femeie pe care am forţat-o să fie însoţitoarea surorii mele”.

Şi totuşi, dincolo de acel sentiment de vinovăţie, simţea o foame teribilă pentru Reggie.

— Nu sunt vinovat pentru faptul că ţi-am schimbat rolul în rândul personalului şi în casa mea, Reggie, îi zise el.

Trădarea ei îi oferise toate motivele să se îndoiască de ea şi să o lase fără rolul de confidentă preţuită. Reggie se apropie, mai aproape şi mai aproape, până când el îi putu vedea toţi pistruii de pe faţa îmbujorată.

— Să nu crezi că sunt aici pe post de însoţitoare tăcută. O s-o protejez de nemernicii pe care tu îi vezi ca potenţiali soţi şi o s-o protejez de tine.

În oricare alt moment, acea insultă înţepătoare i-ar fi atras atenţia. Nu şi acum. Nu cu această femeie. Privirea îi coborî mai jos. Umerii lui Reggie se ridicau şi coborau rapid, pe măsura forţei cu care respira. Ochii lui coborâră şi mai jos, mai jos, către pieptul ei. Când ridică din nou privirea, văzu pe chipul ei că se ferea să-şi arate emoţiile. Îşi trecu un deget peste linia unuia dintre obraji. Ea încremeni, iar el se bucură să vadă acea dovadă de conştientizare.

— Să nu te îndoieşti vreodată de abilităţile mele de a avea grijă de fraţii mei.

Aruncase acel avertisment pe un ton răguşit.

Reggie îl prinse de încheietură şi îi trase mâna, dar nu făcu niciun gest pentru a-l elibera.

— Hai să facem o înţelegere! Nu o să-mi mai pun întrebări cu privire la abilităţile tale de frate loial când o să-mi dai motive să nu o fac.

Şi cu acel jurământ obraznic, Reggie îşi trase mâinile înapoi, apucă marginea trăsurii şi sări fără a mai aştepta ajutor.

De unde stătea, o urmări mergând repede înainte. Păşea cu paşi lungi, siguri, dar avea o graţie aparte. Suspinând, Broderick îşi aranjă lavaliera.

Pisica surorii lui, abandonată acum pe banchetă, se întinse pe catifeaua roşie.

— Oh, taci! Nu ştii nimic despre asta, bolborosi el, iar creatura îl privi provocator.

Capitolul 17

Ai mulţi duşmani. Nu sunt singurul. Eu sunt însă singurul care o să te distrugă...

Reggie trecuse prin multe încercări.

Fusese ziua în care o descoperiseră într-o situaţie compromiţătoare în reşedinţa de la ţară a ducelui şi ducesei de Glastonbury cu fiul cuplului, Lord Oliver. Imediat după aceea, fusese fuga ei şi a lui Oliver la Londra, unde *intenţionaseră* să înceapă o viaţă nouă ca soţ şi soţie.

Apoi, fusese noaptea în care descoperise profunzimea depravării şi nesimţirii lui.

Cu toate acestea, faptul că apăruse din nou în societate se dovedi a fi cea mai apăsătoare lecţie de tortură.

Distinşii oaspeţi ai ducelui şi ducesei de Somerset se holbau fără jenă la Reggie. Le putea simţi privirea de pe scaunul de la marginea sălii de bal. Da, nimerise într-un

nou iad.

Aşezată lângă alte însoţitoare, Reggie privea către mulţime, evitându-l intenţionat pe Lord Cavendish, care ocupase scaunul de lângă ea, sub pretextul că urmărea să se alăture surorii lui şi însoţitoarei sale.

Dacă Reggie şi-ar fi păstrat inocenţa strivită de alt nemernic cu ani buni în urmă, poate că ar fi crezut că existau fraţi devotaţi în rândurile nobilimii.

Din păcate, munca de la sala de jocuri îi oferise ocazia să observe şi altă faţă a acelui conte. Se îmbăta des şi prefera compania femeilor uşoare – de cele mai multe ori, mai multe în acelaşi timp. Apoi încercase să le seducă pe acele femei când Broderick pusese capăt prostituţiei în interiorul cluburilor. Nu, ea era suficient de înţeleaptă încât să nu se lase prostită de afecţiunea frăţească a vreunui ticălos.

Brusc, acel frate devotat îşi împinse puternic coapsa lui într-a ei. Ea strânse din dinţi şi se feri de acea atingere îndrăzneaţă.

Lorzii din Londra se mulţumiră să nu-i pună la îndoială onoarea la Bârlogul Diavolului, însă regulile respectului nu mai erau valabile în momentul în care ea ieşea din acea lume. Fiecare client ştia că nu era nici doamnă şi nici sora lui Broderick. Astfel, protecţia de care se bucura în club dispăru.

Din instinct, rătăci cu privirea prin încăpere căutând, iar dincolo de dansatorii care executau tot felul de paşi complicaţi ai unui dans scoţian, ea îl găsi.

Singurul bărbat bun dintre ei. Nu un nobil cu rang, dar onorabil în toate privinţele.

Broderick vorbea cu Gertrude, Ophelia şi Connor – păreau foarte uniţi, la fel de relaxaţi şi stăpâni pe ei precum erau la Bârlogul Diavolului. Cu un pahar de şampanie între degetele elegante, Broderick părea că aparţine acelei lumi strălucitoare. Ea zâmbi melancolică. Totuşi, acela era Broderick. Dacă muritorii de rând precum Reggie îşi ştiau locul în societate, Broderick îşi croia drum unde voia şi acapara acel loc ca şi cum era dreptul lui.

Nu tresări din cauza atenţiei îndreptate asupra lui, ci mai degrabă o primi ca şi cum i se cuvenea.

Şi totuşi, ce motive ar fi avut să nu o facă? Fiecare femeie prezentă îl devora cu privirea. De la debutante în rochii de un alb imaculat la mame protectoare, fiecare femeie tânjea după o fărâmă din atenţia lui. Ea strâmbă din nas. Chiar şi unii dintre lorzii de vază ai Londrei – doar unii erau clienţi ai clubului – îl linguşeau.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Broderick o găsi deasupra capetelor celorlalţi oaspeţi.

O atracţie deosebită îi cuprinse cu aceeaşi intensitate care ieşise la suprafaţă când îşi pierduseră controlul în interiorul sălii ei de muzică. Inima ei bătea cu putere. Era o scânteie în privirea lui care o făcea să ardă, care o provoca în ciuda gălăgiei ameţitoare din jurul lor.

Pentru un moment, dincolo de imensitatea sălii şi de dansatorii care făceau piruete, pasiunea străluci în ochii lui. Avea o privire înflăcărată precum atingerea unui iubit. Apoi strânse din buze.

Ophelia zise ceva, distrăgându-i atenţia lui Broderick, şi momentul se pierdu.

— Arăţi la fel de nefericită ca mine că eşti aici.

Reggie suspină.

— Cleo, chiţăi ea.

Tânăra femeie care îi fusese precum o soră rânji obosită.

— Nu e chiar salutul pe care-l aşteptam.

Reggie se ridică în picioare.

— Iartă-mă, eu…

„Visam. Îi făceam ochi dulci fratelui tău”.

Cleo ridică dintr-o sprânceană.

— Aveam grijă de Gertrude, reuşi Reggie să încheie, rugându-se să nu-i pună spusele la îndoială.

Lord Cavendish întinse picioarele în faţă, încrucişându-le la gleznă, şi se holbă la Reggie.

— Ai grijă unde te uiţi! Cleo îl puse la punct cu o privire tăioasă care îl făcu imediat să-şi concentreze atenţia în direcţia opusă. Vino cu mine! Prinzând-o de braţ pe

Reggie, Cleo o conduse prin sala de bal într-un alcov. Nemernic nenorocit! În momentul în care căzu draperia, oferindu-le intimitate în spaţiul întunecat, Cleo îi vorbi: Trebuie să te fi ameninţat.

— Lord Cavendish? E o pacoste, dar nu e…

— Fratele meu, interveni sec Cleo. Mă refeream la fratele meu.

Reggie încremeni.

— Ţi-a promis că o să te ajute să cumperi sala?

Reggie suspină. Dincolo de schimbarea relaţiei ei cu Broderick de la prietenie la duşmănie, nu avea de gând să semene nemulţumirea în familia lui. Îi iubea pe toţi Killoranii prea mult pentru a fi sursa certurilor lor.

— Cred că este mai bine să nu vorbim despre ce s-a întâmplat între *mine şi fratele tău.*

— Haide, pufni sora mai mică a lui Broderick. O înghionti uşor pe Reggie, împingând-o către bancă, iar ea se aşeză pe cea din faţa ei. Eu sunt. Mi-ai fost precum o soră. Te cunosc şi îţi ştiu…

„Secretul”. Lui Reggie i se tăie respiraţia. Cleo îi ştia secretul. Cel pe care Clara îl înţelesese, dar care altfel rămăsese necunoscut tuturor. Cleo coborî sprâncenele subţiri până când acestea dispărură sub ramele ochelarilor.

— A cumpărat-o, nu?

Reggie suspină.

— Fratele tău are tot dreptul să fie nervos.

— Pentru că el nu ştie detaliile din spatele deciziei tale, îi zise cealaltă femeie cu sinceritate.

Mult mai isteaţă decât alte femei, Cleo ghicise de mult care erau sentimentele lui Reggie pentru Broderick Killoran. Fusese o descoperire despre care ele nu discutaseră din noaptea în care ea îi îngrijise rănile tinerei femei după ce Stephen pornise acel incendiu fatal.

Reggie zâmbi melancolică.

Cât de mult se schimbase Cleo! Cândva, nu ar fi iertat pe nimeni pentru gândul de a se opune Killoranilor, darămite pe cineva care pusese în aplicare un plan, aşa cum făcuse Reggie.

— Tu pleci pentru că îţi este prea greu să fii lângă el.

Cu toate acestea, era la fel de vicleană ca întotdeauna.

Lui Reggie i se strânse stomacul.

— Plec pentru că e mai bine pentru mine, zise ea.

Era o diferenţă mică, dar una care conta. Îşi mută atenţia asupra ei, aşa cum nu-şi permisese să o facă vreodată.

— Această decizie nu este legată de fratele tău. Este legată de mine.

— Nu te invidiez pentru decizia ta, zise Cleo încet, cuvintele ei fiind aproape înghiţite de aplauzele invitaţilor din afara alcovului, după ce terminară ultimul rând de dansuri. Cândva, credeam că nu poate să existe alt club de pariuri în afară de Bârlogul Diavolului şi că orice competiţie trebuia strivită. Adair – femeia duse mâna la inimă – mi-a arătat că lumea e mare şi că e loc pentru toţi sub soare.

Era un gând deosebit de generos, pe care fratele ei nu l-ar fi împărtăşit niciodată.

— Soţul meu probabil mă caută, dar am vrut să-ţi dau asta. Cleo scoase din buzunarul rochiei din satin de culoarea safirului o bucăţică de hârtie. Nu te-ai pus niciodată pe primul plan. Vârî hârtia între mâinile înmănuşate ale lui Reggie. E cazul să o faci.

Ridicând din sprâncene, Reggie o desfăcu. Se simţi foarte confuză. Martin Phippen. Era un singur nume, cu totul necunoscut, scris de mâna lui Cleo.

— Domnul Phippen e şi arhitect, şi constructor, îi explică Cleo. El s-a ocupat de reparaţiile de la Iadul şi Păcatul după… După ce Stephen arsese clubul din temelii. Tânăra femeie tuşi, chipul ei emanând încă sentimentul de vinovăţie pentru acea seară. După incendiu, continuă ea. Şi este responsabil de aspectul şi construcţia de la Paradise Hotel, ultima afacere a lui Ryker Black.

Reggie cercetă acel nume.

— De ce îmi dai asta? întrebă ea prevăzătoare.

Ultimii ani o învăţaseră să fie precaută cu motivele şi acţiunile tuturor. Şi nicio lecţie nu era mai adevărată ca

recentul furt al visului ei de către Broderick. Cleo îi trase una în fluierul piciorului. Reggie icni şi se aplecă să-şi maseze piciorul rănit.

— Şterge-ţi privirea asta de pe faţă! răbufni Cleo, vorbind cu un accent cockney care ieşea la suprafaţă când era supărată. Crezi că te-aş înşela? întrebă ea, revenindu-şi în fire. Încerc să te ajut pentru că familia asta face.

„Familia”. I se puse un nod în gât. Asta fuseseră Killoranii pentru Reggie. De când Broderick le povestise despre trădarea ei fraţilor săi, devenise invizibilă pentru Stephen, Ophelia şi chiar pentru Gertrude.

— O să-şi revină, zise Cleo morocănoasă, ghicindu-i gândurile.

— Poate, zise Reggie încet. Dar, fără îndoială, ea nu mai avea să fie acolo când urma să se întâmple. Familia ta e ranchiunoasă.

Cleo îşi muşcă buza de jos.

— Poţi să-i spui oricând.

Reggie înţelese mai greu ce-i sugera, însă, odată ce pricepu, dădu înapoi. Să împărtăşească gândurile patetice despre sentimentele ei cu Broderick?

— Trebuie să nu-i spui nimic, o rugă ea frenetic în şoaptă. Îşi lăsase mândria la o parte şi se făcuse de ruşine de prea multe ori în ultimii zece ani. Nu putea să facă asta din nou. Nu pentru Broderick. Nu în faţa lui sau a altcuiva. Nu în vreun fel. O luă de braţ pe Cleo şi o strânse uşor. Promite-mi că nu o să-i spui. Eu…

— Promit! Nu e secretul meu. Cleo îşi şterse colţul unui ochi. Dar insist să te gândeşti la tine.

Şi precum fantoma care şterpelise de la tot soiul de nobili din Dials, Cleo se făcu nevăzută din alcov cu atâta iscusinţă încât draperiile abia se mişcară.

Rămasă singură pe bancă, Reggie privi hârtia din mâna ei.

Era doar un nume, dar marca realitatea noului ei început şi un viitor creat cu mâinile ei, prin munca pe care o depusese de-a lungul anilor. Reprezenta libertatea. Draperiile se mişcară şi se aşezară la loc.

— Domnişoară Spark, cât de neaşteptat e să vă întâlnesc din nou!

Reggie încremeni. Din instinct, strânse bileţelul primit de la Cleo, agăţându-se de numele scrijelit acolo pentru a evita să ridice capul. Căci, în momentul în care avea să facă asta, totul devenea real. El devenea real.

— Dar, continuă vocea să o provoace, acesta nu ar fi primul alcov pe care l-am ocupa, nu?

„Oh, Dumnezeule!” Voia să-şi astupe urechile cu mâinile şi să şteargă acea voce detestată.

Reggie se ridică să iasă, însă trupul lui masiv bloca singura cale de evadare.

Diavolul lipsit de inimă întinse mâna şi o prinse de braţ ca într-o menghină.

Ea îşi muşcă obrazul pe interior pentru a se abţine să nu izbucnească în plâns din cauza durerii.

„Nu, nu, nu!”

— Oh, iertaţi-mă!

Acea scuză mieroasă nu era altceva decât o reamintire a tonului lui înflăcărat care sedusese o versiune mai tânără, mai naivă şi mai prostuţă a ei. Acum îi simţea răutatea.

— Nu sunteţi domnişoara Spark, totuşi. Am dreptate, domnişoară Marlow?

I se strânse stomacul. „O să mi se facă rău…”

„Spune ceva. Spune-i să plece. Spune-i să se ducă naibii!”

I se uscă gura pe măsură ce teroarea îi cuprinse mintea, înceţoşându-i raţiunea.

Şi judecând după rânjetul sălbatic al lui Lord Oliver, el ştia prea bine asta şi se distra cu braţul pe care i-l prinsese. El ridică o mână, iar ea se feri.

„Târfă mică, o să faci orice îţi spun şi cu oricine îţi spun…”

Surâzând cu superioritate, ducele îşi aşeză vădit afectat una dintre buclele roşcate de pe frunte.

Se juca cu ea, aşa cum făcuse întotdeauna.

— Pleacă de lângă mine, şopti ea, detestând

slăbiciunea acelui ordin demn de milă.

El roti uşor, în cerc, şampania din paharul pe care îl ţinea între degetele acoperite de mănuşi albe.

— Of, of! Şi eu care credeam că o să te bucuri că te-ai reunit cu fosta ta iubire.

Sorbi din pahar.

Pe lângă teroarea şi durerea de a-l avea din nou în viaţa ei, o cuprinse o furie arzătoare şi puternică. O ură bine-venită şi meritată care o trezi din şoc şi o făcu să-şi revină.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

El făcu o pauză preţ de câteva clipe aproape insesizabile, dar pe care ea le folosi pentru a se îmbărbăta.

Reggie nu mai era fata tânără, slabă care fusese odinioară. Broderick o ajutase să-şi descopere propria forţă şi valoare. Nu avea să-i permită unui nemernic precum Lord Oliver să o intimideze. Nu acum.

— Aşa îl saluţi tu pe bărbatul cu care urma să te căsătoreşti?

Ea clocotea de nervi.

— Bărbatul care m-a transformat într-o târfă.

Lord Oliver duse mâna liberă la piept.

— Mă răneşti, iubito. El ridică paharul. Nu ţi-am făcut nimic niciodată. Coborî vocea şi îi şopti: Te-ai ocupat singură de asta.

Şi, ca şi cum ar fi ridicat mâna unei doamne pentru un sărut, o apucă de sânul drept, strângând-o cu putere.

Ei i se înfioră pielea şi pentru câteva momente oribile îşi aminti de alte vremuri. Şi deveni din nou acea creatură mică, patetică, care se temea să spună *nu* până şi atingerii lui murdare. Temându-se de palmele inevitabile. De pumnul neaşteptat.

Distruge şi umileşte. Fusese o tactică pe care o folosise cu o precizie militară.

Îi alungă teama, lăsând în locul ei furia. Obrajii îi ardeau. Nu şi de această dată.

Mârâind, Reggie lovi mâna lui Lord Oliver, slăbindu-i strânsoarea. Cu palma opusă, scoase pumnalul şi puse

vârful lamei la gâtul lui.

El se albi la faţă şi încremeni.

Poate că ea fusese croită după chipul şi asemănarea lui Mac Diggory, căci simţi încântarea văzând teroarea de pe chipul lui.

— Te mai întreb o dată, ce vrei de la mine?

Lord Oliver înghiţi şi se forţă să chicotească, ceea ce-i făcu muşchii gâtului să pulseze. Acea mişcare făcu ca vârful ascuţit al pumnalului să-i străpungă pielea. O picătură vişinie curse pe pielea lui albă, murdărindu-i în câteva clipe lavaliera.

— Haide, Regina, glumi el pe acelaşi ton pe care îl folosise când o convinsese să-i ofere virginitatea. Cu siguranţă nu intenţionezi să tai gâtul unui duce în alcovul unei alt nobil puternic.

— Eşti duce acum, zise ea.

— Într-adevăr, spuse el mieros, savurând răspunsul.

Ea şovăi, dar nu coborî cuţitul. Bineînţeles că ascensiunea lui la ducat fusese inevitabilă, dar această conştientizare îl făcea puternic în moduri în care nu fusese înainte.

— Prefer să ajung la spânzurătoare decât să-ţi permit să mă răneşti.

Din nou. Niciodată!

— Ah, şi cum rămâne cu familia care te-a primit?

Îşi simţi inima grea în piept, apoi căzându-i în stomac şi prăbuşindu-i-se peste degetele de la picioare în acelaşi timp cu realitatea.

— Eu, alături de toată nobilimea, înţeleg că domnul Killoran caută o pereche potrivită pentru sora lui. Un scandal într-o sală de bal între noi? El rânji larg. Respiraţia lui apăsătoare de usturoi şi dulceaţă îi întoarse stomacul pe dos. Cred că asta le-ar ruina toate speranţele. Nu crezi?

Reggie rămase pe loc, respirând repede şi cu putere. Dorindu-şi să-i spună să se ducă naibii şi oferindu-i şi calea prin care să ajungă acolo. Şi totuşi, nu o ameninţase pe ea, îi ameninţase pe Broderick şi pe familia lui.

Înjurând în tăcere, coborî braţul.

— Ce vrei? întrebă ea scurt.

Lord Oliver aşează paharul pe poliţa din spatele lui şi apoi scoase o batistă pentru a tampona rana pe care ea i-o făcuse la gât.

— De la tine? pufni el. Ce aş putea să vreau de la tine, târfa care m-a jefuit?

— Nenorocitule! răbufni ea. Nu te-am jefuit.

El chicoti.

— Nu-mi scapă din vedere că nu negi că eşti o târfă.

Se simţi cuprinsă de o ruşine arzătoare, iute şi înţepător de familiară. Căci nu avea cum să nege ce făcuse în trecut, ce îi dăduse acestui bărbat. Ceea ce fusese. Înainte ca Broderick să o ia la el şi să-i permită să-şi construiască un nou început. În ciuda mâniei pe care i-o provocase în aceste ultime zile, dragostea îi cuprinse sufletul faţă de toate darurile pe care el i le oferise şi pentru puterea pe care o ajutase să o descopere în interiorul ei. Şi datorită acelor daruri, ea nu putea să-l vadă rănit. Nici măcar ca să se salveze pe sine.

— Ai un minut, îl avertiză ea, şi după aceea am plecat.

El se încruntă. Da, bineînţeles, ducilor nu le plăcea să fie puşi la punct. Ei vorbeau, şi lumea trebuia să-i asculte şi să nu comenteze. Reggie însă nu aparţinea acestei lumi. Nu avea să aparţină niciodată. Şi nici nu-şi dorea. Nici măcar atunci când se crezuse îndrăgostită de el.

— Domnul Killoran vrea un titlu pentru sora lui.

Ea încremeni. Dintre toate lucrurile la care se aştepta din partea acestui trădător, acesta era ultimul. Şi totuşi, de ce ar fi trebuit să fie aşa? De ce motivele pentru care o căutase pe Reggie, însoţitoarea lui Gertrude, ar fi trebuit să o şocheze?

— Nu, zise ea scurt, înainte ca el să aibă timp să adauge altceva. Ducele se prefăcu a-şi îndepărta o scamă imaginară de pe mânecă.

— Nu îţi fac ţie o cerere.

— Tu nu ceri nimic, răbufni ea. Tu iei ce vrei şi nu dai nimic la schimb.

— Da, recunoscu el fără regrete. În general, acesta a

fost modul meu de a fi. Este luxul pe care îl primesc ducii. De această dată, e diferit.

Ea avea un presentiment. „Nu!”

El vorbi, confirmându-i suspiciunile:

— Mi-am pierdut averea.

— La femei uşoare, pariuri şi băutură, răbufni ea.

El zâmbi.

— Într-adevăr. Cu toate acestea, acum am nevoie de bani.

Reggie deschise gura, dar cuvintele nu ieşeau. Clătină din cap.

— Nu.

— Nu te întreb. El îi atinse obrazul drept cu un deget – câte lovituri îndurase chipul ei de la el! Doar îţi spun.

Ea se împletici, se lovi cu spatele de perete şi căzu pe bancă.

— O s-o curtez şi o s-o fac ducesa mea.

Ei îi chiorăia stomacul şi simţea că îi vine să vomite.

— Peste cadavrul meu!

El râse încet şi se aplecă, ştergând distanţa dintre ei, făcând ca spaţiul mic şi întunecat din alcov să devină şi mai mic şi întunecat. Ea tresări, însă el îi atinse nasul.

— Pot să rezolv asta. O târfă care m-a jefuit cu mulţi ani în urmă şi care trăieşte de atunci ca amanta unui proprietar de sală de pariuri? Killoran nu ar supravieţui scandalului public. Iar tu? Se uită batjocoritor la ea. Tu pur şi simplu nu ai supravieţui.

Îşi simţi gura uscată.

— Ce vrei de la mine?

— Tăcerea ta. Şi mă simt atât de generos, Regina, încât sunt dispus nu doar să te cruţ, ci să te şi plătesc.

— Să mă plăteşti? repetă ea.

— Zvonurile spun că Broderick Killoran e în stare să plătească până la 65.000 de lire pentru bărbatul care îl scapă de oarba asta.

Simţea cum furia curgea prin ea şi se dovedi mai nemiloasă decât se crezuse vreodată. Căci voia să vâre cuţitul fix în inima lui infectă şi să cruţe orice femeie de

răutatea lui.

Încurajat de tăcerea ei, el continuă:

— Tot ce vreau este promisiunea tăcerii tale şi un pic de susţinere. Am înţeles că eşti apropiată de domnişoara Killoran.

Îi clănţăneau dinţii. Voia ca ea să o trădeze pe Gertrude. Ba nu, el voia ca ea să-i trădeze pe toţi Killoranii.

— Nu pot să fac asta, şopti ea.

Gertrude avea să fie blestemată şi distrusă aşa cum fusese Reggie din cauza acestui monstru. Şi atunci când avea să se întâmple asta, Broderick avea să-l omoare bucuros şi să ajungă oricum la spânzurătoare. Şi asta pentru că Broderick nu ar fi permis niciodată ca sora lui să fie intimidată de cineva – bărbat, femeie, nici măcar de regele însuşi. El îşi puse un deget peste buzele ei, iar ea se feri de atingerea lui odioasă.

— Gândeşte-te o săptămână, continuă el ca şi cum ea nu vorbise.

„O săptămână?”

— Nu am la ce să mă gândesc…

— Am înţeles că eşti pe punctul de a porni propria afacere.

„Nu!” Reggie îşi duse mâinile la gât.

— Cât de… bizar! El surâse batjocoritor. Şi la fel de repede precum îi apăru acel zâmbet dur, pe atât de iute dispăru. Haide, Regina, o linişti el cu aceeaşi voce calmă şi delicată pe care obişnuia să o folosească după ce o bătea, lăsând-o plină de sânge pe podea la picioarele lui.

— Şi dacă zic nu?

El râse încet, iar Reggie privi în jur. Inima îi bătea cu putere de frică să nu fie descoperită.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ai devenit îndrăzneaţă de-a lungul anilor. Ce se întâmplă dacă zici nu? repetă el batjocoritor. Nu ai pentru ce să spui da sau nu. Tot ce trebuie să faci este să-ţi ţii gura şi să nu spui că noi ne-am cunoscut vreodată.

Atunci ea îşi dădu seama.

— Ai nevoie ca eu să tac, murmură ea.

Asta îi dădea putere, deţinea ceva ce bărbatul acesta căuta şi avea nevoie. Îi oferea forţă şi o făcea să fie mai mult decât fata asuprită, fără vlagă, care fusese cândva.

El o prinse de gât, înăbuşindu-i strigătul. Cu un aer plictisit, o împinse în perete.

Reggie începu să-l lovească cu mâinile în timp ce el desfăcu şi strânse pumnul – acel joc lipsit de suflet, prin care el o tortura, când permiţându-i să respire, când nu.

— Uite ce mă determini să fac… E doar vina ta…

Luptându-se să respire, ea îşi căută pumnalul, dar el se izbi cu trupul în ea, potolind-o.

— Vreau să fiu foarte clar, Regina, îi şopti el la ureche. Intenţionez să mă căsătoresc cu sora lui Killoran. O mai strânse o dată, întărind acea promisiune. Şi dacă scoţi un singur cuvânt, atunci o să mă asigur că angajatorul tău, domnul Killoran, află exact ce fel de femeie eşti şi în mâinile cui a lăsat-o pe sora lui.

O eliberă, iar ea se prăbuşi lângă perete, trăgând aer în piept.

— Spune-mi, chiar crezi că o să se dovedească atât de inimos faţă de o târfă care i-a ameninţat reputaţia surorii lui şi care a stat între acea soră şi titlul de ducesă?

Iar după această ultimă batjocură, el plecă.

Capitolul 18

Tic-tac. Tic-tac. Sfârşitul se apropie. Fii sigur de asta!

La scurt timp după ce ajunseră, un lucru devenise foarte clar pentru Broderick – rochia lui Reggie fusese o greşeală.

Şi nu pentru că ea nu merită satin franţuzesc de cea mai bună calitate, ci pentru că avusese exact efectul pe care ea îl prezisese: atrăsese atenţia fiecărui desfrânat, nelegiuit, ticălos şi mitocan prezent.

„Incluzându-mă pe mine”.

„Pentru numele lui Dumnezeu, sunt fiul tatălui meu în toate privinţele!” Un nenorocit a cărui trădare contra lui Lord Andover şi a gospodăriei sale scosese la iveală nu doar un hoţ, ci şi un om care profitase de personalul contelui pentru plăceri carnale sub ameninţarea concedierii dacă nu îi îndeplineau dorinţele. Dezgustul faţă de nenorocitul depravat care îi dăduse viaţă era la fel de înrădăcinat în interiorul lui acum pe cât fusese cu ani în urmă, când descoperise adevărul despre slăbiciunile tatălui şi răutatea lui.

La marginea sălii de bal, cu un pahar de şampanie în mână, el cerceta împrejurimile.

Unde naiba dispăruse?

O căută pe ringul de dans.

Îngrijorarea lui nu izvora din faptul că Reggie Spark devenise un duşman care trebuia păzit cu atenţie şi ale cărui acţiuni trebuiau urmărite. Reacţia iraţională a lui Broderick era mai degrabă răspunsul sentimentului primar de gelozie faţă de modul în care acei nenorociţi nobili o urmăriseră toată seara.

„Din cauza mea. Eu sunt blestematul care a insistat cu…”

— Cauţi pe cineva?

El înjură, vărsând din conţinutul paharului şi se confruntă cu Cleo, care era teribil de amuzată.

— Drăcia naibii, bolborosi el.

Un servitor se grăbi în direcţia lui, îl eliberă de cupă şi dispăru repede. Făcându-i semn lacheului care veni cu o tavă de argint cu şampanie, Broderick scoase batista şi se şterse pe degete.

Sora lui ridică din sprânceană.

— Unde e Regina? întrebă el.

— Ce…

— Nu te juca cu mine!

O văzuse cu nici douăzeci de minute în urmă plimbându-se prin mulţimea blestemată cu Reggie. El însă lăsase garda jos, având încredere că sora lui avea să descurajeze orice bărbat care s-ar fi apropiat. Însă ea

devenise mai blândă.

— Erai mai pricepută la şiretlicuri înainte să te măriţi, bolborosi el.

— Ai pierdut-o, şefule, aşa-i? îl provocă, iar el se înroşi până în vârful urechilor.

De fapt, aşa era. Undeva între plimbarea ei cu Cleo şi discuţia lui cu ducesa văduvă de Argyll, care o salvase pe Ophelia de la Newgate.

Cleo îl privi cu suspiciune.

— De ce contează unde s-a dus? Reggie nu este genul de persoană care ar hoinări prin casa gazdei, şterpelind fineţuri.

El clocotea de nervi.

— Bineînţeles că nu e.

Nu, Reggie avusese dintotdeauna o delicateţe care o făcea mult mai potrivită pentru o sală de bal decât pentru o sală de jocuri. Cine fusese ea înainte ca ei să se cunoască? El acceptase că secretele îi aparţineau, dar acum voia să ştie. Broderick ridică mâna, acoperindu-şi gura.

— Nu ai observat cum se holbează la ea?

Cleo clipi încet.

— Cine?

La naiba! Avea nevoie de ochelari noi.

— Nobilii ăştia blestemaţi. Îi fac ochi dulci.

El scrâşni din dinţi. Sau îi făcuseră înainte ca ea să dispară.

— Eşti nebun. Nimeni nu se holbează la Reggie.

Broderick îi observase pe ticăloşi de îndată ce ea coborâse scările nenorocite şi lumina lumânărilor dansase pe buclele ei roşii şi lucioase.

— Oh, crede-mă! zise el. Se uitau.

Sora lui pufni. El se încruntă mai tare.

— E ceva amuzant? Ştiu ce am văzut.

Broderick făcu semn cu bărbia către unul dintre cei mai buni clienţi ai lor, un derbedeu desăvârşit şi un împătimit al pariurilor.

— Lord Cavendish a jucat rolul fratelui devotat şi s-a alăturat surorii sale şi însoţitoarei tinerei doamne.

Cleo pufni din nou.

— Te simţi ofensat de un domn care are grijă de sora lui?

— Da. Ridică din sprânceană. Nu. „La naiba!” Da. În această situaţie, da. El pur şi simplu a căutat să se aşeze lângă Reggie.

— Şi cum ai înţeles toate astea?

Clătinând din cap, ea îl privi pătrunzător.

În modul în care Cavendish o dezbrăcase din priviri de rochia verde smarald.

— Pfii! El îşi aranjă nodul de la lavaliera aurie din satin. Ştiu cum gândesc bărbaţii.

Tatăl său fusese un ticălos, şi Broderick făcuse avere ocupându-se de viciile bărbaţilor.

Cleo îşi studie o unghie ciobită.

— Se pare că ai observat destul de multe detalii despre anumiţi nobili şi Reggie. Aceiaşi nobili, accentuă ea, care au mai vorbit cu ea, aşa cum au făcut cu orice alt angajat de la Bârlogul Diavolului.

— Da, dar acum e diferit.

Şi fusese aşa şi înainte.

— Oh? făcu ea de parcă nu era în stare să vadă nimic.

— Acum ea arată *aşa,* şuieră el.

Cleo ridică exasperată mâinile în aer.

— Cum?

Ca şi cum era una dintre acele sirene care renunţaseră la coadă pentru picioare lungi, impunătoare, şi care se mişca printre muritori cu graţie.

— Ştii despre ce vorbesc, continuă el, căutând-o din nou pe doamna cu bucle de un roşu aprins, mai înaltă decât majoritatea oaspeţilor.

— Nu, Broderick, îi confirmă Cleo. Chiar nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

— Rochia ei, îi răspunse el distrat.

Oare unde naiba dispăruse?

— Rochia ei? repetă Cleo. Ştiu de la Gertrude că tu ai fost cel care a insistat ca Reggie să-şi schimbe rochiile maro cu o garderobă nouă.

El strânse pumnii. Şi ce greşeală nenorocită fusese!

— Ce crezi? Că a fost ademenită de unul dintre acei derbedei la o întâlnire clandestină?

Broderick deschise gura şi o închise la loc. Încercă din nou. Doar că întrebarea hazlie a lui Cleo îi trezi imagini nedorite. Neplăcute. Un libertin ademenind-o pe Reggie. Tentând-o. Trecând cu mâinile lui peste umerii ei descoperiţi de un alb cremos. Fiori puternici, ceva care semăna foarte mult cu gelozia, creşteau în pieptul lui, împiedicându-l să vorbească. Împietrise.

Pentru numele lui Dumnezeu! Cu siguranţă, nu era gelos pe…

Cleo îi dădu un cot.

— Glumeam. Îl privi mijind ochii. De ce eşti dintr-odată aşa de preocupat de Reggie?

Mintea lui se blocă.

Bineînţeles că nu era gelos. Nu avea sens.

Prudent, dată fiind atenţia celor din jur îndreptată spre el şi Cleo, fiindcă doi dintre cei mai letali membri ai fostei bande Diggory se aflau acolo, Broderick vorbi în şoaptă:

— E aici ca să fie însoţitoarea lui Gertrude.

— Gertrude vorbeşte chiar şi acum cu Ophelia şi Connor, i-o trânti Cleo.

El continuă:

— Orice gesturi scandaloase ale lui Reggie o să aibă efecte asupra lui Gertrude.

Cleo îl privi ca şi cum îi crescuse un al doilea cap.

— Şi dintr-odată eşti foarte preocupat de ce ar putea să zică oamenii despre noi? Se apropie mai mult. Mult mai scundă decât el, doar Cleo se putea uita de sus la un bărbat mai înalt. Nu ţi-a păsat niciodată despre efectul trecutului nostru şi al reputaţiilor asupra viitorului în lumea nobililor. Presupun că, în interiorul tău, ştii de ce o cauţi pe Regina.

El ridică din sprâncene. Ce sugera?

— Acum, zise Cleo făcând un pas în spate, te rog să mă scuzi. L-am ţinut pe Adair aici mai mult timp decât ne dorim amândoi să stăm. Asta era tot? Ea se întoarse să

plece. Ah, Broderick, îi zise peste umăr. Dacă o cauţi pe Reggie, e în alcovul din colţul sălii de bal.

El căută instinctiv alcovul despre care îi vorbise. Când privi înapoi, Cleo nu mai era, dispăruse în mulţimea de oameni cu aceeaşi iscusinţă pe care o avusese în copilărie, când şterpelea din buzunare. În tot acest timp, sora lui ştiuse unde era Reggie şi îl lăsase să se îngrijoreze pentru… în timp ce ea îl tachinase, ce motive avusese pentru a fi agitat? Ea îşi dăduse seama că el minţise şi nu era preocupat de conduita lui Reggie.

Îndreptându-şi atenţia către persoana pe care o căutase de mai bine de o jumătate de oră, Broderick porni prin sala de bal, trecând printre bărbaţi descendenţi din regalitate, lorzi puternici şi doamne de vază din sălile de bal ale Londrei. Era încununarea unui scop de mult propus, dar toată atenţia lui era concentrată asupra unor draperii groase din brocart.

Broderick ajunsese la colţul holului şi cu spatele la ascunzătoarea pe care Reggie şi-o găsise, păşi înapoi şi intră. De îndată ce draperia căzu la loc, se auzi şuieratul unui pumnal în spaţiul întunecat. Iar vârful acestuia îi zgârie gâtul. Devenise slab. Nu era nicio altă explicaţie pentru faptul că fusese prins pe nepregătite. Încremeni.

— Asta să fie răsplata mea pentru că te-am forţat să iei rolul de însoţitoare? întrebă el amuzat.

— Broderick? şopti Reggie furioasă. Luă cuţitul de la gâtul lui. Ce naiba? Aş fi putut să te omor.

— Da. Aranjându-şi lavaliera, el se întoarse cu faţa la ea. Te-ai fi trezit…

Reggie ridicase piciorul şi îşi aşeza pumnalul fix deasupra gleznei, reducându-l la tăcere.

— Unde e sora ta? Ea făcu o pauză, cu rochia urcată pe picior, şi înălţă capul. Ar trebui să fii cu ea. Nu, eu ar trebui să fiu cu ea, se corectă ea imediat.

Îi pusese o întrebare. Îl părăsise toată raţiunea. „Sora mea. Gertrude”.

— Dansează cu Lord Landon.

Încordarea lui Reggie se mai risipi. Continuă să îşi

aşeze pumnalul.

El înghiţea în sec încontinuu, simţind valuri de dorinţă curgând prin el. Se dovedi la fel de ordinar precum Lord Cavendish, căci nu-şi putea lua privirea de la ea.

În timp ce ea era aplecată, Broderick se folosi de acel moment pentru a-i cerceta gamba fermă, musculoasă, aparţinând unei femei căreia nu-i era frică să muncească. Fără să-i poată controla, ochii lui se aventurară mai sus, şi acele întrebări neruşinate, păcătoase, pe care le avea de ceva timp îşi găsiră în final răspuns – avea pistrui peste tot. Un şir ademenitor de pistrui se întindea pe acele picioare lungi şi graţioase.

Reggie îşi trase rochia la loc şi, odată cu asta, raţiunea lui reapăru. Reuşi să se uite în altă parte.

— Unde ai fost… începu să întrebe, însă abia acum observă detaliile pe care mai devreme fusese prea preocupat pentru a le vedea: obrajii veşnic roşii ai lui Reggie erau albi ca varul; ochii îi erau plini de teamă şi aveau expresia cuiva vânat, atât de familiară în Dials. Îl ameninţase cu cuţitul în mijlocul unei săli de bal foarte aglomerate, dar Reggie nu era genul care să acţioneze impulsiv sau care să scoată arma fără a fi provocată. El o cercetă rapid, uitându-se atent către câteva şuviţe care ieşiseră din cocul ei deosebit de complicat. Miji ochii. Te-a jignit cineva?

Se simţi mânios – o furie arzătoare îi întunecă privirea.

— Poftim? Ea clipi încet. Nu, chiţăi ea. De ce ai… Cine ar… Brusc, încetă să mai fie incoerentă. Ce cauţi aici? întrebă ea de această dată cu mai mult calm. Ar trebui să socializezi cu oaspeţii ducelui.

El se încruntă. Oare din această cauză reacţionase atât de straniu în prezenţa lui?

— Încerci să scapi de mine, Reggie?

Gândul că ea voia să scape de el îl durea.

— Da, îi zise ea direct şi onest, făcându-l să zâmbească sincer pentru prima dată în acea seară.

El se aşeză pe banca îngustă fixată în perete. Reggie

bătu din picior.

— Nu e un joc, Broderick. Nu putem să fim văzuţi împreună.

El îşi puse mâinile pe după cap.

— Pff! Eu vorbesc cu cine vreau şi oriunde vreau.

Şi nici nu avea să o trateze ca pe un servitor, ca şi cum ar fi fost mai jos decât oamenii prezenţi.

— Regulile lumii tale nu se aplică aici. Acum eşti în lumea lor.

Broderick o privi atent. Se convinsese pe sine că sentimentele ei despre înalta societate nu contau. Şi nici dezgustul ei faţă de nobilime. Şi pentru prima dată, se simţi ruşinat de propriul egoism.

— Ce e? Reggie îl privea suspicioasă. Tu crezi că toate astea au legătură cu părerea mea despre nobilime. Ea nu pretinse că nu înţelegea. Ştiu că aşa e.

Ar fi trebuit să fie surd ca să nu audă acea notă de regret din vocea ei. În mintea lui apăru chipul lui Gertrude şi îl cuprinse o panică familiară. Ameninţarea omniprezentă a marchizului.

„Tic-tac. Tic-tac”.

— Nu am de ales.

— Întotdeauna ai de ales.

Avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege acel murmur şoptit de femeia aşezată în faţa lui. Şi brusc răbdarea lui faţă de nemulţumirea ei ascunsă se termină.

— Spune-mi, te-ai născut într-o familie de nobili, Reggie?

— Eu? Ea pufni. Nicidecum.

Şi totuşi, se comporta cu eleganţa unei regine. Avea noi întrebări despre femeia enigmatică din faţa lui.

— De asta ai ajuns la London Bridge.

Ea tresări ca şi cum o împuşcase în stomac şi, pentru o clipă, el îşi dori să nu fi spus cuvintele care îi treziseră spaima în privire. Şi, în acelaşi timp, îşi dorise să le spună. Reggie se ridică în picioare. El o prinse delicat de mijloc, împiedicând-o să plece. Ţinând-o lângă el. Pieptul ei se ridică şi cobora repede, iar ea se smuci din strânsoarea lui.

— Nu ai nici cea mai mică idee de ce mă aflam la London Bridge în acea noapte, şopti ea.

Înainte ca ea să plece, el spera, îşi dorea să afle acele secrete. Voia amintirile ei, chiar şi pe cele mai întunecate. Era prima dată când vorbeau despre asta.

— Tu mi te-ai oferit, îi aminti el încet.

— De ce faci asta? Ea îl privi îngrozită. Mă urăşti chiar atât de mult?

Rănit de acea întrebare, el se încruntă.

— Crezi că te-aş face să te simţi ruşinată în mod intenţionat?

— Nu mai ştiu ce ai face.

El tresări. Merita asta. Şi era dreptul ei să fie suspicioasă. Totuşi, nu ar fi rănit-o intenţionat niciodată.

„Dar ai răni-o altfel…”

Îşi aminti de avertizarea lui Cleo.

„Iar după ce o să-i descoperi motivele, să-mi spui că nu contează…”

La fel cum nu ştia ce o determinase pe fata de 18 ani pe atunci să se ofere pentru o liră. Aceea fusese valoarea pe care şi-o pusese. Acea conştientizare, venită acum, peste ani, îl lovi în moduri în care el, cel din tinereţe, fusese mult pentru istovit pentru a le vedea.

— Aş cruţa-o de soarta pe care tu ai cunoscut-o.

— Crezi că surorile tale ar permite să i se întâmple aşa ceva lui Gertrude? întrebă ea. Ai prefera să ai încredere într-un nobil?

Asta îl uimi. Reggie se apropie şi, în spaţiul îngust, vârfurile picioarelor lor se atinseră.

— Ştii ce cred eu? Nu-i permise să răspundă. E vorba despre tine.

El încremeni. Nimeni, nici măcar surorile şi fratele lui nu îi puseseră la îndoială motivele. Şi totuşi, diavoliţa îl provoca.

— E vorba despre dragostea ta pentru nobilime. Ea îl privi lung. O femeie în căutare de secrete şi răspunsuri. Şi ştii că… Părea că nu mai avea energie să lupte. Reggie îşi puse braţele în jurul mijlocului. În acest moment, nu pot să

spun că l-ai alunga pe cel mai puternic nobil dacă el ţi-ar da ce îţi doreşti. Clătinând dezgustată din cap, Reggie se întoarse să plece, dar apoi făcu o pauză, privindu-l încă o dată. Eşti atât de convins că un nobil ar putea să o salveze pe Gertrude şi Bârlogul Diavolului! Îşi ridică rochia, acele mişcări creând valuri pe suprafaţa materialului fin. Dar, Broderick, de multe ori, ceea ce pare a fi rezolvarea pentru problemele noastre nu este altceva decât mai multă bătaie de cap.

Şi cu acel avertisment de rău augur, se strecură afară.

Capitolul 19

Ai fost avertizat, nimic nu te mai poate salva. Vin după tine. Aşa cum tu şi ai tăi aţi venit după mine, te pândesc. Aşteptând.

Întinsă în mijlocul scenei, cu Clara lângă ea, Reggie privea în sus către pictura murală vibrantă, care încă nu-şi pierduse gloria.

Heruvimi zâmbitori care pluteau pe cerul pastelat şi nori care îi aminteau batjocoritor de pericolul care o păştea.

Iar acum, din cauza legăturii cu ea, erau ameninţaţi Clara, Gertrude, Broderick.

Şi toţi cei de la Bârlogul Diavolului.

Închise ochii.

O săptămână. Sau erau şase zile? Îi venea să râdă din cauza panicii.

Partenera ei de afaceri întoarse capul.

— Atât de rău?

— Mai rău, reuşi Reggie să spună.

— Killoran?

În mod straniu, de această dată, cel care îi dăduse peste cap inima şi existenţa nu era vinovat. Reggie era responsabilă pentru toate problemele ei. Şi fusese aşa dintotdeauna. Îi apăru în minte faţa lui Lord Oliver şi îşi

trecu palmele peste ochi în încercarea de a alunga gândul şi amintirea lui. Şi totuşi, ameninţarea rămăsese. Zăbovea.

— Ce e? o rugă Clara.

Emoţionată, Reggie clătină din cap.

— Nu pot.

Nu încă. Deşi Clara, a cărei soartă şi al cărei viitor erau legate de Reggie, merita până şi cel mai mărunt detaliu.

— Am găsit un constructor.

Cealaltă femeie se ridică brusc.

— Poftim?

Rămânând pe loc, Reggie scoase din buzunar bucata de hârtie pe care o primise de la Cleo. I-o înmână. Cealaltă femeie o smulse dintre degetele ei.

— E scris acolo, zise Reggie fără a se uita măcar la biletul pe care îl primise seara trecută de la sora lui Broderick. Conform spuselor Cleopatrei, constructorul o să ne facă o ofertă corectă şi generoasă, de asemenea, cu promisiunea de a începe şi de a termina în cel mult o lună. Poate mai devreme, în funcţie de starea localului.

— Da, zise pe nerăsuflate cealaltă femeie. Bineînţeles că poate veni. O să aranjez o întâlnire cu el şi o să discutăm contractul. Privi când la foaie, când la Reggie. Trebuie să fie ceva foarte grav.

Reggie o privi întrebătoare.

— De luni bune căutăm un arhitect care, în primul rând să facă afaceri cu femei, în al doilea rând, să lucreze cu o femeie uşoară şi în al treilea, să ni-l permitem. Scutură biletul. Tu ai găsit tot ce avem nevoie, dar arăţi ca şi cum tocmai ai fost la propria înmormântare.

Reggie îşi muşcă buza de jos.

— E grav, şopti ea…

„Uite ce m-ai determinat să fac… E numai vina ta…”

Acuzele lui Lord Oliver îi răsunau în minte. Strânse din dinţi pentru a nu începe să tremure.

— Sunt otrăvitoare. Lacrimile îi umplură ochii. Clipi pentru a le alunga. Nu ar fi trebuit niciodată să fii de acord să porneşti o afacere cu mine.

— Opreşte-te! îi ceru cealaltă femeie, lăsând biletul în jos.

— E adevărat.

Trase tremurând aer în piept şi se ridică. Înainte să îşi piardă curajul, Reggie îi povesti de întâlnirea pe care o avusese cu Lord Oliver, evitând să spună cele mai ruşinoase detalii despre relaţia ei cu acel domn. Când termină cu versiunea decentă a istoriei dintre ea şi Oliver, se lăsă tăcerea.

— Oh, la naiba! zise Clara încet, trecându-şi o mână peste ochi.

— Exact. În ultimii zece ani, ea se confruntase nu doar cu unul dintre cei mai puternici nobili din regat, dar şi cu cel mai nemilos şef de bandă din Dials. Trăgând aer în piept, Reggie se ridică şi, trăgându-şi genunchii, îi cuprinse cu braţele. Ar trebui să continui singură.

Nu avea să păteze noul început al Clarei din cauza propriilor ei greşeli.

— Opreşte-te, îi trânti cealaltă femeie cu mai multă loialitate decât merita Reggie. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus prima dată când m-am mutat aici?

— Du-te naibii, îşi aminti Reggie sec.

Cealaltă femeie râse.

— Da, am crezut că eşti la fel de rece ca toată lumea din personalul lui Killoran. Tu mi-ai spus că…

— Pe aceste străzi suntem învăţaţi să ne îndoim de toată lumea şi de motivele lor, zise Reggie încet.

— Şi că ai fost ca mine cândva, un intrus în acest loc, şi că ştiai ce simt. Clara îi vorbi pe un ton tremurat, aşa cum nu făcea niciodată. Şi că, oricând aş fi vrut, aş fi avut o prietenă în tine. Strânse din dinţi, alungând orice semn de vulnerabilitate. Aşa că nu o să te abandonez.

— Nu m-ai abandona, insistă Reggie, simţind că nu merita acea loialitate.

Clara ridică din sprâncene.

— Unde ai merge?

Pentru o clipă, un alt loc departe de acele străzi diabolice îi apăru în minte – dealurile verzi, nesfârşite de la

ţară, din Kent. Familia pe care o lăsase în urmă. Dar, în mintea ei, cei de acolo erau aşa cum îi lăsase, un tată şi doi fraţi îngheţaţi în timp, trei bărbaţi care nu aveau să îmbătrânească. Lacrimile i se opriră în gât. Nu avea cum să se ducă acasă. Nu avea cum să şteargă ce făcuse. Iar dacă ar fi renunţat la această viaţă şi s-ar fi întors, Lord Oliver, acum, după ce o găsise, cel mai probabil ar fi venit bucuros după ea. Şi, mai rău, după familia ei. Şi asta presupunând că mândrul ei tată ar fi putut să o ierte pe fiica lui care devenise târfa unui nobil şi care acum locuia într-o sală de jocuri.

— Reggie?

— Nu ştiu, reuşi ea să spună. Nu exista niciun loc pentru ea. Îşi făcuse iluzii crezând că Bârlogul Diavolului era casa ei. Şi pentru o scurtă perioadă, chiar fusese. Susţinu privirea celeilalte femei. Nu o să mă supăr dacă vrei să mă dai la o parte din asta. Reggie vorbi peste protestele ei. Din cauza mea am pierdut 1.000 de lire în favoarea lui Broderick. Totul e din vina mea.

— Am zis deja că nu o să te abandonez şi mă ţin de cuvânt. Acel bastard, bolborosi Clara. El, se grăbi ea să clarifice. Nu tu. O prinse pe Reggie de mână şi o strânse. Nu o să te abandonez, dar nici nu pot să fac asta singură fără fondurile şi ajutorul tău. Îi făcu semn către partitura pe care Reggie o scrisese. Dacă ideea de a începe ceva ar fi fost a mea, eu aş fi pornit un nou club. Un alt bordel. E tot ce ştiu. Tu mi-ai amintit că nu am fost întotdeauna o femeie uşoară. Că odinioară am fost cântăreaţă. Era o parte a trecutului Clarei pe care îl împărtăşise fără tragere de inimă; dragostea ei uitată, dar nu pierdută faţă de muzică le întărise legătura. Se aşternu tăcerea pe care Clara o rupse prima: Suntem sigure, începu ea ezitant, că această cerere nu ar fi prielnică pentru Gertrude sau Killoran?

Ea avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege implicaţiile acelei întrebări.

— Poftim?

Cu siguranţă nu sugera ca Reggie să închidă ochii în timp ce Gertrude ajungea să fie măritată cu acel monstru!

Dar ea nu povestise cele mai urâte şi umilitoare aspecte ale timpului pe care îl petrecuse cu acel diavol. Cum o bătuse. Strangulase. Batjocorise.

— Killoran e hotărât să aibă un titlu cu orice preţ, îi spuse cealaltă femeie.

— Nu aşa, replică Reggie cu vehemenţă. „Nu cu acest bărbat”.

— Eşti sigură?

— Da.

În această privinţă era.

— Atunci de ce nu i-ai spus seara trecută?

Pentru că, în momentul în care Oliver devenise real, trecutul ei nu avea să fie doar al ei, iar păcatele ei şi cea mai mare ruşine ar fi aparţinut unui bărbat pe care ea îl purta în sufletul ei de peste zece ani.

— Nu eram pregătită, mărturisi ea încet. Nu fusese niciodată. Cum putea cineva să împărtăşească, din proprie voinţă, toate păcatele pe care le purta? Cele care o lăsaseră la fel de marcată precum orice prostituată din Covent Garden. Am făcut multe greşeli. Prea multe pentru a fi numărate. Dar ştiu că Gertrude merită mai mult decât un soţ ca el, spuse ea cu o hotărâre menită să pună punct planurilor Clarei de a o da pe Gertrude pe mâna proaspătului duce.

Reggie îşi vânduse virtutea, mândria, trupul, şi acum cealaltă femeie voia să-şi vândă sufletul. În ciuda dezamăgirii, era o durere care îi apăsa sufletul. Ce o făcuse pe Clara să fie atât de disperată încât să sacrifice binele altcuiva pentru supravieţuirea ei?

— Reggie… Clara se mută mai aproape, înfruntând-o. Tu crezi că eu sunt nemiloasă. Fie că e o ducesă sau o femeie uşoară de la Bârlogul Diavolului sau amanta vreunui lord care nu o merită, poate cineva vreodată să scape de acea soartă? Dumnezeule, asta e povara femeii.

— Nu. Reggie deja clătina din cap. Da, aceea fusese soarta ei şi a Clarei şi a prea multor femei. Din această cauză, Reggie ştia că nu trebuia să se ofere nici unui bărbat. Nu pot să cred că aceasta e soarta fiecărei femei.

Poate că era naivitate, sau inocenţă, sau speranţă din partea ei.

— Broderick nu a pus niciodată mâna pe vreo femeie.

Şi nici nu avea să o facă.

Clara pufni.

— Pentru că Broderick Killoran ţi-a arătat bunătate cândva? Acţiunile lui de atunci până acum ar fi trebuit să-ţi deschidă ochii şi să-ţi arate cine este el de fapt, pentru că aşa sunt toţi, zise ea, apăsând ultimele cuvinte. Bărbaţii nu sunt buni şi nici blânzi. Avea o privire de gheaţă. Singurul bărbat despre care am crezut asta mi-a dovedit cât de uşor i-a fost să mă dea la o parte.

— Dar acest lucru nu e valabil pentru Broderick, Ryker Black sau ducele de Glastonbury.

Reggie icni realizând că tocmai spusese ceea ce omisese să spună intenţionat. Cealaltă femeie încremeni.

— E un duce. Oh, Reggie!

Era atâta dezamăgire în vorbele ei, încât Reggie tresări.

— Nu era duce atunci, zise ea timid.

Clara suspină.

— Reggie, în calitate de fiu al unui duce, a fost întotdeauna. Nu înfrunţi un duce. Nu-l enervezi. Te fereşti de el…

— Ştiu asta, zise ea nerăbdătoare.

El reprezenta singura ei nebunie de la vârsta de 18 ani. Prin faptul că îşi dăruise inima şi virtutea lui Oliver, ea se pierduse pe sine: familia, inocenţa, speranţele, iar şi acum, dacă nu făcea aşa cum îi ceruse, viitorul.

Clara îşi sprijini bărbia pe genunchi.

— Bine. Avem o cale de ieşire din asta…

Se priviră în tăcere.

— Nu avem, recunoscu Reggie în cele din urmă. Nu dacă nu sunt dispusă să-mi pun viitorul în joc pentru viitorul lui Gertrude. „Şi al Clarei”. Asta rămăsese nespus între ele, fără să fie nevoie ca prietena ei să arunce acea acuză. Suspinând resemnată, Reggie aranjă un vraf de cărţi. Trebuie să mă întorc.

Lecţiile zilnice ale lui Stephen aveau să se încheie în curând, şi asta însemna că ea trebuia să-şi reia rolul de însoţitoare pentru o femeie care de la trădarea ei abia dacă îi adresa câteva cuvinte.

— Loialitatea ta o să-ţi aducă sfârşitul, Regina Spark, îi zise Clara, ridicându-se în picioare.

Reggie îşi luă pelerina.

— Alţii ar putea spune acelaşi lucru despre tine, rosti ea, îmbrăcând pelerina de lână.

— E diferit, răspunse cealaltă femeie.

— Chiar e? ripostă ea, legând pelerina la gât.

— Fetele Killoran s-au avut mereu una pe alta. L-au avut mereu pe Killoran şi chiar şi pe acel mizerabil frate mai mic.

De când venise Clara la Killorani de la clubul Iadul şi Păcatul, băiatul nu putuse niciodată să vadă dincolo de ura şi neîncrederea faţă de asocierea ei cu rivalii lor.

— Noi am trăit bazându-ne doar pe noi. Asta e diferenţa. Şi din acest motiv nu ar trebui să-ţi sacrifici existenţa pentru o familie care nici măcar nu o să-şi aducă aminte de tine după ce pleci.

Pragmatismul cu care Clara îi trântise acele cuvinte o duru mai mult decât dacă le-ar fi spus ca pe o glumă batjocoritoare.

Fără cuvinte, Reggie ridică vraful de cărţi. În timp ce porniră către uşă, ea încercă să vorbească.

— Eu…

Scuzele erau inutile. Promisiunile pentru a face totul bine, imposibile. Clara alungă toate aceste gânduri.

— O să mă duc în vizită la birourile lui Phippens în această după-amiază.

— Şi ai calculele pe care le-am făcut?

— Cele pentru clădire? Da.

Asta, sperând că Lord Oliver nu avea să le distrugă planurile cu nimic altceva în afară de câteva cuvinte urâte, dar bine plasate despre proprietare.

Reggie simţea cum zidurile existenţei ei se strâng şi mai mult. În timp ce Clara se întinse după mâner,

permiţându-i lui Reggie să iasă, mai încercă o dată să o facă să se răzgândească.

— Reggie?

Ea se opri.

— Cât de iertător o să fie Broderick când o să afle că i-ai adus pe cap lui şi familiei lui mânia unui duce?

Oricum era blestemată. Pentru că fie trebuia să renunţe la propriul suflet, fie la viitor. Îngrozită, închise uşa în urma ei.

Nerrie, care stătea sprijinit de un stâlp, se trezi imediat. Prezenţa acelui paznic urmărindu-i paşii îi aminti care era rolul ei în gospodărie. Nu era nici prietenă şi nici parte din familie. Fusese un membru al personalului lor care le servise interesele şi acum nu mai aducea nimic important la masa negocierilor. Fără să-i arunce măcar o privire, ţâşni înainte, cu ochii fixaţi asupra trăsurii. Nerrie grăbi pasul şi ţinu ritmul cu ea.

— Nu o face pentru că nu are încredere în dumneavoastră, doamnă.

Nerrie îi fusese cel mai loial paznic dintre toţi. Dacă pe alţii îi prinsese vorbind batjocoritor sau ponegrindu-i rolul la Bârlogul Diavolului, Nerrie se dovedise diferit. Dar tot el dovedise cât de uşor era pentru o persoană să o excludă.

— Aha.

Paznicul îşi scoase pălăria.

— E adevărat. Oh, e nervos pe dumneavoastră pentru că… Nerrie făcu semn cu mâna către club. Dar nu vrea să umblaţi pe stradă fără protecţie.

Reggie strânse din dinţi. Dacă paznicul credea asta, era la fel de naiv cum fusese ea când avusese încredere în Broderick.

— Nu am nevoie să aibă cineva grijă de mine. Am grijă singură de securitatea mea.

Mutând micul pachet pe care îl căra în cealaltă mână, Reggie trase, cu mâna liberă, uşa, iar ea urcă fără a avea nevoie de ajutor. Posomorât, Nerrie urcă lângă vizitiu.

Singură în trăsura care mergea pe străzile din Seven

Dials, Reggie luă în considerare cuvintele şi avertismentele Clarei. Cu câtă uşurinţă îi vorbise despre intenţia de a pune pe primul plan viitorul ei, nu pe cel al lui Gertrude! Trăsura coti încet pe altă stradă, şi privirea lui Reggie se opri pe o fetiţă subţire, firavă, sprijinită de un perete. Cu părul blond, încâlcit, încadrându-i faţa plină de funingine. Prostituata de la colţ de stradă ridică fusta ca să o vadă un domn care trecea. Iar el se opri atras de darul pe care fata îl vindea din disperare. În ciuda distanţei dintre ele, privirea stinsă a fetei trecu dincolo de geamul trăsurii, ca un ecou al privirii oricărei femei care fusese forţată să trăiască singură pe aceste străzi.

Reggie privi către tânăra femeie neputincioasă fără a-şi lua privirea de la suferinţa ei tangibilă până când trăsura o purtă mai departe. Ea fusese aşa. „Şi o să fiu din nou”.

Nu exista urmă de îndoială că, dacă avea să i se opună lui Lord Oliver, exact asta avea să fie răzbunarea lui. Ameninţarea pe care i-o făcuse seara trecută nu era doar o vorbă goală.

Reggie se lupta cu sine. El îi promisese bani, astfel că avea să fie liberă în final. Şi nu ar mai fi fost nevoită să se uite peste umăr, temându-se că el avea să fie acolo. Şi totuşi, faptul că se întorsese în viaţa ei o făcuse să se confrunte cu adevărul: el avea să fie mereu acolo – de la amintirile care o bântuiau până la absenţa familiei pe care o iubise cândva şi apoi o pierduse din cauza păcatelor ei.

El avea să aibă mereu putere asupra ei, dar ea putea fi şi mai puternică din pricina asta. Chiar dacă asta însemna că el avea să o distrugă. Că era o certitudine. Ducele de Glastonbury nu avea să accepte cu calm să fie respins de o fată din sat a cărei virtute o furase.

Şi apoi Broderick avea să afle. I se făcu greaţă.

Trecutul ei nu avea să mai fie un secret ruşinos, care le aparţinea doar ei şi ducelui care o ruinase. Închise ochii. El îi distrusese viaţa. Nu avea să-i permită să-i facă acelaşi lucru lui Gertrude.

Trăsura se opri. Adunându-şi registrele, Reggie acceptă ajutor de această dată pentru a coborî. Mulţumind,

îşi luă lucrurile şi porni grăbită. În foaier se întâlni cu Stephen, care rânjea larg.

— Spark.

Reggie se opri brusc. De ce nu era la lecţii? Acea confuzie, acel avertisment o făcură să simtă fiori reci. Nu era loc pentru confuzii în viaţă. Ele prevesteau doar dezastru. Era o lecţie veche de când lumea din Dials. Vârându-şi degetele în betelia de la pantaloni, Stephen porni către ea cu aroganţă – moştenită cu siguranţă de orice copil de nobil. Sentimentul de spaimă crescu, trezind tot soiul de alarme în mintea ei.

— Ce e? întrebă ea fără prea multe politeţuri.

Ignoră servitorul care venise să-i ia pelerina şi se apropie mai mult de micul ticălos.

— Gertrude şi-a găsit un peţitor, anunţă el rânjind.

Ea se clătină pe călcâie. Inima îi sări în piept.

— Da?

Stephen o privi mijind ochii.

— Credeai că nu o să găsească?

— Nu! exclamă ea. Bineînţeles că nu.

Însă nu unul demn de ea şi nici nu avea să fie unul. O cuprinse un sentiment de eliberare, dar şi de speranţă. Ducele îi oferise lui Reggie o săptămână pentru a-i încuraja cererea, şi ea fusese atât de consumată de teroarea pe care o simţise, încât nu se gândise că mai era o cale de scăpare pentru Gertrude şi pentru ea. Îşi scoase repede pelerina.

— Cine e?

— Un duce.

Ea simţi fiori pe şira spinării.

— Un…

— Un duce, se făli Stephen. Parcă Glaston…

— Glastonbury, şopti ea.

Simţi un ţiuit în urechi, ce acoperi vocea lui Stephen.

— Spark? Mă asculţi? întrebă Stephen uşor îngrijorat.

Îşi reveni în fire. Nu avea timp să stea acolo şi să discute cu copilul certăreţ.

— Unde sunt?

— El e în biroul lui Broderick. Gert încă nu s-a întors.

Oh, Dumnezeule! Panica ameninţa să o înghită.

— Dacă se întoarce, ai grijă să se ducă în camerele ei şi să stea acolo.

Reggie porni înainte.

— Spark?

Ea se opri. Stephen îi rânji.

— Broderick nu o să fie fericit că ai umblat iar văzându-ţi de afacerile tale. Se prefăcu a-şi pune un ştreang la gât şi îşi dădu ochii peste cap.

Bolborosind în barbă, Reggie porni către hol – era o cale mai scurtă către biroul lui Broderick.

Un peţitor. Lord Landon. Era foarte tenace în hotărârea lui de a se lega de familia Killoran. Prima dată o curtase pe Cleo, apoi pe Ophelia, iar acum pe Gertrude. Cât de ciudat era că el avea să fie opţiunea mai sigură, mai bună pentru tânăra domnişoară!

Dădu buzna în biroul lui Broderick şi se opri.

După aparenţe, cu florile în mână, domnul care stătea întins pe scaunul din piele din faţa biroului lui Broderick ar fi putut la fel de bine să fie orice bărbat decent care curta o domnişoară decentă. Dar el nu era orice domn. Nu era orice bărbat. El era bărbatul cu un suflet mai întunecat decât al diavolului, iar Reggie ştia prea bine ce rău îi curgea prin vene.

— Bună ziua, domnişoară Spark, îi zise el cu un zâmbet rece. Ce bucurie să vă văd din nou!

Capitolul 20

Răzbunarea o să-mi aparţină şi nicio căsătorie pe care sora ta ar putea să o încheie nu o să-ţi salveze sufletul netrebnic.

Când Broderick intră pe uşile principale, Stephen ţâşni atât de repede încât se lovi de el. Îl prinse pe băiat de

umeri.

— Cred că e scandal, zise Stephen pe nerăsuflate. Dezbrăcându-se de mantie, Broderick o aruncă spre un servitor.

I-ar fi plăcut să aibă măcar un pic de linişte, ştiind că sfârşitul nu-l pândeşte la colţ, aşteptând să-i dea viaţa peste cap. Le ordonă servitorilor să plece şi se întoarse către fratele său.

— Ce e?

Stephen îşi suflecă mânecile. Vorbi şoptit.

— Face scandal. Ţi-am zis că nu poţi să ai încredere în ea. Gert are un peţitor, şi ea se bagă. Nu vrea ca noi…

Broderick ridică mână, reducându-l la tăcere.

— Destul!

— …să supravieţuim. E răzbunarea ei. Ştiu eu.

— Am zis destul, spuse el cu fermitate, oprindu-l pe Stephen din aiurelile lui.

— Cine face scandal?

Stephen se lovi cu pumnul în palmă.

— La naiba! Nu ai ascultat niciun cuvânt blestemat? Spark. Spark, al cărei nume era sinonim cu problemele. Broderick îşi trecu o mână peste ochi. Şi apoi conştientiză unul dintre lucrurile pe care fratele său i le spusese. Lăsă mâna jos.

— Gertrude are un…

— La naiba, Killoran, ţine pasul! strigă băiatul. Am zis că are un peţitor. Şi nu orice peţitor. Făcu o pauză. E un duce. Arată elegant. Vrea să vorbească cu tine. Reggie tocmai a intrat pentru a-l vedea. „Un duce?”

— Cine?

— Ducele de Glaston sau ceva asemănător. Ducii sunt mai puternici decât marchizii, nu? şopti Stephen. Una dintre târfe a zis că sunt mai puternici decât oricine, cu excepţia unui prinţ sau unui rege. Lovi din nou cu pumnul. Şi Spark încearcă să oprească asta.

Drăcia naibii! De ce ar face asta? Deja pornise grăbit către birou. Stephen se chinui să ţină pasul.

— Ce crezi că o să facă? şopti Stephen. Încearcă să ne

distrugă. Ştie că avem nevoie de o pereche pentru Gert. E singurul lucru care are sens.

Nu. Asta nu era Reggie.

„Dar nici nu ai crezut că ea avea să comploteze pentru a-ţi fura cei mai buni oameni şi paznicul de sub nas”. Se încruntă.

— Domnul e un client?

Reggie spusese foarte clar că nu avea să susţină o căsătorie între Gertrude şi vreun individ care era dator la Broderick.

— Nu. Stephen clătină din cap. Nu l-am văzut niciodată la Bârlogul Diavolului. Nu am recunoscut numele. Glastonbury, trânti el. Numele lui e Glastonbury.

El se încruntă. Atunci de ce s-ar amesteca ea în curtarea unui domn?

— Mi-a zis să nu-i permit lui Gertrude să se apropie de acest om. Mi-a spus să o ţin în camerele ei.

El continuă să meargă, îndreptându-se către biroul lui. Două cameriste se feriră din calea lui, permiţându-i să treacă.

Cu fiecare pas, avea şi mai multe întrebări. De ce ar îndepărta Reggie un peţitor? Ce motive putea să aibă? Sau era aşa cum spusese Stephen, şi acţiunile ei erau mânate de răutate? Imposibil.

Broderick ajunsese la biroul său şi cercetă totul din priviri. Primul lucru pe care îl observă era apropierea domnului de Reggie. Trupul lui îndesat, îndreptat spre al ei indica o familiaritate. Broderick îl detestă pe loc. Cei doi se ridicară pentru a-l întâmpina.

Uşurarea se putea citi pe chipul lui Reggie.

— Excelenţă, vă putem ajuta cu ceva? întrebă Broderick înaintând, omiţând intenţionat să facă vreo plecăciune în faţa nobilului pompos.

— M-am gândit că am putea discuta despre o chestiune de natură personală legată de sora dumneavoastră.

Ducele se uită pătrunzător de la Reggie către uşă.

La acel gest, Broderick miji ochii spre vizitatorul care

dădea ordine în casa lui. Acele ordine veneau natural din partea cuiva cu rangul lui şi vorbeau despre aroganţa ducală. Aroganţa înaltei societăţi despre care Reggie îi vorbise şi pe care o ura atât de mult.

Ea însă rămăsese locului, în mijlocul camerei. Buzele ei se mişcau, dar cuvintele nu ieşeau. Dar apoi zise:

— Nu!

Ducele întoarse capul în direcţia ei.

Reggie trase încet aer în piept şi apoi ridică din umeri.

— Excelenţa Sa nu ar fi o pereche potrivită pentru Gertrude.

Ducele se îmbujoră.

— Ai grijă, domnişoară Marlow! o avertiză el.

— Ieşi afară, ordonă ea, uitându-se către duce.

— Domnişoară Spark?

Broderick îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Domnişoară Spark, râse ducele. Nici măcar nu i-ai spus numele tău adevărat.

Reggie se albi la faţă. Broderick se îndreptă de spate. Se cunoşteau. Ducele se întoarse spre el.

— Am venit cu intenţia onorabilă de a o curta pe sora ta. Şi femeia asta? zise el îngreţoşat. Caută răzbunare împotriva mea pentru crime de care ea este vinovată.

Reggie tresări, dar rămase pe loc, la fel de mândră precum orice comandant militar.

— Nu sunt vinovată de nimic.

Ducele se întoarse cu spatele la ea.

— Domnişoara Marlow, cunoscută – făcu semn cu mâna înmănuşată în direcţia ei – drept domnişoara Spark.

Amorţit, Broderick o privi pe Reggie – străină pentru el. Dar acest bărbat îi ştia trecutul.

— A fost guvernanta surorii mele, zise ducele.

Broderick strânse din dinţi.

— E adevărat? Ai fost în serviciul ducelui?

Era de aşteptat şi de înţeles că toată lumea din Dials avea secrete. Dar faptul că acest bărbat ştia secretele ei, iar el însuşi era un intrus, aflându-i secretele nu de la ea, ci de la altul, îl făcu să strângă puternic pumnii.

Ea îşi umezi buzele.

— Nu. Da. Încercă din nou: Am fost angajată de tatăl lui.

Broderick se holbă în continuare, schimbul de replici dintre ei fiind ca un meci în care capul lui era mingea. Ducele îşi duse o mână la piept şi îl privi pe Broderick cu ochii îngroziţi.

— I-am promis inima mea, fidelitatea mea şi, în cele din urmă, ea s-a vândut prietenului meu cel mai apropiat pentru un săculeţ de monede şi un pandantiv elegant. Şi acum – se întoarse către Reggie – ai intervenit între mine şi un posibil aranjament cu…

— Mincinosule! strigă ea.

O tensiune apăsătoare se simţi în încăpere. Ducele clocotea.

— Îmi pui la îndoială onoarea?

— Da, asta fac.

— Negi că ai fost iubita mea? întrebă ducele.

Reggie tăcu, refuzând să răspundă la acea întrebare.

Gelozia – violentă, arzătoare – îl înjunghie pe Broderick, batjocorind iluzia prieteniei pe care o avusese cu această femeie care îi fusese confidentă… Ea îl privi precum un copil obraznic în căutare de iertare. O parte din voinţa de a lupta o părăsise. Era o confirmare. Şi asta îl devastă pe Broderick.

Excelenţa Sa îşi aranjă acul de diamant de la lavalieră.

— Şi cu banii mei cum a rămas, domnişoară Marlow?

Reggie clătină din cap.

— Acei bani erau ai mei, şopti ea. I-am câştigat.

— Eşti o hoaţă.

Un sentiment cu totul nefamiliar îl cuprinse pe Broderick – frica.

— Destul, zise el încet, acel ordin venind din nevoia de a-l opri pe acel bărbat să împărtăşească şi alte lucruri.

— Domnişoară Spark, zise el calm. Te rog să ne scuzi.

Ochii îngroziţi ai lui Reggie îi întâlniră pe ai lui.

— Eu… Bineînţeles. Desfăcu mâinile, eliberând

materialul rochiei şi vorbi calm: Aş vrea să ştii că este un mincinos. Fermecătoare în îndrăzneala ei, îl privi chiorâş pe duce. Şi poţi să fii sigur că, dacă îi permiţi să se însoare cu Gertrude, o să-i facă viaţa un calvar.

Zicând acestea, cu capul ridicat, păşi pe lângă duce şi ieşi în tăcere.

De îndată ce ieşi, Broderick se îndreptă către dulap.

— Îmi cer scuze, zise el pe un ton echilibrat, aducând două pahare şi o sticlă de coniac. Aşezându-le pe birou, turnă două degete în fiecare şi îi oferi unul ducelui. Broderick nu schiţă niciun gest pentru a lua loc pe scaun, ci se sprijini cu şoldul pe colţul biroului. Domnişoara Spark este… înflăcărată.

Ducele acceptă băutura.

— Nu sunt necesare scuzele, îl asigură el, făcând un semn batjocoritor cu cealaltă mână. Femeia asta a fost mereu mult prea înflăcărată, mai mult decât este prudent pentru o doamnă. Mai ales pentru o guvernantă.

Broderick sorbi din coniac.

— Deci sunteţi destul de familiar cu însoţitoarea surorii mele? Excelenţa Sa se aplecă în faţă, iar scaunul de piele de sub el gemu sub apăsarea greutăţii lui.

— De regulă, nu vorbesc despre relaţiile mele cu amantele.

Broderick împietri.

— Faceţi-mi pe plac.

— Aventura noastră a avut loc acum zece ani, se grăbi repede ducele să-l asigure.

Era trecutul lui Reggie. Aceasta era povestea de acum zece ani. Dispreţuia faptul că povestea venea de la acest bărbat.

— Eram tânăr. Ducele făcu o pauză. Şi eram îndrăgostit de ideea de a fi îndrăgostit de cineva total nepotrivit.

„Total nepotrivit”. Broderick rânji rece către celălalt bărbat.

— Sper că nu mai puţin potrivit decât un bastard crescut pe străzi, care a trăit mai mult prin sălile de jocuri.

Celălalt bărbat înţelese substratul din discursul lui Broderick. Clipi încet şi apoi se îndreptă de spate.

— Aţi înţeles greşit.

Broderick ridică o sprânceană.

— Aşa să fie?

— Nu statutul social al femeii o făcea nepotrivită pentru mine, ci mai degrabă acţiunile ei. Eu eram îndrăgostit de ea, iar ea era îndrăgostită de bijuteriile şi de cadourile pe care le putea primi.

El privi dincolo de capul celuilalt bărbat.

„Eu nu am nevoie de mai mult de două rochii. Sunt o însoţitoare, Broderick. Culorile plictisitoare, hainele monotone sunt potrivite pentru o servitoare, nu hainele vesele şi extravagante”.

— Serios? Ea v-a sedus?

— Într-adevăr. Împotriva raţiunii mele şi a avertismentelor familiei. Ducele întinse o mână. Eram tânăr. Terminasem şcoala. Credeam că sunt îndrăgostit de ea.

Broderick strânse paharul din mână, degetele sale apăsând cu putere în sticla de cristal. Se forţă să se controleze şi învârti conţinutul paharului.

— Şi aţi transformat-o pe femeia angajată ca guvernantă în casa dumneavoastră în amantă?

Ducele se înroşi până în vârful urechilor.

— Da, dar – vorbi aproape în şoaptă – am făcut asta intenţionând să mă însor cu ea. Familia mea nu ar fi fost niciodată de acord şi de aceea am fugit.

Acea mărturisire îl scuti pe Broderick de ceea ce înţelesese deja. Ea se oferise acelui bărbat. Aproape că, după spusele lordului, se căsătorise cu el. Broderick ridică paharul la gură.

— Şi cu toate acestea, *nu* v-aţi căsătorit cu doamna. Făcu o pauză. Am încredere că nu intenţionaţi să o curtaţi pe sora mea în timp ce sunteţi căsătorit cu însoţitoarea ei, nu?

Rânji pentru a mai şterge din răceala acelei întrebări. În tot acest timp, un sentiment de ură creştea încet în

măruntaiele lui faţă de ducele care voia permisiunea de a o curta pe sora lui.

Celălalt bărbat chicoti.

— Nu. Râsul îi pieri pe loc. Am fost cruţat de la acea soartă de un prieten. Uitându-se peste umăr, coborî vocea şi şopti. Suspectând duplicitatea ei, el i-a oferit domnişoarei Marlow o mică avere în schimbul favorurilor sale.

Broderick împietri.

— Tânăra a acceptat, iar datorită intervenţiei prietenului meu, eu – privi scurt către băutura lui, iar un spasm îi schimonosi chipul – am fost cruţat.

Broderick învârti conţinutul paharului în sensul opus acelor de ceasornic.

— Prietenia loială este un dar, într-adevăr, zise el neutru. Ridică privirea peste pahar, uitându-se către bărbat. Care era numele domnului?

— Lord Adinbrooke.

Nu era un client. Broderick lăsă paharul deoparte.

— Trebuie să recunosc că îmi este destul de greu să recunosc femeia despre care îmi vorbiţi dumneavoastră în femeia pe care o cunosc eu.

Niciodată de când o cunoscuse ea nu-i ceruse nimic. Îi acceptase cuvintele de mulţumire, dar când el insistase ca surorile lui să poarte satin, Reggie fusese mai mult decât bucuroasă să poarte fuste aspre de lână.

— Cred că trebuie să fie foarte dificil.

Broderick îl privi mijind ochii.

— E şi mai greu pentru că eu am cunoscut-o pe tânăra femeie acum zece ani. Ducele se crispă uşor. Nu avea nici bijuterii, nici monede şi nici zorzoane pe numele ei.

În haine vechi, cu mâinile crăpate şi sângerânde, ea nu ar fi fost niciodată confundată cu amanta privilegiată a unui nobil. Excelenţa Sa îşi reveni repede.

— Nu ştiu ce să vă spun despre asta, zise el ridicând din umeri.

Nu, nici Broderick nu ştia. Din nou, acestea erau secretele care îi aparţineau lui Reggie, implicându-l pe

domnul din faţa lui. Se ridică din poziţia lui confortabilă.

— Ştiţi ce cred eu, Excelenţă?

Ducele îl privi cu precauţie.

— Ce anume?

— Cred că domnişoara Spark are dreptate. Broderick îl privi pătrunzător de sus în jos pe bărbat. Sunteţi un mincinos.

Scuipând, celălalt bărbat se ridică în picioare.

— Poftim? Eu sunt un duce.

„Determinarea ta de a lega familia Killoran de nobilime există dinaintea lui Stephen. Aşa că să nu îndrăzneşti să sugerezi că această nouă aventură este diferită!”

Acuzaţia pe care Reggie i-o aruncase cu câteva zile în urmă îl durea mai tare acum, când se confrunta cu motivele resentimentelor ei.

— Şi eu sunt un bărbat care poate identifica mincinoşii de toate rangurile. Şi dacă dumneavoastră credeţi că aş accepta o cerere din partea unui bărbat care s-a distrat cu femeia care lucra pentru el şi apoi nu a luat-o de soţie, atunci sunteţi un prost nenorocit!

Ochii ducelui ieşiră din orbite.

— Păi, eu nu am…

Îşi lovi cozile fracului şi porni spre uşă.

Nu, cel mai probabil nu fusese niciodată tras la răspundere pentru nelegiuirile lui.

— Glastonbury?

Ducele se opri.

— Eu sper ca sora mea să facă o pereche cu un nobil… El îi susţinu privirea. Dar trebuie să găsesc un bărbat care este într-adevăr nobil şi onorabil, nu un nemernic ca tine.

— Cum îţi permiţi? Îmi pui la îndoială onoarea!

Roşu la faţă, ducele porni înapoi spre biroul lui Broderick.

— Vrei adevărul? Voi, mizeriile din canale, nu ştiţi nimic despre înalta societate. Rânji batjocoritor. O aperi pe domnişoara Marlow ca şi cum ar fi cine ştie ce doamnă.

Broderick încremeni.

— Dar nu e. Şi nici nu a fost. Saliva i se adunase în colţurile gurii. Ea este şi a fost mereu o târfă. Târfa mea!

Furia curgea prin el. Pură. Ucigătoare. Şi palpabilă. Broderick ridică cotul drept şi îl lovi pe bărbat direct în faţă. Ducele strigă şi îşi puse mâinile peste carnea rănită.

— Dumnezeule!

Broderick întinse o mână şi îl prinse pe bărbat de haină, trăgându-l mai aproape. Mai înalt decât Broderick, bărbatul era de cel puţin trei ori mai voinic. Greutatea însă nu însemna nimic în Dials.

— Poate că eşti duce, dar, aşa cum ai spus, eu sunt o mizerie din canalele din Dials. Ai grijă cum vorbeşti de domnişoara Spark!

— Eşti nebun, şopti bărbatul, împleticindu-se. Îşi netezi reverele mototolite. Te-a vrăjit. Ochii ducelui păreau să fi avut o revelaţie. Zvonurile erau adevărate. Acum este amanta ta.

„Acum”.

Era un cuvânt aruncat de un duce atotputernic. Un singur cuvânt. Şi totuşi, un cuvânt care marca schimbarea proprietăţii. Doar că Glastonbury nu vorbea despre o amantă celebră, care tot primea favoruri sau clienţi ori îşi schimba iubitul. Ci vorbea de Regina. Ducele zâmbi triumfător.

— Te deranjează, observă el ca şi cum ar fi descoperit o nouă minune a lumii. Voi, săracii, cu emoţiile voastre stupide. Eşti gelos că m-am culcat cu domnişoara Spark. Avea ochii de gheaţă. Şi vreau să ştii că am făcut asta foarte des.

Broderick ajunsese lângă celălalt bărbat din doi paşi. Se aplecă şi îşi lipi faţa de chipul celuilalt bărbat.

— Cred că mă confunzi cu cineva căruia îi pasă de rangul tău, şopti el.

Respirând apăsat, îl prinse pe Glastonbury de haină şi îl ridică pe picioarele tremurânde. Şi mânat de setea de răzbunare, îl izbi de perete.

Capitolul 21

Ai făcut ca totul să fie prea uşor...

Cu toate hainele sortate în grămezi aranjate în funcţie de culori, Reggie scutură jupa albă din bumbac. Cutele se mai lăsară, dar ea o mai scutură o dată ca să fie sigură.

Se concentră asupra sarcinii pentru a nu-şi pierde controlul.

Asta era ce îşi dorise.

Reggie împături jupa în două.

Să fie eliberată de familia Killoran.

Aşeză jupa atent împăturită peste altă grămadă de lenjerii albe şi se întinse după altceva.

Libertatea însă venise în cel mai neaşteptat mod şi din cauza celui mai nedorit motiv.

Gus sări pe pat, înfigând ghearele în satinul delicat, răvăşindu-i grămezile de haine, apoi se opri lângă ea. O înghionti cu căpşorul mic şi moale în braţ.

Suspinând, Reggie dădu deoparte o cămăşuţă şi luă în braţe motanul gri-dungat. Strângându-l, îşi puse capul pe gâtul lui. El începu să toarcă, liniştind-o. Simţindu-se sleită de puteri, Reggie se prăbuşi pe marginea saltelei şi pur şi simplu se lipi de pisică.

Ducele îi mai distrusese viaţa o dată, iar la aproape zece ani de atunci, o făcuse din nou.

Acum însă era ceva diferit de ruşinea din trecutul ei.

Acum păcatele ei îi atinseseră pe Killorani. Şi Broderick ştia totul. Sau cel puţin minciunile perverse pe care i le spusese ducele de Glastonbury. Încercă să tragă aer în piept, în ciuda durerii pe care o simţea. Gus se foi şi, săturându-se de îmbrăţişarea ei, îi sări din braţe şi ţâşni de-a lungul camerei.

Reggie se apucă din nou de împachetat. Adună fusta aspră de lână, de zi şi o împături.

Şi cel mai rău era, că după ce spusese ce avusese de

spus şi îl avertizase despre răutatea lui Lord Glastonbury, ea nu fusese capabilă să vadă niciun semn despre ce gândea Broderick. Sau despre ce simţea. El era ca o paletă goală, lipsită de emoţii. Oftă. Ce ar fi trebuit el să simtă? Venise în Mayfair dorindu-şi respectabilitate şi o legătură cu nobilimea, iar în loc de asta, ea îi adusese scandalul în casă.

Se auzi un ciocănit în uşă. Îl aştepta.

Deşi anticipase ce urma, se simţea răvăşită.

Când urma să deschidă uşa, el nu mai avea să fie prietenul care nu-i ştia trecutul, ci bărbatul care avea să deţină secretele şi ruşinea ei.

Reggie se ridică în picioare. Abia târându-se, înaintă şi apucă mânerul uşii. Pentru o secundă de laşitate, se uită la degetele ei pe acea încuietoare. Se gândi să încuie. Se gândi să menţină iluzia relaţiei simple pe care o avuseseră şi pur şi simplu să plece fără să discute despre asta. Broderick bătu din nou.

— Regina?

„Regina”.

Nu *domnişoară Spark,* pentru că ştia că era o minciună.

Şi nu *Reggie,* pentru că acesta fusese numele ei în calitate de prietenă.

Muşcându-şi buza, deschise uşa. Broderick o privi.

— Pot să intru?

O întrebase, deşi avea tot dreptul să dea buzna în interior şi să o sfâşie pentru ameninţarea pe care le-o adusese pe cap. Şi ea ar fi preferat furia virulentă în locul acestui stoicism. Fără să mai scoată vreun cuvânt, se dădu la o parte.

Intră stăpân pe el şi apoi se opri, privind în jur. Nesigur. Pierdut. Distrugând mitul infailibilităţii. Îşi trecu privirea peste grămada de lucruri care urma să fie pusă în valiză şi peste cufărul închis de la piciorul patului. Şi totuşi, nu zise nimic.

Reggie închise încet uşa în urma lui şi se sprijini de cadru. Se pregăti pentru avalanşa de întrebări şi blesteme.

Şi totuşi, el o trata cu tăcere.

Dacă ducele care o distrusese în trecut îi comandase când să vorbească şi cum, acest bărbat îi permitea să deţină această mică, dar vitală fărâmă de control. Şi pentru asta, ea îl iubea mai mult.

— Aveam 17 ani când ne-am întâlnit, începu ea încet.

Era o femeie după standardele din Dials, dar prea naivă ca să înţeleagă diferenţa dintre bine şi rău.

Broderick duse mâinile la spate.

— El este motivul pentru care nu voiai să fii însoţitoarea lui Gertrude, zise el în cele din urmă, întrerupând tăcerea.

— Da, zise cu voce stinsă şi înghiţi în sec, încercând să alunge acea slăbiciune.

— Mi-a spus că… aţi fugit.

El se uită din nou la lucrurile ei.

„Uită-te la mine. Uită-te la mine!” striga în sinea ei. Pentru că neputinţa lui de a se uita în ochii ei îi arăta cât de murdară o credea. Ea îşi muşcă buza de jos. Ce îi mai spusese?

— Eram tânără, zise ea patetic, cuprinzându-şi mijlocul cu mâinile. Vârsta nu era o scuză pentru păcatele sau crimele cuiva. Presupun că ţi-a împărtăşit toate detaliile, zise ea, simţindu-se cuprinsă de amărăciune.

Fiecare secret ruşinos şi sordid din trecutul ei.

În cele din urmă, el o confruntă.

— Vreau să aud de la tine.

De ce mai conta? Deja ştia. Ea vedea adevărul în modul precaut în care el o cerceta acum, şi ea ştia din cauza prezenţei lui aici.

— Tatăl meu a moştenit un titlu de baronet.

— Tatăl tău a fost baronet.

Uimirea cuprinse chipul de obicei indescifrabil al lui Broderick.

Deci Oliver nu-i spusese acel detaliu. Însă singura onoare legată de nobilime nu ar fi făcut-o niciodată demnă de Oliver, având în vedere aspiraţiile lui.

— Din întâmplare. A fost un om obişnuit.

Un muzician de meserie care câştiga suficient din compoziţiile lui pentru a avea o modestă cabană pentru cei trei copii. Nu voia să vorbească despre el acum. Nu voia să se gândească la tatăl şi la fraţii pe care îi abandonase. Şi cum renunţase la o familie iubitoare pentru un nenorocit lipsit de inimă. O atingere delicată a încheieturii de-a lungul chipului ei o făcu să ridice capul – o atingere trecătoare, care o făcu să închidă preţ de câteva clipe ochii şi care îi oferi forţă pentru a continua.

— Cum a ajuns fiica unui baronet guvernantă în casa unui duce?

Ea suspină şi schiţă un zâmbet.

„Ghinion. Disperare”.

— Un văr îndepărtat şi bătrân a murit, iar titlul de baronet i-a revenit tatălui meu. Ea privi către lucrurile înşirate dintr-o parte în alta; erau mai multe decât avusese în toată viaţa ei. Călătoria noastră în Kent urma să fie o mare aventură. Eu nu mai ieşisem din Manchester înainte de asta. Ne-am trezit într-o casă nouă, într-un loc nou şi cu un titlu nou pentru tatăl meu. Dar nimic nu s-a schimbat. Înghiţi în sec. Nu cu adevărat. Nu pentru familia ei oricum. Dar pentru ea? Din acel moment, nimic nu avea să mai fie la fel. Cât despre averea noastră, nu ne-am îmbogăţit. *Papa* a moştenit o mică fermă care nu mai avusese o recoltă bună vreme de zece ani înainte să ajungă el. Aveam nevoie de bani. „Fata mea, fata mea, ai vrut să vezi Londra şi palatele şi acum trebuie să…” Şi atunci mi s-a prezentat o *oportunitate.* Buza de sus îi zvâcni. Imediat după trădarea lui Lord Oliver, îi fusese atât de uşor să-i poarte pică tatălui ei pentru că o trimisese la proprietăţile ducelui de Glastonbury. Ca femeie matură, acum înţelegea. Tatăl meu a vrut ca eu să văd lumea aflată dincolo de colţişorul nostru din Anglia. El ştia că râvneam după… agitaţie.

Ea clătină uşor din cap.

Broderick suspină în locul în care stătea.

— Aşa că te-a trimis să faci parte din personalul unui duce.

Atâta ură curgea din acele vorbe!

Reggie îi aruncă o privire scurtă. O venă îi pulsa în colţul ochiului. Dovada furiei lui o făcea să se simtă bine. Însă nu avea să-i permită lui Broderick să pună în cârca tatălui păcatele ei.

— Ce putea fi mai incitant pentru o fată care nu cunoscuse altceva în afară de o cabană de trei camere şi o singură servitoare bună la toate să se trezească guvernantă pentru copiii unui duce? Acolo învăţase ce însemnau pericolul, răutatea şi întunericul, fără îndoială. Neputând să-l privească în ochi, se îndepărtă, oprindu-se la geam. Trase perdelele de mătase şi se lipi cu fruntea de geam. Căldura soarelui era ca un balsam – iluzia atingerii umane. Rătăci cu degetele peste propria reflexie; avea aceiaşi pistrui din tinereţe, însă ridurile fine de la coada ochilor şi asprimea gurii arătau că trecuse de vremea inocenţei. Nu m-am gândit niciodată să îmi pun întrebări despre toate guvernantele care veniseră şi plecaseră de la acel post. Râse trist. Oh, sătenii vorbeau! Tot felul de acuze păcătoase. Aşa se spune mereu, nu? E mai uşor să dai vina pe copii, în timp ce păcatele domnilor – în acest caz ale fratelui lor – sunt mereu iertate.

Ce nu ar fi dat să se întoarcă în trecut şi să schimbe totul! Să fi rămas în urmă, tânjind după bucăţi din lumea de afară, rămânând neştiutoare în faţa realităţilor vieţii. Am descoperit destul de curând. Nu copiii neastâmpăraţi erau problema, şopti ea, spunând cuvintele cu voce tare nu pentru bărbatul care o asculta, ci, pentru prima dată, pentru ea. Nici ducele şi ducesa, care erau foarte stricţi, continuă ea. Era ceva eliberator în faptul că îşi mărturisea toate păcatele. Mai degrabă de moştenitorul lor desfrânat ar fi trebuit să mă tem.

O lecţie pe care o învăţase prea târziu. Închise ochii. Cât de prostuţă fusese!

Şi totuşi, dacă ar fi putut şterge toate aceste lucruri, asta ar fi însemnat că nu i-ar fi cunoscut niciodată pe Broderick sau pe fraţii lui. Şi, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, inclusiv ultimele zile de resentimente între ei şi inima frântă pe care avea să o ia cu ea la plecare, tot

nu ar fi schimbat ceva, chiar dacă ar fi găsit vreo magie care ar fi putut să dea timpul înapoi. Nu ar fi schimbat momentele pe care le petrecuseră ca o familie sau toate lecţiile pe care le învăţase despre putere, curaj şi loialitate. Dar, oh, cât de dor avea să-i fie de el!

*

Broderick nu mai voia să audă altceva. Nu voia să ştie mai multe. Povestea lui Reggie era familiară şi se termina cu o doamnă ruinată şi cu un libertin nepedepsit pentru crimele comise. Şi, laş cum era, dat fiind că îl primise pe nenorocitul cu inimă neagră care îi furase inocenţa în casa lui, manifestându-şi intenţiile de a o curta pe sora lui, făcuse ca agonia trecutului ei să fie şi mai acută. Mai reală.

„De moştenitorul lor desfrânat ar fi trebuit să mă tem”.

Strânse pumnii, încercând să se prefacă a fi calm şi se sprijini de perete.

— Te-a sedus.

Cuvintele îi arseră limba.

— M-am îndrăgostit de el, îl corectă ea.

Acea recunoaştere tăcută i se înfipse în piept ca o înţepătură neaşteptată la fel de tăioasă ca pumnalul care îl lovise cu 14 ani în urmă. Era o gelozie febrilă, care curgea într-un mod primitiv prin el, sfidând simpla prietenie şi făcându-l să se îndoiască de toate lucrurile pe care le crezuse adevărate în relaţia lui cu Reggie.

„Ea l-a iubit pe Glastonbury”.

Brusc, Broderick îşi dorise să nu-l fi aruncat afară pe acel bastard. Îşi dorea să-l aibă aproape ca să-şi poată îngropa pumnul în faţa lui din nou, distrugând nasul acelui nobil blestemat.

Privirea lui Reggie se opri asupra lui şi probabil întrezări ceva în ochii lui. Vreun semn al emoţiilor din interiorul lui. Se uită cu ochii ei de un albastru marin către podea.

— Am *crezut* că îl iubesc. Mi-am dat seama că eram

atât de îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită. El era foarte incitant şi scandalos, eu nu mai cunoscusem un asemenea bărbat înainte şi…

Se opri brusc.

Oare ea credea că tăcerea lui era o acuză? Oare ea credea că el o găsea cumva mai lipsită de valoare?

Ea se întoarse din nou către fereastră, şi el tânji să o strige, să o roage să îl privească.

— Am fost descoperiţi – făcu o grimasă pe care el o văzu reflectată în geam – într-o poziţie compromiţătoare, şi eu am fost dată afară. El a insistat că nu poate să trăiască fără mine. A insistat că nu o să facă asta şi am plănuit să fugim. Ea expiră plină de agonie, iar el se îndreptă de spate, abandonând poziţia relaxată.

— Ce a făcut? întrebă pe un ton şoptit şi rece.

Reggie se prinse de marginile ferestrei, apăsând cu degetele în ele, trupul ei înalt şi firav fiind imaginea tragică a cuiva care implora Cerul.

— Nu s-a căsătorit cu mine, zise ea râzând pe un ton care îl făcu să simtă fiori. Prima dată a zis că nu a putut să obţină o aprobare specială şi apoi că avem nevoie de bani… Erau o mulţime de motive, dar niciodată o căsătorie. În timp ce vorbea, deveni absentă. Dacă aş fi fost mai isteaţă, aş fi observat că el nu m-a dus la Gretna Green, ci în mahalalele Londrei. Reggie ridică mâinile de pe fereastră, şi draperiile căzură la loc. Că intenţiona să se culce cu mine fără să mă ia vreodată de soţie.

Broderick închise ochii preţ de câteva clipe şi simţi amărăciune.

— Nu aveai de unde să ştii asta.

Chiar şi la prima lor întâlnire, în ciuda hainelor ei ponosite şi a mizeriei de pe faţă, el ştiuse că Reggie Spark nu se născuse pe străzi. Că era ca el în privinţa asta. Că avusese prea multă încredere. Că fusese prea inocentă.

— Nu la început. Dar nu-mi ierta greşelile cauzate de ignoranţă.

— Erai inocentă, zise el încet, făcând un mic pas către ea.

Reggie se îndepărtă.

— Am fost o proastă, zise ea cu atâta sinceritate încât el se încruntă. La început, nu am ştiut cine este. Tot ce am văzut a fost libertinul şarmant care putea să farmece o cameristă cu aceeaşi uşurinţă cu care putea să farmece o contesă. Amărăciunea se simţea în cuvintele ei. El vorbea despre o lume pe care aveam să o creăm împreună de îndată ce aveam bani. Şi şi-a folosit acea limbă iscusită chiar şi când ar fi trebuit să văd foarte clar ceea ce era în faţa mea, dar nu am putut. Privirea ei deveni rece. Sau poate că nu am vrut să văd. Reggie înghiţi repede în sec. Am aflat destul de curând.

El simţi fiori pe şira spinării.

Şi cu acea propoziţie care prevestea ceva rău, Reggie se întoarse la patul ei. Începu să reaşeze grămezile de haine, deja erau aranjate după culori, în grămezi simetrice. Broderick i se alătură, stând umăr lângă umăr. Ea rămase concentrată, fără a-l privi măcar.

— Ce a făcut? întrebă el sobru, având nevoie să ştie ce demoni o chinuiau încă. Având nevoie să ştie gravitatea crimelor lui Glastonbury, ca să-l poată vâna şi distruge cu cruzimea specifică răzbunării de pe străzi.

Reggie clătină încet din cap.

Broderick o prinse de braţ, forţând-o să se oprească.

— El este motivul pentru care nu ai vrut să fii însoţitoarea lui Gertrude.

„Şi eu, fără să-mi pese de ce nu voia să vină în Mayfair, am forţat-o să-l înfrunte pe acel monstru”.

— Nu puteam să-l văd din nou, şopti ea, cu o voce atât de slabă încât el abia o auzi.

Şi totuşi, acela era iadul în care Broderick o aruncase involuntar. Gemând, el îşi trecu degetele prin păr.

„Eu am forţat-o”. Ea îi fusese prietenă, o femeie mai apropiată decât oricare alta, inclusiv decât surorile lui, iar prin faptul că o forţase şi o lipsise de libertatea de a alege nu se dovedise cu nimic mai diferit faţă de Glastonbury. Închise ochii.

— De ce nu mi-ai spus? gemu el.

— Ce să-ţi spun ce? Că am fost târfa unui nobil?

— Nu spune asta, îi ordonă el.

— Ce ai vrea să zic? strigă ea, desprinzându-se de atingerea lui. Ar fi trebuit să-ţi spun că, deşi uram atingerea lui, îl lăsam să-mi folosească trupul oricum.

El încremeni.

Oh, Dumnezeule! Nu putea să suporte asta.

— Voiai să-ţi spun cum mă bătea, şi eu îl lăsam să o facă iar şi iar?

El gemu, simţindu-se torturat şi se întinse după ea.

În graba ei de a scăpa de atingerea lui, Reggie se împiedică. Avea privirea unei femei al cărei suflet fusese sfâşiat.

— Am rămas, zise ea tremurând. Şi apoi începu să plângă. Prăbuşindu-se în genunchi, se cuprinse cu mâinile de mijloc. Am stat, plânse ea.

Suspinând, el căzu în genunchi lângă ea şi o cuprinse cu braţele.

Reggie rezistă, înfigându-şi degetele în pieptul lui şi apoi se prăbuşi peste el. Plângea în hohote, lacrimile ei udându-i partea din faţă a jachetei.

El nu-i oferi cuvinte false sau garanţii. Şi nici nu aruncă toate cuvintele furioase şi ameninţările pe care le avea pentru bastardul care îndrăznise să o atingă. Pentru că nimic nu avea să-i şteargă suferinţa. Aşa că pur şi simplu o ţinu în braţe. Acestea fuseseră secretele pe care ea le dusese singură de atât de mult timp. Broderick îşi lăsă obrazul peste buclele ei mătăsoase, mângâind-o pe spate. Asta o determinase să hoinărească pe cele mai întunecate străzi din Dials. Ce s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi fost acolo? Îşi simţi stomacul strângându-se. Fusese acolo, şi vieţile lor se intersectaseră în acel moment, fiind legate pentru totdeauna.

Mult timp după ce ea se opri din plâns, ei rămaseră pe podea îmbrăţişaţi, şi el continuă să o mângâie cu delicateţe pe spate.

— Nu e vina ta, zise el încet.

Ea se încordă în braţele lui. Suspină. Broderick îi ridică

bărbia spre a lui, simţind nevoia ca ea să-i vadă ochii şi adevărul din ei.

— Nu e vina ta, repetă el.

Vina pe care ea o purta aparţinea bastardului care o rănise, un bărbat care îi violase încrederea, virtutea şi ceva mai mult: sufletul.

— Nimic nu e din vina ta, zise Broderick. Nu a fost niciodată.

Reggie privi în altă parte.

— A fost, zise ea, încovoindu-se uşor pe el. Eu l-am lăsat...

Broderick puse un deget peste buzele ei, oprind-o.

— A fost un monstru. Te-a înşelat. Te-a rănit.

Îi rănise inima, sufletul şi spiritul.

— Şi, în ciuda suferinţelor pe care ţi le-a provocat, ai ieşit victorioasă. Ai ieşit din ghearele lui...

— Tu ai făcut asta, zise ea fără vlagă şi apoi se retrase.

El regretă pierderea atingerii ei.

Reggie se sprijini cu spatele de cadrul din mahon al patului, trase genunchii la piept şi îşi sprijini capul în aşa fel încât se uita la tavanul din ghips.

Broderick se mişcă încet, alăturându-i-se. Stăteau atât de aproape încât coapsele li se atingeau.

— Tu m-ai abordat la London Bridge, murmură el. Ea se încordă.

— Ca să mă vând, şopti ea şi apoi privi în jur, ca şi cum se temea că pândea cineva prin apropiere şi avea să înţeleagă secretele pe care acum amândoi le împărtăşeau.

În cele din urmă, el puse întrebarea la care tânjea să aibă un răspuns de mai bine de zece ani.

— De ce?

Observându-i tăcerea, el o privi. Ea îşi sprijinea obrazul pe genunchi.

— Pentru două monede de aur, el se oferise să-l lase pe prietenul lui să se culce cu mine.

Domnul loial care îl salvase pe Glastonbury. Îl cuprinse furia, orbindu-l, astfel că tot ce vedea, auzea sau

gusta era ură.

— Am luat punga, am sărit pe fereastră şi am fugit. Reggie înălţă capul şi se ridică stoică, fermecătoare cu toată furia ei. Ca să termin cu el.

După acele cuvinte, el se pierdu.

Se îndrăgosti iremediabil şi fără speranţă de această femeie, în aşa fel încât tot ce se întâmplase înainte nu mai conta.

— Dacă trebuia să mă vând, aveam de gând să aleg.

Şi ea îl alesese pe el. Cât de uşor ar fi fost să fie altcineva! Şi orice alt nemernic nemilos din Dials sau vreun lord desfrânat ar fi luat acel dar şi ar fi lăsat-o fără nimic în afară de un pumn de monede în schimb. Iar în cele din urmă, el o dezamăgise.

Îl înţepa pieptul. Îi era greu să respire. Simţind nevoia să se mişte, să fugă, se ridică în picioare. Imaginea hainelor ei îl opri. Podelele pocniră sub apăsarea lui. Cercetă grămezile pe care ea le făcuse. Era tipic pentru Reggie. De la familia lui la finanţe, ea mereu organizase totul. Iar el nu apreciase că ea fusese acolo şi nu-i oferise importanţa care i se cuvenea.

Ea voia să plece.

— Ştiu că nu pot să rămân aici, murmură ea, parcă citindu-i gândurile. O să te distrugă dacă mă protejezi.

— Crezi că o să te alung ca să mă salvez? întrebă Broderick tăios. Ca să nu mai spună că deja trezise mânia acelui duşman puternic. Asta crezi tu despre mine?

Dar, pe de altă parte, nu îi oferise un motiv ca să aibă încredere în el în ultima vreme.

— Broderick gândeşte-te, zise ea cu un calm care contrasta cu haosul din el. El o să se asigure că toată lumea află.

— Nu-mi pasă.

Societatea putea să se spânzure. Zisese adevărul pe care îl simţea – şi vorbea serios. Viaţa lui, clubul lui şi vieţile atâtor oameni se bazau pe legătura lui cu înalta societate. Dar el nu putea, nu avea să o sacrifice niciodată pe această femeie pentru a-şi atinge acele scopuri.

Ea râse panicată.

— Nu-ţi pasă ce crede un duce? Haide, Broderick, gândeşte-te! Tu, familia ta, Bârlogul Diavolului. Eu pot să plec acum, iar tu poţi să-i explici ducelui că nu ai ştiut.

— Eu ţin la tine.

Ea vru să vorbească. Broderick îi cuprinse obrazul.

— Nu o să te sacrific pentru un nenorocit ca Glastonbury – sau pentru oricine altcineva.

Şi cu acest jurământ, o lăsă acolo, în tăcere, uitându-se după el.

Capitolul 22

Da, ai făcut ca totul să fie prea uşor...

Familia Killoran era ruinată în dimineaţa următoare.

Sau, mai bine spus, decăderea lor era tipărită în toate rubricile de bârfe din Londra.

Şi nu era un marchiz nebun care îi denigra, ci un duce mânat de răzbunare.

Aşezat la biroul lui, Broderick aruncă ziarul de scandal din mână. Trei perechi de ochi se holbau la el.

Uşor acuzator.

În cea mai mare parte, întrebători.

El suspină, dorindu-şi brusc să nu fi permis nici unuia dintre ei să-i pună la îndoială fiecare decizie sau acţiune care îl implica pe el sau clubul lor. Pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să le explice de ce îl bătuse zdravăn pe ducele de Glastonbury.

Simţea un amestec de gelozie, ură şi resentimente faţă de acel bastard.

După ce termină de citit, Gertrude îi înmână ziarul lui Cleo.

El strânse din dinţi.

— Chiar trebuie să citiţi fiecare ziar blestemat?

— Oh, da! Trebuie, zise Cleo fericită. Răsfoi *The Times*

şi apoi pufni. Acesta pretinde că i-ai spart nasul.

— Nu i l-am spart, mormăi el.

Deşi i-ar fi făcut plăcere să-i distrugă nasul nobilului blestemat.

— Eşti sigur? se aventură Gertrude. Pentru că, judecând după această povestire – ridică încet pagina –, l-ai trântit pe duce cu faţa în podea, nu? Se poate foarte bine să fi făcut asta.

— Nu în podea. Ci în perete. Şi nu i l-am spart, zise el.

Cursese sânge, dar spărsese la viaţa lui suficiente nasuri pentru a şti exact când pocnea un os.

— Chiar şi aşa, dacă ai făcut asta, sunt proceduri pe care el putea să le facă ca să…

— Nu-mi pasă de nasul acelui nemernic, răbufni el.

Gertrude miji ochii ca o bufniţă şi se opri imediat. Cleo pufni.

— Nu trăiesc de mult timp în rândul nobililor, dar ştiu destule ca să spun că asta – aruncă ziarul pe biroul lui – nu este calea prin care o să-ţi câştigi respectul.

El tresări. Nu.

— Merita ce a primit.

Ziarele îi mânjiseră numele lui Reggie, descriind-o ca fosta amantă a unui duce devenită amanta unui proprietar de club de pariuri. Strânse din pumni. Da, ar fi trebuit să-i spargă nasul blestemat.

— Oricum, sunt numai prostii, zise Ophelia trecând nerăbdătoare prin acele pagini. Reggie, *amanta ta.* Ea pufni. Bineînţeles că lumea bună urma să ajungă la această idee prostească, bolborosi ea, apucând alt ziar şi uitându-se pe prima pagină. Ei nu înţeleg loialitatea şi familia în acelaşi mod ca noi. Altfel, ar şti că ea îţi este precum o soră.

Nimic nu fusese frăţesc în ceea ce simţise ţinând-o în braţe, auzindu-i gemetele doritoare, posedându-i gura.

Cleo îl privi pătrunzător. Broderick se înroşi şi se luptă cu nevoia de a-şi desface brusc lavaliera care părea să-l strângă. Ophelia îşi drese glasul.

— Lăsând starea nasului ducelui deoparte, eu am o soluţie pentru problemă, zise ea încet.

— Care dintre ele? Că avem destule probleme, bolborosi Cleo de lângă geam. În mod constant, cerceta străzile de jos.

Tot trupul i se încordă, copleşit de povara greşelilor lui, de incapacitatea de a îndrepta relele trecutului, de lipsa răspunsurilor despre cum aveau să repare lucrurile.

Ophelia zâmbi, mulţumită de sine.

— Da, sunt mai multe probleme pe care le-am avea de rezolvat. După cum ştiţi, continuă ea, ne confruntăm cu ameninţarea constantă din partea lui Lord Maddock. Închise câteva clipe ochii, simţindu-se cuprinsă de tristeţe. E chestiunea restabilirii poziţiei legitime care i se cuvine de drept lui Stephen.

— Familiei, zise Broderick sobru. Reîntoarcerii în familia legitimă.

— La nobilul care, dacă ar fi avut onoare cu adevărat, şi-ar fi recunoscut copilul din momentul în care a aflat adevărul, zise tăios Ophelia.

Da, sora lui avea dreptate. Marchizul alesese să-l folosească pe Stephen precum un pion pe o tablă de şah, tratându-l ca pe un obiect folosit ca să-l tortureze pe Broderick. Asta vorbea de la sine despre nebunia marchizului. Şi totuşi…

— El este cel care are dreptul să-l revendice pe Stephen, îi aminti el pe un ton sobru surorii sale.

Chipul Opheliei se schimonosi de durere.

— Da, dar dacă mă laşi să continui, te rog, rosti ea cu glas răguşit. Trebuie să ne gândim şi la Gertrude…

Mânioasă, cea mai mare dintre surorile lui se îndreptă în scaun.

— Poftim?

Ochii ei erau teribil de înflăcăraţi.

Ophelia îi făcu semn cu mâna.

— Nu am vrut să te insult.

În timp ce surorile lui se certau, el privea pierdut peste creştetul lor.

Pentru prima dată, el nu era capabil să alunge ameninţarea care atârna deasupra capului lui, a clubului şi

a familiei sale. Şi totuşi, Reggie avusese dreptate. În ciuda tuturor frustrărilor cauzate de propria neputinţă, simţea o mândrie paternă faţă de femeile în care se transformaseră surorile lui. El avea să fie spânzurat. Biletul lui Maddock îi promitea asta, fiecare rând al acelei scrisori vorbea despre pedeapsa pe care avea să i-o aplice.

După moartea lui, surorile lui aveau să rămână femei mândre, puternice şi curajoase, care nu aveau să plece capul în faţa nici unui bărbat. Ele trebuiau să învingă atunci când el urma să cadă. Pentru că se aveau una pe alta.

Şi Reggie? Ce avea să se întâmple cu ea? O femeie care îşi croia drumul ei printr-o lume fără o familie. Şi, în pofida puterii pe care o vedea în surorile lui, Reggie făcuse ceva ce nici măcar Cleo, Gertrude sau Ophelia nu fuseseră nevoite să facă: îşi clădise singură o viaţă în Dials. Şi avea să o facă din nou. După ce timpul ei acolo se termina.

Dincolo de admiraţia pe care o simţea faţă de ea, pentru prima dată de când îi descoperise planurile de plecare, el simţi ceva cu totul diferit: vinovăţie. Pentru că se simţise rănit de uşurinţa cu care luase hotărârea de a pleca, îşi propusese să o distrugă aşa cum făcuse cu mulţi alţii înaintea ei.

„Am văzut-o pe Reggie ca pe un duşman. Am văzut afacerea ei ca pe un competitor”.

Broderick închise ochii.

Era atât de obişnuit să distrugă totul pentru a fi şi a rămâne cel mai bun, încât ar fi pus ambiţia nemiloasă înaintea prieteniei lor şi a viitorului ei. Acum se confrunta cu adevărul…

„Nu vreau ca ea să se chinuie…”

Era suficient loc pentru el şi pentru Reggie.

Şi nici nu voia să-i smulgă controlul. Voia să vadă lumea pe care în cele din urmă ea avea să o creeze şi să o susţină. Nu ar fi trebuit să-i afle trecutul pentru a accepta că ea avea dreptul la asta.

I se luă o povară de pe suflet.

— Ne urmăreşti? răbufni Ophelia.

Simţind trei perechi de ochi asupra lui, Broderick se

înroşi.

„Nu”.

— Da, minţi el.

— Tocmai vorbeam despre sacrificiul pe care ni l-ai cerut de-a lungul anilor, continuă Ophelia.

Ce ticălos fusese!

Ophelia privi scurt către Gertrude.

— Acelaşi sacrificiu pe care recent ai rugat-o pe Gertrude să-l facă: să se căsătorească cu un nobil.

Sora lui îşi netezi palmele în poală.

— Eu şi Cleo am venit în Mayfair pentru a ne căsători cu un nobil. Am făcut asta pentru binele clubului şi pentru legăturile pe care cu disperare le voiai.

Cât de lipsită de valoare fusese acea dorinţă! Când urma să meargă pe ultimul drum către spânzurătoare, legăturile cu acei nobili respectabili nu aveau să conteze. Familia lui şi Reggie erau tot ce conta. Fusese atât de absorbit de setea de bogăţie şi de putere încât nu apreciase cum ar fi trebuit darurile pe care le avea. Înghiţi în sec, copleşit de emoţii.

Întotdeauna fusese vorba despre ei. Abia acum îşi dădea seama cât de mult greşise faţă de fraţii săi şi faţă de Reggie. Îi manipulase, folosindu-se de dragostea pe care şi-o purtau. Şi nu fusese decât un şiretlic pentru a-i vedea în siguranţă. Atât de multe greşeli! Dar putea să le îndrepte acum. Acesta putea să fie ultimul lucru bun pe care îl putea face pentru ei înainte ca timpul lui să se termine.

Gertrude vorbi în cele din urmă.

— Ce spui mai exact, Ophelia?

— Că sunt şi alte drumuri către respectabilitate care nu necesită sacrificiul tău.

Auzind asta, Gertrude strânse din buze.

— Pentru că sunt veştejită. Tu nu crezi că îmi pot găsi pereche.

— E din cauza scandalului creat de Broderick…

Broderick vorbi peste Ophelia:

— Nu, anunţă el. Pentru că tu meriţi să găseşti iubirea aşa cum au făcut Cleo şi Ophelia.

Se lăsă liniştea, uimirea cuprinzându-le după acea declaraţie.

— Poftim? zise fără a gândi Ophelia.

În tot acest timp, el crezuse că siguranţa lui Gertrude depindea de cât de puternic ar fi fost soţul ei. Doar ca să descopere că tot ce conta era dragostea sinceră a unui bărbat onorabil. Cleo şi Ophelia erau dovada acelui lucru. Surorile lui se căsătoriseră cu bărbaţi care fără îndoială şi-ar fi dat viaţa pentru a le proteja.

— Nu trebuie să fie un nobil, zise el încet ca pentru sine.

Surorile lui schimbară priviri între ele.

— Broderick? întrebă ezitantă Cleo.

Ignorând-o pe mezina familiei, el îşi concentră atenţia asupra lui Gertrude.

— Îmi doresc ca tu să îţi găseşti un bărbat demn de tine. Nu-mi pasă ce rang are. Îi tremura vocea. Reggie îl făcuse să vadă asta. Atât timp cât eşti fericită. Înainte să moară, voia ca ea să ştie asta. Vreau ca tu să găseşti fericirea lângă cineva care îţi aduce fericire. Cineva care să îţi fie partener. Cineva care să te susţină, dar căruia să nu-i fie frică să te provoace să fii o persoană mai bună. Cineva…

Ca Reggie.

Ea îi dăduse acest dar. Îi arătase că valoarea unui persoane nu venea din rangul său, ci mai degrabă din puterea şi frumuseţea spiritului.

Se lăsă liniştea în birou din pricina şocului.

— Dar cu ce preţ Broderick? întrebă Gertrude încet, fiind clar la ce se referea.

„Ea s-ar sacrifica pe sine pentru mine”.

Nu îşi dădea seama că el îşi dorea exact opusul pentru ea; să fie salvată când el avea să cadă.

Avea nevoie disperată de o băutură, aşa că se ridică şi se îndreptă către dulapul din mahon.

— Spune odată, Ophelia, zise el, apucând cea mai apropiată sticlă şi cel mai apropiat pahar.

Turnă câteva degete de whisky, sorbi o înghiţitură şi se crispă.

— Este mult mai uşor să spânzuri un proprietar de sală de pariuri decât un nobil din Mayfair, îi zise Ophelia.

Broderick se sprijini de dulap.

— Depinde pe cine întrebi, zise el, ridicând batjocoritor paharul.

Gertrude se încruntă.

— Moartea ta nu este ceva cu care să glumim.

Revenindu-şi, el înclină capul.

— Îmi cer scuze. Ophelia? Te rog să continui!

Ophelia îşi pipăi părul tuns scurt, acele şuviţe altă dată lungi, lucioase, blond-deschise, care fuseseră tăiate când intrase la Newgate. Un alt eşec. Încă o soră pe care o dezamăgise nereuşind să o protejeze.

Apucă sticla şi turnă din nou în pahar. Privi conţinutul acestuia şi turnă mai mult.

— Aşa cum spuneam, este mai uşor pentru Maddock să ceară execuţia ta când tu eşti un… Făcu un semn către el în timp ce aşeza sticla. Cât timp eşti tu. Situaţia ar fi complet diferită dacă ar fi vorba despre soţul unei doamne din înalta societate.

El făcu o pauză, oprindu-se cu sticla în mână exact deasupra cabinetului cu băuturi.

— De ce l-ar executa pe soţul unei doamne din înalta societate? întrebă el, uitându-se în jur.

Cleo lăsă draperia în jos şi se îndreptă spre ei.

— Nu ar face-o, zise Ophelia, ridicând mâinile exasperată.

Îl privi aşteptând cu nerăbdare.

El clătină din cap. Ophelia încuviinţă.

— Se referă la tine, zise Gertrude încet, înţelegând.

Broderick îngheţă.

— Eu? zise el fără să gândească.

Ophelia îşi dădu ochii peste cap.

— Tu o să te căsătoreşti cu o doamnă cu legături nobile.

El? Sora lui, foarte mulţumită de sine, încuviinţă din nou.

— *Tu,* repetă ea. Tu mereu ţi-ai dorit legături nobile.

Clătină din cap. Acum le poţi avea.

Tot ce îşi dorise vreodată fusese asta – o legătură cu nobilimea.

Ea îi vorbea despre căsătoria lui cu fiica unui nobil. Era logic. Era un lucru inteligent. Şi se potrivea cu toate dorinţele lui pentru respectabilitate. O legătură născută nu prin clubul lui, ci prin căsătorie reprezenta punctul culminant al aspiraţiilor lui. Ceea ce mereu îşi dorise. Căsătoria cu una dintre acele doamne avea să-i deschidă drumul într-o lume în care el tânjea să se întoarcă de când Lord Andover îl alungase. Şi atunci de ce ideea în sine, a unei căsătorii cu o doamnă din înalta societate, îl lăsa rece? Rece ca gheaţa.

Pentru prima dată de când îi ceruse asta lui Gertrude, el recunoscu cât de îngust la minte şi prost fusese. Îi ceruse să se lege de cineva ca şi cum ar fi fost o afacere, negându-i în tot acest timp dreptul de a fi iubită şi de a iubi la rândul ei. Reggie însă văzuse şi ştiuse asta şi de fiecare dată se luptase cu el şi cu intenţiile lui pentru Gertrude.

„Şi ea ţi-a deschis ochii şi în privinţa asta”.

Era o trezire la realitate. O conştientizare târzie care, în cele din urmă, ieşise la suprafaţă. Se concentrase atât de mult asupra construirii unui imperiu încât nu avusese timp să se gândească la căsătorie. La vreo femeie. Dragostea lui, viaţa şi amanta lui fuseseră mereu Bârlogul Diavolului. Dat fiind că tratase potenţialele perechi ale surorilor lui ca pe nişte tranzacţii, ar fi trebuit să facă acelaşi lucru pentru el. Aşa că era culmea ipocriziei şi a egoismului să spună că voia mai mult.

O frumuseţe spartană, înaltă, cu bucle roşii îi apăru în minte. Şi-o dorea pe Reggie. O femeie care ar fi mers cot la cot cu el. O femeie care să facă parte din viaţa şi afacerile lui, cu care putea să le împartă pe amândouă.

Încremeni. „Dumnezeule! Vreau să mă însor…” Rămase fără aer.

— Broderick? întrebă Ophelia.

El aşeză paharul cu furie, vărsând băutură, murdărindu-şi degetele şi udând masa.

— Eu… Avea vocea stinsă. Aşezându-şi lavaliera, vorbi din nou: Viaţa mea nu se potriveşte cu o soţie.

„Ar fi putut dacă era femeia potrivită. Una care te înţelege. Una care te provoacă şi îţi cere să fii mai bun în toate modurile”.

Cleo pufni.

— Tu nu eşti singurul Killoran care se ocupă de o afacere.

Ophelia ridică mândră degetele, încuviinţând.

— Noi suntem capabile de dragoste, căsnicie şi afaceri în acelaşi timp. E nevoie de muncă. Şi niciun Killoran nu s-a temut vreodată de muncă.

Nu. Dar surorile lui nu aveau să ajungă la spânzurătoare. Dar pentru el, viaţa avea să se încheie curând, când Maddock avea să vină în cele din urmă.

Ophelia bătu din palme.

— Dat fiind că Broderick nu este îndrăgostit, nu are rost să dezbatem ideea de iubire şi de căsătorie. Ceea ce trebuie să facem este să ne concentrăm asupra supravieţuirii lui. Buza de jos îi tremura uşor, un semn al durerii pe care o simţea, dar o înăbuşi. Căsătoria cu o doamnă şi speranţa că marchizul este prea politicos pentru a veni după cineva care se mişcă în cercurile lui…

— E retras, indică Gertrude. Nu se mişcă în niciun cerc.

— E singura scăpare pe care o văd, continuă Ophelia ca şi cum sora ei mai mare nu vorbise.

Şi astfel, un alt soi de şireang se strângea în jurul gâtului lui încet şi sigur. Îşi trecu o mână prin păr.

— Rivalii noştri au fost distruşi când s-au căsătorit cu doamne.

Era o încercare patetică din partea lui pentru a evita soarta, care, aşa cum Ophelia îi spusese, îi putea salva viaţa. Ophelia scutură o mână.

— Tu nu eşti ca ei. Ea clătină din cap. Tu nu eşti ca noi, zise ea în ciuda protestelor lui. Tu te-ai alăturat familiei noastre când deja erai tânăr. Erai citit şi vorbeai perfect englezeşte. Nimeni nu crede că suntem la fel. Nici măcar

noi. Ridică un deget. Un nobil s-ar bucura să aibă averea ta, la fel cum s-ar bucura şi una dintre fetele lor.

Broderick mai turnă un pahar, înghiţind încet şi lung, bucurându-se de căldura pe care o simţea în gură. Umplu paharul din nou.

— O să ai legăturile tale cu nobilimea, îl aţâţă ea cu acea promisiune care odinioară ar fi însemnat tot.

— Nu!

Avuseră nevoie de câteva clipe pentru a conştientiza că acel refuz exploziv nu venise din partea lui Broderick, ci a altcuiva. Cleo se înroşi la faţă. Îşi aranjă ochelarii puţin murdari.

— Nu, repetă ea, cu o hotărâre care îi şterse zâmbetul de mulţumire Opheliei.

— Nu? repetă Ophelia.

Cleo încuviinţă.

— El nu se poate căsători cu o persoană pe care nu o iubeşte, zise ea şi îl privi el cu o disperare aproape frenetică.

— Tu crezi că eu nu vreau ca el să se căsătorească din iubire? strigă Ophelia, ridicându-se în picioare. Se îndreptă spre Cleo şi făcu semn cu degetul către podea. Vreau. Vreau ca el să cunoască fiecare fericire pe care tu şi eu o avem în căsniciile noastre. Coborî vocea şi apoi vorbi din nou, plină de emoţie: Dar ştii ce vreau mai mult? Ca el să trăiască. Privi spre Broderick, iar lacrimi îi umplură ochii. Vreau să trăieşti, şopti ea.

— Ai simţit la fel când Connor a vrut să se însoare cu altcineva ca să te salveze? răbufni Cleo.

— Nu e acelaşi lucru, strigă Ophelia, lăsându-se pe călcâie. Nu există nicio femeie pe care el să o iubească. Dacă ar fi…

Dacă ar fi… în mintea lui văzu faţa pistruiată a lui Reggie. Inima îi bătea cu putere. Îi transpirară palmele.

— Poftim? răbufni Cleo. Atunci nu i-ai cere să se vândă vreunui nobil disperat şi fiicei sale?

— Broderick? De această dată, Gertrude îl trezi dintr-o mare de gânduri dezordonate care nu aveau niciun sens.

Tu ce vrei?

Tulburat, el se îndreptă către fereastră. Îşi duse mâinile la spate şi privi dincolo de sticlă către străzile de jos.

Ce voia? După ce propriul tată distrusese numele Killoran şi îl lăsase pe Broderick cu onoarea pătată, ceva ce nu însemna nimic în Dials, aspiraţiile lui deveniseră clare. Acestea erau străzile la care el visase. Tânjea după respectabilitate. Onoare. Succesul era egal cu nobilimea. Şi cu acceptarea. Se ridicase de jos clădindu-şi drumul către succes în speranţa că într-o zi avea să ispăşească păcatele tatălui. Ceea ce-i propuneau surorile lui însă trecea dincolo de ideea unei legături. Aşa cum el îşi dorise siguranţă şi securitate pentru ele, ea îi doreau acelaşi lucru. Şi ironia era evidentă – practic, întorsese aceleaşi arme contra lui.

Zăbovi cu privirea asupra unei tinere cu bucle roşii şi cu un baston într-o mână, la braţul unui domn. El se aplecă şi îi şopti ceva, iar ea începu să râdă şi se înroşi. Îl lovi uşor pe braţ pe partenerul ei.

Simplitatea acelui gest îl făcu să se simtă melancolic.

Broderick urmări acea pereche atât de degajată, sprijinindu-se unul de altul în timp ce mergeau, veselia bărbatului fiind la fel de molipsitoare ca a femeii infirme de lângă el. Nu era nici urmă de indiferenţă acolo, ci un cuplu armonios – prieteni.

Ce voia?

Broderick continuă să-i urmărească până când trecură dincolo de casa lui, făcându-se nevăzuţi după o reşedinţă roz din stuc.

„Asta. Vreau apropiere. Dar nu cu orice femeie”.

Voia asta cu Regina Spark. Era ca şi cum se făcuse lumină în mintea lui. O conştientizare care venea prea târziu. Îl trecură fiori reci. Căci ceea ce voia el nu conta. Nu contase niciodată. Viaţa lui fusese mereu ceva mai mult: familia lui şi toţi cei de la Bârlogul Diavolului, care erau dependenţi de el. El era cel care asigura căminul, hrana şi siguranţa oamenilor care apreciau fiecare dar.

Şi în curând Reggie avea să plece. Să înceapă o nouă

viaţă în propriul local. Nu exista vreun viitor acolo. Nu cu ea. Şi atunci ce avea să se întâmple cu toţi cei care se bazau pe el? Simţi o durere stranie în piept şi îşi masă discret locul cu mâna. Degeaba, nici asta nu reuşea.

Furase, ucisese şi înşelase nenumărate suflete. Şi acum, dacă ar fi continuat, ar fi adăugat pe lista păcatelor care îi înnegreau sufletul şi vânzarea propriului sine.

Ophelia privi în jur.

— Atunci ne-am înţeles, nu?

Ştreangul se strângea mai mult în jurul gâtului său. Cu toate acestea, mai putea să încerce un singur lucru pentru a se salva, unul care nu venea la pachet cu o soţie. Un lucru pe care îl amânase de foarte mult timp.

Capitolul 23

Fără îndoială, te-ai convins că încă există o cale de ieşire...

Cum Killoranii erau adunaţi pentru o nouă întâlnire de familie, Reggie se trezi cu sarcina neplăcută de a avea grijă de Stephen. „Oh, drăcia naibii!”

— Da, bine, nici eu nu vreau să fiu cu tine.

„Splendid”.

— Nu am zis nimic, spuse ea printre dinţi, mergând repede printr-un Hyde Park pustiu.

Stephen se grăbi să ţină pasul.

— Ba da. Ochii tăi au spus tot.

Cum vedea un băieţel atât de mult?

— Atunci ai putea să încerci să fii un pic mai prietenos.

— Cu tine? pufni el.

Reggie se opri brusc şi trânti coşul pe pământul plin de rouă.

— Te-ai comportat oribil cu mine din noaptea în care te-am găsit în faţa casei acelui nobil, răbufni ea.

El se albi la faţă şi înaintă grăbit spre ea.

— Ştt, îi ordonă el, ducând un deget la buze.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu. Nu o să tac. Eu am ieşit ca să am grijă de tine în acea seară. Ţi-am salvat şapca blestemată pentru că ştiam că este favorita ta. Făcu semn către şapcă. Şi nu i-am spus nimic fratelui tău despre locul în care ai fost. Ar fi trebuit. După incendiile pe care Stephen le pornise şi având în vedere temperamentul lui instabil, era datoria ei să-i spună lui Broderick toate detaliile despre acea noapte. Făcu repede un pas către el. Cu toate acestea, m-ai tratat de parcă sunt duşmanul tău.

El tresări. Nu era o insultă mai mare ca asta pentru cineva care trăia în Dials.

— Nu voiam ca Broderick să aibă încredere în tine. Făcu o pauză. M-am gândit că o să-i spui unde m-ai găsit.

Deci despre asta era vorba? Îl privi cu răceală.

— Atunci, felicitări! Ţi-am dat cuvântul meu, şi tu ai reuşit să creezi o prăpastie între mine şi fratele tău de teamă că eu aveam să-ţi dezvălui secretul.

Deşi asta nu era tocmai adevărat. Ea era responsabilă pentru lipsa de încredere dintre ei. Porni nervoasă către coş, trase capacul şi scoase pătura cu pătrăţele din interior. O scutură de mai multe şi, fără a se uita deloc la copilul ursuz, se aşeză.

Stephen însă se tot foia pe călcâie, înainte şi înapoi. În tot Dials nu era un băiat mai mândru, mai supărat decât cel din spatele ei. Şi totuşi, voia să i se alăture. În momentul în care ea avea să-l invite, atunci avea să fugă precum una dintre pisicile lui Gertrude.

Reggie scoase un caiet şi un creion din coş. Cu vârful cizmei, Stephen lovi o piatră spre picioarele ei. Pietricica îi atinse cusătura rochiei. Ea îşi deschise caietul şi răsfoi paginile.

— În mod normal, dacă vrei atenţia unei persoane, o strigi pe nume. Fără să ridice privirea, Reggie ridică o piatră. Nu arunci cu pietre în ea.

— Am înţeles, mormăi el. Lovi altă pietricică – de

această dată, în direcţia opusă, trimiţând piatra departe. E doar vina ta, spuse cu buza de jos tremurându-i.

— Ce anume?

— Gert se putea căsători cu un duce, şi tu ai venit şi ai stricat totul.

Ei i se puse un nod în stomac. El ştia.

— Sora ta nu ar fi fost niciodată fericită sau în siguranţă cu el.

— Dar e mai puternic decât orice lord în Londra, iar tu l-ai mâniat. Şi apoi Broderick…

Ea încremeni.

— Ce a făcut?

— L-a bătut. Şi destul de bine. E posibil să-i fi spart nasul.

Reggie rămase cu gura căscată. O năpădiră o mie de gânduri.

El îl bătuse pe Oliver?

— De ce, de ce a făcut asta? şopti ea, îngropându-şi faţa în mâini.

Era un gest care nu avea să rămână nepedepsit, iar Broderick, care îşi dorea respectabilitate mai mult decât orice, stârnise mânia unui duce pentru ea.

Stephen se aşează lângă ea.

— Eşti bine? întrebă el ezitant.

„Nu”.

Da.

— El te-a… începu el şi apoi se opri când ea privi în zare. El te-a rănit?

Reggie privi în faţă. Vântul bătea pe suprafaţa lacului, creând valuri mici pe întinderea lină.

— Da.

Stephen nu mai zise nimic şi apoi îşi drese glasul.

— Nu te urăsc cu adevărat, să ştii.

Era o recunoaştere importantă din partea băiatului care ura pe toată lumea.

— Şi eu nu cred că eşti un mucos mic şi mizerabil. Făcu o pauză. Mereu.

Îndulci dojana mângâindu-i creştetul.

Stephen se feri şi îşi aranjă şapca.

O durea inima. Cât de diferit ar fi fost – mai puţin temător, mai iubit – dacă ar fi fost fiul preţuit al unui marchiz! Cât timp el era preocupat să studieze lebedele, ea îl cercetă pe el. Cât de diferit era de fraţii ei! Oare ce deveniseră Cameron şi Quint în anii de când îi văzuse ultima dată? I se puse un nod în gât. Erau bărbaţi în toată firea acum. Stephen o înghionti cu cotul.

— Ce e? întrebă el.

Ea trase aer în piept.

— Nimic.

Reggie se concentră asupra notelor muzicale pe care le scria pe foaie.

— Urmau să aibă o întâlnire.

Ea se încruntă.

— Ophelia a convocat-o. Nu voiau să fiu prin preajmă. Băieţelul privi în jur şi apoi îi vorbi atât de încet, încât ea făcu eforturi ca să înţeleagă. Crezi că e despre el? Despre ta…

Clătină din cap, incapabil să termine fraza.

„Tatăl lui”. Bărbatul care voia să-l distrugă pe Broderick şi tot ceea ce construise el… Bărbatul din cauza căruia Broderick se pregătea pentru spânzurătoare. O pasăre ciripea trist.

— Nu ştiu despre ce e vorba, mărturisi ea. Nu mai am aceleaşi privilegii de altă dată.

Stephen îşi sprijini bărbia pe genunchi şi se legănă înainte şi înapoi. Se aşternu liniştea, Reggie întorcându-se la primul ei aranjament muzical pentru viitoarea ei sală. Stephen o înghionti cu vârful cizmei în picior. Ea îl privi întrebătoare.

— Vrei să ne jucăm cu racheta şi cu mingile?

Acest băiat care înjura ca un marinar şi care încă fura ca să se distreze avea rare momente de inocenţă. Fără a-i acorda răgaz ca să se răzgândească, scoase setul din coşul ei.

— Uite, zise ea, aruncându-i una din rachete.

— Ai mai jucat? strigă el în timp ce se aşezară pe

poziţii.

Ea îi făcu semn să se dea mai în spate.

— Oh, destul de des!

„Am câştigat din nou, Regina! mai jucăm o dată?”

Zâmbi melancolică. El servi prima dată.

— Cu cine?

Mingea trecu dincolo de racheta ei şi o nimeri în genunchi.

— Poftim? întrebă ea.

Stephen îşi dădu ochii peste cap.

— Cu cine ai mai jucat?

— Eu…

Ecoul unor copite de cal o salvă de acel răspuns. Amândoi priveau în zare, mijind ochii în timp ce călăreţul se apropia. Era ceva cunoscut la acel armăsar puternic. Ridicând paleta la ochi, Stephen duse cealaltă mână către pumnalul de la brâul lui, un gest de autoapărare înnăscut la cei care trăiau în Dials

Pe un cal enorm şi negru, un bărbat călărea într-un ritm nebunesc, distrugând iarba în timp ce înainta.

— Nobili nenorociţi, răbufni Stephen, ridicând mâna de pe arma lui. Ei cred că lumea e a lor, adăugă cu o voce stinsă.

— Haide, zise ea, atrăgându-i atenţia de la bărbatul mult prea arogant pentru a folosi cărarea de călărit.

Stephen încremenise. Ea se uită când la el, când la călăreţ. „Ce…”

Băiatul se prăbuşi în spatele unui bolovan de pe marginea lacului Serpentine.

— Reggie? imploră el.

Aruncând racheta, ea se târî spre el. Se aplecă şi se ghemui cât putu în spatele pietrei.

— Te ascunzi, îi şopti ea.

— Ştt.

Implorând-o cu privirea, Stephen duse un deget la buze şi trase cu ochiul pe după bolovan. Călăreţul era în luminiş şi mergea cu calul la pas.

Ţinea frâiele într-o mână şi cu cealaltă se ştergea de

praf pe frunte. În tot acest timp, cerceta atent tot ce mişca prin Hyde Park. Erau umbre înfricoşătoare în acei ochi negri, care alunga soarele de dimineaţă. Străinul întoarse calul, dar apoi se opri. Privi peste umăr către pătura abandonată cu lucrurile împrăştiate pe ea. Stephen se albi la faţă. După câteva clipe care părură o eternitate, nobilul mână calul în direcţia opusă.

Lipită de adăpostul lor improvizat, ea lăsă umerii în jos, iar el nu schiţă niciun gest că avea de gând să se ridice. Rămăseseră în linişte până când nu se mai auzi altceva în afară de bâzâitul insectelor.

— Putem să plecăm? şopti Stephen.

Reggie încuviinţă.

Ea adună în grabă toate lucrurile împrăştiate şi apoi porni la pas cu Stephen, care mergea repede printr-un Hyde Park pustiu acum. Stephen rupse tăcerea primul.

— Ai de gând să mă întrebi cine era? rosti el plin de mânie şi resentiment.

Căuta să se certe. Ea însă nu-i oferi satisfacţie. Acea furie avea doar să-l distrugă.

— Nu, zise ea cu blândeţe, fără a-i cere răspunsuri şi fără a le aştepta.

După reacţia explozivă a băiatului, ea deja ştia cine era călăreţul cu păr negru.

— Nu-i frumos să-ţi bagi nasul în trecutul altuia, îi aminti ea altă regulă nescrisă din Seven Dials.

— Faci asta dacă trecutul te ajunge din urmă.

O altă regulă, una justă.

Reggie se opri, şi Stephen îşi târî călcâiele fără tragere de inimă lângă ea. Ea strânse coşul cu o mână şi cu cealaltă îi aşează şapca pe cap.

— Nu-mi pasă de regulile din Dials. Nu am niciun drept să cer răspunsuri despre trecutul tău.

El înghiţi în sec.

— El e tatăl meu.

Tatăl lui. O durea inima pentru pierderea pe care o suferiseră amândoi, tată şi fiu. Atât de multe vieţi fuseseră schimbate din cauza unui act lipsit de înţelepciune din

partea lui Broderick! Viaţa Killoranilor avusese mai multă culoare cu Stephen, însă o altă familie fusese distrusă, iar un băiat, schimbat pe vecie.

— Şi el o să-l omoare pe Broderick. Stephen dezveli pumnalul; în mintea ei, auzi sunetul lamei de cuţit. Aş putea să-l tai.

— Lasă cuţitul deoparte, zise ea blând. Violenţa nu este niciodată răspunsul.

El ezită şi apoi băgă pumnalul la loc în cizmă.

— Câteodată e, murmură el.

Da. Dacă fusese vreodată vreun bărbat care să merite o bătaie bună, acesta era ducele de Glastonbury. Tatăl lui Stephen însă era diferit.

— Tatăl tău a fost înşelat, zise ea încet. Şi suferă.

— Îi iei apărarea? întrebă el.

— Îmi imaginez cum se simte. O durere apăsătoare pe care avea mereu să o poarte în suflet. Să îşi piardă familia. Soţia. Fiul iubit. Toată ura pe care o porţi pentru faptul că e posibil să te ia de la familia ta e ceea ce el simte de mai bine de opt ani.

Lui Stephen îi tremura buza de jos, iar inima ei se frânse văzându-l atât de vulnerabil. Asta îi aminti că, în ciuda lăudăroşeniei lui, era doar un copil.

— Haide, îi zise ea cu blândeţe, luându-i mâna într-a ei. El vru să o tragă înapoi, dar apoi o strânse uşor.

Porniră grăbiţi către trăsură. Nu mai scoaseră o vorbă până când nu ajunseră din nou în Mayfair. De îndată ce vizitiul deschise uşa, Stephen sări afară. Şi apoi se întoarse şi întinse mâna lui mică. Cu hârtiile într-o mână, Reggie acceptă gestul lui cu cealaltă.

Avea să-i fie dor de el. Şi totuşi, dacă rămânea în Dials, avea să fie mereu acelaşi băiat nervos, instabil, iscusit la mânuirea pumnalului. Merita un nou început.

— Reggie? zise el când intrară în foaier.

Ea îl privi întrebătoare.

— Mulţumesc!

Îşi atinse şapca cu mâna şi apoi ţâşni de lângă ea.

Scoţându-şi mănuşile, Reggie le înmână unui servitor

odată cu pelerina şi apoi porni pe hol către salonul de muzică. La scurt timp după aceea, auzi cel mai delicat ciocănit la uşă. Cu hârtiile împrăştiate pe pian, Reggie privi către uşă.

— Reggie.

Gertrude zăbovi în prag.

— Gertrude, o întâmpină ea, deschizând uşa larg. Este totul în regulă?

Tânăra femeie îşi drese glasul.

— Da. Totul este bine. Privi către podea. Eu sunt bine, zise ea jucându-se cu fustele. Voiam să-ţi mulţumesc că mi-ai luat apărarea în trăsură şi că m-ai salvat de atenţia ducelui de Glastonbury.

— Nu am făcut nimic ca să-mi mulţumeşti, zise ea blând.

O făcuse pentru că Gertrude merita mai mult. Merita să găsească fericirea pe care o aveau surorile ei.

— Nu, remarcă Gertrude. Dar m-ai susţinut, deşi eu am fost distantă. Se schimbă la faţă, dar apoi se mulţumi să continue: Am vrut să-ţi spun că nu ştiu care au fost motivele pentru care ai făcut ce ai făcut. Dar am încredere că tu nu o să ne trădezi niciodată. Şi aş vrea să nu lăsăm planurile tale pentru viitor să se amestece în prietenia noastră.

Gertrude întinse mâna. Reggie acceptă acea ofertă de pace, şi cealaltă femeie o strânse de degete câteva momente.

— O să-mi fie foarte doar de tine când o să pleci.

Emoţiile o copleşiseră.

— Şi mie de tine.

De toţi. Chiar şi de Stephen, care în ultimii ani se străduise să-i facă viaţa grea în orice mod posibil.

— Trebuie să pleci?

Da. Luase decizia de a supravieţui. Şi dat fiind scandalul pe care îl adusese pe capul Killoranilor, era mai bine pentru ei să o facă. Erau loiali până în măduva oaselor şi nu aveau de gând să o alunge, deşi ar fi trebuit.

— Am nevoie de un nou început.

Departe de Bârlogul Diavolului.

„Şi departe de Broderick”.

Inima îi sări din piept.

— Îl iubeşti, spuse cealaltă femeie.

Reggie deschise şi închise gura, fără a scoate vreun cuvânt; avea gândurile împrăştiate.

— Pe cine?

— Pe Broderick, şopti Gertrude.

Ridicând din sprâncene, Reggie o prinse de braţ şi o trase în cameră. Trânti uşa în spatele lor.

— Ce… De ce… Eu nu…

— Bineînţeles… Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama, bolborosi Gertrude, mergând înainte şi înapoi, rochia ridicându-i-se până la glezne.

„Neagă. Neagă. Neagă…” Nimic nu-i ieşea pe gură. Să protesteze ar fi fost inutil.

Gertrude putea să pună cap la cap orice puzzle, iar când o făcea, nu aveai cum să-i mai scoţi ceva din minte.

Gertrude se opri brusc lângă harpa aurie şi atinse acel instrument.

— De asta vrei să pleci. Vorbea şoptit şi înţelegător, apoi oroarea îi cuprinse chipul. Şi, în loc de asta, eu te-am întemniţat aici. Înghiţi în sec. Ţi-am ameninţat viitorul şi te-am forţat să fii cu Broderick când tu căutai doar să mă…

— Destul!

Reggie privi către uşă.

„Oh, Dumnezeule!” Dacă cineva auzea şi îi spunea asta lui Broderick… O cuprinse panica.

— Broderick nu e aici, o linişti cealaltă femeie.

Dar, dacă Stephen descoperea că ea avea sentimente pentru Broderick… în ciuda noii loialităţi pe care o avea poate faţă de ea, i-ar fi împărtăşit acest secret fratelui său. Reggie începu să tremure.

— Cum ţi-ai dat…

— Cleo nu mi-a spus nimic, o asigură Gertrude.

— Dar când ne-am văzut mai devreme…

— Eu… începu ea, apoi îşi împreună degetele şi le fixă cu privirea. Doar am văzut adevărul, în cele din urmă: că îţi

pasă de el.

Nu. Că ea îl iubea. Că îl iubise mereu. Stomacul lui Reggie se strânse. Cleo. Clara. Gertrude. Şi cine altcineva?

Un secret nu rămânea mereu secret dacă îl ştiau prea mulţi oameni. În cele din urmă, Broderick avea să-l afle şi să-i fie milă de ea, iar ea nu putea să fie aproape când urma să se întâmple asta. Avea să le schimbe relaţia mai mult decât o făcuse trădarea ei. Căci, în ciuda furiei lui din acele ultime săptămâni, tot fusese prietenul ei.

O atingere uşoară pe umăr o făcu să se întoarcă.

— Am vrut să ştii că în această dimineaţă Broderick m-a eliberat de orice constrângere de a mă căsători cu un nobil.

Reggie suspină.

— Poftim?

Gertrude încuviinţă.

— Ani întregi, eu, Cleo, Ophelia şi Stephen ne-am luptat cu toţii cu Broderick din cauza asta. Da, fuseseră sinceri, exprimându-şi nemulţumirea. Am încercat să discutăm cu el şi să-l convingem că nu conta dacă avem sau nu soţi nobili. Trase de una dintre corzile harpei. Iar astăzi a mers împotriva tuturor lucrurilor.

Inima lui Reggie se umplu de bucurie. Tânăra femeie o privi pătrunzător.

— De ce după ani buni în care ne-am contrazis, acum ar face exact opusul?

Reggie ezită, dar sora lui Broderick deja îşi răspunsese singură la întrebare.

— Vrei să ştii ce cred eu? Tu eşti motivul. Tu eşti singura persoană care a avut o influenţă asupra lui. Eu cred că tu i-ai vorbit şi datorită ţie şi-a dat seama cât de greşit gândea.

— Cred că ai o părere prea bună despre influenţa mea asupra fratelui tău, zise ea încet.

Broderick era genul de bărbat care ştia ce voia. Gertrude îi zâmbi tremurat.

— Şi tu eşti prea modestă.

Femeia se schimbă la faţă, şi veselia îi dispăru,

făcând-o să fie sobră din nou, iar Reggie simţi un gol în stomac. Simţi fiorii de teamă, un simţ înnăscut, acut, pe care îl dezvoltau cei care supravieţuiseră pe străzile din Dials.

— Ce e? întrebă ea, frecându-şi mâinile.

— A fost ideea Opheliei, şopti Gertrude, îndreptându-se. Vreau să ştii asta.

— Adică? întrebă ea răguşită.

Tânăra femeie coborî capul.

— Broderick a fost de acord să încheie o căsătorie avantajoasă.

— Ce fel de căsătorie?

Gertrude o privi lung şi cu milă.

— Oh! şopti ea. Avea un ţiuit în ureche. Amorţită, înaintă către pian. Se aplecă spre instrumentul masiv şi, apăsând pe clape, făcu să sune o melodie tristă.

— A făcut-o pentru a mă cruţa pe mine, zise grăbită Gertrude. Chiar cred asta. Nu a făcut-o din cauza trecutului, încheie ea.

Inima lui Reggie se frânse în două. Cine fusese el în trecut? Era cine avea să fie mereu.

Reggie privi dincolo de umărul lui Gertrude către flăcările care dansau în şemineu.

Căsătoria lui cu altă femeie fusese mereu inevitabilă. Reggie crezuse însă că ea avea să plece cu mult timp înainte ca el să o găsească pe cea care urma să-i fie parteneră în toate modurile – aşa cum tânjise ea să fie. Copleşită de emoţii, se luptă să alunge disperarea. Pentru că, până şi în cele mai agonizante închipuiri despre cine avea să fie acea norocoasă doamnă, Reggie îşi imaginase că el avea să se căsătorească din iubire. Dar, chiar şi în acea situaţie, nu ar fi trebuit să se afle în preajmă pentru a fi martoră.

Cât de ciudat era că şi asta îi spinteca inima în două, faptul că el se căsătorea cu o doamnă aleasă doar pentru că…

— Ophelia a venit cu ideea în speranţa că ar putea să-l salveze de la spânzurătoare, zise Gertrude.

Reggie îşi muşcă obrazul.

El avea să se căsătorească pentru a-şi salva viaţa şi, cum punea personalul de la Bârlogul Diavolului înainte de toate, avea să facă acel sacrificiu şi pentru ceilalţi. Ea simţi privirea lui Gertrude.

— Nu o să zici nimic?

Reggie porni către dulapul din lemn de castan unde ţinea partiturile. Luă absentă hârtiile împrăştiate, aşezându-le în grămezi ordonate.

— Nu e nimic de zis, spuse ea încet. E cel mai bine pentru amândoi. Tu nu ai vrut niciodată să faci parte din nobilime şi…

El mereu îşi dorise acea lume. Îşi dorise cumnaţi nobili şi o lady drept soţie. Şi, în cele din urmă, obţinea ce voia.

— Dacă ar şti ce simţi…

— Nu ar conta.

Ce simţea ea nu avea legătură cu ce simţea el. Ar fi fost bine dacă nu ar mai fi văzut-o niciodată. Ea nu ar fi fost niciodată suficient de bună pentru el.

Gertrude îşi frământă mâinile.

— Nu vrea asta. Nu cu adevărat.

Reggie zâmbi melancolic.

— Fratele tău poate să ia două bucăţi de cărbune şi să le transforme în aur, dacă vrea. O privi direct pe sora care îl apărase cu atâta îndărătnicie. Orice a vrut, orice a visat, a transformat în realitate. Iar atunci când mulţi ezitaseră, Broderick mersese înainte cu hotărâre, ridicându-se şi construind ceva care salvase atâţia oameni, inclusiv pe ea. Şi-a dorit asta, zise încet. Poate că e aşa cum ai zis tu, şi motivele lui sunt diferite, dar mereu şi-a dorit mai mult.

Iar în ochii lui ea fusese şi avea să fie mereu mai puţin, căci nu avea statut.

— Greşeşti, Reggie.

Ah, Gertrude! Atât de sigură şi de optimistă!

Era un dar remarcabil care se stingea în Dials. Cu excepţia lui Gertrude. Ea se dovedise de mult o excepţie.

— De ce îmi spui asta?

Totul. Orice. Momentele lui Reggie cu Killoranii erau

numărate, iar ea nu mai avea dreptul să ia parte la acele certuri intime dintre fraţi. Certuri în care fusese împăciuitorul de nenumărate ori.

— Sezonul meu s-a terminat în mod oficial.

Reggie înţelese implicaţiile acelei afirmaţii. Cum Gertrude nu mai intenţiona să-şi găsească pereche, ea nu mai avea să fie obligată să participe la întâlnirile din înalta societate, iar rolul de însoţitoare al lui Reggie era…

Gertrude încuviinţă.

— Eşti liberă.

Liberă. Îşi ţinuse cuvântul faţă de Broderick din toate punctele de vedere. Ea putea… Nu, avea să i se permită să plece şi să-şi înceapă viaţa nouă cu Clara. Speranţele pentru viitorul lor şi pentru viitorul atâtor femei care fuseseră în mod asemănător distruse puteau în sfârşit să devină realitate. Asta însemna să îşi ia rămas-bun. Trebuia să zică ceva. Să mulţumească cuviincios. Doar că…

— O să-mi fie dor de tine, şopti ea.

„De toţi”.

Ochii lui Gertrude se umplură de lacrimi. Iar dacă Reggie se luptase să ascundă emoţiile în toţi aceşti ani, cealaltă femeie le manifestă liber şi cu mândrie.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, spuse cu voce răguşită.

Gertrude porni către uşă. Gus ţâşni de sub pian şi porni după adevărata lui stăpână. Ea se opri şi privi înapoi.

— Meriţi mai mult şi nu vreau să te las să stai şi să te uiţi cum…

Broderick se căsătorea cu soţia perfectă.

O durea inima. Femeia cu care urma să se însoare avea să fie pură şi delicată şi să joace rolul de gazdă. Ea avea să fie ceea ce Reggie nu fusese niciodată. Şi nici nu avea să fie.

Oh, Dumnezeule! Reggie se cuprinse cu mâinile de mijloc.

— Mulţumesc.

— Opreşte-te! Gertrude îi zâmbi trist. Tu eşti ca o soră pentru mine.

Şi zicând asta, ieşi.

Reggie privi spre uşă. Pe perete, ceasul ticăia, marcând trecerea timpului şi sfârşitul şederii ei în acea casă. Broderick urma să se însoare cu altcineva, şi ea avea să fie departe de acest loc la acel moment.

Reggie închise ochii.

Capitolul 24

Sufletul tău e atât de gol încât nici diavolul nu îl vrea...

Broderick furase, minţise şi înşelase pentru a supravieţui. Însă niciodată nu se vânduse. Acum se găsea în situaţia în care viaţa lui depindea de una dintre acele înţelegeri care îi înnegriseră sufletul.

Tânărul majordom se uită la cartea lui de vizită cu o expresie imposibil de descifrat.

— Vă rog să mă urmaţi, murmură el şi, fără a aştepta un răspuns din partea lui Broderick, porni.

Broderick tresări. Nu fusese dat afară. Deşi la asta se aşteptase. Ascunzându-şi uimirea, porni grăbit după bărbatul mai tânăr. Un pic mai înalt decât Broderick şi cu cel puţin zece ani mai tânăr, servitorul avea o faţă inocentă, care contrasta puternic cu biletul trimis de lordul lipsit de inimă care trăia acolo. Dar poate că asta făcea nebunia dintr-un om. Scotea sufletul din el şi lăsa o versiune deformată a acestuia, una care se bucura de necazurile altuia.

„Meriţi ura şi şireangul pe care vrea să ţi-l lege de gât...”

Sunetul uşor al paşilor lor răsuna în casa înmormântată în linişte. În timp ce mergea către întâlnirea care avea să-i decidă soarta şi viitorul, Broderick cercetă împrejurimile. Fiecare portret era îmbrăcat în satin negru, gros – cu excepţia unuia. Rama albastră şi încrustată cu

bijuterii trona mândră, înconjurată din toate părţile de o mare de negru şi doliu.

Fascinat, Broderick privi către cei trei imortalizaţi pe pânză: un copil dolofan cu obraji mari şi cu un zâmbet larg, cu gropiţe. „Stephen”. Se împiedică, oprindu-se lângă portretul celui care fusese fratele său în toţi aceşti ani. Nu. Închise ochii. Nu fratele lui. Ci mai degrabă fiul marchizului, alături de mama şi tatăl care îi dăduseră viaţă. Împlinirea acelor mândri părinţi şi imaginea fiului lor fuseseră imortalizate cu măiestrie de artist. Bucuria încremenise, îngheţase. Acea familie era protejată de iadul care îi aştepta. De iadul pe care Broderick îl adusese în viaţa lor

„Nu am niciun drept să fiu aici… Nu am niciun drept să cer ceva…”

Broderick privi în urmă către drumul pe care tocmai îl parcursese. Şi, pentru o clipă, se gândi să abandoneze această întâlnire. Să-şi accepte soarta aşa cum era. Şi totuşi, dacă făcea asta, însemna să-i condamne pe toţi bărbaţii, femeile şi copiii care depindeau de Bârlogul Diavolului.

Cleo şi Ophelia aveau acum vieţi noi în care nu depindeau de clubul care odinioară fusese universul lor. Gertrude îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei şi a adolescenţei având grijă de animalele de pe alei decât învăţând dedesubturile afacerii. Cei care cunoşteau chinurile străzilor aveau cel mai probabil să se întoarcă la acea existenţă goală.

— Domnule Killoran! strigă nerăbdător majordomul de la capătul holului.

Broderick înaintă grăbit. În cele din urmă, majordomul se opri. Întinzându-se dincolo de Broderick apăsă pe mâner.

— Domnul Killoran, anunţă tânărul.

Dacă holurile din marmură şi tablourile aurite străluceau de curăţenie, biroul marchizului de Maddock era la polul opus, într-o stare foarte proastă. Grămezi de cărţi şi registre erau împrăştiate peste tot, de pe masă până pe canapeaua de piele.

— Lasă-ne, Quint, îi ordonă Maddock pe un ton grav.

— Cum doriţi milord, murmură tânărul şi ieşi cu spatele din cameră.

Închise uşa în urma lui Broderick şi a adversarului său.

Cocoţat pe un tron impunător, bărbatul masiv era regele acestui imperiu. Nu schiţă nici cel mai mic gest că avea să se ridice în picioare. Cu mâinile lipite de bărbie, îl analiză pe Broderick dincolo de degetele lui murdare de cerneală. Evaluând. Observând. Calculând. Cu ochi lipsiţi de suflet, morţi, care se potriveau mai bine în Dials decât pe aceste holuri pustii din Mayfair. În tot acest timp, Broderick rămase nemişcat.

— Broderick Killoran, zise batjocoritor marchizul în cele din urmă. Trebuie să mărturisesc că aveam aşteptări mai mari de la cel mai puternic om din Dials.

Broderick ignoră acea insultă. Ca băiat irlandez înflăcărat, nou în estul Londrei, îşi învineţise ochii şi îşi spărsese nasul de multe ori luptându-se cu oricine îndrăznea să se uite la el strâmb. Scoase din jachetă scrisoarea care îl bântuise de când o primise şi o aşeză peste maldărul de registre.

— Ce vrei?

Lord Maddock lăsă braţele în jos, aşezându-le pe mânerele scaunului. Nu-l slăbea deloc din priviri pe Broderick.

— Ce vreau? Bărbatul râse tăios şi enervant. Dacă nu ţi-ai dat seama deja ce vreau de la tine, atunci eşti mai prost decât credeam.

Se opri din râs.

Acea întâlnire era inutilă. Instinctul îi spunea să plece, dar pentru tot ce avea şi pentru toţi cei care îi erau dragi trebuia să rămână. Aşa că nu avea de ales decât să se joace de-a şoarecele şi pisica cu acest bărbat, sperând că pe undeva avea să întrezărească o crăpătură prin care să se strecoare.

— Deşi înţeleg de ce ai venit să te umileşti acum, îl provocă el, făcând semn cu mâna către hârtiile întinse pe mijlocul biroului lui. Ultima ta speranţa a fost ruinată de femeia cu care te culci şi de sora care nu a putut să-şi

găsească perechea.

Fierbea de furie. Trânti mâinile peste grămada de registre şi se aplecă.

— Poţi să te joci cu mine, îl avertiză el tăios. Poţi să mă ameninţi şi eventual să te asiguri că ajung la spânzurătoare, dar să nu îndrăzneşti să vorbeşti de ei!

Lord Maddock începu să râdă; acele sunete provocatoare, golite de veselie îl înfuriau pe Broderick.

— Deci îţi pasă de acea doamnă. E minunat. Ţi-ai ruinat şi ultimele speranţe pentru o legătură puternică. Încuviinţă din cap – acele bucle aurii erau exact ca ale lui Stephen. Consolează-te cu gândul că nimic şi nimeni nu te-ar fi putut salva.

Bineînţeles că acest bărbat nu avea alte motive să creadă că acţiunile lui Broderick nu erau mânate de altceva în afară de dorinţa de a avea conexiuni nobile. Nu putea să înţeleagă că mereu fusese vorba despre asigurarea viitorului familiei lui.

— Nu am dat eu ordinul ca să fie arsă casa, îi spuse el încet.

— Familia mea, răbufni Maddock, aplecându-se brusc în scaun. Era prima ieşire a bărbatului altfel tulburător de stăpân pe sine. Familia mea a fost arsă. Soţia mea. Copilul meu nenăscut. Nebunia strălucea în ochii torturaţi ai marchizului.

Broderick simţi că i se face rău. Bărbatul faţă de care jurase credinţă era vinovat, dar el îl susţinuse.

— Fiul meu a fost răpit, zise direct marchizul.

— Nu ştiu nimic despre răpirea fiului dumitale. Dar el dăduse ordine tot timpul. Vinovăţia pentru acea faptă teribilă venea din rolul pe care îl avusese.

Maddock continuă ca şi cum Broderick nu vorbise.

— Şi apoi ai încercat să-mi aduci unul dintre bastarzii lui Diggory. Lovi cu pumnul în birou. Câteva grămezi de registre alunecară şi căzură zgomotos pe podea. Se ridică praf peste tot. Marchizul surâse dispreţuitor, ceea ce-l făcu să pară şi mai sever. Apoi se aşeză în scaunul lui ca pe un tron, foindu-se, hotărât să-şi controleze orice emoţie. În

această săptămână, cât timp tu ai fost preocupat să alergi prin toată Londra încercând să-i găseşti un soţ surorii tale şi o cale de ieşire pentru soarta care te aşteaptă, eu am stat aici. Desfăcu larg braţele. Aşteptând. Bucurându-mă de moment. Pentru că era şah mat de mult. Dar tu? Ridică o sprânceană, provocându-l încontinuu. Ademenindu-l. Ai crezut că puteai să evadezi. Ai crezut că aveai să găseşti un lord în Londra care să intervină pentru tine când eu aveam să bat la uşa ta pentru a colecta datoria.

Era o situaţie cu totul necunoscută pentru Broderick. Să se afle la celălalt capăt. Altcineva să tragă sforile. Era un sentiment profund de disperare. Un sentiment de singurătate care venea odată cu conştientizarea lipsei de putere. Aşa se simţiseră mulţi bărbaţi cu Broderick la putere. Trebuia să plece. Nu mai era nimic de spus. Nu avea rost să implore, să roage sau să discute, nimic nu putea să-l oprească pe acest bărbat înnebunit de toate pierderile prin care trecuse. Şi totuşi, se forţă să rămână locului, căci se săturase să fugă de el.

— M-am gândit că ar fi posibil să facem pace.

— Pfff! îl luă în râs marchizul. Arogant şi plin de speranţă până la sfârşit. Dar, până la urmă, aşa e firea oamenilor ca tine. Voi supravieţuiţi. Alergaţi precum gândacii, scăpând de închisoare, de ştreang, de poliţie. Nu şi acum. Vorbea cu privirea unui om posedat. De data aceasta, eu o să te termin. O să-ţi rad imperiul de pe faţa pământului şi o să-i las pe acei şoareci de stradă pe care îi numeşti fraţi plângând după haimanaua pe care au numit-o fratele lor.

— Stephen este fiul dumitale, zise el încet.

— Ieşi afară! tună marchizul, ridicându-se în picioare cu atâta forţă, încât răsturnă scaunul din spatele lui.

O crăpătură în regatul lui. Cu pieptul ridicat şi cu faţa roşie, Maddock închise repede ochii. Când îi deschise, erau din nou goi.

— M-ai întrebat ce vreau? Distrugerea ta. Şi o s-o am. Şi nu o să ştii când o să vină. Poate crezi că eşti capabil să scapi de soarta asta. Acum ieşi afară! răbufni el.

Broderick părăsi biroul marchizului. Răzbunarea era executată repede şi cu precizie în Dials. Marchizul era atât de nebun, încât fie nu ştia, fie nu-i păsa ce se putea întâmpla dacă aştepta. Şi asta era singura speranţă cu care pleca de acolo.

Majordomul care şovăise pe hol tresări.

— Pe aici, zise el tăios, făcându-i semn lui Broderick să înainteze. Când ajunseră pe hol, un servitor îl aştepta cu mantia în mână. Majordomul o luă de la servitor şi o aruncă cu putere către Broderick. El o prinse la piept.

— Meriţi asta, să ştii. Orice răzbunare îţi pregăteşte. Deschise uşa. Ieşi naibii afară!

În ciuda mâniei cu care îi vorbise, Broderick aprecia loialitatea tânărului înalt şi subţire.

— Ştiu, zise el încet, punându-şi mantia.

Apucând frâiele armăsarului pe care le înmânase mai devreme puşlamalei de stradă ca să aibă grijă de ele, Broderick îi mai aruncă o punguţă.

— Tu eşti Killoran, nu? şopti băiatul uimit şi cu respect. El încremeni. Se spune că angajezi copii. Mulţi.

Aşa făcuse. Nu pentru că avusese vreo idee onorabilă, ci datorită surorii lui. Cât de apăsătoare era ziua în care omul se privea pe sine şi constata că avea foarte puţină bunătate în suflet!

— Da, aşa e. Scoase o carte de vizită şi i-o înmână. Întreabă de paznicul MacLeod. Spune-i că eu te-am trimis şi că îl rog să îţi găsească de lucru.

Băiatului îi ieşiră ochii dureros de înguşti din orbite.

— Vă bateţi joc de mine?

El tresări. Tonul subţire îi arătase că nu avea de-a face cu un băieţel, cum crezuse, ci mai degrabă cu o fată. De aproape aceeaşi vârstă şi înălţime cu Cleo când Broderick intrase pentru prima dată în banda Killoran.

— Nu. MacLeod o să te ajute.

Dar apoi cine avea să o ajute? Lui Broderick i se strânse stomacul. Urcă în şa şi mână calul. Călări prin Mayfair şi Grosvenor Square, acele străzi solemne care erau casa celor mai norocoşi oameni din Londra, şi continuă

până când străzile se îngustară, iar trotuarele deveniră mai gri, dar mai pline de oameni, în timp ce noaptea se lăsa, aducând întunericul cu ea şi deschizând locul de joacă al diavolului.

Femei uşoare pândind pe alei şi strecurându-se de-a lungul pereţilor surpaţi. Copii disperaţi mişunând prin mulţimea de trecători ieşiţi la vânătoare în căutarea următoarei pungi. Acesta era iadul pe care ajunsese să-l numească *acasă,* şi asta se datora familiei pe care o găsise în surorile lui, în Stephen şi în Reggie.

Închise ochii. Reggie, ale cărei loialitate şi prietenie le răsplătise cu resentimente. Şi atunci se confruntă cu adevărul – nu se plăcea prea mult. Fusese atât de obsedat de supravieţuire… Nu, nu de supravieţuire, ci mai degrabă de ideea de a fi cel mai bun, încât nu se gândise la persoanele pe care le nedreptăţise în drumul lui către succes.

Marchizul.

Stephen.

Surorile lui.

Şi acum Reggie.

Toţi plătiseră un preţ într-un fel sau altul.

Unele păcate se petrecuseră fără ştirea lui, dar tot îl apăsau.

Şi Reggie ştiuse asta. Ea îl înfruntase, aruncându-i în faţă, încăpăţânarea lui nemiloasă, văzând ceea ce el nu putuse, lumea lipsită de suflet a nobilimii. El zâmbi melancolic. Dar aşa fusese Reggie mereu.

Mai deşteaptă decât majoritatea, ea nu se temuse niciodată să-l provoace atunci când greşea.

De la depărtare se auzeau ţipete, iar armăsarul lui începu să necheze.

Broderick întoarse calul şi porni prin Londra spre casă. Descălecă în faţa casei de la oraş, înmână frâiele unui servitor şi porni să urce scările.

— Domnule, murmură majordomul, luându-i mantia.

Broderick era cu un picior la capătul scărilor când Stephen ieşi alergând pe holul îngust. Alunecă pe marmura

netedă şi se izbi de Broderick.

— Încetişor, zise el, prinzându-l pe băiat de umeri.

Se simţea copleşit de un val de emoţii.

— L-ai cunoscut? şopti el după ce servitorii se făcură nevăzuţi. Chiar în acea dimineaţă, simpla menţionare a *acestuia* ar fi trezit panică. După întâlnirea pe care o avusese, Broderick se simţea împăcat. Se aşeză pe prima treaptă şi îi făcu semn lui Stephen.

— Da, recunoscu el după ce fratele său se aşeză lângă el.

— Şi?

Stephen îi privi cu ochii plini de speranţă. Ochii lui Lord Maddock.

Broderick clătină încet din cap. Era ca şi cum toată lumina din ochii lui Stephen se stinse.

— Nu.

— Da, ripostă Broderick.

Iar Stephen şuieră prin strungăreaţă dintre dinţii din faţă:

— Renunţi.

Broderick se sprijini cu coatele de treapta din spatele lui.

— Am acceptat realitatea situaţiei mele, interveni el. Iar înainte să fie spânzurat, voia să-i dea această lecţie finală băiatului. Când cineva trăieşte o viaţă plină de fărădelegi, chiar dacă e vorba despre supravieţuire, în cele din urmă, tot trebuie să răspundă pentru acele păcate.

O viaţă de rele îşi lăsa amprenta asupra omului.

— Eşti un laş! strigă Stephen, ridicându-se în picioare. Nu-mi pasă ce zici. Ai renunţat. Am greşit crezând că eşti puternic. Pentru că nu eşti. Fiecare cuvânt era precum o tăietură. Eşti slab. Şi un laş. Şi îmi doresc să nu mă fi salvat niciodată. Şi ţipând, Stephen ţâşni pe scări.

Broderick îşi trecu palma peste ochi.

Blestemată zi!

De undeva, în toiul nopţii, încă se auzea o voce suavă.

El coborî mâinile şi se chinui să descopere de unde venea acel sunet.

Liniştea se lăsă din nou peste reşedinţă.

Apoi se auzi iar. Un ecou vag din interiorul casei, cândva familiar, dar demult uitat – până acum. Atras, urmă sunetul.

Continuă să meargă, apropiindu-se, înaintând în casa aceea străină. Cu fiecare pas, sunetele se auzeau mai bine, mai clar şi apoi se opriră complet, făcându-l şi pe el să se oprească brusc. Rămase nemişcat, tânjind după acea melodie şi apoi se auzi din nou. Doar că de această dată ritmul era mai grăbit, *staccato.* Intermitent. Acele sunete stridente erau convingătoare cu toată disonanţa lor, era un tipar, dar, pe măsură ce avu impresia că le deslușise, se schimbară şi se transformară în cu totul alt aranjament. Broderick grăbi pasul până când ajunse la capătul holului.

Uşa era uşor întredeschisă, şi înăuntru pâlpâia o lumânare. Îşi tot roti capul încercând să desluşească cine era la pian.

Cu capul aplecat, absorbită, Reggie făcu o pauză pentru a scrie ceva pe o bucată de hârtie întinsă în faţa ei. Se încruntă.

În cele din urmă, prezenţa lui nu fu dată de gol de vreun pas greşit pe o scândură slăbită.

Ci de pisica blestemată a surorii lui.

Reggie ridică degetele de pe clape şi sări din loc.

El icni, recunoscător pentru întunericul care îi ascundea roşeaţa din obraji, dat fiind că tocmai fusese descoperit furişându-se. Nu, nu furişându-se. Ci urmărind-o.

— Domnişoară Spark, îi zise el.

Erau primele cuvinte pe care i le spusese de când ea se deschisese în faţa lui. Şi era prima dată când nu ştia ce să zică în prezenţa acestei femei.

— Broderick. Ea nu-i răspunse formal şi înţepat, ci mai degrabă ridică bărbia şi rosti numele lui ca pe o comandă, îndrăzneţ, ca şi cum avea dreptul să facă asta.

Şi avea. De mult timp. Cât de mult i-ar fi plăcut dacă acele silabe ar fi fost rostite ca o rugăminte pentru atingerea lui. Un domn cu bun-simţ ar fi făcut o plecăciune şi i-ar fi oferit intimitate. Broderick abandonase de mult

ceea ce era corect. Neliniştit şi bântuit de demoni, nu voia să fie singur cu ei. Nu, el voia să fie cu ea. Reggie, cea care îi fusese aproape mereu, confidentă şi prietenă. El fusese un nenorocit care nu merita compania ei.

Împinse uşa mai tare şi intră. Fără să vrea, trecu cu privirea peste trupul ei. Renunţase la rochia ei de muselină pentru o modestă cămaşă de noapte crem şi un halat. La un moment dat, cordonul pe care îl legase se slăbise. Halatul din bumbac era uşor desfăcut, descoperindu-i pielea ademenitoare într-un mod cu mult mai incitant decât rochia verde smarald pe care i-o făcuse la comandă, înghiţi în sec.

„Sunt un nenorocit în toate modurile”.

Scoase cutia de chibrituri şi ţigara din jachetă şi o aprinse.

— Te-am auzit… cântând, zise el, scuturând mâna pentru a stinge flacăra chibritului.

Avea cearcăne la ochi. Era o femeie bântuită. Iar acel adevăr îl sfâşia.

— Nu puteam să dorm şi m-am gândit să… lucrez.

În timp ce Reggie începu să-şi strângă lucrurile, halatul se desfăcu mai mult, descoperindu-i şi mai tare pielea albă şi pistruii care îl aţâţau, făcându-l să se întrebe cât de departe ajungeau acele pete micuţe şi tiparul pe care îl desenau pe pielea ei. Reggie adună toate paginile şi le trase protector mai aproape, protejând cuvintele scrise acolo.

„Ah, cât de inocentă e Reggie!”

Ea credea că el se concentra asupra ideilor scrijelite pe acele pagini, nu pe pielea ei delicată acum ascunsă din nou. Glastonbury poate că îi furase virtutea, dar ea rămăsese inocentă în toate modurile care contau. Broderick ridică o pagină singuratică şi o ţinu în faţa ei, întinzând-o spre ea.

— Ai uitat una, drăguţo!

Ea se întinse să o apuce, şi grămada stranie pe care o făcuse se mişcă; toate paginile căzură, plutind între picioarele lor. Reggie începu să înjure ca un marinar. Foarte

obraznic. Foarte întunecat. Nu era deloc Regina Spark. Zâmbind cu adevărat pentru prima dată de când lumea se prăbuşise peste el, Broderick îngenunche.

— Nu am nevoie de ajutor, zise ea, mişcându-se repede ca să adune hârtiile împrăştiate.

Reggie smulse paginile din mâinile lui, punându-le peste grămada ei.

Da, avea tot dreptul să fie suspicioasă. El nu era bărbatul în care era bine să ai încredere şi cu siguranţă nu cel căruia era bine să-i dezvălui secrete de afaceri. Doar că această curiozitate nu se născuse din dorinţa de a fi competitiv, ci pentru că îşi dorea cu adevărat să ştie totul despre ea.

— Nu trebuie să... Broderick deschise gura să-i răspundă insolent, dar se opri.

Rămase absorbit de însemnele aranjate de pe pagina din mâna lui Reggie. Ridică din sprâncene. Apucă cea mai apropiată pagină şi o cercetă îndelung. Reggie rămase în genunchi. Tăcută. Nemişcată. Broderick luă o altă pagină, şi de această dată ea nu se mai opuse în timp ce el îi examină munca.

De ce... De ce...

— Ultimul trandafir al verii?

Cum ea nu-i răspunse, Broderick înălţă capul.

— E muzică.

Se putea citi surprinderea în ochii ei.

— Poţi să citeşti partitura.

— Şi tu poţi să o scrii. El privi melancolic către instrument.

Câţi ani petrecuse cântând?

După ce el şi tatăl său fugiseră de pe proprietatea contelui, nu-şi permisese să se mai gândească la toate lucrurile care îi plăcuseră cândva. Erau frivole şi nu-i ofereau nimic omului când venea vorba de supravieţuire. Broderick zâmbi trist.

— Majoritatea taţilor ar fi fost înspăimântaţi să afle că fiului îi plăcea mai mult să cânte la pian şi să compună melodii originale decât să călărească sau să ia parte la cine

ştie ce alte năzdrăvănii băieţeşti. O amintire îi reveni în minte: tatăl său lovind voios din picior în timp ce cânta cu îndemânare la viola lui. În tot acest timp, Broderick dansa dansuri irlandeze pe acele melodii. „Uitasem asta despre el – până în acest moment”. Tatăl meu era un maestru la violă, îşi aminti el pentru sine, dar şi pentru femeia din faţa lui. El şi-o făcuse.

— Eu am insistat ca al meu să cânte în stilul Sligo cu viola lui.

— Şi tatăl tău a avut una? întrebă el.

— A avut? pufni ea. Tot el şi-o făcuse şi în fiecare seară cânta cu ea.

În toţi aceşti ani, avuseseră o legătură necunoscută. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Reggie clătină din cap şi începu să fredoneze repede o piesă.

— Eu mă ocupam de…

— Linia melodică, interveni el, apropiindu-se de ea.

Ochii ei străluceau.

— Exact.

Îşi zâmbiră reciproc.

El se lăsă pe spate.

Cât de multe uitase… Totul.

Oare ce se întâmplase cu acel instrument mult iubit? În cearta lor grăbită, el lăsase instrumentul în urmă şi nu se mai gândise la asta de atunci.

„Poate că nici nu ai mai vrut să te gândeşti”.

Reggie îl făcea să se gândească la atât de multe! Nu doar la viaţa din clubul lui şi la setea de putere şi de stabilitate, ci şi la bucuriile pe care le cunoscuse cândva şi pe care îşi permisese să le uite. Şi la tatăl lui. Petrecuse atât de mulţi ani detestându-l, încât uitase de bucuriile pe care le împărtăşiseră ca tată şi fiu.

Neliniştit de modul în care ea îl cerceta, Broderick adună paginile rămase şi le aşează pe pian. Se ridică şi apoi cu mâna liberă o ajută să se ridice. Îl gâdilă căldura atingerii ei. Trase din ţigară şi expiră un mic nor de fum. Când ea termină de aşezat teancurile de hârtie de pe pian, le adună pe toate şi vru să plece.

— Rămâi? o întrebă el încet. Te rog!

Reggie ezită şi, preţ de o clipă, el avu impresia că ea avea să-l trimită la naiba, aşa cum merita. Ea aşează povara pe care o căra în braţe.

— O să fiu spânzurat.

Broderick trase din nou din ţigară, simţind nevoia să o facă să înţeleagă ceea ce nimeni altcineva nu înţelegea. Nici măcar fraţii lui, pentru că le ascunsese lucruri în mod intenţionat. Reggie tresări atât de tare, ca şi cum el o spintecase.

— Poftim?

— O să fiu spânzurat, repetă el. Stinse ţigara şi o aruncă în scrumiera de porţelan din apropiere.

În final, rostea adevărul cu voce tare. Cuvinte pe care înainte de asta le spunea începând cu *probabil* sau *posibil,* când de fapt ştiuse mereu.

Ea înghiţi în sec.

— Nu ştii asta.

— Oh, ştiu! Ştiu exact ce soartă mă aşteaptă. Fusese rânduită de mult. Şi nici nu am sperat să o mărit pe Gertrude ca să-mi scap gâtul. Nu era atât de naiv încât să creadă că mariajul surorii lui cu un nobil avea să-l facă iertat de crima de a fi participat la răpirea primului născut al unui nobil, fiul şi moştenitorul său. Aşa cum nu am căutat legături nobile pentru Cleo şi Ophelia pentru binele meu. Tot ce am construit – pentru că ea, la fel ca el, fraţii lui şi toţi cei care numeau Bârlogul Diavolului acasă îl făcuseră ce era – o să fie în cele din urmă pierdut. Imperiile se nasc şi mor. Clubul meu nu este diferit. Şi nici eu.

Gata, rostise, în sfârşit, acele cuvinte. Se pregătea să fie cuprins de un sentiment de goliciune, gândindu-se la soarta lui. Însă acesta nu veni. Era ceva eliberator în asumarea viitorului. Alergase frenetic prin toată Londra, intenţionând să-şi pună viaţa în ordine, doar pentru a se găsi… eliberat.

Broderick trase adânc aer în piept. Reggie se schimbă la faţă. El chicoti.

— Haide, doar nu o să mă faci să cred că o să-ţi fie

dor de mine când nu o să mai fiu.

— Nu mai spune asta, şopti ea.

Broderick ridică uşor din umeri.

— E adevărat. Îi susţinu privirea. O să cad, dar, când o să se întâmple, o să ştiu că surorile mele sunt bine. Nu o să se trezească într-o zi pe London Bridge, oferindu-se vreunui nenorocit ca mine care nu le merită.

Capitolul 25

Faci umbră pământului degeaba. Viaţa ta nu înseamnă nimic pentru nimeni. Şi lumea o să se bucure când o să mori.

Ea nu voia să-i cunoască motivele.

Nu voia să înţeleagă motivele din spatele obsesiei lui bolnăvicioase legate de nobilime sau de ce avea să se însoare cu doamna lui perfectă.

Îi fusese uşor să-l dispreţuiască atunci când se comportase precum proprietarul nemilos care punea interesele clubului său de pariuri şi fascinaţia faţă de nobili deasupra tuturor celorlalte lucruri.

Nu se întrebase niciodată de ce admira el atât de mult nobilimea, dar acum ştia.

Era un bărbat care îşi punea treburile în ordine înainte să fie spânzurat. Se pregătise pentru acest moment cu mult timp înainte ca Maddock să-l ameninţe.

Ea simţi o apăsare teribilă în piept. El scăpase din ghearele morţii de nenumărate ori. Chiar ea îi bandajase răni care ar fi ucis bărbaţi mai slabi. Dar acum era ceva diferit. Trecutul ei o învăţase că nu puteai înfrunta un nobil. Nu fără a fi distrus, în cele din urmă. Ea scăpase, aşa cum o făcuse şi Broderick. În final, aveau să fie răpuşi de acea putere. Reggie îi privi chipul.

— Tu mereu ai vrut să pui ordine în viaţa oamenilor.

El se încordă. Ea înaintă, obligându-l să o privească.

— Oamenii nu sunt ca un puzzle. Nu ai cum să le pui viaţa într-un cadru frumos şi să le alungi problemele.

El strânse din dinţi.

— Nu e o ruşine să fii uman. Trebuie să le permiţi fraţilor tăi şi mie libertatea alegerii.

El îi zâmbi.

— Chiar dacă deciziile pe care ei le iau nu o să rezolve problemele şi nu o să creeze imperii.

— Vreau ca ea să fie în siguranţă, zise el rugător.

Şi apoi adevărul o lovi. El încerca să-i explice motivele pe care le avea. Voia ca ea să ştie de ce căuta să construiască o legătură cu cei pe care ea îi detesta.

— O să găsească siguranţă dacă se căsătoreşte cu un nobil? Dacă se căsătoreşte cu unul precum Glastonbury?

El se albi la faţă.

— E timpul să o întrebi pe sora ta ce vrea. Ce fel de viaţă preferă.

— Şi tu, Regina? O privi intens. Ce vrei?

— Eu? Eu prefer sinceritatea insolentă a cruzimii din Dials.

Mai mult decât prefera lumea în care el era hotărât să intre.

— Aş fi în stare să spintec orice nenorocit din Dials decât să vă văd pe vreuna din voi, pe tine sau pe Gert, căsătorindu-vă cu unul.

— Cel puţin, atunci când ai de-a face cu un hoţ şi un păcătos, ştii exact la ce să te aştepţi.

Nimeni nu risca să greşească, pentru că aşa ajungeai să fii distrus, cum păţise ea cu Lord Oliver. Ştiai cum să procedezi şi, de obicei, totul se termina cu o răfuială bună.

— Răspunde-mi, Regina!

„Regina”. Cât de mult îi plăcea când îi folosea numele întreg! Gestul trăda intimitate şi promitea că se putea întâmpla mai mult.

El se apropie de ea.

— Dacă ai fi fost fata unui nobil, ai mai fi ajuns pe

London Bridge cu un nenorocit ca mine? întrebă el fără ranchiună.

Ea îi privi obrajii sculptaţi, cicatricea acum ştearsă în formă de semilună de la coada ochiului stâng, de care ea însăşi avusese grijă.

— Nu, zise ea suav.

Mai degrabă se găsise acolo din cauza unuia dintre acei nobili pe care el îi admira atât de mult. Şi, cu toate acestea, fusese mai în siguranţă cu el decât în prezenţa oricărui nobil. Niciodată nu se aşteptase la vreo recompensă trupească din partea ei. Nu-i ceruse nimic. El le oferise ei şi surorilor lui responsabilităţi pe care niciun bărbat, indiferent de statutul lui, nu le dădea unei femei. Şi cu acea bunătate îi cucerise inima complet.

El ridică un deget şi făcu semn.

— Exact.

Reggie aşeză hârtiile pe pian.

— Căsătoria cu un nobil nu înseamnă că o tânără femeie o să fie îngrijită. Chipul detestatului Lord Oliver îi apăru în minte. Dar tu ştii, Broderick, ai văzut cum sunt bărbaţii care vin la mesele tale. Pierd averi. Lovesc femei. „Te rog! Te rog nu… îmi pare atât de rău! Nu…” îi tremura obrazul amintindu-şi de pumnii pe care îi primea cu o frecvenţă ameţitoare. Îşi drese glasul. Ei – se forţă să vorbească în ciuda ruşinii pe care o simţea – se culcă cu alte femei în afara legăturilor matrimoniale. Ştii asta. Ai văzut.

Iar ea o trăise.

El nu mai scoase niciun cuvânt. Dar apoi zise:

— Nu sunt toţi bărbaţii ca… el.

Reggie ridică bărbia.

— Ai văzut vreunul onorabil în rândurile lor? ripostă ea.

Cei care veneau la Bârlogul Diavolului erau de cea mai joasă speţă, nu le păsa de nimic altceva în afară de propriile plăceri.

— Am văzut.

Acea mărturisire sobră o făcu să se retragă.

— N-naşul meu era aşa.

— Naşul tău?

— Naşul meu, repetă el. Da, eu am legături cu nobilimea. Îi făcu cu ochiul. Nu prin sânge, clarifică el şi apoi nu-i mai zise nimic.

— Dar…

Avea atâtea întrebări amestecate în minte.

— Cum am ajuns aici? o scuti el de o întrebare. Prin venele mele curge sângele unui hoţ. În timp ce vorbea, privirea lui deveni rece, şi ea înţelese în acel moment că uitase de prezenţa ei. Tatăl meu a urmat cursurile de la Trinity College împreună cu un conte englez. Au fost cei mai buni prieteni, iar când Lord Andover a fost chemat acasă pentru că tatăl său murise, l-a luat pe tatăl meu cu el. L-a numit mâna lui dreaptă în afaceri şi l-a însărcinat să aibă grijă de proprietăţi. Nu am cunoscut-o niciodată pe mama mea. A murit la naştere. Aşa că am crescut alături de tata într-una dintre acele proprietăţi şi alături de un conte care nu a reuşit niciodată să aibă moştenitori. Nu mi-a lipsit nimic.

Ridică absent paginile cu muzica compusă de ea înainte să continue. Broderick o întoarse, uitându-se atent la note. Nu cu mult timp în urmă, ea i-ar fi smuls-o din mâini şi i-ar fi cerut să-i dea paginile înapoi şi să-i lase secretele în pace. Acum nu-şi dorea decât ca ea să descopere secretele lui. El puse paginile la loc.

— Am avut cei mai buni profesori. Cele mai elegante haine şi cei mai buni cai. Nu-mi lipsea nimic. Eram tratat la fel de bine precum fiul unui nobil, cu o singură excepţie…

— Nu aveai sânge nobil. Acesta era motivul pentru care se trezise singur pe străzile din Seven Dials. Da. Aveam doar un naş care i-a oferit tatălui meu totul. Registrele lui. Puterea de a angaja şi de a concedia personalul casei. Înghiţi în sec. Toate finanţele.

Sângele unui hoţ.

— A furat de la el.

Afirmaţia ei îi atrase atenţia.

Rânji trist.

— Da, recunoscu el cu un accent irlandez perfect. Şi totuşi…

Reggie îşi muşcă buza de jos.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— S-a sinucis. Vorbea cu o nonşalanţă care era dezminţită de zbuciumul din ochii lui albaştri.

Asta era. Cel mai întunecat păcat al său, care era mult prea ascuns pentru a fi rostit până şi în şoaptă. „Oh, Dumnezeule!” I se strânse stomacul. În cele mai întunecate vremuri, când ea se gândise să se arunce în Tamisa, ştia că în urma ei ar fi rămas un tată ruşinat şi doi fraţi. Nu era niciun copil. Broderick trecuse însă de la o viaţă privilegiată la una de singurătate. Durerea pe care o simţea pentru băieţelul care fusese cândva fu înlocuită de mânie.

— Nu, îl corectă ea. Cu naşul tău. Ce s-a întâmplat cu el?

Broderick scoase din jachetă cutia cu chibrituri şi o ţigară. Reggie i le smulse dintre degete şi le aşeză deasupra lucrurilor ei.

— Nici măcar nu-ţi plac, glumi ea.

El se încruntă, uitându-se la ţigări.

— Ne-a alungat.

Ea se lăsă pe călcâie.

— V-a alungat?

Pe tatăl trădător al lui Broderick putea să înţeleagă de ce, dar…

— Şi pe tine, şi pe tatăl tău? Chiar şi când tatăl tău a ales calea uşoară a laşităţii, iar naşul tău ştia că eşti singur?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă a mai aflat asta.

— Atunci ar fi trebuit. Ea ridică vocea. Ar fi trebuit! Asta e ceea ce faci când iubeşti pe cineva. Îl cauţi şi îl găseşti. Şi îl ajuţi. Îl susţii. Nu-l laşi să treacă singur prin încercările vieţii. Simţea cum prin venele ei pulsează ură faţă de cei care îl dezamăgiseră. Suspină dezgustată. Tu îl consideri mai mult decât este. Un domn cu adevărat onorabil nu pedepseşte un copil pentru păcatele tatălui. În timp ce păcatele ei murdare erau numai ale ei. Nimeni

altcineva nu era responsabil. Ea îşi asumase acele decizii. Pe toate, chiar şi pe cele mai rele dintre ele. Oh, Broderick! Ceea ce nu ai reuşit niciodată să vezi este că nu ai nevoie de o legătură cu nobilimea. Tu mereu ai fost nobil – îi atinse pieptul cu vârful degetelor – datorită omului care eşti.

El surâse.

— În cele din urmă, nimic nu a contat.

„Nimic nu a contat”. O durea inima şi simţea că avea să se prăbuşească auzindu-l cum renunţă. Acele ultime cuvinte vorbeau despre moarte. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, Reggie se concentră să respire. El, proprietarul atotputernic de la Bârlogul Diavolului, înfruntase – şi învinsese – cele mai nemiloase suflete din Dials. Adunase de pe străzi sufletele lipsite de speranţă cum fusese ea şi le ajutase să-şi revină. Prin forţa lui îşi descoperise şi ea forţa ei. Şi acum pur şi simplu renunţa? Nu. Acceptase sfârşitul cu marchizul care îl aştepta la capăt de drum. Dincolo de durerea care ameninţa să o înghită, era ceva mai mult. Ceva mult mai sigur. Mânia ardea încet în interiorul ei răspândindu-se peste tot. Reggie făcu un pas în spate.

— Cum îndrăzneşti?

— Eu nu… El o privi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce…

— Tu. Ea făcu semn spre el. Ai ajutat bărbaţi, femei şi copii care nu aveau nimic, nici măcar speranţă, să supravieţuiască. Inclusiv pe ea. Să trăiască cu orice preţ. Şi acum pur şi simplu vrei să renunţi? Vocea ei se auzi în toată încăperea.

O venă zvâcni pe chipul lui.

— Nu am renunţat.

Oricine altcineva care nu-l cunoştea aşa de bine, care nu văzuse afecţiunea de care era capabil ar fi dat înapoi auzind avertismentul din tonul lui tăios.

— Ba exact asta ai făcut, Broderick. Exact asta! şuieră ea.

— Nu ştii nimic despre asta.

Se îndepărtă un pas de ea.

Pleca? Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea să

scape aşa uşor! Reggie alergă, oprindu-se în faţa lui şi făcându-i imposibilă retragerea.

— Ştiu totul despre asta, Broderick. Chinurile mele nu sunt ca ale tale. Îl imploră cu privirea şi cuvintele, dorindu-şi să-l înţeleagă. Dar ştiu cum e să simţi că nu există nicio cale de scăpare…

Broderick o prinse brusc de umeri, făcând-o să suspine de uimire.

— Pentru că nu este, strigă el şi o strânse uşor. Ameninţarea cu care mă confrunt nu poate fi învinsă. Un tată înşelat o să mă ducă la spânzurătoare, şi pe bună dreptate.

Luă mâinile de pe ea şi scutură degetele ca şi cum acea atingere îl arsese. Acel mic gest de slăbiciune îi alungă mânia.

În cele din urmă, ea înţelese.

— Te învinovăţeşti.

— E vina mea.

— A fost o greşeală.

El înghiţi în sec.

— Stephen a pierdut viaţa pe care o merita şi a fost forţat să trăiască o viaţă de fărădelegi din cauza mea.

— Nu. Reggie clătină din cap, simţind nevoia ca el să înţeleagă. Tu i-ai cerut lui Walsh un orfan. Un copil neajutorat. Singur. Asta ai cerut, Broderick. Ea se apropie de el până când se priveau ochi în ochi. Pentru că, în ciuda imaginii pe care ţi-ai construit-o, de om nemilos, întotdeauna ai avut bunătate. Reggie îşi puse palmele peste pieptul lui, în dreptul inimii care îi bătea repede şi constant. Un bărbat atât de viu! Tatăl tău a renunţat, zise ea suav şi sub palmele ei îi simţi muşchii pieptului încordându-se. Tu nu eşti aşa, Broderick. Tu nu eşti genul de persoană care să accepte o înfrângere. Îl privi intens. Nici măcar asta.

El îi atinse obrazul cu încheietura.

— Eu te-am forţat să o însoţeşti pe Gertrude. Ţi-am cumpărat clubul. Nu-ţi merit loialitatea.

Bietul Broderick! Continua să creadă în lucruri

absolute.

— Nu e un club, zise ea cu o uşurinţă pe care nu o simţea. Zâmbetul lui Reggie pieri. Am fost prieteni mai mult timp decât am fost duşmani.

Broderick îşi lipi fruntea de fruntea ei. Respiraţia lui îi atingea buzele, mirosul lui de ţigări o făcea să simtă furnicături.

— Asta suntem? Duşmani?

Dacă şi-ar fi ridicat capul, fie şi foarte puţin, buzele ei le-ar fi întâlnit pe ale lui. Iar ea îşi dorea să-i simtă sărutul din nou.

— Nu mai ştiu ce suntem, Broderick, zise ea încet, copleşită de realitate.

El era cel care stabilise noile reguli ale relaţiei lor. De ce i-ar fi păsat dacă erau într-adevăr duşmani?

— Oricum ar fi, contează? Pentru tine?

Pentru ea conta. Ea tânjea după prietenia lui. Patetică şi prostuţă cum era, ar fi acceptat orice resturi ar fi vrut el să-i dea.

— Da, contează. El continuă să-i atingă faţa cu încheietura. Nu vreau ca fraţii mei să trăiască în Dials. Făcu o pauză. Şi nici tu nu vreau să trăieşti acolo.

Deci discuţia despre viitorul lui se încheiase. Ochii, vocea lui şi schimbarea bruscă de subiect îi spuneau asta. Fără să vrea, privirea ei alergă spre partituri şi se uită la notele scrise din memorie. Incomplete, dar întregi în mintea ei.

— Nu există alt loc pentru mine.

Îşi părăsise casa şi familia care o iubise, aducându-le în schimb doar ruşine şi scandal. Nu avea cum să se întoarcă după asta. Îşi muşcă obrazul pe interior.

Blestemat să fie că o făcea să scoată la suprafaţă amintiri demult îngropate! Amintiri care ar fi trebuit să rămână acolo. El îi înclină bărbia, îndreptându-i privirea către a lui.

— Eu aş fi avut grijă de tine.

Îşi simţi inima strângându-i-se. Cum era posibil ca un jurământ să bucure şi să rănească în acelaşi timp?

— Ştiu.

Dar ea nu şi-l dorise niciodată în acel mod. Nu-şi dorise să fie secretara protejată de el, suferind în tăcere când el avea să găsească o femeie care să-i câştige inima.

— Nu e târziu. Dacă te-ai răzgândit… îi zise el.

O ofertă de iertare. Şi acea bucată din sufletul ei care avea mereu să-l iubească pe acest bărbat tânjea să accepte acea părticică din el. Femeia care fusese jefuită de mândrie cu mult timp în urmă nu putea să facă acel sacrificiu. Nici măcar pentru Broderick. Ea clătină din cap.

El privi către teancul de hârtii.

— Eşti hotărâtă să pleci.

Nu avea să rămână şi să vadă cum el se căsătoreşte cu altcineva. Chiar dacă acea pereche îl putea salva pe el, pe ea avea să o distrugă.

— Sunt.

Şi avea să-i fie dor de el în fiecare zi până la moarte.

— Prea bine. Îşi pocni încheieturile şi se aşează pe banca de la pian. Ce fel de club este? întrebă el, deschizând dosarele ei.

Ea tresări, degetele ei întinzându-se instinctiv către foile pe care le ţinuse ascunse de el. El privi peste umăr. Reggie îi vorbi printre dinţi.

— Ar trebui să fiu proastă ca să-ţi spun ceva despre intenţiile mele. Nu poţi să deţii proprietate asupra unei idei.

El rânji.

— Te-am instruit bine. Te temi că aş putea să o şterpelesc de la tine, zise el.

Ea se luptă cu sine înainte de a-i înmâna acele pagini. Poate că era proastă fiindcă avea încredere în el şi poate că acel schimb de replici nu fusese altceva decât un şiretlic menit să o înduioşeze, dar ea îl credea. Îl credea datorită felului în care se comportase de-a lungul anilor.

— Cleo insistă că nu ai vrut niciodată să-ţi deschizi o casă de pariuri.

Ea îşi simţea limba amorţită.

„Ce îi mai împărtăşise Cleo fratelui ei?”

Observându-i tăcerea, el o privi întrebător.

— E un salon?

— Nu e un salon.

— O tavernă atunci?

Reggie clătină din cap.

— Atunci ce e? El ridică din sprâncene. Cu siguranţă ştii, Regina, că o să aflu exact ce ai de gând, fie că îmi spui, fie că nu…

Ea îl lovi peste umăr.

— Dumnezeule, nimeni din toată Anglia nu e atât de arogant cum eşti tu!

Şi avea motive să fie. Dacă timpul era un bun profesor, atunci se dovedise că tot ce îşi dorea, fie că era vorba de informaţii, putere sau avere, obţinea în cele din urmă. El făcu o plecăciune din cap. Ea pufni.

— Eşti incorigibil. Reggie îşi netezi partea din faţă a cămăşii de noapte. E o sală de muzică.

— Ce…

— Sală de muzică, repetă ea şi se pregăti pentru criticile şi cinismul lui. Încurajată de tăcerea lui, luă caietul de notiţe. O să fie muzică country, operă şi reprezentaţii de balet. Se sprijini cu un genunchi de bancă şi aşeză caietul deschis în faţa lui. Clienţii nu o să fie nevoiţi să caute locuri în baruri separate – aşa cum făceau toate teatrele – ci, mai degrabă o să poată consuma băuturi în mijlocul teatrului. Când ea termină, el se uită în caietul ei fără să scoată vreun cuvânt.

— Ah, o sală de muzică!

Ea strâmbă din nas, încercând să-şi dea seama ce voia să spună.

— Şi ce fel de muzică o să cântaţi? Apăsă cu măiestrie degetele peste clapele albe şi negre, interpretând „Moartea şi doamna”. Muzică sobră pentru clienţii tăi?

Ea simţi fluturi în stomac. Bineînţeles că era talentat şi la asta. Dacă Oliver mereu îşi bătuse joc de muzică, spunând că era treaba unei doamne, Broderick ştia exact cum să folosească acele clape, înainte ca ea să apuce să răspundă, el începu să interpreteze ceva mai vesel; degetele lui zburau peste clape, şi el cânta duios, uşor, în

afara tonalităţii de bariton.

— Trăia un om nebun în Baleno/ Care îşi dorea o soţie să-l nelinişteascâ.

Reggie chicoti.

— Şi cânţi!

El făcu o pauză în mijlocul versului.

— Foarte prost. Reluă cântecul. Înclinând capul înainte şi înapoi, îi făcu cu ochiul, şi inima ei începu să bată într-un ritm ciudat. De mult timp ofta după dragă Ally Croaker, / Aşa că tânărul blând îi vorbi: Vrei să fii soţia mea, dragă Ally Croaker, / Vrei să fii soţia mea, dragă Ally, Ally Croaker? Când termină, ridică din sprâncene. Sau poate melodii romantice? Dintre toate fetele care sunt atât de isteţe, / Niciuna nu e precum frumoasa Sally; / Ea este drăguţa inimii mele/ Şi ea locuieşte pe strada noastră. / Nu este nicio doamnă în regat pe jumătate dulce ca Sally; / Ea este drăguţa inimii mele/ Şi ea locuieşte pe strada noastră.

În timp ce el cânta, ea îi cercetă capul plecat, pierzându-şi inima cu totul în faţa lui. Când el ridică privirea, ea se strădui să pară stăpână pe situaţie. Cât de degajat era în toate privinţele, în timp ce ea era o furtună de emoţii! Şi avea să fie mereu aşa în preajma lui. Se lăsă pe spate pe bancă. Ridică degetele de pe clape şi întinse o mână.

— Deci? întrebă ea sarcastică. Nu-i scăpase din vedere că el nu-i dezvăluise opinia lui despre planurile ei.

— Nu am zis nimic.

— Nici nu a fost nevoie.

Studie acele pagini, uitându-se la detaliile scrise meticulos de mâna ei.

— Hm.

Ea bătea neliniştită din picior.

— Ce e?

Broderick ridică privirea.

— E un teatru, zise el cu un aer sigur.

— E mai mult de atât, rosti indignată.

Scoase o schiţă creionată de mâna ei şi o întinse. El cercetă rapid desenul.

— Prima regulă în afaceri este să ai mintea limpede. Este foarte periculos să iei criticile ca pe ceva personal.

Şi poate că ea nu era o prietenă chiar atât de bună pe cât o credea el, căci când vorbea astfel despre visul şi afacerea pe care avea să o aibă curând cu Clara, ea se bucura de acest scurt răgaz. Nu existau un marchiz nebun, ameninţarea spânzurătorii asupra lui Broderick şi nicio urmă de resentimente între ei doi pentru ce se întâmplase între ei. Reggie îşi făcu loc pe bancă lângă el.

— Prea bine. Te ascult.

El privi pagina.

— Nimic nu te scoate în evidenţă. Şi, cu acea sentinţă, închise caietul. O să intri în competiţie cu teatrele deja recunoscute din Covent Garden şi o să eşuezi. Nu o să rezişti nici două luni după inaugurare.

O cuprinse un sentiment de nelinişte auzindu-l rostind acea afirmaţie atât de lipsită de emoţie. Dacă ea eşua, atunci ar fi fost responsabilă pentru toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii care s-ar fi bazat pe ea şi pe Clara pentru locuri de muncă.

— Următoarea regulă în afaceri, îi zise el, înghiontindu-i genunchiul cu genunchiul lui, e să nu te gândeşti niciodată la eşec. Ci mai degrabă să te concentrezi asupra felului cum ai de gând să reuşeşti. Ce face ca localul tău să fie diferit, Reggie?

Ridicând creionul, Reggie îl lovi de foaie, gândindu-se la notiţele ei.

„Ce l-ar face diferit?”

Era un lucru pe care ea nu-l luase în considerare până atunci. Se bazase pe talentele pe care ea şi Clara le aveau împreună. Dar de ce i-ar fi vizitat clienţii?

— Nu ştiu.

El îi atinse vârful nasului cârn şi plini de pistrui.

— Găseşte ce te scoate din tipar, îi repetă el. Pantomimă. Dans pe funie. Un amestec de interpreţi în afară de muzicieni.

Ea încetă să mai lovească cu creionul.

— Tu ai vrea să devenim un circ.

— Eu aş vrea să te văd reuşind, o corectă el, înmânându-i acele pagini.

Reggie acceptă notiţele.

— Oricum, nu ne permitem luxul de a ne diversifica interpreţii sau de a avea elemente de decor.

Numai cu plăţile pe care le aştepta, Broderick îi consumase deja fondurile care erau destinate angajării de artişti.

— Dar atunci cine o să…

— Eu o să interpretez.

Asta îl reduse la tăcere. Reggie îl înfruntă pe bancă.

— Eu o să interpretez alături de câteva tinere femei pe care Clara le cunoaşte de la Covent Garden. Şi când o să am bani, o să caut alte persoane. Chiar şi pe acele femei care lucrează pentru tine. El încremeni. Adevărul este, Broderick… Ea se apropie mai mult, uitându-se în ochii lui. Dacă ele sunt dispuse să vină, eu sunt hotărâtă să le iau. Merită să deţină controlul asupra viitorului lor, şi eu o să permit asta, chiar dacă tu o s-o consideri trădare.

Broderick o privi lung.

— Ai dreptate.

Asta o uimi.

— Poftim? întrebă ea pe nerăsuflate, scăpând notiţele printre degete.

— Ai dreptate.

Adunând acele pagini pierdute, el le aşeză pe pian.

Cu siguranţă era bolnav, nu? Ea îşi puse mâna pe fruntea lui. Sau poate înnebunise?

— Tu nu renunţi atât de uşor.

— Cât de suspicioasă eşti, râse el, prinzând-o de degete şi făcând-o să simtă fluturi în stomac când îi sărută palma. Am greşit când te-am judecat pentru că voiai să-ţi oferi un nou început. Vreau ca personalul meu să meargă cu tine.

Ea pufni nemulţumită şi încercă să se ridice, dar el o prinse de mână, ţinând-o lângă el.

— Am fost prea egoist. Prea pornit să deţin controlul. Am vrut să-mi pun în ordine viaţa şi afacerea, dar tu erai

acolo mereu, Reggie. Salvarea pe care eu nu o puteam oferi.

— Opreşte-te, îl rugă ea.

— Nu. Eşti cea mai capabilă dintre toţi angajaţii mei. O să ai grijă de ei. O să te asiguri că…

— Iar faci asta, şopti ea. Îţi pui viaţa în ordine.

— Nu şi de această dată. Acum nu e vorba despre Maddock sau despre mine. Se aşeză înapoi pe bancă. Ci despre tine. Sau despre mine recunoscând că tu poţi şi o să creezi ceva minunat. O să se dezvolte şi o să înflorească, iar totul o să ţi se datoreze ţie – omului care eşti. Ar fi trebuit să te susţin încă din momentul în care am aflat ce intenţionezi să faci.

Ea avea lacrimi în ochi. Apoi o picătură începu să-i alunece pe obraz.

— Nu, murmură el şi îi şterse lacrima.

De ce trebuia să facă asta? De ce trebuia să fie bărbatul atent şi înţelegător de lângă ea? Acele ziduri pe care le clădise în jurul inimii ei în ultimele zile începură să se clatine, prăbuşindu-se. El îi înmână partitura.

— Cântă pentru mine!

— Vrei să interpretez? suspină ea ducându-şi podul palmelor la ochi şi ştergându-se. Iar te joci cu mine.

Din nou, Reggie încercă să se ridice de pe bancă, dar el o prinse.

— Cum o să cânţi pentru o sală plină de străini dacă nu poţi cânta singură pentru mine?

— Pentru că nu e o interpretare, zise ea, înroşindu-se. E… Făcu semn cu mâna către el. Eşti tu.

— Eu am cântat pentru tine.

Auzind acel argument copilăros, ea zâmbi.

— Asta e diferit.

— De ce? Eu am fost foarte serios.

Ea râse. Cât de minunat era să râdă alături de el! Aproape că îi venea să creadă că lumea lor nu se întorsese cu susul în jos.

— Prea bine.

Reggie smulse partitura din mâna lui şi o aranjă. Îl

împinse cu şoldul, şi el se dădu într-o parte, făcându-i loc să ajungă la mijlocul clapelor. Cu degetele pe clape, ea trase aer în piept.

— Sunt doar eu.

El nu avea să fie niciodată *doar el.* El era cel care avea inima ei şi care curând avea să se căsătorească cu o doamnă nobilă. Alungă gândul acela din minte. O detesta deja pe acea necunoscută că îi deranjase. Îl ura pe Broderick pentru că decisese să continue cu asta. Şi detesta gândul că nu era suficient pentru el. Regina apăsă pe clape, dând viaţă cântecului şi, uitând că Broderick era lângă ea, se pierdu în versuri.

— E ultimul trandafir al verii/Lăsat să înflorească singur; / Toţi prietenii lui frumoşi s-au ofilit şi au dispărut. / Nicio floare care să-i fie rudă, / Niciun boboc de trandafir aproape/Care să-i reflecte roşeaţa/ Care să ofere un suspin pentru un suspin. Simţi cum Broderick încremeni lângă ea pe bancă. Cum cei frumoşi dorm, / Du-te şi dormi şi tu cu ei. / Aşa, cu blândeţe, mă scutur, / Şi frunzele tale sunt patul/în care prietenii tăi din grădină zac morţi şi fără de miros/ Aşa că în curând o să-i urmez/ Când prieteniile s-au veştejit/ Şi din cercul strălucitor al iubirii/ Cad diamantele/ Când inimile adevărate s-au veştejit/ Şi cele dragi au fugit, / Oh! Cine ar putea să trăiască singur în această lume gri?

Reggie se opri. Ecoul clapelor încă se auzea în liniştea nopţii, chiar şi după ce ea apăsase pe ultima notă. Trecuse atât de mult timp de când interpretase la pian sau cântase! Evitându-i privirea, se ridică în picioare să plece…

— Am greşit, şopti el, făcând-o pe Reggie să se întoarcă încet.

Pasiunea ardea în ochii lui, înnebunind-o cu intensitatea, tăindu-i respiraţia.

— Ai greşit?

El se ridică, apropiindu-se de ea. Reggie clipi.

— Cu ce?

El înghiţi în sec.

— Vocea ta o să fie suficientă.

Trupul ei îşi croi drum către al lui. Buzele lor se

întâlniră într-o explozie de căldură şi foamete. Ea îşi deschise buzele, primind sărutul lui şi răspunzându-i la fiecare atingere a limbii. Sărutul lor era un duel, era un dans. Se întreceau. Se contopeau. Întâlnindu-se într-un antic dans al pasiunii. Reggie lăsă capul într-o parte, şi el îi sărută gâtul, zăbovind asupra pieptului ei care se ridică şi cobora nebuneşte. El supse acea came. O tachină. O muşcă. Ea îşi muşcă la rându-i buza de jos. Voia să-l cunoască în toate modurile. Înainte ca el să-şi găsească soţie şi înainte ca ea să plece, voia să se bucure de orice plăcere pe care o putea găsi în braţele lui. Reggie se pierdu în îmbrăţişarea lui. Întorcându-se, îşi împreună mâinile în spatele gâtului lui, înclinând capul în aşa fel încât el să o poată săruta mai bine. El gemu. Fără a se opri din sărutat, Broderick începu să-i desfacă halatul pe care i-l împinse de pe umeri. Aerul rece al nopţii era precum un freamăt pe pielea ei încinsă.

— Cât de frumoasă! şopti el.

O umplu de sărutări pe bărbie şi pe gât.

Ea gemu pasional când el îi cuprinse sânii cu mâinile, lipind materialul subţire de piele. I se întăriseră sfârcurile, tânjind după atenţia lui. Prin cămaşă, el trase de acele vârfuri tari, necăjind-o. Chinuind-o.

— Te rog, îl imploră ea, dorindu-şi să-i simtă mâinile pe pielea goală.

Broderick îi împinse bretelele înguste, eliberându-i sânii.

— Spune-mi ce vrei, Regina, murmură el, făcând cercuri cu degetele în jurul aureolelor ei, acea atingere delicată făcând-o să ardă de dorinţă.

El îi permitea să deţină controlul. Voia să îşi controleze plăcerea. Şi inima ei se umplu din nou de iubire pentru el. Reggie alunecă către marginea băncii de la pian şi apoi îi luă mâinile într-ale ei. Duse palmele mari şi crăpate ale lui Broderick pe sânii ei. Pieptul ei se ridică şi coborî repede, iar ea se forţă să deschidă ochii şi să-l privească.

— Vreau să mă atingi, şopti ea. Vreau să-ţi simt

atingerea peste tot.

Înghiţind zgomotos, Broderick îşi fixă privirea asupra sânilor ei. Gemând, aşeză un genunchi pe bancă, coborî gura şi îi luă unul dintre sfârcurile întărite între buze. Reggie îşi simţi picioarele moi şi se sprijini cu fundul de instrumentul din spatele ei. Clapele scoaseră sunete disonante, împrăştiindu-se în toată încăperea, în timp ce el continuă să o chinuiască tulburător de plăcut. Apoi o supse. Sugea profund acel sfârc, lingând vârful. Făcând cercuri în jurul zonei atât de sensibile. Reggie închise ochii şi, împletindu-şi degetele cu buclele lui aurii, îl trase mai aproape.

Fiecare atingere o înfometa. Se simţi pentru prima dată umedă şi încinsă şi se bucură de acea plăcere. Se oferi cu totul senzaţiilor. Şi nu era niciun fel de ruşine. Erau doar o foame violentă şi o rugăminte incoerentă, după care ea îşi desfăcu picioarele şi se împinse în el.

Clapele trosniră şi cântară fiecare notă frenetică a şoldurilor ei. O simfonie discordantă care se potrivea cu focul ce o devasta pe interior. Broderick se retrase, iar ea ţipă, înfigându-şi degetele în materialul jachetei lui pentru a-l ţine aproape, dar el doar se mişcă pentru a se concentra asupra celuilalt sfârc neglijat.

— Broderick, gemu ea, lăsând capul pe spate. Adierea făcu brusc ca toate partiturile să se împrăştie în jurul lor, uitate. El o sugea şi o tachina, devotându-se acelui sfârc până când Reggie nu mai fu în stare să vorbească, ci doar să implore incoerent, în contrast cu sunetele stridente ale pianului. El se ridică, şi ea strigă, simţind pierderea lui. Fără a-şi lua ochii de la ea, el îi ridică mai sus cămaşa de noapte.

— De când ne-am întâlnit la sala ta de muzică şi mi-ai spus că sunt un ticălos am visat la asta.

Îi ridicase cămaşa de noapte dincolo de gambe, apoi mai sus, dezvelindu-i coapsele, şi apoi mai sus. Ea ridică instinctiv mâinile, permiţându-i să-i tragă cămaşa, rămânând goală în faţa lui. Broderick se aplecă şi îi alintă gamba dreaptă.

— Pistrui, şopti el complet absorbit, făcând-o să

chicotească.

— Sunt hidoase.

Ea detesta acei pistrui care îi marcau pielea. Coborând capul şi ridicându-i piciorul, Broderick urmări drumul creat de acei pistrui cu buzele lui.

— Minunat, zise el între sărutări.

Şi pentru prima dată în cei 28 de ani ai ei, crezu asta. O simţi. El îi mângâie piciorul.

— Sunt infinite.

Respira greu, ca şi cum alergase o cursă lungă. Acea dovadă a dorinţei lui o făcea să simtă o satisfacţie încântătoare şi, instinctiv, desfăcu picioarele şi ridică şoldurile. Broderick gemu şi apoi se lăsă în genunchi, îngropându-şi capul între coapsele ei, făcând din nou clapele să sune haotic.

Tot corpul i se încordă. Reggie şuieră, prinzându-se de marginea pianului.

— Permite-ţi să simţi, o imploră el, în timp ce-i atingea zona intimă umedă cu limba, sugându-i mugurul.

Reggie închise ochii, permiţând trupului să simtă şi eliberându-se. Şoldurile ei se ridicau şi coborau în acelaşi timp cu atingerile limbii lui, fiecare mişcare făcând pianul să urle. Iar clapele cântau în mintea ei o melodie perfectă, frumoasă, în timp ce ea încetă să mai existe, simţind doar nevoia care pulsa în centrul ei.

— Asta e, o lăudă el, respirând greoi între coapsele ei.

Reggie îşi muşcă buza de jos.

Avea nevoie de mai mult.

Îşi dorea mai mult.

— Nu m-am simţit niciodată aşa, zise ea pe nerăsuflate. Niciodată!

Gemu lung în timp ce el o pătrunse cu un deget.

— Atinge extazul pentru mine, o imploră el lingând-o.

Reggie îl prinse pe Broderick de păr, pierzându-şi degetele în acele şuviţe moi.

Respirând greoi, ea îşi mişcă şoldurile frenetic. Apoi el o supse. Trupul lui Reggie încremeni. Strigă când atinse împlinirea. Valuri după valuri de plăcere se ciocneau în

interiorul ei, înghiţind-o cu intensitatea lor, absorbind orice alt sunet în afară de armoniile acelor clape. Şi nu-i păsa dacă îi auzise cineva, nu-i păsa dacă erau descoperiţi. Nu voia decât ca acest moment să continue la nesfârşit. Abia respirând, Reggie se înmuiase. Se sprijini cu coatele de lemnul crestat. Simţea cum îi dădeau lacrimile.

— Nu am ştiut că m-aş putea simţi… Eu am crezut…

De câte ori nu-i spusese Oliver după ce o pătrunsese dureros că era un peşte mort?

Se înşelase. Se înşelase cu privire la atât de multe lucruri!

O lacrimă curgea pe obrazul ei în timp ce se bucura de puterea ei nou descoperită.

— El a zis că eu nu simt capabilă de…

Broderick se ridică şi o cuprinse de gât.

— Uită-l! Nu a fost niciodată demn de tine.

Reggie îşi lipi obrazul de pieptul lui şi inspiră adânc mirosul de lemn de santal de pe trupul lui; îi auzi inima cum bătea puternic şi liniştitor. Atinse cu palma locul în care inima lui bătea, iar el se încordă.

„Datorită mie… Trupul lui răspunde la atingerea mea…”

Încurajată şi stăpână pe sine, îi mângâie pieptul, coborând cu degetele către pântec. Broderick o prinse de mână.

— Reggie. Se simţea agonia în vocea lui. Nu…

Ea şovăi, simţind cum sentimentul de încredere slăbeşte.

— Înţeleg, zise ea, îndepărtându-se de el.

Ruşinată, se întoarse cu spatele la el şi îşi trase cămaşa. Una dintre mânecile din bumbac se răsuci şi se chinui să îşi bage braţul prin ea.

Broderick se apropie, aşezându-se în faţa ei.

— Ce crezi tu că înţelegi? murmură el, oprindu-i mişcările frenetice.

Ea se uită fix către smocul de fire de păr de la capătul cămăşii lui. Îl mai văzuse aşa de nenumărate ori, dar nu fuseseră niciodată atât de intimi. Îşi simţi gura uscată.

„Sunt o târfă patetică. Tânjesc după un bărbat care nu vrea să se culce cu mine…”

— Reggie? repetă el, tonul lui de bariton trezind-o din gândurile păcătoase.

Se îndepărtă de el.

— Tu nu vrei să faci dragoste cu mine.

— Asta crezi tu?

— Asta e ce ştiu. Se uită din nou la acea mânecă blestemată, luptându-se cu materialul.

— Te înşeli.

Ea se opri brusc. Broderick îi mângâie umerii, şi acea atingere uşoară o făcu să închidă ochii. El îi alintă fruntea, şi ea se aplecă să primească acel sărut.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Ea simţi cum i se opreşte inima.

— Vreau să te întind pe jos, să-ţi desfac picioarele şi să-mi unesc trupul cu al tău. Avea o voce răguşită. Îmi doresc asta de mai mult timp decât pot să recunosc faţă de tine.

Ea simţi cum o cuprinde un sentiment de uşurare, umplându-i plămânii şi întreaga fiinţă.

— De mai mult timp decât mi-am permis să recunosc faţă de mine. Zbuciumul interior se putea citi acum şi pe chipul lui. Tu lucrezi pentru mine. Şi meriţi…

Întorcându-se în braţele lui, ea îi cuprinse faţa cu mâinile, barba lui de o zi gâdilându-i palmele.

— Lasă-mă pe mine să decid ce vreau şi ce merit. Îi şopti la ureche: Te vreau pe tine.

Tot trupul lui se încordă.

— Fă dragoste cu mine, şopti ea. Sunt pierdută.

Şi totuşi, tocmai se regăsise.

El o devoră.

Toată căldura şi tandreţea fură înlocuite de o foamete carnală, în timp ce el îi alintă buzele, gustând fiecare colţişor al gurii ei. Ea gemu, apucându-l de cămaşă şi răspunzându-i la fiecare atingere a limbii.

— Spune-mi să mă opresc, o imploră el între sărutări.

— Dacă te opreşti, o să mor, îi zise ea, iar el se pierdu

în acele cuvinte.

Broderick îi cuprinse fundul cu mâinile şi, cuprinzându-i carnea, o trase între picioarele lui. Mădularul lui pulsa, iar acea dovadă a dorinţei lui o înfierbântă din nou. Ridicând-o în braţe, o aşeză cu delicateţe pe canapea ca şi cum ar fi fost o comoară nepreţuită.

Simţindu-şi pleoapele grele, Reggie se forţă să se ridice pe coate. Privi înfometată cum Broderick îşi scoate cămaşa peste cap şi o aruncă. Fiecare mişcare îi făcea muşchii bine definiţi ai pieptului şi ai abdomenului plat să zvâcnească. Era imaginea unui zeu grec imortalizat în piatră. Broderick îşi scoase cizmele şi apoi şovăi cu mâinile pe talia pantalonilor. Ea observă acea ezitare clară.

— Te vreau.

Pasiunea ardea în ochii lui. Se grăbi să scape şi de ultimele haine, rămânând gol în faţa ei. I se tăie respiraţia. Mădularul lui erect pulsa mândru, înconjurat de smocuri de păr blond. Mărimea lui impresionantă o făcu să tresară.

— Eşti perfect, şopti ea şi întinse vârfurile degetelor, atingându-l.

Broderick gemu şi îi acoperi trupul cu al lui. Gura lui era peste tot. Devorând fiecare bucăţică de piele pe care o găsea. Îi sărută un sân, apoi pe celălalt, sugându-le sfârcul. Alintându-l cu limba.

Ea gemu lung şi răguşit şi îşi desfăcu picioarele larg, arcuindu-şi şoldurile. Implorându-l în tăcere. Broderick o pătrunse cu un deget şi ea ţipă, încordându-se în jurul mâinii lui şi apoi relaxându-şi coapsele. El adăugă al doilea deget, umplând-o. Şi apoi începu să o penetreze ritmic cu acele degete lungi.

— Broderick, zise ea gâfâind, dându-i la o parte o şuviţă de pe fruntea umedă. Te rog! îl imploră ea.

El se mişcă, mădularul lui atingând părul umed dintre coapsele ei. Reggie ridică din instinct şoldurile.

— Regina, şopti el şi, gemând, o pătrunse.

Se urcă pe ea. Umplând-o. Umplându-i feminitatea umedă şi alunecoasă iar şi iar. Retrăgându-se. Pătrunzând-o. Reggie îi răspunse la fiecare atingere, şoldurile ei

arcuindu-se disperate.

— Eşti minunată, îi şopti el deasupra sânilor. Nu am simţit niciodată aşa ceva. Niciodată.

Reggie îl muşcă de umăr şi îşi înfipse unghiile în spatele lui, încercând să se apropie mai mult. Focul pe care el îl trezise în ea o înnebunea, arzându-i fiinţa. Trupurile lor se mişcau frenetic, în acelaşi ritm.

— Reggie, gemu el.

Din nou şi din nou. Ca un soi de îndemn. Ca o rugăciune. Numele ei rostit de buzele lui pe măsură ce el o ducea mai sus şi mai sus către eliberarea pe care o simţise şi mai devreme. Acum însă, cu el adânc în interiorul ei. Trupurile lor erau unite ca şi cum ar fi fost unul. Unite aşa cum îşi dorise ea mereu să fie. Reggie încremeni şi simţi o explozie de lumini albe în spatele ochilor. Ţipă, atingând orgasmul atât de încântător. Muşchii ei se strânseră şi se încordară, şi el o pătrunse puternic ultima dată.

— Reggie, gemu el.

Închise ochii şi îşi vărsă sămânţa în interiorul ei. Suspinând, se prăbuşi peste ea. Apoi, cu o mişcare fluidă, o întoarse, astfel ca ea să stea pe pieptul lui, şi îi zâmbi.

Capitolul 26

Cât de mult mă bucur că tot ce ai construit a fost în zadar!

Totul se schimbase şi în acelaşi timp rămăsese la fel.

Lumea lui Broderick se întorsese cu susul în jos. Viitorul clubului lui era la fel de îndoielnic.

Şi totuşi, de când Reggie se ridicase de lângă trupul lui şi se îmbrăcase cu halatul ei de noapte, nu se gândise la altceva în afară de ea.

Fluierând o versiune mult mai veselă a melodiei „Ultimul trandafir al verii”, Broderick cutreiera pe holuri către sala de muzică. Uşa era deschisă aşa cum o găsise

ultima dată când venise în căutarea ei. Intră din nou şi cercetă rapid încăperea, verificând dacă ea era acolo. Se simţi dezamăgit, dându-şi seama că zilele lui cu ea erau numărate. Că în curând ea avea să plece şi să se ocupe de sala ei de muzică şi apoi alţii aveau să descopere darul vocii ei şi cât de isteaţă şi plină de viaţă era…

Simţi un junghi în piept. Atras de pian, începu să apese pe clape interpretând acea melodie pe care ea o cântase atât de emoţionant. O altă imagine îi apăru în minte. Reggie întinsă peste pian, o zeiţă a fertilităţii, emanând sexualitate. Un zâmbet vag îi apăru pe buze.

— Ce surâs prostesc pentru un bărbat pe care-l aşteaptă ştreangul!

Degetul lui Broderick alunecă, apăsând din greşeală pe un sol major, iar acel sunet discordant îl trezi la realitate.

Cu braţele încrucişate la pieptul deşirat, Stephen se holba la el.

— Stephen. Se înroşi uşor la faţă în timp ce se prefăcu a-şi îndrepta lavaliera. Nu ar trebui să fii la lecţii?

Roşise. Acea diavoliţă îl făcuse să roşească.

Stephen trânti uşa cu forţă în spatele lui şi se năpusti înainte.

— Le-am terminat acum două ore. Tu zâmbeşti precum o mâţă la smântână. Asta tocmai a ajuns.

Acelaşi înfiorător sentiment de teamă îl cuprinse când acceptă biletul de la Stephen. Doar că de această dată nu-i era teamă pentru imperiul lui şi pentru pierderea inevitabilă a puterii, a averii şi a controlului. Ci simţea că pierduse ceva ce nu apucase să fie. Un vis pe care până atunci nu ştiuse că-l avea. Nu, până la ea.

Se lăsase consumat de obsesia legată de Bârlogul Diavolului. Făcuse tot ce ştia. Şi îşi dedicase energia, sângele, sudoarea şi chiar viaţa pentru a-l vedea înflorind. Fusese atât de prins, încât nu observase cum lumea îşi continuase mersul în jurul lui, fără ca el să ia parte la lucrurile care contau cu adevărat. Nu se gândise la visul de a avea o familie, o soţie, copii…

O imagine îi apăru în minte. O fetiţă cu bucle rebele roşii, şi cu faţa plină de pistrui. Strânse biletul în mână.

— Nu ai de gând să-l citeşti? pufni Stephen.

— Am încredere că o să-mi spui tu ce scrie. Nu că ar fi contat. Nu cu adevărat. Rezultatul avea să fie, aşa cum îi amintise marchizul, acelaşi.

— Scrie că o să se întâmple în această săptămână, Broderick. Nu mai avem motive să ne întrebăm când.

„Ţi-a sunat ceasul…”

Cât de mult timp pierduse până acum! Hotărât să aibă putere şi prestigiu. Şi pentru ce? Pentru ce făcuse asta? Cât de multe lucruri îi trebuiau de fapt omului?

„Oh, Broderick! Ceea ce tu nu ai putut niciodată să vezi este că nu aveai nevoie de o legătură cu nobilimea. Tu mereu ai fost nobil pentru ceea ce eşti…”

De când tatăl său îl trădase pe conte, el îşi petrecuse viaţa încercând să demonstreze că era diferit. Crezuse că singurul mod de a face asta era să adune avere şi putere, nereuşind să vadă ce definea cu adevărat un bărbat.

— Ai auzit ce am zis? strigă Stephen într-o engleză stricată. Tu visezi când, de fapt, ar trebui să complotezi. E din cauza ei?

Sufletul istovit al acestui copil era doar una dintre moştenirile întunecate pe care avea să le lase în urmă.

„Eu i-am permis să devină aşa…”

— Nu e niciun complot, zise el încet, ascunzând biletul. S-a terminat cu intrigile. S-a terminat. Şi apoi ceva îi reveni în minte. Se încruntă. Şi ce vrei să spui cu *e din cauza ei?*

— Spark, răbufni Stephen. Pentru că a plecat.

— Unde a plecat?

Stephen miji ochii.

— Nu ştii.

Se auzeau clopote de alarmă.

— Ce anume?

— A plecat, repetă fratele său ridicând uşor din umeri.

Plecase. Şi iată, fuseseră de ajuns doar două cuvinte pentru ca Broderick să nu se mai poată mişca. I se tăie

respiraţia. Cu siguranţă că auzise bine. Ieşi în grabă.

— Broderick? strigă Stephen în urma lui.

Pierzându-şi cumpătul, începu să alerge pe holuri, speriind câteva servitoare. Se împiedică şi, ocolindu-le, ţâşni înainte. În tot acest timp, se simţea ameţit.

Stephen greşise. Nu înţelesese.

Broderick ajunse la camera ei şi împinse uşa cu putere. O servitoare ţipă scăpând din mâini cearşaful alb pe care îl aşeza pe pat.

— Domnule…?

El intră în cameră.

— Ieşi afară!

Fata fugi pe lângă el.

Broderick deschise dulapul. Împinse rochii de satin după rochii de satin frumos aşezate.

„Maro. Maro”.

Unde erau rochiile maro? Căzu în genunchi şi începu să caute printre pantofii aşezaţi în rând. Aruncă peste umăr toţi pantofii delicaţi. Căutând…

— Oh!

Se întoarse.

Pisica tărcată din braţele lui Gertrude mieună către Broderick şi sări pe podea. El alergă în urma ei, ieşind pe hol. Se frecă în locul în care o nimerise un pantof.

— Stephen m-a trimis la tine.

— Unde e? întrebă el.

Gertrude întoarse capul.

— Reggie, zise el.

Sora lui clipi încet şi apoi chicoti.

— Cu siguranţă nu o s-o găseşti în dulap.

El se ridică în picioare. Acesta nu era un joc blestemat.

— Gertrude!

Ea oftă.

— Eu i-am spus să plece.

Pământul se opri în loc, şi el încercă să înţeleagă ce-i spusese.

— Poftim?

— Eu i-am spus să plece, repetă ea. Gertrude ridică un deget. Deşi, dacă suntem corecţi, aş zice mai degrabă că i-am redat libertatea lui Reggie.

Ea îi zâmbi. Ea îi zâmbea tocmai acum? Libertatea pe care ea o acceptase. Pe care de fapt o merita.

I se înmuiară mâinile şi scăpă pantoful pe care nici măcar nu îşi dăduse seama că-l ţinea. Pantoful verde smarald ateriză pe vârful cizmei lui şi apoi lovi podeaua cu forţă.

Broderick spumega.

— Ce ai făcut?

— Te rog să fii atent, Broderick! I-am explicat că sezonul meu s-a încheiat oficial, că nu mai am nevoie de ea în calitate de însoţitoare şi… Broderick! strigă ea când el ţâşni pe lângă ea, strigând să i se aducă armăsarul.

Ea plecase pur şi simplu. Stătuse în braţele lui, i se oferise şi în tot acest timp nu fusese decât un rămas-bun nenorocit. Era furios. Şi furia îi grăbea paşii.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea să facă dragoste cu el şi apoi să plece fără să vorbească despre ce se întâmplase. Şi despre ce avea să se întâmple cu ei de acum încolo. Coborî scările. Un servitor îl aştepta cu uşa deschisă.

Ignorând mantia pe care i-o întinse, Broderick apucă pălăria şi o trânti pe cap. Apucă frâiele calului şi urcă în şa. Îl mână pe Chance şi porni pe străzile aglomerate în galop, făcându-i pe domnii respectabili care aveau impresia că Mayfairul era doar al lor să ţipe şi să strige cu mânie după el. Puteau să se ducă naibii cu toţii!

Regina îl făcuse să vadă adevărul: valoarea unui om nu stătea în sângele lui, în averea sau legăturile lui. Dar Regina Spark avusese dintotdeauna o capacitate remarcabilă de a-i influenţa gândurile şi deciziile pe care le lua în numele clubului şi, de multe ori, în numele binelui. În cele din urmă, ea îl ajutase să vadă cât de limitată era viziunea lui asupra lumii şi a locului său în ea. Îi deschisese ochii, arătându-i că rangul, titlul şi bogăţia nu însemnau nimic în comparaţie cu modul în care un om alegea să-şi

trăiască viaţa şi să-i trateze pe ceilalţi.

Şi apoi pur şi simplu plecase. Fără ca măcar să-şi ia la revedere. El se gândea numai la asta. La furia lui. La acele valuri violente de emoţie care se învolburau sub pielea lui. Şi care îl făceau să nu se gândească la ultima ei trădare şi la cât de uşor îi fusese să-l părăsească.

Localul blestemat pe care i-l furase îşi făcu apariţia în zare. Dacă în trecut acest capăt de stradă şi acea clădire erau tăcute, acum totul era plin de activitate, cu bărbaţi care cărau scânduri prin uşile duble de culoarea turcoazului, care erau larg deschise. Broderick sări de pe Chance înainte ca armăsarul să se oprească.

— Tu de acolo! tună el.

Un băiat ţâşni în întâmpinarea lui.

— O să fie mai mult când mă întorc, îi promise el, înmânându-i frâiele şi o punguţă băiatului care se holba la el.

Scoţându-şi pălăria, Broderick ocoli mulţimea de muncitori care se învârtea pe trotuar şi urcă scările. Se opri la intrare. De când se întâlnise ultima dată cu Reggie acolo, mobila veche fusese scoasă afară. Un zgomot asurzitor trona în încăpere în timp ce muncitorii lucrau de zor să scoată podeaua putrezită; vacarmul îi ascunse paşii, iar apariţia lui trecu neobservată.

Şi apoi o găsi. Era aşezată la singura masă care rămăsese, cu capul îngropat într-o grămadă de hârtii, absorbită de documentele întinse înaintea ei.

Broderick miji ochii către figura vânjoasă care stătea lângă umărul ei. Cu capul aproape de Reggie, fără jachetă, bărbatul părea obişnuit cu munca grea. Din când în când, Reggie încuviinţa din cap. Rodea capătul unui creion, semn că era concentrată. Se opri şi făcu semn cu mâna către o pagină.

Indiferent ce-i spusese, străinul începu să râdă zgomotos şi colorat. Şi apoi Reggie i se alătură. Îi oferea acelui străin nenorocit râsul ei. Fără inhibiţii, clar şi cristalin, aşa cum odinioară râsese cu el.

Îl cuprinse o furie oarbă, suficient de puternică şi

arzătoare încât să-i zvâcnească toţi muşchii.

Străinul îşi înălţă capul, şi privirea i se opri asupra lui Broderick. Nemernicul se sprijini în scaun şi îi spuse ceva lui Reggie.

Ea înălţă capul. Şi nu părea deloc bucuroasă. Nu era nici urmă de plăcere în a-l vedea, ci mai degrabă confuzie. Zâmbetul care îi evidenţiase gropiţele mai devreme dispăru complet.

Şi el se trezi detestându-l pe bărbatul de lângă ea pentru faptul că el se bucura de afecţiunea ei. Simţi cum privirile micii armate de muncitori erau îndreptate asupra lor. Toată activitatea încetase în timp ce ei se holbau la Broderick şi apoi la nemernicul care nici măcar nu se sinchisi să-şi pună jacheta pe el.

— Ce înseamnă asta? tună el.

Ea îşi încruntă sprâncenele roşietice.

— Lucrez.

Atât avea să-i spună. „Lucrez”. Ca şi cum buzele lui nu le cunoscuseră pe ale ei. Nu o gustaseră cu totul. Ca şi cum mirosul şi gustul ei nu erau întipărite în mintea lui şi nu aveau să-l însoţească în timp ce urma să facă ultimii paşi către spânzurătoare, amintindu-şi de acea noapte pe care o împărtăşiseră în salonul de muzică.

Broderick se înroşi când ea se întoarse, oferindu-i atenţie străinului, iar muncitorii îşi reluară sarcinile abandonate anterior. Iar el, care mereu deţinuse controlul în orice situaţie, se trezi intrus în lumea lui Reggie, în lumea pe care o construia acum cu alt bărbat.

„Cât de uşor am fost înlocuit! Nu, cât de uşor ai lăsat să fii înlocuit!”

Îşi petrecuse ultima săptămână dispreţuind-o pentru planurile ei în loc să-i ofere susţinerea de care avea nevoie.

— Am putea să vorbim câteva clipe, domnişoară Spark? o întrebă el, observând că ea era în continuare foarte atentă la bruta enormă de lângă ea.

Ea făcu o grimasă, şi pentru câteva clipe el se gândi că avea să-i spună să se ducă naibii şi să-l secere pe loc din priviri. În cele din urmă, îi spuse ceva tânărului bărbat, care

încuviinţă la rândul său. Luă registrul din piele şi se ridică – era cu şapte centimetri mai înalt decât Broderick şi de trei ori mai lat în spate.

Broderick îl detestă pe loc

— Martin, te rog să ne scuzi.

Martin înclină din cap.

— Regina.

Cine naiba era Martin?

Broderick scrâşni din dinţi. Şi, mai mult, cine naiba îi permisese nemerniculuisă-i spună pe nume? Martin nu folosise nici măcar numele masculin cu care ea intrase în banda lui Diggory, ci mai degrabă pusese stăpânire pe acele trei silabe: Regina.

Toată căldura de pe chipul domnului Martin dispăru când îl privi pe Broderick. Cu o privire dispreţuitoare, bătu din palme. De îndată, muncitorii îşi abandonară posturile şi se făcură nevăzuţi. Imediat ce dispărură, iar acele uşi turcoaz se închiseră în spatele lor, Reggie – Regina – începu să-şi adune hârtiile. Şi dintre toate întrebările pe care putea să i le pună, cea mai ilogică dintre ele îi ieşi pe gură:

— Cine naiba e ăsta?

Ea deschise gura.

— Şi de când te prezinţi tu ca fiind Regina?

Reggie preferă să-i răspundă la ultima întrebare.

— De când m-am născut, zise ea sec, atentă la blestematele ei de hârtii. Tu ai fost cel care mi-a scurtat numele. Ea făcu o pauză, uitându-se către el. Nu-ţi mai aduci aminte?

De fapt, nu-şi aducea. Oare de ce îi măcelărise numele regal care era demn de frumuseţea spartană?

„Pentru că nu ai văzut-o în acel mod. Ai văzut-o ca pe o femeie urâtă, precaută, cu teamă în privire”.

Îşi trecu o mână prin păr. Recent, de când se tot înfruntaseră, totul se schimbase, iar el se lupta să-şi recapete poziţia.

Reggie zâmbi. Felul în care îşi ţuguie buzele spunea atât de mult! Arăta că înţelesese care era amintirea lui – sau în acest caz, lipsa amintirii, iar asta îi oferea un avantaj

în faţa memoriei lui înceţoşate. Ea ştia atât de multe! Era o poziţie periculoasă în orice dispută.

În cele din urmă, ea se ridică. Broderick se înecă.

— Ce naiba porţi?

— Oh, haine, chicoti ea, mergând către masa de lucru.

În pantaloni. Purta… pantaloni.

— Niciodată nu ai fost mofturos când a venit vorba de hainele unei femei.

Nu. Nu fusese. Nu cu prostituatele şi chelnăriţele din clubul lui. Ele purtau haine care le evidenţiau întru totul corpul. Dar acum nu era vorba despre orice femeie din clubul lui blestemat. Era Reggie – Regina –, care fusese singură cu străinul fără jachetă. Scoţându-şi mănuşile, Broderick porni pe scări.

— Cine e bărbatul ăla? întrebă el, lovind mănuşile de piele una de alta.

— Martin Phippen? Ea ridică privirea. „În sfârşit!” E constructorul meu.

Un constructor. Nu, „constructorul meu” – o deosebire esenţială, ce trăda posesivitate asupra bărbatului voinic, musculos cu care ea îşi împărtăşise ideile şi… râsul. Îi împărtăşise şi asta.

— El este responsabil de crearea noului local al lui Black, îi zise ea.

Furia pulsa în interiorul lui.

O singură persoană putea să fie responsabilă pentru legătura Reginei cu constructorul localului rival. „Cleo”.

Broderick îşi aruncă privirea peste planurile clădirii: schiţa rudimentară a lui Reggie, pe care i-o arătase chiar noaptea trecută, era aşezată lângă una meticulos realizată de mâinile unui artist şi includea scena ei şi un inel pentru acrobaţii deasupra scenei.

Gândurile despre noaptea trecută îi aduceau în minte alte imagini. Reggie arcuindu-şi spatele în timp ce el o penetra puternic. Zgâriindu-l pe spate şi strigându-i numele. Şi apoi plecând. Făcuse şi asta. Broderick pufni.

— Ai nevoie de ceva? întrebă ea, pornind deja spre

uşă.

Avea de gând să-l dea afară, nu?

Peste cadavrul lui. Se strecură cu rapiditate înaintea ei.

— Pur şi simplu ai plecat.

Asta o reduse la tăcere. Reggie îşi reveni repede.

— Am primit asigurări că sezonul lui Gertrude s-a terminat.

Făcu un pas pentru a-l ocoli. El îi ţinu calea din nou.

— Am făcut dragoste.

Ea se înroşi la faţă, căpătând o nuanţă delicată care nu-i ascundea acei pistrui drăguţi, aşa cum se întâmpla când roşea puternic.

— Da. Am făcut. Se întoarse, uitându-se către masa la care stătuse mai devreme alături de Martin Phippen.

„Asta e tot? Ce te aşteptai să spună?”

— De ce ai plecat? strigă el.

Ea se opri.

— Ce contează? întrebă ea obosită.

„Conta…”

— Nu face asta, zise el tăios, pornind spre ea. Nu transforma ceea ce am făcut în…

— Broderick, i-o întoarse ea dur. Sezonul lui Gertrude a fost mânjit de scandal din cauza mea. Duse o mână la piept. Prezenţa mea nu o să aducă nimic bun. Nu are niciun rost să fiu acolo.

Era o hotărâre în tonul ei care marca sfârşitul timpului pe care îl petrecuseră împreună. Porni înapoi către masă şi începu să-şi aşeze hârtiile.

Panica ardea în pieptul lui.

— Am făcut dragoste, repetă el furios, dar în şoaptă.

Şi, de această dată, se părea că reuşise să treacă dincolo de orice zid pe care ea îl ridicase în jurul ei.

Reggie îl privi cu ochi mari, îngroziţi şi apoi orice urmă de emoţie dispăru atât de iute, încât el avu impresia că îşi imaginase acel răspuns.

— A fost doar sex, Broderick, zise ea direct în această întorsătură de roluri.

El se clătină pe călcâie.

Cu orice altă femeie, cu orice altă amantă avută înainte, ar fi fost adevărat. Nu cu ea. Nu fusese doar sex, şi nu avea să-i permită să reducă asta la atât, ca şi cum nu fusese mai mult.

— Nu face asta. Ştii că nu e adevărat.

Ea păli.

— De ce faci asta?

— Pentru că nu poţi pur şi simplu să pleci. Nu fără să-mi spui de ce.

— De ce? repetă ea.

— Să-mi zici totul. Orice, spuse el, ridicând o mână în aer. Eşti hotărâtă să pleci: prima dată, pentru a-ţi pune pe picioare afacerea. Durerea îl copleşea. Şi acum astăzi. După ce făcuseră dragoste, şi el îi oferise fiecare colţişor din suflet. Merit o explicaţie ca să înţeleg de ce îţi este atât de uşor să pleci.

Lui Reggie îi veni să strige de nervi, dar se abţinu.

— Asta crezi tu? Că mi-a fost uşor? Îşi trase umerii înguşti şi îşi îndreptă spatele. Se întoarse şi îl înfruntă. Pleacă! îi ordonă ea simplu. Du-te şi trăieşte-ţi viaţa şi lasă-mă să o trăiesc şi eu pe a mea.

Ea apucă o unealtă din apropierea mesei de lucru, îngenunche şi începu să desprindă o scândură.

Asta era tot – doar „pleacă”.

El înaintă şi din trei paşi fu lângă ea.

— Nu, zise el încet.

Broderick îi puse aceeaşi întrebare pe care i-o adresase în acest loc prima dată când aflase despre planurile ei.

— Merit să ştiu de ce o femeie pe care am transformat-o într-un membru al familiei mele a căutat să-mi fure personalul şi servitorii şi să se folosească de conexiunile mele de afaceri în avantajul ei.

Asta o făcu să se schimbe la faţă.

— Şi ai insistat că ai motive. El îi susţinu privirea. Dar nu ai spus niciodată care sunt motivele plecării tale.

Ea se ridică în picioare.

— Eşti neobosit, scrâşni ea. Ce vrei să spun? Înaintă un pas, făcându-l să se retragă. Mişcările ei frenetice îi desprinseră câteva şuviţe, care îi alunecară pe umăr şi pe talie, ca o cascadă roşiatică dansând la fiecare pas. Eşti hotărât să mă laşi fără mândrie?

El pufni.

— Bineînţeles că nu.

Ce părere proastă avea despre el! Reggie continuă să înainteze până când el se lovi cu picioarele de o masă de lucru.

— Vrei să-ţi spun că te iubesc? zise ea pe nerăsuflate. Că te iubesc de peste zece ani şi că toate astea – ridică braţele – au rolul de a mă proteja?

El se lovi de acea masă, făcând să sară în sus ustensilele împrăştiate acolo.

— Poftim? şopti el.

În ochii ei se reflecta ceva din privirea lui. Ea se albi la faţă. Duse o mână tremurândă la gură.

— Nu… zise ea repede. Clătină din cap ca şi cum diavolul însuşi venea să-i ceară sufletul.

— Mă iubeşti?

Reggie îşi feri privirea.

Nimic nu avea sens. Dar dintr-odată totul avea sens.

„Tu vezi lumea în adevăruri absolute, Broderick. De când te ştiu, aceasta a fost calea ta… Cândva, i-ai văzut pe Ryker Black şi pe Adair Thorne ca duşmani, dar şi ei fuseseră mai mult”.

Îşi aminti de cuvintele ei, înţelegând consecinţele propriei încăpăţânări. Mintea lui puse cap la cap piesele unui puzzle care acum avea sens. De asta îşi dorise să plece.

— De ce nu mi-ai spus?

Emoţia îl făcea să vorbească răguşit.

— Ce ai fi vrut să spun? Ea râse forţat. Că îmi era prea greu să fiu aproape de tine? Că te iubeam? Se opri din râs, controlându-se cu acea putere pe care el o admira la ea. Mi-am pierdut inima în faţa ta; nu aveam să-mi pierd şi mândria.

Ce prost fusese!

El îşi trecu o mână peste faţă. Reggie fusese mereu cea mai încăpăţânată şi mai mândră persoană pe care o ştia. Nu s-ar fi umilit niciodată în faţa lui mărturisindu-şi sentimentele, mai ales că el fusese atât de orbit de nevoia de a se alătura nobilimii. Şi totuşi, de ce nu văzuse mai devreme ceea ce-i spunea ea cu atâta furie acum?

„Din acelaşi motiv pentru care nu ai văzut ce era în inima ta blestemată. Pentru că ai fost orb, pentru că Reggie era o femeie care lucra pentru tine şi pe care ştiai că nu o poţi avea”.

Se lăsă o linişte stranie şi apăsătoare.

Reggie privi prima în altă parte. Îşi duse degetele la tâmplă.

— Acum ştii şi nu ai ce să faci în privinţa asta, zise ea ridicând vocea şi lăsând braţele în jos, ochii ei fumegând de furie. Dar blestemată să fiu dacă o să mă faci să mă întorc şi să mă uit cum curtezi altă femeie şi…

Din trei mişcări, fu lângă ea.

Broderick o sărută, fără a o mai lăsa să termine ce avea de spus. Reggie încremeni în braţele lui şi apoi se contopi cu ele.

— Eu te vreau pe tine, zise el pe nerăsuflate, între sărutări. Te iubesc!

Reggie se retrase din braţele lui; avea obrajii înflăcăraţi.

— Poftim?

Ochii ei mari îi cercetau chipul.

Nu observase ce avea în faţa ochilor… Cât timp pierduseră!

— Nu mai am mult timp.

Ea se încruntă.

— Nu spune asta.

— Nu am, zise el direct.

De aceea era egoist şi voia să-i ofere dragostea lui acum. El nu avea să fie bărbatul care să stea alături de ea într-o zi. Şi asta îl sfâşia.

— Într-o zi, o să fie cineva. Şi din orice colţ al iadului

avea el să-şi petreacă eternitatea, era sigur că urma să-l urască pe acel bastard fără nume. Un bărbat care să te curteze şi să câştige…

— Opreşte-te! Ea îl privi. Nu vorbi aşa!

— Un bărbat care merită dragostea ta.

Unul care avea să o aprecieze în moduri în care Broderick o făcuse prea târziu.

— Opreşte-te! îl imploră ea.

— Ştt, o rugă el, ştergându-i lacrima care i se scurgea pe obraz.

Nu de asta îi spusese aceste lucruri. Cât de mult timp pierduse…

Cât timp pierduseră!

— Vreau să ai sala ta de muzică şi personalul meu dacă asta îţi doreşti. Dar cât timp mai am, vreau să-l petrec cu tine.

*

El voia să fie cu ea.

Broderick, cel la care visase ani la rândul, ar fi abandonat orice perspectivă de căsătorie cu o doamnă nobilă pentru ea. Broderick îi cuprinse obrazul cu mâna.

— Nu zici nimic? întrebă el ezitând, aşa cum nu făcuse niciodată.

Cu siguranţă, el ştia că era tot ce îşi dorise ea vreodată. Şi totuşi, nu era suficient. Ea nu voia ca timpul lor să fie limitat şi să se termine cu o crimă comisă de altcineva, de un bărbat orbit pe răzbunare, îi tremurau buzele.

— Vreau asta. Te iubesc.

El îi cuprinse faţa cu mâinile şi, râzând în ciuda durerii din suflet, Broderick îşi lipi fruntea de a ei.

— Te iubesc, repetă el. Fusese nevoie de ameninţarea sfârşitului ca el să-şi dea seama că ea îl completa cu totul. Vrei să fii soţia mea?

Ea începu să plângă cu sughiţuri şi se aruncă în braţele lui. El se clătină sub forţa îmbrăţişării ei şi apoi se

prăbuşi, aterizând pe spate.

— Da.

Se auzi un ciocănit puternic în uşa din faţă, şi Reggie privi într-acolo.

— Domnişoară Spark?

— Arhitectul tău.

O sărută pe gât. Ea chicoti.

— Opreşte-te! Au venit muncitorii.

Dumnezeule, era magnifică! De ce avusese nevoie de atât timp ca să vadă asta? Nu, ca să aprecieze profunzimea spiritului şi puterii ei.

— Pot să rămân?

Ea se trase înapoi.

— Să rămâi?

El nu avea de gând să intervină în planurile ei. Avea să vadă doar ce era ea dispusă să-i arate.

— Nu vreau să stau pe capul tău…

Reggie îşi puse mâinile în jurul gâtului lui.

— Ce prostuţ eşti! Te vreau cu mine. Mereu.

El o muşcă de ureche, iar ea începu să râdă cu poftă.

— Ştii că eşti prima persoană care mi-a zis că sunt prostuţ?

— Sigur?

El o gâdilă până când ea izbucni în râs.

— Diavoliţo!

Rămaseră acolo, orele trecură, şi ei stabiliră cum avea să arate sala ei. Entuziasmul ei era aproape palpabil, emana atâta bucurie împlinindu-şi visul pe care îl avea pentru acest loc! Care nu era născut din setea de competiţie sau din dorinţa de a-i strivi pe cei care avuseseră idei sau speranţe similare. Ea era genul de persoană care vedea că lumea este suficient de mare pentru toţi. Mai târziu, în acea după-amiază, după ce plecară de la club şi porniră către Mayfair, ea îl privi întrebătoare.

— Ce e?

— Eşti minunată, zise el încet.

Timpul pe care îl aveau nu era suficient. Ea îi zâmbi şi

îşi împleti degetele cu ale lui. Broderick se agăţă de palma ei aspră şi dură – era palma unei femei care nu se temea să muncească. Aşa cum fusese mereu. Peste puţin timp, ajunseră.

— Ophelia este aici, observă ea când el o prinse de mijloc, ajutând-o să coboare.

El rămase cu mâinile acolo.

— Să mergem să-i spunem? îi şopti el la ureche.

— Taci! Se strecură din braţele lui şi porni repede pe trotuar. O să vorbească lumea.

Broderick o urmă iute.

— Lasă-i! râse el în timp ce uşile duble se deschiseră.

Râsul lui şi al lui Reggie pieriră imediat. Ophelia îi privea cu ochii mari, în mijlocul foaierului, în pelerina ei, alături de o femeie superbă, la fel de uimită. O cercetă de sus până jos pe Reggie îmbrăcată în pantaloni şi aproape că o înghiţi din priviri.

— Aici erai, exclamă Ophelia, prima care sparse liniştea stranie. Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors! Noi tocmai plecam.

Reggie făcu o reverenţă şi vru să plece. Broderick o urmări cu privirea, şi ea se opri, şovăind.

— Broderick? îl presă Ophelia.

— Hm? murmură el.

Ophelia strălucea.

— Permite-mi să ţi-o prezint pe ducesa văduvă de Argyll. A fost foarte generoasă şi ne-a invitat în loja ei la teatru în această seară.

— Îmi pare bine să vă cunosc, murmură tânăra ducesă în timp ce el se înclină peste mâna ei, oferindu-i sărutul formal.

Ophelia îi făcu cu ochiul.

— Ţi-am găsit mireasă, îi şopti ea.

Capitolul 27

Mi-ai răpit soţia…

În Dials, fie îţi dezvoltai simţurile, fie mureai.

Era un talent care o salvase pe Reggie de nenumărate ori şi fusese recunoscătoare pentru asta – până acum.

„Ţi-am găsit mireasă…”

Semiluna atârna strâmb pe cer, aruncând o strălucire fadă asupra străzilor liniştite din Londra.

De la marginea ferestrei mari, Reggie privea trăsura lăcuită, elegantă care aştepta. Bineînţeles, de aceea venise Ophelia în vizită însoţită de acea văduvă superbă. Acele cuvinte pe care le auzise Reggie când ieşise, şoptite între un frate şi o soră, schimbară totul. Perdeaua de mătase îi alunecă printre degete şi se aşeză la loc. Era nenorocul ei că iubea pe cineva cu care nu putea avea nimic niciodată.

— Miau.

Gus o înghionti cu capul în picior.

Reggie ridică în braţe motanul gri cu blană fină.

— Iar mă faci mincinoasă? îl certă ea.

El îşi înfipse ghearele în rochia ei maro de zi.

— Deci acesta e un *da.*

Îşi îngropă faţă în smocul de păr pufos din spatele urechilor lui.

Se auzi un ciocănit. Unul ferm, încrezător, hotărât. Şi, de asemenea, unul pe care îl aştepta. Strânse mâinile în jurul lui Gus, iar el se foi, încercând să evadeze. După ce îl eliberă, el ateriză vioi pe toate cele patru lăbuţe, ascunzându-se sub pat.

— Intră, strigă ea, rupând tăcerea şi, laşă cum era, îşi concentră atenţia asupra modelului floral desenat pe perdelele aurii de mătase.

Scârţâitul uşor al podelei şi zgomotul uşii îi spuseră că el intrase. Nu mai existau norme sociale între ea şi Broderick. Nu fuseseră niciodată. Ea adorase acea apropiere în trecut. Acum o detesta pentru că îi amintea că pentru el ea nu fusese niciodată o doamnă.

— Bună, îi zise el sobru.

Trăgând aer în piept printre dinţi, ea se forţă să-l înfrunte. Dar i se tăiase respiraţia.

Blestemat să fie pentru frumuseţea lui! Înalt. Superb. Un exemplar cu bucle aurii perfecte. Niciun bărbat nu avea dreptul să fie aşa de frumos. Îmbrăcat cu o jachetă neagră, cu o vestă care se asorta cu pantaloni şi cu buclele lui aurii uşor ciufulite, era imaginea unui înger decăzut. Şi în această seară, altă femeie avea să se bucure de atenţia lui.

Şi nu oricine, ci o ducesă.

O ducesă văduvă.

Femeia cu care el avea să se căsătorească.

„Oh, Dumnezeule!”

Acel adevăr îi lăsa un gol în inimă. Broderick înaintă.

— Regina, murmură el.

Gelozia ameninţa să o stranguleze. Reggie se forţă să se uite la fereastră. „Nu am nici măcar o replică”.

Niciun răspuns nu-i venea în minte, nimic ce ar fi putut să spună fără a dezvălui invidia veninoasă care curgea prin ea. Pentru că ştia prea bine scopul întâlnirii pe care Ophelia o aranjase între Broderick şi văduva aceea splendidă. Sora lui îi căutase personal o mireasă. Şi era perfectă. Pentru a se linişti, Reggie trase iar perdeaua. Fusese o greşeală. Broderick era în spatele ei, dincolo de umăr, reflectat în panoul de cristal.

— Uită-te la mine, zise el încet.

Ea clătină din cap.

— Te rog!

Reggie închise ochii.

„Naiba să-l ia!”

Naiba să-l ia pentru că o ruga, ceea ce nu mai făcuse niciodată. Ea se forţă să se întoarcă.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Dacă se gândea la tonul hotărât pe care îl folosise, aproape că îl credea. Şi, cu toate acestea, totul se schimbase. Şi amândoi ştiau asta.

— Eşti un mincinos.

O venă pulsă pe chipul lui.

— Nu sunt. O prinse uşor de umeri. Te iubesc. Vreau să fiu cu tine.

El nu avea să se pună pe primul-plan.

— Iar eu vreau să trăieşti. Chiar dacă asta însemna să-l piardă după ce abia îl avusese. Ea ţi-a salvat sora şi poate face acelaşi lucru pentru tine.

Fostă servitoare a regretatei regine, ducesa reuşise imposibilul: câştigase admiraţia regelui şi a soţiei lui. Astfel, cu influenţa ei, ducesa putea să se asigure că Broderick avea să fie cruţat.

— Crezi că eu vreau să trăiesc aşa? Că m-aş alege pe mine în locul vieţii cu tine?

Ea îşi cuprinse mijlocul cu braţele.

— Gândeşte-te Broderick! E vorba şi de clubul tău. Şi de personalul care depinde de tine.

El îi cercetă chipul. Ochii lui musteau de mânie şi de durere.

— Ce spui? şuieră el.

O podidiră lacrimile şi se luptă să le alunge.

— Spun că vreau să te căsătoreşti cu ea, şopti ea, ştiind că era o minciună şi un adevăr în acelaşi timp, o contradicţie care nu avea sens şi care totuşi avea din toate punctele de vedere.

El sări ca ars şi ridică mâinile de pe ea.

— Eu nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Nu. Reggie îi mângâie obrazul cu palma ei aspră. O mână care nu avea niciodată să aparţină unei doamne precum femeia cu care el avea să plece în seara aceea. Tu *ai nevoie* să te căsătoreşti cu ea.

Broderick o prinse de încheietură, cumva în acelaşi timp ferm şi tandru. El îi ridică mâna, o duse la gură şi o sărută.

— Eu am nevoie de tine.

— Şi eu am nevoie ca tu să fii în viaţă mai mult decât am nevoie să-mi aparţii doar mie.

Un ciocănit în uşă îi întrerupse, iar el nu mai apucă să spună ce intenţionase.

— Doamna O’Roarke întreabă de dumneavoastră, domnule Killoran, strigă servitorul de dincolo de uşă.

El înjură.

— Vin imediat!

— Du-te, îl rugă ea.

El o prinse de mijloc şi o trase aproape.

— Nu am terminat, îi zise el aproape de gura ei şi apoi o sărută. Îi urmări linia buzelor cu vârful limbii, marcând acele contururi şi apoi se desprinse din braţele ei.

Ea simţi golul lăsat de el.

— Te iubesc, îi repetă el.

Şi apoi ieşi.

Reggie zăbovi la marginea ferestrei şi printre draperii privi în jos, concentrându-se la ceea ce se întâmpla acolo. Ophelia şi soţul ei ieşiseră afară, urmaţi îndeaproape de Broderick, căruia i se citea reticenţa în paşii făcuţi. Se opri brusc şi privi către fereastră. Reggie se dădu repede în spate.

— Proasto, şopti ea, detestându-se pentru că îndrăznise să creadă că el avea să fie al ei.

Soarta îşi bătea joc de ea pentru că păstrase viu acel vis al iubirii în inima ei în toţi aceşti ani. Doar că pierderea lui în faţa alteia nu ar fi durut atât de tare dacă nu ar fi gustat din ceea ce aproape că obţinuse. Se forţă să se îndepărteze de geam şi să se întoarcă la foile împrăştiate pe pat. Acest al doilea vis putea fi suficient. Ca să nu-şi piardă minţile, Reggie se concentră asupra planurilor ei.

Uşa se deschise larg, şi ea ridică privirea. Stephen era în prag.

— Poţi să intri, îl încurajă ea, iar el închise uşa cu călcâiul. Se târî către pat.

— Crezi că o să se căsătorească cu ea? întrebă el fără nicio introducere.

Universul se hotărâse să o chinuiască. Sau poate că era doar acest băieţel de 11 ani care oscila între a fi un frate loial şi un duşman morocănos. Îl cercetă, încercând să întrevadă răutate, dar nu găsi nimic.

— Eu… sper că da, reuşi ea să spună.

— Tu speri? El ridică din sprânceana lui mică. Am crezut că îl iubeşti.

Toată lumea ştia.

Ea suspină şi, lăsând foaia din mână, îi oferi toată

atenţia.

— Da, aşa e, zise ea simplu.

— Şi cu toate astea vrei ca el să se căsătorească cu altcineva?

Ar fi putut la fel de bine să-i mai fi ieşit un cap ţinând cont de privirea pe care i-o aruncă băiatul.

— Vreau ca el să fie fericit şi să nu fie spânzurat. Avea vocea stinsă. Nu vreau să fie spânzurat, aşa că, atunci când iubeşti pe cineva, te gândeşti prima dată la fericirea lui, apoi la a ta, îi explică ea, dorindu-şi ca el să înţeleagă.

— Blestematul meu tată! zise el printre dinţi.

Privirea lui Stephen se opri asupra foilor din jurul lor şi curiozitatea i se citi pe chip.

— Sunt pentru noul club? întrebă el, foindu-se până când umărul lui îi atinse braţul.

— E pentru sala mea de muzică, răspunse ea, bucurându-se de faptul că schimbară subiectul.

Adună planurile pe care le realizase luând în calcul sugestiile pe care Broderick i le făcuse şi i le întinse băiatului.

El ezită şi apoi acceptă.

Răsfoi paginile în tăcere.

— Nu e o sală de jocuri. Avea tonul cuiva care tocmai descoperea că fusese păcălit.

Buzele ei zvâcniră, dar ea ascunse repede acel zâmbet.

— Nu.

Nu fusese niciodată.

— Ce e un dansator pe sfoară? întrebă el curios.

— Uite! Reggie abandonă partitura şi aduse alt registru. Hai să-ţi arăt!

Împrăştiind paginile, găsi schiţa după ce răsfoi un sfert de registru. I-o înmână. El se holbă la desen şi apoi o privi întrebător.

— Dansează în aer?

Ea încuviinţă.

— Pe o sfoară, clarifică ea.

— Hm. Stephen privi pagină încă o dată. Mi-ar plăcea

să văd asta.

Reggie zâmbi.

— Sper să reuşesc asta.

„Găseşte ce te scoate din tipar… Pantomimă. Dans pe funie. Un amestec de interpreţi în afară de muzicieni…”

Fusese ideea pe care Broderick i-o dăduse când i-ar fi fost atât de uşor să o lase să continue pe calea pe care o apucase, fără să-i spună nimic. Putea să o lase să eşueze. Dar nu o făcuse. Îşi întinse picioarele şi se prinse de gleznă. Acesta era Broderick pe care îl cunoştea. Cu excepţia ultimei sarcini în care o forţase, tot timpul o susţinuse.

Se aşternu tăcerea. Reggie lucra, iar Stephen studia paginile. Băiatul tuşi.

Reggie scria un bilet pentru Martin Phippen.

— Am zis *hm!*

Ea ridică privirea.

— Broderick crede că nu contează ce face. Cu cine se căsătoreşte sau ce ştie marchizul. Spune că o să moară. Crezi asta?

Reggie lăsă deoparte creionul şi îşi privi palmele murdare de cărbune.

— Nu ştiu, mărturisi ea.

El scoase o bucată mototolită de hârtie din jachetă şi i-o înmână. Reggie o luă.

— Ce e asta?

O citi, apoi ridică ochii şocată.

— Ei sunt cei care m-au răpit, zise el încet, legănându-şi picioarele.

„Ţi-am găsit un fiu de nobil, cum ai vrut. Ai zis 100 de lire. Noi vrem 200”.

Era un scris neîndemânatic, ca al unui copil care abia începea să înveţe să numere.

Walsh şi Lucy Stokes. Ei îl răpiseră. Doi dintre cei mai loiali bandiţi ai lui Diggory.

Inima îi pulsa de ură, amintindu-şi de acele vremuri.

Walsh încercase să o lase fără protecţia pe care Broderick i-o oferise în bandă şi o aruncase în rolul de femeie uşoară pentru Diggory.

Inima îi bătea cu putere. Reggie îl prinse pe Stephen de braţ.

— Unde ai găsit asta?

— Printre vechiturile lui Diggory.

— El trebuie să vadă asta, zise ea pe nerăsuflate.

Stephen ridică din umeri.

— A văzut. Broderick i-a dus-o marchizului, dar el nu a vrut să asculte. L-a dat afară.

Şi acea ultimă speranţă se năruise. Broderick era genul de bărbat care îl putea convinge până şi pe Dumnezeu să păcătuiască, dacă voia.

— E pierdut, şopti Stephen, iar dincolo de durerea ei, auzi frica atât de înspăimântătoare ce îl cuprinse pe băiat.

Reggie netezi cu atenţie biletul îngălbenit. Cuvintele scrijelite cu cerneală erau crăpate de un pumn furios. Al lui Broderick? Sau al lui Stephen? De când descoperise adevărul despre moştenirea lui Stephen şi despre răpirea lui, ea şi toţi Killoranii se concentraseră asupra supravieţuirii lui Broderick. Oare cât de mult se gândiseră la plecarea lui Stephen dincolo de temerile şi tristeţile lor?

În aceste ultime zile, în timp ce Broderick se luptase pentru propria supravieţuire, Stephen fusese lăsat să contemple ce avea să însemne viaţa lui alături de marchizul pe care toată lumea îl credea nebun, care era un străin pentru el.

— Eu nu vreau să plec, şopti Stephen, sprijinindu-se de ea. Reggie îl cuprinse cu braţul.

— Ştiu. Nici eu nu vreau să pleci.

La fel cum Reggie îşi dorea să rămână parte din familie.

— El nu mă vrea, zise Stephen şovăielnic.

— Nu cred asta, îi răspunse Reggie suav.

El ridică din umeri.

— Nu? El nu-i oferi timp să răspundă. Atunci de ce nu a venit când a aflat că sunt fiul lui?

De ce, într-adevăr? Reggie oftă şi îi oferi singurul lucru pe care îl avea – adevărul.

— Nu ştiu de ce, Stephen, mărturisi ea. Poate că îţi

permite să îţi iei la revedere de la lumea în care ai trăit.

„Puţin probabil”.

— Sau poate şi el se teme să înceapă o viaţă nouă cu băiatul pe care l-a iubit. Un copil care este un străin acum. Dar amândoi o să vă găsiţi drumul împreună, în cele din urmă.

Stephen înghiţi în sec.

— Eu nu vreau să încep o viaţă nouă.

Nimeni nu voia. Nu cu adevărat.

— Într-o zi, zise ea delicat, mângâindu-l pe creştet, cred că o să găseşti fericirea alături de tatăl tău. Şi într-o zi o să-ţi fie greu să-ţi imaginezi viaţa fără el.

El se smiorcăi.

— Chiar crezi asta?

Ea ar fi trebuit să fie surdă ca să nu audă speranţa din vocea lui.

— Da, cred, îl asigură Reggie şi se rugă pentru asta de dragul băiatului.

Îşi zâmbiră. Uşa se deschise, şi amândoi săriră în sus, scoţându-şi pumnalele.

Gertrude se împletici.

— Avem probleme, zise Gertrude pe nerăsuflate, roşie la faţă din cauza efortului. Se aplecă pe genunchi, sprijinindu-se şi întinse o foaie care arăta ca un document oficial. Unul dintre oamenii lui Connor a primit de veste, reuşi ea să zică, abia trăgându-şi respiraţia. Maddock o să treacă la fapte.

Stephen se făcu cenuşiu la faţă.

— În această seară?

Reggie simţi un gol în stomac.

— Cum?

Înaintă, luând scrisoarea dintre degetele tremurânde ale lui Stephen şi citi conţinutul. Gertrude era imaginea durerii.

— Connor a pus sub supraveghere casa de la oraş a marchizului, ridică ea vocea. Doi poliţişti au fost chemaţi la Maddock.

„Oh, Dumnezeule!”

Pentru un bărbat pornit să-l distrugă pe Broderick Killoran, găsise cea mai urâtă răzbunare. Să-i trimită pe poliţişti la un teatru plin cu nobili din înalta societate şi să-l aresteze în faţa femeii care putea să-i devină mireasă. Ea ridică repede privirea.

— Stephen, pregăteşte repede două trăsuri. Imediat! strigă ea când el rămase nemişcat.

Asta îl trezi. Trecu pe lângă Gertrude, zgomotul paşilor lui îndepărtându-se.

Gertrude ţâşni către pat şi ridică foaia mototolită.

— Reggie? Ce ai de gând?

— Tu trebuie să mergi la Broderick, îi ordonă ea, grăbindu-se să iasă din cameră.

Gertrude o urmă.

— Scoate-l din teatru. Spune-i că e o capcană.

Dând acele indicaţii, se simţi motivată. Asta o împiedica să se predea în faţa panicii care i se adunase în piept.

— Tu unde te duci? întrebă ea când ajunseseră la scări.

Reggie spuse:

— Să vorbesc cu marchizul.

Avea de gând să facă exact ce nu putuse Broderick – să se înţeleagă cu un nebun.

Capitolul 28

Mi-ai răpit fiul. Acum, timpul tău s-a terminat.
Marchizul de Maddock

Broderick stătea în loja aglomerată de la Teatrul Drury Lane, înconjurat de membri din înalta societate.

Candelabre de cristal decorau tot auditoriul, iar lumina lumânărilor strălucea pe rochiile din mătase şi satin ale doamnelor adunate. Zarva creată de spectatorii care discutau înflăcăraţi se războia cu orchestra aşezată în

mijlocul scenei. Era punctul culminant al celei mai mari speranţe pe care o avea. Era tot ceea ce-şi dorise vreodată: să facă parte din această lume, să fie inclus complet, să-i *aparţină.* Iar acum, deşi era acolo, în acel loc, aşezat lângă o ducesă, era ultimul loc în care îşi dorea să fie. Broderick simţi un junghi în piept. Nu, greşea. Acesta era locul în care voia să fie, dar cu *altă femeie.*

Privi către tenorul care cânta în faţa unei săli pline de oameni mai preocupaţi de bârfă decât de melodia care răsuna în toată încăperea.

— Acolo locuia un morar, robust şi îndrăzneţ, lângă râul Dee; / El dansa şi cânta de dimineaţă până seara, / Mai vesel decât o ciocârlie; /Şi asta era povara cântecului său pentru totdeauna.

Reggie trebuia să fie acolo. Locul ei era lângă el. „Şi aş vrea să împart asta cu ea”. Fiecare sunet şi fiecare notă ar fi fermecat-o.

Broderick îşi îndreptă atenţia asupra tinerei văduve cu care Ophelia voia să-l vadă împreună. Pe chipul ei delicat se citea plictiseala în timp ce se uita de jur-împrejur prin sală, cercetându-i pe lorzi şi pe doamnele prezente şi abia aruncând o privire către interpreţii de pe scenă. Simţindu-se privită, frumuseţea cu păr negru se uită către el. Desfăcu evantaiul şi îl flutură uşor în faţa gurii, iar zâmbetul ei încurajator dispăru sub materialul de satin.

Reţinut. Fals.

Nu era nimic real sau sincer în zâmbetul ei.

Altă femeie îi apăru în minte, una care râdea din tot sufletul şi ai cărei obraji străluceau de veselie. Una care nu ar fi venit niciodată la teatru cu singurul scop de a afla ultimele bârfe. Ophelia îi dădu un ghiont cu cotul.

— Poţi măcar să zâmbeşti, îi şopti ea din colţul gurii.

El se forţă să ridice colţurile buzelor.

— Parcă te strâmbi, bolborosi Ophelia. Drăcia naibii! Ce se întâmplă cu tine? Sora lui trase scaunul roşu din catifea mai aproape de el. *Ea* este răspunsul. Ca şi cum mai era altă *ea* la mijloc, Ophelia privi lung către frumuseţea brunetă care încă cerceta mulţimea. *Ea* este salvarea ta.

Salvarea lui.

Da, pentru că odinioară supravieţuirea şi viitorul clubului contaseră mai mult decât orice şi oricine. Cât de mică fusese lumea lui! Pusese preţ mai mult pe profit şi pe putere decât pe orice altceva.

Tenorul, un bărbat masiv cu peruca strâmbă, sări în mijlocul scenei:

— Eu nu invidiez pe nimeni, nu, nu eu, şi nimeni nu mă invidiază pe mine.

Doar că, recunoscând adevărul, conştientiza că se simţise în siguranţă aşa. Pentru că fusese ceva ce controlase. Clubul Bârlogul Diavolului nu avea cum să-l rănească sau să-l dezamăgească.

Şi, chiar dacă fusese salvat de faptul că era proprietarul acelui imperiu de jocuri, îi lăsase viaţa pustie.

— Sunteţi o pereche perfectă. Amândoi intraţi în asta ca în orice altă afacere. Tu o să ai ducesa ta şi îţi păstrezi capul, bineînţeles. Iar răposatul soţ al lui Bethany a lăsat-o într-o situaţie groaznică, aşa că averea ta o s-o…

— Nu pot să fac asta, şopti el.

Ophelia înclină uimită capul.

— Cum? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Soţul ei şi ducesa văduvă o priviră. Ea zâmbi sfioasă. Vă rog să mă scuzaţi. De îndată ce atenţia tuturor fu îndreaptă în altă parte, zâmbetul ei pieri. Cum? repetă ea. Dar marchizul…

— Nu pot să mă însor cu ea.

Sora lui se prăbuşi în scaun.

— Dar nici nu o cunoşti. S-ar putea să fie mireasa perfectă pentru tine şi…

— Şi nu o iubesc.

Asta o reduse la tăcere.

— Dar tu nu iubeşti pe nimeni, zise ea, încruntându-se uimită.

Asta urma să fie moştenirea pe care el o s-o lase când avea să fie spânzurat. Fraţi care nu ştiau cât de mult însemnau pentru el. Urma să fie spânzurat, şi ei nu aveau să afle niciodată că, atunci când el se alăturase familiei lor, îl salvaseră când nici măcar tatăl lui nu putuse să o facă. Ei

îi oferiseră raţiunea de a fi şi un nou scop într-o lume în care cei pe care el se bazase îl alungaseră.

— Am fost un frate groaznic, zise el încet.

Ophelia suspină.

— Nu. Nu spune asta…

— E adevărat, o întrerupse el când ea încercă să-i ia apărarea, deşi nu merita.

Într-o lojă din apropiere, Lord Landon îşi plimba degetele în decolteul larg al însoţitoarei lui. Broderick privi către acel domn care îi curtase două dintre surori, un bărbat pe care Broderick l-ar fi încurajat şi a cărui ofertă ar fi acceptat-o.

— Am crezut că legăturile nobiliare ar fi cel mai bun lucru pentru voi, zise el răguşit, strângând pumnii. M-am înşelat. „În privinţa atâtor lucruri!” Îmi pare atât de rău!

Reggie îi arătase ce era în inima lui. Ea îi deschisese ochii către lucrurile care contau cu adevărat. Ophelia îi cercetă chipul.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău. Ai făcut ce ai ştiut mai bine. Ai fost un frate pentru noi. Ea puse mâna peste mâna lui şi îl strânse uşor. Tu ne-ai salvat, zise ea simplu.

— Eu trăiesc din moara mea, Dumnezeu s-o ţină! Mi-e rudă precum copiii şi soţia; / Nu mi-aş schimba statutul în viaţă pentru nimic în lume, se auzi de pe scenă.

Şi după ani în care căutase şi se luptase să fie ceva mai mult, o povară i se ridică de pe umeri, lăsând în locul ei liniştea sufletească: cine era, ce voia şi cu cine dorea să fie atât timp cât mai avea.

— Trebuie să plec, zise el, ridicându-se în picioare. Ochi din întreg auditoriul îl fixară. Iartă-mă, zise el morocănos, făcând un pas în spate.

Ophelia se ridică.

— Broderick? Ce se…

Draperiile de catifea se mişcară, iar Gertrude se împletici în interior. Sora lor clipi şi miji ochii, căutând prin loja întunecată.

— Gertrude? întrebă Ophelia, dar privirea surorii ei trecu de ea, oprindu-se asupra lui Broderick.

— Avem probleme, şopti sora lor cea mare. Trebuie să plecăm.

*

Aceasta era casa de la oraş pe care Stephen o vizitase.

În cele din urmă, vizita nocturnă a lui Stephen acolo avea sens.

Prezenţa lui acolo nu avea de-a face cu pornitul vreunui incendiu sau şterpelitul bunurilor unui nobil.

Pe scări, ea privi ciocănelul de la uşă în formă de cap de leu auriu cu gura larg deschisă, care răgea în linişte, avertizându-i pe toţi cei care se încumetau să bată la această uşă. Cândva, se îndoise de puterea ei şi nu fusese capabilă să vadă dincolo de greşelile pe care le făcuse şi, mai rău, le permisese să o definească. Se văzuse slabă. Broderick o ajutase să-şi dea seama că era puternică. Înfruntase destui demoni şi ieşise învingătoare.

Apucă de inelul care atârna de un dinte auriu şi lovi cu putere. Acel ciocănit răsună în liniştea apăsătoare de pe străzile tăcute din Mayfair. Începu să tremure şi se cuibări mai bine în pelerina ei.

Din instinct, strânse degetele în jurul celor două scrisori din buzunarul din faţă.

Ecoul ciocănitului dispăru, lăsând liniştea să se aştearnă din nou.

Dacă nu era acolo? Dacă plecase să fie martor la căderea lui Broderick Killoran? Reggie îşi muşcă buza. Trebuia să fie acolo.

Ignorând inelul auriu, de această dată, lovi cu putere cu pumnul în uşa neagră de stejar.

Reggie continuă în acelaşi ritm până când, dintr-odată, uşa se deschise.

— Pot să vă ajut?

Iritarea se putea citi în acel salut politicos.

Ea îşi îndreptă umerii şi îl înfruntă pe majordomul înalt şi subţire.

— Da. Eu…

Nu mai avea cuvinte. Uitase de ce venise şi pledoaria pe care o pregătise pentru Lord Maddock. În urechi auzea un ţiuit. Reggie clătină din cap uimită. Şocul se reflecta şi în privirea celui din faţa ei. Servitorul se prinse de uşă.

— Regina? şopti el.

Îi era frică să se mişte. Îi era frică să clipească. Se temea că, dacă avea să facă asta, chipul lui avea să dispară şi în locul lui avea să rămână un străin. Deşi era cu un cap mai înalt şi mult mai voinic, nu avea cum să nu recunoască acea faţă plină de pistrui. Acele bucle roşii. O podidiră lacrimile.

— Quint.

El se înecă.

— Te-am căutat ani buni. Ai dispărut. Înghiţi în sec. Am crezut că ai murit!

— M-ai căutat, şopti ea, lacrimile curgându-i pe obraji.

În toţi aceşti ani, ea crezuse că tatăl şi fraţii ei o uitaseră din cauza ruşinii pe care le-o provocase. Şi în tot acest timp, se aflaseră la doar câteva străzi distanţă; şi totuşi, Mayfair şi Dials erau la lumi distanţă, unde ar fi rămas despărţiţi mereu, mişcându-se în zone total diferite.

— Dacă te-am căutat? Durerea se putea citi în ochii lui. *Bineînţeles* că te-am căutat. Tata nu a mai fost la fel după ce ai plecat. Cameron are grijă de el acum.

Tata. Cameron. Faptul că le auzea numele rostite de pe buzele fratelui ei mai tânăr îi făcea să devină reali în moduri în care ea nu le permisese. Duse mâna la gât.

— Am crezut că e mai bine dacă stau departe.

Cât de lipsit de sens suna până şi pentru ea. Petrecuse ani buni fugind, ascunzându-se. Descoperind zece ani mai târziu că de fapt fugise de ea însăşi.

— Niciodată! Nu a fost niciodată bine fără tine. Quint se dădu la o parte, făcându-i semn să intre. Cum m-ai găsit? întrebă el, închizând uşa în urma lor.

— Cum te-am… Şi apoi şocul reîntâlnirii lor dispăru. Ce faci aici? ripostă ea.

Cercetă foaierul cu marmură italienească atât de bine

lustruit încât te dureau ochii de la el.

— Lucrez pentru marchiz.

— Angajatorul tău este *marchizul de Maddock?*

Toată afecţiunea frăţească păli.

El miji ochii.

— De unde îl cunoşti pe Lord Maddock?

Era o grijă aparte în acea întrebare, care arăta loialitate, familiară şi pentru Reggie.

Şi dintr-odată, avu o revelaţie teribilă. Închise ochii. Oh, Dumnezeule! Erau în slujba a doi bărbaţi care se duşmăneau. Când deschise ochii, el o privi cu atenţie.

— Ah… Cum putea să se refere la Broderick ca fiind angajatorul ei? El fusese mai mult decât atât. El o salvase. Şi avea să-i păstreze inima pentru totdeauna. Reggie îşi îndreptă umerii. Am venit aici ca să vorbesc cu el despre fiul lui, zise ea, ferindu-se delicat să vorbească despre Broderick.

Quint se albi la faţă.

— Urmează-mă, zise el pe nerăsuflate.

Porni înainte cu paşi mari, atât de asemănători cu cei pe care obişnuia să-i facă la ţară, în Kent.

— Îl cunoşti bine? întrebă Reggie, observând portretele îmbrăcate în satin aliniate pe holuri.

Quint întoarse capul.

— Da.

Reggie se aşteptă să primească mai multe detalii. Însă nu primi alt răspuns, în afară de ecoul paşilor lor pe podelele acoperite de covoare. Ea se încruntă. Era greşit din partea ei să se aştepte ca el să îi dea informaţii doar pentru că era sora lui. Trecuseră zece, aproape unsprezece ani de când se văzuseră ultima dată. Vieţile lor erau încărcate cu secrete şi mistere. Asta arăta clar că şi Quint învăţase cât de important era să-i ţină pe toţi – incluzând familia – aproape. Ajunseră la o uşă arcuită, iar el bătu o singură dată.

— Au ajuns? întrebă grav o voce din interior.

Mult mai înalt decât ea, Quint privi în jos către sora lui.

— Nu, milord. Nu încă.

Reggie îşi ascuţise simţurile. Cine erau acei *ei* la care se referea? Poliţiştii care primiseră ordine să-l ducă de Broderick de la Drury Lane la Newgate? Sau altcineva? Simţind privirea lui Quint aţintită asupra ei, îşi controlă reacţiile. Până la urmă, şi ea deprinsese arta de a disimula şi nevoia de a o folosi. El deschise uşa şi îi făcu semn să intre în camerele slab luminate. Reggie clipi, acomodându-şi vederea la întuneric. În interior, se simţea nevoia de a deschide o fereastră şi de a lăsa aer proaspăt în camera care mustea de miros de cărţi vechi şi piele.

— Cine naiba e asta?

Reggie îl căută cu privirea pe cel care vorbise atât de grosolan. Aşezat în spatele unui birou dezordonat, un domn cu nas cârn, cu faţa pătrăţoasă şi cu părul neîngrijit arăta mai mult ca un bandit de stradă decât ca un lord nobil. Fratele ei îşi drese glasul.

— Sora mea.

Ea începu să tremure. Ochii erau oglinda sufletului unui om, aşa îi spusese Broderick cândva. În ei se puteau citi totul şi nimic despre cineva. Erau blânzi? Erau cruzi?

— *Sora ta?*

Şi această figură nefericită, care o cercetă dispreţuitor, i se păru a fi monstrul pe care Stephen îl descrisese. Lipsit de emoţii. Însă cu acea întrebare ea punea stăpânire pe trecutul ei şi pe secretele majordomului. Oare un asemenea bărbat nu fusese complet distrus de suferinţă?

— Milord, îl salută ea, înclinând din cap.

— Ce vrea?

Ea se încruntă. El o ignoră de la bun început. Ea nu avea să le permită lui sau altcuiva, incluzându-l pe fratele ei, să vorbească de parcă ea nu era acolo. Ca şi cum nu merita să-i vorbească marchizului. Reggie ridică bărbia.

— Am venit să vorbesc despre fiul dumneavoastră.

Marchizul se albi la faţă. Întreg trupul i se îndreptă, arătând că se prefăcuse mai devreme încercând să fie indiferent.

— Poftim?

Vârând mâna în pelerină, Reggie scoase ultimul bilet care ajunsese şi îl flutură.

— Şi să discutăm despre intenţiile dumneavoastră în ce îl priveşte pe Broderick Killoran.

Quint suspină. Angajatorul lui se uită furios când la Reggie, când la majordom. Fratele ei ridică mâinile în aer, clătinând frenetic din cap.

— Eu nu am…

El se holbă la Reggie.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Ignorându-l, ea înaintă cu ultima scrisoare care sosise. Cea care bătea ultimul cui în coşciugul lui Broderick.

— Vă înşelaţi.

Lord Maddock lovi cu pumnul în masă.

— Ieşi afară!

— Nu!

Ea privi către fratele ei. Quint înaintă pe vârfuri şi apoi se lăsă pe călcâie. Avea două opţiuni, fie să o dea afară, fie să nu facă nimic.

— Dă-o afară! tună marchizul.

„Răspunde la furie cu calm. Răspunde la ţipete cu tăcere”.

Acestea erau regulile pe care orice guvernantă iscusită era datoare să le ştie şi să le folosească, inclusiv când venea vorba de bărbaţii despre care se spunea că erau nebuni.

— Îl cunosc pe acest bărbat, zise ea delicat. Nu doar el merită furia dumneavoastră.

— Regina.

— El m-a salvat, continuă el peste rugămintea din glasul lui Quint.

Asta îl reduse la tăcere pe fratele ei şi îl făcu pe marchiz să se încrunte.

Încurajată de tăcerea din partea amândurora, ea continuă până când ajunse în faţa biroului marchizului.

— Ieşi afară!

Ea rămase pe loc.

— Nu! Nu o să plec până când nu mă ascultaţi.

Marchizului îi zvâcni un ochi.

— Aş putea să te dau afară.

Şi chiar putea. Avea să renunţe la loialitatea care exista între el şi fratele ei. Citi asta în asprimea privirii lui. Dar Reggie îi susţinu privirea.

— Şi aţi risca să nu aflaţi povestea fiului dumneavoastră? Ea clătină din cap. Nu aţi face asta.

Neinvitată, se aşeză pe cel mai apropiat scaun, care trosni sub greutatea ei. Doar că, aşezată în faţa acestui străin, cu fratele ei privind-o de la spate, ezită.

„Nu e vina ta. Nimic din ce a fost nu este vina ta. Nu a fost niciodată…”

Mult timp se simţise murdară şi ruşinată din cauza acelor păcate care îi aduseseră ruina.

„În ciuda tuturor suferinţelor pe care ţi le-a provocat, ai ieşit victorioasă. Ai ieşit din ghearele…”

Vocea liniştitoare a lui Broderick îi reveni în minte, dându-i forţa de a spune povestea din spatele întâlnirii ei cu duşmanul marchizului. Când termină, Quint tremura uşor, alb ca varul.

— Ar fi putut să mă facă târfa lui, zise ea simplu. Dar nu era acel gen de om. Nu era genul de om care să profite de cei slabi. Îi proteja. Le oferea un cămin şi siguranţă. Ea făcu o pauză. Şi a făcut acelaşi lucru pentru Stephen.

Scoţând acel bilet mototolit, ea îl întinse pe birou. El nu schiţă niciun gest că ar fi vrut să atingă scrisoarea, dar apoi, fără tragere de inimă, cu mişcări înţepate, se întinse după ea.

Marchizul aruncă o privire peste bilet, apoi îl aruncă.

— Te aştepţi ca eu să cred…

— Din cauza urii nu puteţi vedea ce e în faţa dumneavoastră.

— Regina! o avertiză fratele ei.

Ea se prinse de marginea biroului marchizului.

— Walsh a încercat să mă vândă lui Diggory. Îi ardea pielea. Diggory iubea nobilimea, iar Walsh îl convinsese că datorită modului în care vorbeam şi mă purtam eram, de

fapt, de viţă nobilă. Broderick m-a salvat. Inima ei era plină de iubire pentru el. El a insistat că sunt a lui şi a intervenit pentru mine în faţa acelui monstru. Reggie ridică palmele, încercând să-l facă să înţeleagă. Asta face el. El salvează oameni. Copiii pe care încă îi angajează pentru clubul lui, femeile uşoare care nu mai au nimic, nici măcar mândrie, soldaţii fără ochi – toţi primesc un nou început.

Reggie se uită la chipul stoic al străinului din faţa ei, încercând să desluşească ce simţea. Disperarea îi chinuia atât de mult pe unii încât, uneori, era greu să mai găsească o cale de ieşire. Văzuse asta în Dials. Pe London Bridge, chiar ea fusese o astfel de persoană.

— Ieşi afară!

Inima i se prăbuşi. Nu exista cale de a te înţelege cu acest om. Broderick, Stephen avuseseră dreptate. Apucând de braţele scaunului, se forţă să se ridice.

— Quint, zise marchizul.

Fratele ei ezită, dar apoi ieşi în grabă.

— Stai jos! ordonă Lord Maddock.

Se ridică în cele din urmă de pe scaunul lui.

Ea înghiţi în sec. Era impunător. Mult mai înalt decât ea şi foarte musculos, era un munte de bărbat. Acel fizic impresionant nu semăna deloc cu acela al băiatului plăpând care îi fusese precum un frate. Oprindu-se la dulap, marchizul îi aruncă o privire pătrunzătoare. Neîncrezător. Neînfricat. Ochii lui căprui aveau străluciri aurii. Erau ochii lui Stephen. Reggie îşi feri privirea.

Întinzându-se după cea mai apropiată sticlă, Maddock începu să-şi umple paharul.

— Eşti târfa lui, zise el simplu. Ea încremeni. Oh, haide! Se opri în timp ce turna, uitându-se în spate. Ce alt motiv ai avea pentru a alerga într-un suflet aici ca să încerci inutil să-i salvezi viaţa?

O încercare inutilă… Doar că nu o aruncase afară, aşa cum ameninţase să o facă, iar ea se îmbărbătă cu acest gând.

— Nu sunt târfa lui, zise ea încet. Nu sunt târfa nici unui bărbat.

El pufni.

— Chiar tu ai recunoscut că ai încercat să i te vinzi.

— Datorită simţului de onoare pe care-l are, el nu a permis asta, ripostă ea fermă.

Asta îl făcu să tacă. Şi apoi…

— De ce să te plătească când putea să se culce cu tine fără a fi nevoie de plată?

Căuta să o enerveze. Era un bărbat atât de schimonosit de ura lui, încât pierduse orice urmă de decenţă, dar fratele ei îi oferise loialitate, deci trebuia să fie un motiv pentru care făcuse asta.

— Ţi-e frică?

Marchizul încremeni cu buzele lipite de marginea de cristal a paharului, uitându-se adânc în ochii ei.

— Nu ştiu, zise ea încet, dar eu cred că dumneavoastră vă este frică. V-aţi căutat fiul – era un detaliu pe care îl ştia de la Broderick –, iar acum, când aţi aflat de existenţa lui, nu aţi făcut niciun gest ca să-l cunoaşteţi. Să-l vedeţi. Reggie se ridică şi îl privi direct pe acest bărbat care îl terorizase pe Broderick cu bileţelele lui ameninţătoare. Pentru că nu mai sunteţi tatăl care eraţi când el a fost răpit.

— Destul, şopti el.

— Şi vă temeţi că nu o să ştiţi cum să vă comportaţi cu acest copil pe care l-aţi iubit atât de mult.

— Am zis destul! tună el, aruncând paharul.

Reggie se feri în timp ce paharul lovi peretele de deasupra biroului – o explozie de cristal şi lichid. Cioburi rătăcite o loviră în umăr şi se agăţară de pelerina ei din lână. Deşi inima îi bătea cu putere, se luptă să fie calmă şi să nu-i arate cât de mult o răvăşise. Se scuturã de cioburi.

— Ştiţi că am dreptate. Se priviră în tăcere, îndelung, fiecare refuzând să cedeze.

În cele din urmă, zgomotul de paşi de pe coridor şi întoarcerea fratelui ei îi scoaseră din impas.

Quint deschise uşa, cercetând rapid cu privirea dezastrul din biroul angajatorului său.

— El a ajuns.

Acel mesaj misterios nu dezvăluia nimic. Un bărbat înalt intră în cameră. Ura curgea prin venele ei.

„Walsh”.

— Am venit să… Rămase mut când o văzu pe Reggie. Ce caută ea aici?

Reggie rânji rece şi încet, un zâmbet pe care îl învăţase de la Killorani, unul pe care nu putuse să-l pună în practică până să vadă chipul detestat al bărbatului din faţa ei.

— Walsh, zise ea ca şi cum saluta un vechi prieten. Văd că ai devenit prietenul Excelenţei Sale.

— Ce caută ea aici? repetă Walsh înaintând. Mersul legănat şi modul în care bolborosea erau un semn că era beat.

— Ce crezi tu că fac? îl provocă ea, răspunzând în locul marchizului.

Ochii lui Walsh erau plini de teamă, iar ea profită de asta. Reggie flutură scrisoarea îngălbenită.

— Prima lecţie e să nu-ţi scrii niciodată păcatele.

Walsh se albi la faţă.

— Eu nu am scris asta.

Reggie rânji.

— Nici măcar nu ştii ce scrie. Făcu un pas în faţă. Sau poate ştii? Poate îţi aduci aminte exact ce ai scris aici.

Reggie se opri la câţiva paşi de el; mirosea a băutură şi a om nespălat, iar duhoarea îi înţepa nările. Acesta era bărbatul căruia marchizul îi acordase încredere.

— Minte! strigă Walsh cu glasul tremurat. Nu am scris nicio scrisoare. Nu ştiu să scriu.

— Nu, bineînţeles că nu tu, prost analfabet ce eşti, îl provocă Reggie. Dar Lucy a ştiut mereu.

Dacă era posibil, beţivul albi şi mai mult.

— Lucy, care vorbea atât de frumos şi servise drept doică.

Marchizul îl privea insistent pe beţivul tras la faţă.

— Minciuni! şuieră Walsh, întinzându-se după ea.

Reggie se feri cu uşurinţă din calea lui, iar bărbatul se lovi de masă, răsturnând-o. Căpătând curaj, ea se depărtă

de monstrul care o privea ca şi cum voia să o ucidă.

— Acesta este bărbatul care v-a înşelat – îl avertiză pe Lord Maddock, ridicând privirea de la Walsh – şi cu care vreţi să vă uniţi, condamnându-l pe altul la moarte, în timp ce bărbatul care v-a omorât soţia şi v-a furat fiul trăieşte din banii dumneavoastră.

— Târfă mincinoasă! strigă Walsh, vârând mâna în brâul pantalonilor jerpeliţi.

Reggie încremeni, şi timpul se opri în loc sub strălucirea glonţului care plecase din pistolul lui.

Uşa se deschise în urletele furioase ale fratelui său.

„Stephen!”

Strigară în acelaşi timp:

— Nu!

El se aruncă peste Reggie exact când glonţul porni spre ea. Suspinând, ea se prăbuşi.

Reggie căzu pe spate, i se tăie respiraţia, iar trupul mic al lui Stephen îl acoperi pe al ei. Pieptul i se mişca repede, apoi ea închise ochii. Avea sânge pe rochie, iar căldura lichidului lipicios o trezi din şoc.

În cameră era haos. Quint şi marchizul se luptau cu Walsh pe podea, iar în acel moment un poliţist îşi făcu grăbit apariţia. Reggie îl cuprinse pe băiatul de deasupra ei. Din cauza sentimentului de panică, îi era greu să respire.

— Stephen, gemu ea.

El îi zâmbi strâmb. Vag.

— Te-am salvat, şopti el.

Ea ţipă.

Dându-l la o parte cu atenţie pe podea, se ridică deasupra lui.

„Nu, nu, nu!”

Era o rugăciune care se tot repeta în capul ei.

— De ce ai făcut asta? Începu ea să plângă, lacrimile umezindu-i obrajii, apoi se chinui să alunge acele picături care căzuseră pe trupul lui firav. Cu degete tremurânde, Reggie îi desfăcu cămaşa. Un doctor! strigă ea.

Lăsându-l pe Walsh în grija poliţistului, Quint fugi din cameră, împiedicându-se.

Din rana lui Stephen curgea sânge. Ea gemu îngrozită. Era atât de mult sânge. Atât de mult!

— Stephen!

Acel strigăt răguşit o făcu să întoarcă capul. Bineînţeles, el era aici. Scoţându-şi haina în timp ce înainta, Broderick intră valvârtej în cameră.

„El e aici”.

— E rănit, zise Reggie printre sughiţuri.

Cercetând atent rana lui Stephen, Broderick îşi rupse haina pentru a opri sângerarea.

Stephen icni şi, deasupra trupului său mic, privirile lui Reggie şi Broderick se întâlniră. El era la fel de înspăimântat ca ea.

— Reggie, şopti băiatul, atrăgându-i imediat atenţia.

— Da, dragul meu, îl linişti ea printre lacrimi, atingându-i obrazul. Ce e?

El îi zâmbi vag, dar şmechereşte.

— Ţi-am zis că nu te urăsc…

Apoi îşi dădu ochii peste cap.

Reggie începu să ţipe, strigătul ei răsunând în toată camera.

— Nu! strigă Broderick. Nu, nu, nu! Se prăbuşi peste trupul lui Stephen şi începu să plângă peste cămaşa plină de sânge a băiatului.

Broderick vorbea incoerent – un amestec de rugăminţi şi rugăciuni. Se auzi un geamăt slab. Ridicând capul, cu o privire turbată, Broderick îi luă pulsul fratelui său. Emoţiile îl copleşiră.

— E viu!

Reggie abia dacă observă că podeaua trosnise când cineva îngenunche lângă ea şi Broderick. Reggie îl privi mută pe marchiz. Bărbatul înlemni. Rămase cu gura căscată, deşi voia să se controleze. Îl împinse pe Broderick, smulgându-i din mână acel bandaj improvizat, iar cu cealaltă mână tremurândă, urmări semnul din naştere de la buricul lui Stephen.

— Nu pot să cred… Nu am crezut că… Marchizul închise ochii. August, şopti el numele fiului său şi apoi se

prăbuşi peste trupul lui.

Capitolul 29

Timp de aproape trei zile, plouă încontinuu.

Până în cea de-a treia zi, când soarele străpunse norii groşi şi gri, scăldând Londra în lumină.

— Sunt bine, ştii, nu? bolborosi Stephen pentru a patra oară în timp ce Reggie îi verifica bandajele.

— Da, murmură ea. Nu există cineva mai rezistent sau mai puternic decât tine.

Cuvintele ei nu urmăreau să hrănească orgoliul băiatului. El îndurase nedreptăţi şi nenorociri mai mari decât majoritatea bătrânilor care erau în drum spre viaţa de apoi. Stephen avea să supravieţuiască.

— Îmi place când ai tu grijă de mine mai mult decât surorile mele, zise el. Pentru că tu nu mă tratezi diferit. Să-l trateze diferit de când fusese recunoscut de marchiz. Poate că el o să mă lase să stau cu voi, se aventură el, iar degetele lui Reggie încremeniră.

Bărbatul care doar cu patru zile în urmă plânsese din cauza acestui copil şi care acceptase adevărul pe care îl negase mai bine de două săptămâni nu era genul care să renunţe la ce era al lui pentru totdeauna.

— Nu, Stephen, răspunse ea încet, refuzând să-l mintă. Nu o să te lase. Înălţă capul şi privi chipul posomorât întins pe spate, care se uita în tăcere în sus. Dar ştii ceva, Stephen?

El refuză să o privească, dar apoi îşi îndreptă nemulţumit atenţia asupra ei.

— Un bărbat care te-a căutat în toţi aceşti ani, care te vrea cu disperare înapoi în viaţa lui şi care ţi-a permis să îţi iei la revedere nu e un om rău.

Stephen îşi întoarse faţa către fereastră. Se auzi un ciocănit în uşă, şi ea ridică privirea, plină de speranţă.

Surorile Killoran dădură buzna.

Reggie se luptă cu sentimentul de dezamăgire. Trecuseră două zile de când nu îl văzuse pe Broderick. Fusese plecat cu afaceri după ce fusese adus Stephen să îşi revină în sânul familiei Killoran.

Şi pur şi simplu o îndepărtase.

Înainte să plece, nu discutaseră despre ducesa lui sau despre promisiunea lui pentru viitor.

— Surorile tale sunt aici, murmură ea. Aranjându-i cămaşa, Reggie se ridică să le salute pe cele trei femei.

— Cum…

— Sunt bine, bolborosi Stephen, întrerupând-o pe Cleo. E doar o rană superficială.

— E bine, zise şi Reggie.

Gertrude îi oferi un buchet mic lui Stephen.

— Ţi-am adus astea, zise ea încet, punându-i-le în mână.

— Ce să fac eu cu astea? El se scărpină la nas. Băieţilor nu le plac florile.

Buzele lui Reggie zvâcniră. Ea luă florile.

— Poţi să le pui în salonul de muzică? întrebă Gertrude.

Stephen se ridică în fund.

— Sunt bine! exclamă el când toate cele trei surori se grăbiră să-i vină în ajutor.

— O să fie bine, repetă Reggie.

Glonţul îl nimerise într-o parte şi trecuse prin el, lăsând doar o rană adâncă.

— Vedeţi? le zise Stephen celorlalte femei.

Reggie vru să plece şi să permită familiei să rămână împreună, poate pentru ultima dată. Ophelia o opri. Ea îşi muşcă buza de jos.

— Nu am ştiut, zise ea grăbită, despre tine şi Broderick şi ce simţeai pentru el sau ce simţea el pentru tine. Pur şi simplu, m-am gândit că eşti ca o soră pentru el.

— E în regulă, îi spuse ea.

— Nu, nu e, şopti Ophelia, vădit emoţionată, deşi în mod obişnuit nu lăsa nimic să treacă dincolo de postura ei stoică. I-am prezentat altă femeie.

Nu, nu orice femeie. O văduvă fermecătoare care din întâmplare era ducesă. Reggie strânse florile pe care le ţinea în mână.

— Nu ai ştiut.

— Ophelia? răbufni Stephen, iar sora lui privi către el.

— Duceţi-vă la el, le rugă Reggie.

Şi, în timp ce familia se reuni, ea ieşi.

Cu florile în mână, îşi croi drum către camera care se dovedise un fel de sanctuar. Când gândurile legate de Broderick o ţinuseră trează noaptea şi întrebările despre viitorul lor o copleşiseră, venise aici şi cântase. Şi dacă muzica fusese o alinare şi o speranţă pentru viitor, ea se confruntă cu adevărul cu care se luptase cu disperare: nu avea să fie suficient. Pentru că voia ca el să împartă aceste bucurii şi încercări cu ea. Voia ca el să fie partenerul ei în viaţă. Emoţiile o răvăşiră. Reggie trecu de pragul uşii şi se opri. Cu cozile fracului atârnând pe spatele băncii, Broderick stătea la pian.

— Te-ai întors, zise ea pe nerăsuflate, incapabilă să se mişte. Unde ai fost?

Detesta disperarea din întrebarea ei, dar nu avea deloc mândrie când era vorba de acest bărbat. Nu avusese niciodată.

Broderick înclină capul şi îşi trecu degetele peste acele clape, cântând o melodie veselă. Inima ei se opri.

— Doar dă-mi mâna ta, / Dă-mi mâna/ Doar dă-mi mâna ta/ Şi merg cu tine, / Pe străzile tărâmului nostru, / Prin munţii atât de grandioşi. / Dacă îmi dai mâna. / Doar dă-mi mâna, / Şi vino cu mine.

Florile îi alunecară din mână în timp ce ea porni grăbită înainte, oprindu-se lângă el.

Fiecare notă din cântecul lui, în afara tonalităţii, era perfectă.

— O să-mi dai mâna/ Şi lumea o să vadă/ Că putem să fim liberi/ În pace şi armonie? / De la nord la sud. / De la est la vest. / Fiecare munte, fiecare vale, / Fiecare tufiş şi fiecare cuib de pasăre!

Când el termină, ea clătină din cap.

— Eu nu…

Broderick se ridică de pe bancă, impunător şi înalt şi apoi se aşează în genunchi.

— Regina Marlow, te iubesc cu tot ceea ce sunt şi tot ceea ce vreau să fiu. Vrei să fii soţia mea?

Un zgomot slab îi distrase atenţia, şi pământul îi fugi de sub picioare. Broderick o prinse de mijloc, ajutând-o să rămână locului. Cei trei din prag – trei bărbaţi, diferiţi din cauza trecerii timpului, dar familiari în toate modurile posibile – îi zâmbiră.

— *Papa,* şopti ea, ducându-şi mâna la gură.

Fraţii ei, Cameron şi Quint, erau mai în vârstă, dar zâmbitori.

— Fetiţa mea, şopti el.

Suspinând, Reggie alergă spre ei. Tatăl ei o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă. Ea se agăţă de el, plângând în hohote pe jacheta lui. Avea acelaşi miros de lămâie.

— Ştt, Regina mea, îi zise el mângâind-o pe creştet.

— Eu… cum…

Privi în spate către Broderick.

— Acest domn a venit să mă caute, îi explică tatăl ei. A zis că nu se poate căsători cu tine dacă nu are permisiunea mea şi dacă nu sunt prezent.

Reggie suspină din nou.

Tot ce îşi dorise vreodată fusese o legătură cu nobilimea. Şi totuşi, o alesese pe ea.

— Te iubesc, îi zise Broderick răguşit. Vreau să-mi petrec viaţa cu tine. O să susţin sala ta de muzică şi orice mai doreşti.

Inima ei se topi.

— Atât timp cât faci acele lucruri în calitate de soţie a mea şi cât timp îţi împarţi viaţa cu mine.

Ea se chinuia să-l vadă printre lacrimile care îi umpluseră ochii, îşi trecu derutată mâna peste ochi.

— Deci, păpuşă? întrebă tatăl ei, cu o strălucire aparte în privire. Ai de gând să-i răspunzi băiatului?

— Da, exclamă ea, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

Alergă spre Broderick, şi el o prinse în braţe, învârtind-o. Reggie îi cuprinse chipul cu mâinile.

— Da, mă căsătoresc cu tine.

Broderick o sărută, iar ea îi răspunse cu toată dragostea pe care i-o purta acestui bărbat. Privi către cei dragi ei: fraţii şi tatăl ei, apoi către Broderick. Niciunul dintre ei nu mai trebuia să înfrunte lumea singur.

Reggie zâmbi.

Sfârşit